

İkisi de zorla evlendirilmişti. Özellikle yakışıklı ve zengin bir erkek için bu evlilik dehşet vericiydi. Tüm kalbiyle bundan nefret etti.

Ama karısından değil...

Tüm tecrübesine ve kızgınlığına rağmen, bir türlü onun güzelliğinden ve sekinlik çekiciliğinden uzak kalamıyordu.

Yazan
Fatih Murat ARSAL

Mail : fatiharsal@yahoo.com

Web : www.fatiharsal.com

2011©

1. BÖLÜM

Genç adam asık bir suratla, üzeri artık karla kaplanmaya başlamış olan, parlak gri renkli cipine doğru yürüdü. Arabanın önünden geçerken, sağ tarafta bulunan, belli belirsiz gözüken ezik kaportaya gözü ilişti. Sıkıntıyla dişlerini sıktı. Kar altında durup, pahalı kabanını sert hareketlerle çıkardı. Arabanın arka kapısını açıp öfkeyle içeriye fırlattı. Arkasında kalan insanlara aldırmandan arabanın ön koltuğuna yerleşti. Anahtarı yuvasına sokup motoru çalıştırdı. Günlerden Perşembe'ydi ve hava da oldukça soğuktu. Her yerde kar vardı. Zaten başına bütün belayı bu lanet olası kar açmıştı. Hâlbuki birkaç hafta öncesine kadar kar yağışını ne kadar da severdi...

Gözünün ucuyla yana baktığı zaman, buharlaşmış camdan zar zor, dışarıda iki kadının birbirlerine üzgünce sarıldıklarını fark etti. Dişlerini sıktı. Homurdanarak söylendi.

“Ağlayacak ne var? Nasılsa çirkin kızınızı, istediğiniz gibi zengin birisiyle evlendirmeyi başardınız!”

Tabii bu dediklerini kendisinden başka kimse duymamıştı.

Bir adam kendi tarafındaki cama yaklaşmıştı. Önce konuşmak istemedi. Görmezden gelmek istedi. Sonra vazgeçip sıkıntıyla camı indirdi ve sert bakışlarla gelen kişiye baktı. Bu adam ellili yaşlarda ama yakışıklı denebilecek, uzunca boylu bir adamdı. Kızın babasıydı. Yüzünde çok çalışmanın verdiği çizgiler, düşünceli olduğunu gizlemiyordu.

“Kızıma kötü davranma!” dedi baba kalın ama hafif bir sesle. Kendisinden bir tepki gelmeyince de usulca ekledi. “Onun bu durum ile hiçbir ilgisi yok.”

Genç adam buz gibi bakışlarla bu isteği duymazdan

geldi. Kısılmış gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Mükemmel çizgilere sahip olan erkeksi yüzü, hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu.

“Bilemem, onun tavrına bağlı...” dedi umursamazca. “Ama her ne kadar evlenmiş bile olsak, ne ben onun kocası olurum ne de o benim karım. Onunla asla karı koca olamayız. Bunu böyle bilin!” diye ekledi sertçe. “Bana iyi bir oyun oynadınız. Onunla zorla evlenmemi sağladınız. Ama oyunu tamamen siz kazanmış sayılmazsınız. En kısa zamanda boşanmak için elimden geleni yapacağım.”

Adam cevap vermedi. Genç adam da bir cevap beklemiyordu zaten. Bu arada yan kapının açıldığını duyarak başını çevirdi. Birisi kızın ön koltuğa binmesi için kapıyı tutuyordu.

Yüzlerine bakmadan...“Hayır!” dedi yine sertçe. “Arka koltuğa geçsin.”

Yanında bu kızla seyahat etmeye dayanamazdı. Üstelik uzun bir seyahat olacaktı. Yanında onun varlığıyla yolculuk etmek istemiyordu. Hiç değilse yüzünü görmeden biraz daha iyi vakit geçirebilirdi. Kızın durakladığını, sonra sessizce arka kapının açıldığını, yavaşça arka koltuğa yerleştiğine dikkat etti. Kıza kaba davranmak, onu biraz rahatlatmıştı. Aynadan kısa bir bakış attı. Kızın başındaki şal biçiminde dolanmış kalın atkısı yüzünden, sadece ıslak ve çekinik gri gözleri gözüküyordu. O gözlerin altındaki geniş bir kısımda belli belirsiz bir morluk ise, hâlâ gözüküyordu. İçinden küfretti. Nasıl bu lanet duruma düşmüştü?

“Vardığınız zaman bizi arar mısınız?” diye sordu kızın babası. Gözleri hem endişeli hem de biraz üzgündü.

Genç adam, omuz silkti umursamazca. “Belki!..”

Bir daha da konuşmadı. Camı adamın yüzüne kapattı. Kar hızını arttırıyordu. Akşama geç saatlerde Malatya’ da olmak istiyordu. Orada yarın bir toplantısı vardı. Bir gece orada kalıp,

ertesesi akşam doğrudan Ankara'ya geçebilirdi. Ankara'da da bir evi vardı. Arada sırada gidip geldiği bir çatı dairesiydi. Bu daire, kızın rahatlıkla kalabileceği bir yerdi. Oraya vardıktan sonra, kızı Ankara'da bu dairede bırakacak ve de boşanıncaya kadar da bir daha onu hatırlamayacaktı.

Arabayı hareket ettirdi. Erzurum gerçekten soğuktu. Henüz gündüz olmasına rağmen, her taraf buz ve kardı. Arabanın elektronik ısı ölçeri, dışarıda havanın eksi yirmi derece olduğunu gösteriyordu. Arabanın lastikleri zorlanmadan yol alıyordu ama genç adam bu sefer daha dikkatliydi. İkinci bir kazaya izin veremezdi. Bir kazanın başına açtığı şeye inanamıyordu. Hâlâ akli almıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

Köyden çıktıklarında, kar iyice artmıştı. Buraya ilk geldiğinde de karlı bir hava vardı. Kar yağışını seven birisi olarak, Erzurum'u ve çevresindeki yerel yerleşim yerlerinin doğal güzelliğine bayılmıştı. Ama bir haftalığına geldiği bu yerde neredeyse dört hafta kalmıştı. Bekâr gelmişti, evli dönüyordu.

İçinden homurdanarak dikiz aynasına baktı. Kız başını eğmişti. Arabanın içi sıcak olmasına rağmen, üzerinde paltosu hâlâ duruyordu. Atkısı biraz kaymıştı ama başını eğdiği için, kızıl saçlarından başka ona ait hiçbir şey gözüküyordu. 'Lanet olsun!' dedi içinden. Daha evlendiği kızın neye benzediğini bile bilmiyordu! Kırmızıya yakın saçları olduğunu görebiliyordu. Bir de gözlerinin renginden haberi vardı. Başka da bir şey bilmiyordu. Aptal kız! Arabanın içi iyice ısınmıştı. Peki, bu sıcakta nasıl böyle oturabiliyordu?

"Paltonu çıkarabilirsin artık!" diye sıkıntıyla homurdandı. "İçerisi yeterince sıcak! Sonra bir de terleyip üşütme! Daha fazla başıma dert olmanı istemiyorum!" Sert sesi emreden bir tondaydı.

Kızın nemli gözleri aynaya değil de adamın ensesine

doğru dönmüştü. Hâlâ ağladığı belliydi. Genç adam kısılı gözlerle onun tepkisini bekledi ama bir cevap gelmeyince sinirlendi. Yüzüne dökülen perçemlerden gözlerini tam göremiyordu.

“Türkçe biliyorsun değil mi?” diye sertçe sordu. “Yoksa annen gibi sadece Kürtçe mi biliyorsun?” Sesinde ince, aşığılarcasına bir alay vardı.

Kısa bir sessizliğin ardından “Ben...” diye başladı kız. Çekinik ve titrek sesi gerçekten üzüntü doluydu. “...ben yardımsız paltomu zor çıkarıyorum. Burası çok dar!” Köy kızı için çok da belirgin bir şivesi yoktu. Hatta gayet güzel bir ses tonu vardı.

Genç adamın aklına, kızın hastanede yatan hali geldi. Ona arabayla çarptığı zaman, birkaç kemiğinin kırıldığını hatırladı. Bir kere ziyaretine gidebilmişti. Kendisini tutuklamalarından önceydi tabii. Yoğun bakımdaki kızın, yüzü gözü şiş ve mordu. Burnu dâhil her yeri kanlı ve şişti. Gözlerinin akı bile kan dolmuştu. O haliyle bir çirkinlik abidesiydi. Ama suç kendisindeydi. Birkaç kadeh diye başlayan gece eğlencesinin sonu böyle biterdi işte! Bu kıza çarpmasaydı, şimdi İstanbul’da kim bilir hangi kadının koynunda keyif çatıyor olacaktı. Ve de bekâr olacaktı...

Bir süre konuşmadan araba sürdü. Yol üzerinde geride bıraktıkları tekerlek izleri hızla karlar tarafından örtülüyordu. İlerisinin nasıl olduğunu bilemiyordu. Depoyu doldurmak gerektiğini düşündü. Yolda boş depoyla kalmak istemezdi doğrusu. Biraz daha ilerleyince, ileride bir benzinlik gördü. Yavaşladı. Mazot alması iyi olurdu. Benzinliğe girdiğinde, kapıyı açıp koltuğundan indi ve dışarıya çıktı. Bir de çay içse güzel olurdu. Sabahtan beri ağzı zaten iyice acı olmuştu. Çay iyi gelecekti. Benzinliğe göz attı. Gayet temiz ve boştu.

Görevliye “İyice doldur!” diye emretti. Başını kaldırıp yağın karı seyretti. Kar taneleri kuruydu. Beyaz boğazlı kazağı

sayesinde üşümüyordu. Arabada kazandığı sıcaklık, halen vücudunda duruyordu. Ayrıca duyduğu kızgınlık yüzünden, üşüyecek bir halde de değildi. Huysuzca saçlarında biriken karları geri itti. İçi sıkılıyordu. Tanımadığı bir kızla evlenmiş olmak ve onunla yolculuk yapmak canını çok sıkıyordu. Yıllardır kendi isteği dışında bir şey yapmamıştı. Ama sonunda tuzağa düşmüştü işte!

Depo dolunca parasını verdi. Arabayı sadece bir iki arabanın bulunduğu park yerine çekti. Çıkıp arka kapıyı açtı. Kabanına uzanırken, diğer kapıya yakın oturan ve başını öbür tarafa çevirmiş olan kıza baktı bir an. Anlaşılan kız kendisiyle göz göze gelmek istemiyordu. Atkısını çıkarıp kıyıya koymuştu. Kırmızımsı saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Şakağının kıyısındaki dikiş yeni alınmıştı ama yeri henüz çok taze olarak belliydi. Kafasını arabanın camına çarpıp çok ciddi bir darbe almıştı. Bir sürü de kan kaybetmişti.

Sıkıntıyla ve öfkeyle arabanın kapısını çarptı. Kız bu sert hareketle yerinde zıplamıştı. Kabanını giydi ve hızlı adımlarla binaya doğru yöneldi. İçeriye girdiğinde sadece birkaç kişi olduğunu fark etti. Ne soğuk, ne de sıcaktı. Varilden yapılmış soba, kendi kendisine yanıyordu.

Eski tahta masalardan birisine yönelip, yüzü dışarıya bakacak şekilde yine tahta bir sandalyeye oturdu. Yanına gelen zayıf garsona bir tane çay söyledi.

Çayını yudumlarırken, dışarıdaki arabaya baktı. Koyu camları yüzünden içerisi gözük müyordu. Zaten yarısı kar olmuştu. Sıkıntıyla homurdanıp, çaycıya gelmesi için eliyle işaret etti.

Adam yanına gelince de “Arabada bir yolcu daha var. Arka koltukta oturuyor. Kolu kırık olduğu için inemiyor. Ona da sıcak bir çay götürüver!” dedi kuru bir sesle. Aslında umurunda olmamalıydı. Vicdanlı olmanın ne gereği vardı?

Çaycı hemen başını sallamıştı zengin görünüşlü bu

adama doğru. “Tabii efendim.”

Adamın arabaya gidişini, camı saygıyla tıklatıp kapıyı açışını izledi. Kapaklı plastik bir kabin içinde, kardan ve soğuktan koruduğu çayı alan adam, açık kapıdan içeriye doğru uzattı. Sonra küçük bir elin uzanıp tereddütle çayı aldığını gördü. ‘Bu kız kaç yaşında acaba?’ diye merak etti. Evlilik cüzdanında mutlaka yazıyor olmalıydı ama o da arabada kalmıştı. Kız hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Acele etmeden çayını içti. Arabanın içinin soğumaya başladığını tahmin ediyordu. İnatla bekledi. İçinde hain bir yan, kızın soğuktan üşümesini ve acı çekmesini arzuluyordu. İkinci çaydan sonra daha fazla geciktiremeyince, yerinden kalktı. O kalktığı sırada çaycı da boş bardağı almaya arabaya koştu. Döndüğünde ona hak ettiğinin belki de on katını verip, soğuk havaya bıraktı kendisini.

Bir süre açıkta durup, temiz havayı soludu. Kirpiklerine değen karın tadını çıkardı. Yüzü kızın oturduğu tarafa dönüktü ama camdan içerisini tam göremiyordu. Fakat görüyormuş gibi, çatık kaşlarla oraya baktı. Sonra doğruca kızın bulunduğu tarafa gitti. Kapıya sertçe açtı. Genç karısı, başını öne eğmiş, kucağında kenetlediği ellerine bakıyordu. Kapı açılınca sıçradı ama başını kaldırmadı.

“Paltonu çıkar!.. Böyle gidemezsin...” dedi itiraz edilmeyi beklemezsiniz. Sinirli sesi ve saldırgan tavırları zaten kızı korkutuyordu. Ondan bir tepki gelmesini beklemeden, uzanıp kızın paltosunu tuttu. Onun nasıl yapılacağı konusunda kendisine yardım etmesini bekliyordu. Özellikle yüzüne bakmamaya gayret gösteriyordu. O da zaten adamın bakışları ile karşılaşmamak için hep başını çeviriyordu. Bir an duraksayan kız, gerçekten de başı öne eğik bir halde, omuzlarını ve belini kıvrarak onun paltosunu çıkarmasına yardım etti. Sadece sol kolunu çıkarırken, acıyla gözlerini yumdu. Genç adam o kolunun alçılı olduğunu yeni fark etmişti. Alçı yüzünden paltonun kolu sıkışmış ve çıkarılması zorlaşmıştı. İster istemez

hareketlerini yumuşattı. Bu kol da kendi eseri idi. Dört beş yerden kırık ve araya platin eklemişlerdi.

Eski paltuyu çıkarırken, eli farkında olmadan genç kızın göğüslerinden birisine değdi. Bu temas, çok hafifti. Üstelik siniri tepesinde olan genç adamda belirgin bir duygu da uyandırmamıştı. Yine de sutyen giymediğini, hissettiği diri dolgunluktan algılamıştı. Belli ki kızın bedeni de bu dokunuşu hissetmişti. Hafifçe irkildi. Onun irkilmesi üzerine adamın birden siniri iyice arttı. Şu boğazlı kazağın altındaki ince bedeni sarsmak istedi. Kendisini zor tuttu. Aslında bedeni çok narin görünüyordu. Akşama kadar evde oturup şişmanlayan ev kızlarından olmadığı belliydi. Evet, yapamazdı. Kızın bedeninde kaza sonrasında birçok hasar kalmıştı. Neresinin sağlam olduğunu bile bilmiyordu. En azından kendisine olan saygısından, zevk için, kızın zaten acıyan canını daha da yakamazdı.

“Ne oldu?” diye homurdanarak kızın tepesinden fisıldadı. “Rahatsız mı oldun?” Sesi sert, gözleri alaycıydı. “Göğsüne dokunmam seni rahatsız mı etti?”

“Ha... Hayır!” diye kekeledi genç kız.

“Elbette öyle olmalı! Karımsın! Kocan olarak... göğüslerine dokunmaya hakkım var sanırım?” dedi. Koca kelimesini özellikle bastırarak söylemişti. Kız cevap vermeyince de acımasızca ısrar etti. “Doğru mu?”

Kızın yanaklarının kızardığını yandan görebiliyordu.

“Evet!” diye usulca fisıldadı kız. Titrek sesi umduğundan güzeldi.

“Efendim? Duyamadım?” İnatçı ve sert yapısı, genç adamı kıza karşı baskı yapmaya zorluyordu. Bu kıza acımıyordu. Karısı olabilir ama kendi fikri değildi. Onunla evlenmek istememişti. Zorla evlendirilmişti.

“Evet...”

“Neye evet?” diye inatla sordu genç adam.

“Göğüslerime... dokunabilirsin...” Sesi utançtan ve belki de üzüntüden titriyordu.

“Evet, tabii!” diye alay etti adam. Sıkılı dişleri arasından acımasızca kızı iğneledi. “Sen benimle evlendiğin anda, senin olan her şey benim oldu. Vücudunun her yerine dokunurum da... alırım da! Her şeyin benim. Hepsi... İstisnasız! Ama merak etme!.. Şu çelimsiz bedenle bana o kadar cazip gelmiyorsun.”

Paltoyu eline aldı. Kaba bir sesle “Araba birazdan ısınır...” derken, kızın göz pınarlarının sulandığını fark etmedi. Öbür tarafa dolanıp, arka kapıdan kızın kabanını boş tarafa bıraktı. Kendi kabanını da arka koltuğa bırakırken, kızın gözlerini usulca sildiğini gördü. Hiç ilgilenmedi. Sadece kızıl dalgalı saçlarının ne kadar da uzun olduğunu düşündü. Yeşil kazağını aşır neredeyse beline kadar iniyordu. Dalgalı ve kalın telliydi. Ne biçim renkti bu?

Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Hızla yola geri döndü. Arada aynadan geriyi kontrol ediyor, araba gelip gelmediğine bakıyordu. Gelen giden yoktu. Zaten bu havada araba sürmek her akıllının yapacağı şey değildi. Yolun her tarafı kardı. Belli bir mesafeden ötesi gözüküyordu. Cip rahat gidiyordu ama tedbiri elden bırakmamak gerekiyordu. Aynadan kıza baktı bu sefer. Kendi kapısına iyice sokulan kızın yüzünü görmek çok zordu. Alnındaki uzun perçemler de, yüzünün çoğunu örtüyordu.

‘Ah, keşke o gece alkol almasaydım’ diye düşündü. Almasaydı eğer, karlı yolda hâkimiyetini kaybetmeyecek, şu baş belasına da çarpmamış olacaktı. Karakolda geçirdiği saatler çok sinirdi. Kızın öldüğünü zannetmişti. Ama hızlı bir şekilde şikâyet tutanağı hazırlanmış, alkollü araba kullandığı için de başı iyice derde girmişti. Avukatlarıyla konuşmaları da pek iç açıcı değildi.

Vakit öğleyi geçmişti ve Bingöl’ ü yeni geçiyorlardı.

Burada da yoğun bir kar yağışı vardı. Yolun kıyısında gözüne bir lokanta ilişti. Otobüsler de durduğuna göre, yemeği güzel olabilirdi. Kızla hiç ilgilenmemiş, iki üç saat boyunca konuşmamıştı. Kar yüzünden çok yavaş gelebiliyordu. Kız sessizce oturmuştu. Ağlaması da dinmişti. Hiçbir şey göremese de, camdan karlı manzarayı seyrediyordu. Yola çıkalı çok olduğuna göre, ihtimal ki acıkmış olmalıydı. Şikâyet etmiyordu. Konuşmuyordu. Kaderini kabullenmiş bir şekilde sessizce oturuyordu. Ama acıkmış olmalıydı? Kendisi bile acıkmıştı!

“Acıktın mı?” diye sordu umursamazca ve biraz sertçe. Aynadan yüzünü görmeye çalıştı. Sesi kuru ve ilgisizdi.

Kız yavaşça cevapladı. “Önce... tuvalete gitmeliyim...” Sesi utangaçtı.

‘Beni evlenmeye zorlarken utanmıyor da, tuvaleti geldiğini söylemeye utanıyor, cadı.’ diye içinden geçirdi. Homurdanmasına engel olarak, yavaşladı ve dinlenme tesisine girerek tuvalete yakın bir yere park etti. İsteksizce çıkıp arka kapıya gitti. Yol sırasında kız, hem kendi paltosunu hem de adamın kabanını tek eliyle düzgünce katlamaya çalışmış ve kenara koymuştu. Önce kendi kabanını giydi. Sonra onun paltosunu aldı ve diğer tarafta giyinmesine yardım etti. O giyinirken kızın yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Yine de kendiliğinden kırmızı olan rujsuz dudaklarının hafif bir acıyla kıvrıldığını gördü. Bu palto alçılı bir kol için biraz dardı. Yeni ve daha geniş bir kabana ihtiyacı vardı. Lanet olsun! Kendisine yine bir masraf kapısı açılmıştı. Bu kırmızı saçlı kızın kıyafetleri hiç de güzel değildi.

Arabadan çıkması için geri çekildi. Ona yardım etmemeye kararlıydı. Sıkıntıyla bekledi. Kendi başına inebileceğini düşünüyordu. O inmeye çalışırken, kendisi de başını çevirmiş etrafını izliyordu. Kalabalıktı. Herkes bir tarafa gidiyordu. Bazı çocuklar da ileride karların içinde oynuyorlardı. Gözünün ucuyla karısını süzdü.

Yüksek arabadan yavaşça ayağını yere bıraktı genç kız. Eski ama sağlam botları vardı. Atkuyruğu saçlarının bir kısmı yerinden kurtulmuş, yüzünü örtüyordu. Zorlanarak inmeye çalışırken, gururundan, hiç sesini çıkarmamıştı. Ancak harcadığı çaba ve hissettiği acı, arada gri gözlerine vuruyordu. Karla kaplı kaygan zemine sağlamca basması zor olacaktı. Genç adam onun yavaş hareketleri ve tek elle inmeye çalışmasını kısa bir an izledi. Sonra can sıkıntısını belli edecek şekilde homurdandı.

“Kahretsin!”

İsteksizce uzanıp genç kızın belini iki eliyle yakaladı. Ona dokunmayı istememesine rağmen, yardım etmek zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Burada düşüp kırıklarının yeniden yerinden oynatmasına dayanamazdı. Ama kazağının altından hissettiği beli o kadar ince ve narindi ki, bir an şok oldu. İki eliyle bu beli rahatça kavrayabiliyordu. Bu kız yemek yemiyor muydu ki hiç? Belki de hastanede yattığı süre içinde böyle zayıflamıştı?.. Ayrıca kuş gibi de hafifti. Onu kolayca havaya kaldırabileceğini hissetti. Yüzünü merak etti. Bedeni çocuk gibi olabilirdi ama boyu bir genç kıza göre uzundu. Buna rağmen kendi çenesine zor yetişiyordu. Tepeden yüzünü görmek mümkün değildi.

“Teşekkür ederim!” demesi üzerine biraz duraladı. Köylü kızın demek ki nezaket kurallarından da haberi vardı!

“Kendin gidebilir misin, peki?” diye alayla sordu. Tuvalet hemen on metre ilerdeydi ve yerler buz tutmuştu. Karlar temizlenmesine rağmen geride kalan ince buz tabakası tehlikeli gözüküyordu.

“Evet, tabii... Sanırım..” diye gururla başını gideceği yöne çevirdi kız. Aslında kendisine o mesafe çok uzak görünüyordu. Kızın bir an duralamasını ve sonra ayağını hafif sürüyerek yürümeye çalışmasını izledi. Bacağında kırık yoktu ve şans eseri sadece çatlak ve incinme oluşmuştu. Tabii genç adam bunu da unutmuştu. Çarpışma, kızın vücudunda sağlam

bir yer bırakmamıştı.

Genç kız güçsüzce iç çekti... Yol gözünde büyüyordu. Beceremeyecekti...

Genç adam bunu öfkeyle hissetti. Kayıp yine bir yerini kıracaktı. İki adımda yanına yanaştı. Acıtmadan tutabileceği bir yer aradı. Yine en iyisi ince belydi. “Dur baş belası!” diye homurdandı. Bir eliyle kolunu tutarken diğer eliyle ince beline dolandı. Belinden tutup ona yön verirken, mis gibi saçlarının kokusu yüzüne vurdu. Hiç de bir köylü kıızı gibi kokmuyordu. Birçok kadın tanımıştı ama bu kız, yani eşi, birkaç saat önce evlendiği bu kız, bir çoğundan daha temiz ve saf kokuyordu.

Tuvaletin girişinde ne yapacağını bilemedi. Tek başına içeriye gidebilir miydi? O esnada içeriye yönelen bir bayan gördü ve onu nazikçe durdurdu. Kibarca ondan yardım istedi.

“Affedersiniz... Rica etsem eşimi içeriye kadar götürür müsünüz? Kendisi bir kaza geçirdi de...” Cazibeli gülümseyişinin kadını etkileyeceğini biliyordu. Kadın gerçekten de duraklamaksızın onayladı.

“Elbette! Gel kızım. Vah yavrum, ne oldu sana böyle?”

İkisi konuşarak tuvalete girerlerken, onları arkalarından süzdü. Sonra bakışlarını etrafına çevirdi. Genç kız bir süre sonra yine kadının yardımıyla geri döndü. Adam da kapının biraz ilerisinde, kıyıda durmuş, elleri ceplerinde, kar altında koşuşturan insanları seyrediyordu. Genç kız, kocasını kapıda görünce şaşırılmıştı doğrusu. Onun kendisini beklemeden, lokantaya girip oturacağını düşünmüştü. Adam uzun boyuyla herkese tepeden bakıyordu. Kendisine dönen bakışları ise aynen hava gibiydi, buz tutturucu!.. Hemen başını eğip, bakışlarını kaçırdı. Onun çirkin yüzünü görmesini istemiyordu.

Kıza yardım eden kadın, genç adama keyifle başını salladı. “Tamamdır, oğlum! Ne tatlı bir karın var. İki kelime konuştuk, hemen içim ısındı vallahi.” dedi sevecenlikle. Sonra biraz imrenerek ekledi. “Çok da güzel... Allah sana bağışlasın.”

Genç kız adamın alaycı bakışlarını üzerinde hissetti. Onun kaşlarının alayla yukarı kalktığına yemin edebilirdi. Yol boyunca adam bir kere bile doğru düzgün yüzüne bakmamıştı. İlgisiz bakışlarını inatla kızıdan uzak tutuyordu. Güzel olup olmadığını bilemezdi ki!

Aynı şeyi genç adam da düşünüyordu. Daha karısının neye benzediğini bile bilmiyordu. Uyduruk nikâha geldiğinde bile, kızgınlıktan kızın yüzüne bakmamıştı. ‘Hiç değilse kambur değil!’ diye kendi kendisine dalga geçti. ‘Evet hem topal hem çolak, ama hiç değilse kambur değil...’ İçinden gülmek geldi. Kendisini tuttu. Bunda gülünecek ne vardı?

“Teşekkürler!” dedi kadına kibarca. “Yemek yiyecektik. Bizimle yer misiniz?” Kızla aynı masada yalnız yemek istemiyordu doğrusu. “Çok seviniriz...” diye cazipçe ekledi.

“Yok, sağ olun. Size afiyet olsun. Otobüs birazdan kalkacak. Tuvalet kalabalık oluyor diye, ben önceden yedim” diyerek reddetti kadın.

Ondan ayrılıp lokantaya girdiler. Şimdi zemin daha kuruydu. Kalabalık lokantada dört kişilik boş bir masa vardı. Kuru zemine çıkınca, kız daha rahat yürümeye başlamıştı. Arkasından onun hızında yürüyen adam, masaya giderken, bazı erkeklerin yan gözle kendilerine, özellikle kıza baktıklarını fark etti. İhtimal, kızın yaralarına ve morluklarına bakıyorlardı. Özellikle hastanedeki görüntüsünü hatırladıkça, genç adam da bu yaralı bereli çirkin yüzün dikkat çektiğini kabul ediyordu.

Genç kız masanın bir tarafına, adamın yardımını olmadan geçti. Yavaşça oturdu. Adam da karşısına geçti. Etrafına kısa bir göz attıktan sonra uzanıp ilgisiz bir şekilde menüyü aldı. Gözlerini listede gezdirdi.

“Ne istersin?” diye sordu biraz kabaca, ona bakmadan. “Birçok değişik et yemeği var. Çorba da var!”

“Fark etmez!” dedi genç kız. “Çok aç değilim...”

Adam onun yumuşak sesi üzerine sinirlendi iyice. Öfkeli

bir bakış attı ona...

“Saçma!” dedi kızın yüzüne bakarken. “Sabahtan beri yoldayız. Çok yavaş yol alıyoruz... Acıkmış ...”

Ansızın sustu. Kız başını kaldırmıştı. Paltosunun düğmelerini çözerken, çekinik gri gözleriyle adama kaçamak bir bakış atmıştı. Genç adam sözlerine devam edemedi. Çatık kaşlı gözleri kızın yüzündeydi.

Nefesini farkında olmadan tutmuştu. İlk kez kıza tam cepheden bakıyordu.

Bu kız da kimdi?

Şok içindeydi... Bu... Bu... ne kadar güzel bir kadındı böyle?

Karısının güzelliği karşısında donup kalmıştı. Adeta sözcükleri boğazına dizilmişti. Kızın bembeyaz cildinin sol gözüne yakın kısmı halen biraz mordtu. Çekik, iri gri gözlerinin çevresinde o kadar uzun kirpikleri vardı ki, takma olacağından şüphelendi. Daha evvel hiç gri gözlü ve gerçek kıvılcıklı saçlı bir kadınla tanışmamıştı. İncecik boynunu saran boğazlı kazak, sivri çenesinin güzelliğini gizleyemiyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel kaş, hiç bu kadar güzel cilt, hiç bu kadar güzel bir burun görmemişti. İçtenlikle itiraf etti ki, hayatında hiç bu kadar güzel bir kız bile görmemişti. Dudaklarının titremesinde bile inanılmaz bir güzellik vardı. Böyle bir yaratıkla karşılaşacağını düşünmeyen adam, doğrusu nefesini tutmuş, şok olmuş ve kıza iyice çatık kaşlarla bakmaya başlamıştı.

Bütün erkeklerin neden kaçamak ama ısrarlı bir şekilde ona baktığı belli oluyordu şimdi...

Çirkinliği yüzünden falan değildi. Aksine, inanılmaz güzelliği yüzündendi.

Elinde menü, öylece kalakalan adamı sonradan fark etti genç kız. Tek eliyle paltosunun düğmelerini çözmekle meşguldü. Kocasının sustuğunu fark edince, ürktü. Gözleri korkuyla ve çekinmeyle doldu. Doğrudan genç adamın çatık

yüzüne baktı.

“Bir... bir şey mi... oldu?” Kocaman gözleri adamın kendisine kilitlenmiş siyah gözlerine takıldı. Ürkek, güzel ve çekici gözleri genç adamın konuşmasını engelledi. Kendi güzelliğiyle kocasını şok ettiğinin farkında bile değildi. Adam cevap vermeyince çekinerek ekledi. “Yanlıı bir şey mi yaptım?” Beyaz parmakları istemsizce yara izine kaydı... “Çok mu çirkin?”

Adam böyle güzel bir yüzde hiçbir yaranın çirkin duramayacağını düşündü. Bu kız hastanede yoğun bakımda gördüğü kız olamazdı. O sırada yüzü gözü tanınmayacak haldeydi. Her tarafı kan içindeydi. Bu yüzden saçlarının kırmızılığını ilk anda kan yüzünden zannetmişti. Orada yatarken o kadar çirkindi ki! Suratında çarpma sonucu şişmemiş bir tek organı bile yoktu. Dudaklarının davul gibi ve patlamış olduğunu hatırladı. Fakat şimdi bu kırmızı dudaklar?.. Bu şahane elmacık kemikler?.. Böylesine bir değişim olamazdı. Bir yanlılık olmalıydı.

Sıkıntıyla dişini sıktı. Çatık kaşları daha da çatıldı. Kızın güzelliği karşısında hissettiği şaşkınlığı atlatmak üzereydi. Kuruyan boğazını temizlediğini kıza belli etmeden sordu.

“Kaç yaşındasın?”

“On dokuzuma gireceğim...”

“Tanrım!” diye homurdandı. Bu bir çocuktü. Menüyü sertçe masaya bırakıp, yanlarına gelen garsona her ikisi için de karışık et yemeği sipariş etti. İçecekleri de söyleyip yeniden bakışlarını kıza çevirdi. Elinde olmadan kıızı süzüyordu. Bakışlarını bu güzel yüzden ayıramıyordu. Bu ilgisinin, kıızı önceki çirkin haliyle kıyasladığı için olduğunu düşündü. Ama konuşmadan kıza bakması, genç kıızı haliyle rahatsız etti. Yutkunup başını çevirmeye çalıştı. Yara izini gizlemeye çalışıyordu. Yine gözleri adama kayınca, ürkekçe fısıldadı.

“Özür dilerim...”

“Ne için?” dedi sertçe.

“Bilmem. Bana niye böyle kötü bakıyorsan...” Çekinik bakışları yine adamın gözleriyle kilitlendi.

“Bakmamam mı gerekir sence?” dedi adam sert bir alayla. “Sevmediğim, istemediğim, hiç tanımadığım bir kızla, hatta bir çocukla hapse girmemek için evlenmeye zorlanıyorum. Şantajla hayatımı değiştiriyorum. Ve sen bunu normal mi karşılıyorsun?”

“Özür dilerim...” dedi kız yine. “Özür dilerim. Benim de dün sabaha kadar haberim yoktu...”

“Püh... Palavra...” Kısılmış gözleri ile yeniden kıızı süzdü. Sinirli olduğu ateş gibi yanan gözlerinden belliydi. Kız inat etmedi. Onunla göz göze kalamayacaktı. Ürkek bakışlarını camdan dışarıya, yağın kara çevirdi. Kar hızını arttırmıştı. Bu korkunç havada korkunç bir kocanın elindeydi...

Önüne gelen yemeğin sadece bir kısmını yiyebildi. Adam artık kendisiyle ilgilenmiyordu. O da fazla bir şey yememişti. Çaylarını içerken bile genç adam kıza bakmadı. Fakat başını başka yöne çevirdiği için, kendi masalarını ve özellikle kıızı süzen bakışların farkındaydı.

Normalde umursamazdı...

Yanıdaki güzel kadınlara bakılmasına normalde aldırılmazdı. Hatta onlara sahip olduğu için bundan hafif bir de gurur ve eğlence duyardı. Fakat şimdi nedense sinirlenmesine engel olamadı. Kızın güzelliği tabii ki başka erkeklerin dikkatini çekiyordu. Bu kadar güzel bir kadına bakmamak mümkün değildi. Şimdi karısı olan bu güzel kız, hiçbir şey yapmasa bile, erkekler için tehlikeli derecede güzeldi. Onu bir an önce Ankara'ya bırakıp hayatından çıkarmalıydı. Her ne kadar çocuk yaştaki bu kızla istemeden evlenmiş olsa da, artık kendi sorumluluğundaydı.

Onun bu sinirli hali, kıızı arabaya götürürken daha da belirgin olmuştu. Genç kız adamın patlayacak bir bomba gibi

durması karşısında, elinden gelen gayretle, ona değmeden yürümeye çalışıyordu. Kar üstüneyken, belinin biraz üstünden tutan eller onu dengeli bir şekilde arabaya yöneltti.

Arka koltuğa, yine adamın kendisini zor göreceği köşesine geçtiğinde, biraz rahatlamıştı. Adamdaki kızgınlık geçecek gibi durmuyordu. Kabanını çıkarmaya yardım ederken bile fazla özenmedi. Kız, belli etmemek için ellerini yumruk yapmıştı ama hafif bir inleme sesi çıkardı. Gözleri acıyla kısılmıştı. Genç adam kızgınlıkla direksiyona geçti. Canını yaktığının farkındaydı tabii. Huysuzlandı. Kızın çektiği acı kendi kabahatiydi ve... büyük bir başarıyla kendisini canavar gibi hissettirmişti. Çocuğun canını bilerek yakmıştı. Gerçekten de bir canavardı.

Yumuşama!

Mola yerinden çıkarken teybi açıp müzik aramaya başladı. Bulamayınca CD taktı. Kafasını belki biraz Türkçe müzikle dinlendirebilirdi. Şu anda en çok istediği şey kafasını toparlamak ve sakinleşmekti.

Yolda kar yağışı iyice yoğunlaşmıştı. Tipi halindeydi. Genç adam, emniyet için yavaş gidiyordu. Gerçekten kötü bir yağış vardı. Görüş mesafesi çok düşmüştü. Biraz uzaklaştılar ki önlerinde bir polis ekibi belirdi. Genç adam yavaşlayıp durdu. Kıyıya park etmiş olan polis arabası kardan neredeyse kaybolmuştu. Bir polis camları temizlemeye uğraşıyordu. Genç adam kendisini durduran diğer polise camı aralayıp sordu.

“Ne oldu memur bey?” İçeriye buz gibi hava dolmuştu.

“İleride yol kapalı. Ekipler açmaya uğraşılıyor. Gidiş yok. Geriye dönüp bu geceyi bir otelde geçirmelisiniz.” dedi adam, yüksek sesle. Kar yağışı fırtına haline dönmüştü. Sesi zor duyulduğu için neredeyse bağırıyordu.

“Bu araba gidemez mi? Akşama Malatya’da olmalıyım.”

“İmkânsız! Giderseniz kara gömülüp donarsınız. Geri dönün....”

Genç adam olanlara inanamıyordu. Başını deli gibi yağan kara doğru kaldırdı. Birkaç tane kar hızla süzülüp burnunun ucuna kondu. Dişlerini sıktı. Başka çaresi yoktu. Sonra polise teşekkür edip camı kapadı. Biraz geriye gelip U dönüşü yaptı.

“Bir hata yapmış olmalıyım. Her şey bana karşı!” diye homurdandı. Aynadan kıza baktı. Kocaman gri gözler, kendi gözlerindeydi. Hiçbir şey demeden, duru bir bakışla bakıyordu. Belli ki yola devam etmek istese, kız sesini çıkarmayacak, körü körüne kendisiyle gelecekti. “Gidip bir otel bulalım...” diye mırıldandı. “Anlaşılan gece buradayız...”

Genç adam şehir merkezinde bir otelin önünde durdu. Arabadan inip, sakin adımlarla içeriye girdi. Motoru çalışır halde bırakmıştı. Sıcak arabada sessizce oturan genç kız, onun resepsiyondakilerle konuştuğunu görebiliyordu. Adamlar başını iki yana sallayınca yer olmadığını anladı. Sonra bir yere telefon açtılar. Telefonu kapattıkları zaman genç adamla biraz daha konuştular. Adam bir an başını çevirip arabaya baktı. Sonra başını çevirip olur manasında salladı. Geri dönüp arabaya bindiğinde canı sikkindi.

“Şehir merkezinde hiçbir yerde oda yok. Kar yüzünden bütün araçlar yolda kalmış, böylece odalar tutulmuş. Yol öğlenden beri kapalıymış. Bu otelde yer var ama... pek konforlu değil sanırım.”

Kız yavaşça onayladı. “Hiç önemli değil...”

“Başka bir sorun daha var!” Sesi sikkindi. Çene kası seğirip duruyordu. Bu sorun doğrusu baş edilecek gibi değildi. “Sadece bir tek oda var.” Sustu. Aynadan kızın gri gözlerine baktı. “Bu ne demek anlarsın sanırım? Hiç hoşuma gitmedi! Seninle aynı yatakta yatmaya hevesli değilim ama... başka çare yok gibi gözüküyor.” Sesi hâlâ buz gibiydi. “Bu durumda odayı tuttum. En azından kar dininceye kadar kalırız... Bu gece dинerse, yolun açılacağını söylüyorlar. Yine de en doğrusu

yarın yola çıkmak. Gece gidecek kadar yolları bilmiyorum. Zaten birazdan hava da kararacak.”

Türkiye'nin bu bölgesinde hava hızla ve erken kararıyordu. Kız hiç sesini çıkarmayınca adam dışarı çıktı. Gelip kızın giyinmesine ve otele kadar gitmesine yardım etti. Görevli birisi gelip arabadan bagajlarını almıştı. Her ikisinin de bagajı fazla büyük değildi.

Odalara çıktıklarında, genç adam çocuğa para verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Dönüp odayı süzdü. Yerler taşı. Kenarda temiz görümlü bir yatak vardı. Yatağın ön tarafında iki kişilik eski bir koltuk, televizyona dönük olarak duruyordu. Odanın hiç bir lüks yoktu fakat genişti. Yatak da normal olarak geniş sayılırdı ama ortada iki sorun vardı. Birincisi adam iri yapılıydı. Kız zayıf bile olsa, kendi iriliği ile birlikte bu yatak iki kişi için fazla büyük değildi. İkinci sorun da kızın sakat koluydu. Gece her ikisinin de birbirlerine dokunmadan bu yatağa sıgmaları zor olacaktı.

Göz göze geldiler. Her ikisi de aynı şeyi düşünmüşlerdi. Genç adam omuz silkti. “Başka çare yok. Ben kıvıldamadan yatmaya çalışırım. Sen de yatarsan sorun yok,” dedi. Onun iri gri gözlerindeki huzursuzluk üzerine alayla gülümsedi. “İlk gecemiz için pek romantik değil! Sanırım zevk dolu bir gerdek gecesi olmayacak?..” dedi onu iğneleyerek. Sonra kalın kaşları havaya kalktı. “Öyle olmasını mı isterdin?”

Genç kız gözlerini kaçırdı. Kocasının acımasız alaycılığına cevap vermedi. Kabanının kollarını yardımsız çıkarmaya çalışıyordu. Sağlam kolunu çıkardıktan sonra diğer kolunu da zorla çıkardı. Genç adam da durmuş, utanmazca onu seyrediyordu. Onun bedenini ilk kez tam olarak görebiliyordu. İnce kazağı narin bedenini sıkıca sarmış, dolgun göğüslerini meydanda bırakmıştı. Gerçekten de uzun, gür saçları vardı. Düz midesi ve yuvarlak kalçaları, eski kot pantolonundan bile rahatça belli oluyordu. Adam olanca hainliği ile aklına gelen yeni bir şeyi sordu ona...

“Hamile falan değilsin, değil mi?” Bu çılgın düşünce onun seksi düz karnına baktığı zaman aklına gelmişti. “Bu yüzden seninle evlenmeye zorlanmış olmayayım?” Uzanıp kızın sağlam kolunu tutup hafifçe sıktı. Dimdik kızın gözlerinin içine baktı. ”Hadi cevap ver! Hamile misin?”

Kocaman gözlerdeki şaşkınlık, kırgınlığa dönüşünce, adam kızın kolunu bıraktı. “Kusura bakma, sormak zorundaydım. Başkasının çocuğunu şu anda kabullenebileceğimi sanmıyorum. Ama bu zoraki evliliğin sebebini de anlayamıyorum. Seni neden benimle zorla evlendirdi baban? Oysa... hiç çirkin değilsin?”

Aksine insanın nefesini tutacağı kadar güzeldi. Bunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmedi. Bir kadın nasıl bu kadar güzel olabilirdi? İnsanın nefesini kesen duru güzelliği görmezden gelmeye çalıştı. “Bakire misin peki?” diye dik dik sordu.

Kızın gözlerinden bir damla yaş kayınca kendini bir kere daha kötü hissetti. Kız hiç konuşmuyordu. Aslında az konuşan kadınları severdi. Fakat onun yüz ifadesi doğruyu açıkça gösteriyordu. Bu kız yüzüyle derdini anlatan tiplerdendi. Konuşmasına gerek yoktu. Bakışları bile anlam doluydu. Yine de sert bir tonla üsteledi.

“Söyle hadi! Bakire misin?”

“Elbette...” diye burnunu çekerek mırıldandı nihayet genç kız. Sesi çocuksu ve kırgındı. “Kimse bana dokunmadı... Merak ediyorsan onu da söyleyeyim, ben daha bir erkekle öpüşmedim bile... Sandığım kadar namussuz değilim...” Nemli bakışlara anlam veren upuzun kirpikleri titriyordu.

Genç adam kıza doğru kabaca eğildi. “Sayenizde artık kimseye güvenim kalmadı hanımefendi. Gerçi bakire olup olmaman umurumda değil. Sadece oluşabilecek şartlara kendimi hazırlamak istiyorum... Seninle niye zorla evlendirildiğimi anlamaya çalışıyorum.” Yanından geçip cama gitti. Dışarıya baktı. Karlı havada bir değişiklik yoktu. Odanın ışığında kızın

cama yansıyan görüntüsünü izleyebiliyordu. Genç kız gerçekten perişan bir halde yavaşça yatağa çökmüştü. Elinin tersiyle gizlice akan gözyaşlarını siliyordu.

“Sanırım sebep sadece para o zaman? Klasik sebep...” dedi adam. Döndü, kızın yanına gitti. Sivri çenesini fazla sert olmadan tuttu ve yukarı kaldırdı. “Madem öyle, bekleyeceğiz sevgili karıcığım. Biraz süre geçsin... Bir süre evli kalacağız! Yapacak bir şey yok şu anda. Ama sonra en kısa zamanda boşanacağız. Bundan emin olabilirsiniz!” Başparmağının ucuyla yanağındaki minik bir damlayı sildi. Hafif sırıttı. “Tabii sen de küçük bir servete sahip, küçük bir bakire olacaksın. Numaradan ağlama artık!”

Genç kızın dudakları titriyordu ama ağlamadı... Şahane gözleri inatla direndi. Sulanmış haliyle bile çok harikaydı. Çenesini tutan ele direnmeden öylece, suskun bir şekilde durdu. Gücenmiş bakışları adamın gözlerinden vücudunun derinliklerine ulaşıyordu. Uzun kirpikleri titriyordu.

Genç adam ürperdi. Bu bakışlara dayanmak zordu. Bir anda parmak uçlarında karısının teninin pürüzsüzlüğü hissedince, elini geri çekti hemen. Gözleri donuklaştı.

”Pekâlâ! Ben lobide içecek bir şeyler bakacağım. Akşam yemeğini yer yatarız. Yarın uzun bir gün olacak. Sen de istersen televizyon seyret. Ne istersen yap... Ama bu odadan dışarıya çıkma... Ben birazdan gelirim. Anladın mı?”

Kızıl saçlı kız başını salladı sessizce...

2. BÖLÜM

Genç adam kızı odada tek başına bırakmış ve umursamazca dışarı çıkıp kapıyı ardından çekmişti. Odadan çıktığında, cep telefonu da çalmaya başlamıştı. Elini cebine atıp arayan kişinin ismine baktı. Karşısındaki Malatya’ da bulunan, yakın arkadaşı Mustafa’ydı.

“Alo, Osman!” dedi arkadaşı. Kalın, hafif şiveli bir sesi vardı.

“Merhaba, Mustafa!” dedi sakince. “Ben de şimdi seni arayacaktım...”

“Yolda durum nasıl?” diye sordu arkadaşı. “Burada hava berbat! Bingöl Elazığ yolu kapanmış diye duydum.”

“Yolda değilim zaten!” dedi genç adam. “Elazığ’a bile varamadım. Bingöl’de bir oteldeyim. Malatya’ya ancak yarın varabilirim.”

“Olsun, mesele değil. Ben adamlara söylerim. Gelince bizde kalırsın, değil mi? Selin de çok ısrar ediyor.”

“E... ben sanmam. Yalnız değilim.” Gözünün önünde, ince bir siluet belirmişti.

“Nasıl yalnız değilsin?” diye sordu adam hayretle.

Osman kızıl saçlı güzel kızı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. “Evlendim!” dedi kısaca.

“Ev...evlendin mi?” diye kekeleydi adam. “Sen evlendin mi? İnanmıyorum!.. Ne zaman?”

“Bugün itibari ile...” diye homurdandı.

“Ama hiç söylemedin!?”

“Evet, birkaç gün öncesine kadar benim de haberim

yoktu. Sonra anlatırım. Yarın sabah yol açılırsa çıkmayı düşünüyorum.”

“Neyse! Sen yine de bizde kal!.. İki kişi rahatça yatabilirsiniz. Yerimiz var.”

“Bakalım...” dedi Osman. Kız ile aynı odada yatma fikri hoşuna gitmiyordu. Bu geceyi atlatsa, bir daha ona yakın olmak bile istemiyordu. Yarın arkadaşının yanında yine çok zor olacaktı. Malatya’da bir otelde kalmak, ayrı odalar tutmak daha çok işine gelirdi. Neyse ki bir iki gün sonra, nasılsa kızı bir daha görmesi gerekmecekti. Boşanıncaya kadar...

Lobide bir çay içti. Gazete okudu. Elinden geldiğince oyalandı. Televizyon kanalları kar yüzünden iyi çekmiyordu. Uydu çanakları karla dolmuş olmalıydı. Onlar da görüntü vermiyordu. Net çekmeyen birkaç yerel kanal hava durumunu sık sık tekrar ediyordu. Gittikçe kötüleşen hava, doğuda tüm yolları kapamıştı. Aksi gibi kendisine denk gelmişti. Eğer dün yola çıkmış olsalar, bu kötü havaya yakalanmamış olacaktı.

Sıkılıp dışarıya çıktı. Çok büyük bir şehir değildi Bingöl. Ama kendisine değişik, sevimli gelmişti. Kar altında, ateşini söndürebilmek için uzunca bir süre yürüdü. Dönüşte açık bir lokanta bulup, yiyecek bir şeyler paket yaptırdı. Bu havada karısının o sakat haliyle dışarıya çıkması ve bir lokantaya gidebilmesi çok zordu. Kaldıkları otelde ise bir lokanta yoktu.

Otele yavaş yürüyerek geri döndü. Odaya çıktı. Asık bir suratla anahtarı yuvasına soktu ve kapıyı açtı. Hava çoktan kararmıştı. İçerisinin lambası ise yanıyordu ve oda gayet sıcaktı. Genç kız televizyonun karşısındaki koltuğa oturmuş, net çekmeyen bir kanala uykulu gözlerle bakıyordu. Saçlarını salmıştı. İri dalgalı saçları omuzlarının üzerinden geriye dökülüyordu. Soluk ışık altında bile pırıl pırıldı. O kadar sık ve gürdü ki, pelerin gibi yayılmıştı. Sağlam ayağını altına kıvrımış, yine sağlam kolu üzerine hafif yaslanmıştı. Ürkek gözlerle kendisine bakarken minik bir kız çocuğu gibiydi. Hazırlıksız

yakalanmıştı. Üzerinde basit bir gecelik vardı. Kolsuz askılı geceliğinin meydana bıraktığı bembeyaz kollarında, yuvarlak zayıf omuzlarında tek bir pürüz bile yoktu. Elinde olmadan kızın güzelliğini seyretti. Belki çocuk yaşıydı ama gerçekten de çok seksi bir görünümü vardı... Fazla seksi...

Kahretsin!

Başka zaman olsa, bu kızın peşinde koşmaktan ve onu elde etmekten haz alırdı. O pürüzsüz beyaz boynunu öpmek, elleriyle dolgun göğüslerini okşamak çok zevkli olabilirdi. Nefis uzun bacaklarını süzdü. Fakat kendisine oynanan oyun yüzünden kızın cazibesi onu daha da kızdırıyordu. Dizlerinin üstüne sıyrılmış geceliğinin açık bıraktığı beyaz bacaklarını istemsizce örtmesi, yine de canını sıktı. Öyle ya! Neticede bedenini satmıştı kendisine. Bu bedenin her zerresi şu an için kendisinini.

“Adın Gülay’dı değil mi?” diye sordu kısıklı gözlerle.

“Evet!”

“Giyecek başka bir şeyin yok mu? Gecelik olarak diyorum. Gece soğuk olabilir.”

Genç kız ince geceliğine göz attı. “Annem koymamış herhalde. Bir pijamam vardı ama...” Sesi kısıldı. “Sanırım rahat giyemediğim için...”

Adam kabanını çıkarıp astı. Belinden de kılıfı içinde bir tabanca çıkarıp yatağın kıyısındaki sehpayaya koydu. Elleri cebinde, geçip kızın karşısında durdu. Sol kolu dirseğine kadar alçıdaydı. İncecik kolu üzerinde kalın beyaz bir tabaka... Kızın tabancaya baktığını görünce “Korunmak için lazım olabiliyor.” diye mırıldandı. Konuyu hızla değiştirdi. “Alçı ne zaman çıkacak?” diye sordu sonra. İster istemez gözü kızın göğsünün oluşuna kaymıştı. Geceliğinin üstten bir iki düğmesi açıktı. Göğüslerinin üst dolgunluğu da cazip bir şekilde meydana vardı. Seksi olmaya uğraşsa bundan daha fazla beceremezdi. Göğüslerine olan bakışını gizlemedi. Kızın huzursuz olması

hoşuna gidiyordu.

“Bir ay kadar sonra!” diye fısıldadı genç kız. Elini yavaşça geceliğinin düğmesine götürdü ama adamın alaycı bakışlarını görünce vazgeçip, titreyen elini yine kucağına koydu. Onu yine kızdırmak istemiyordu. Gerdanını ve göğüslerinin oluşunu seyretmesine çaresizce karışmadı...

Huzursuzca adamın keskin siyah gözlerine, kardan ıslanmış saçlarına baktı. Dışarıda uzun süre yürüdüğü belliydi. Kısıllı gözlerinden, temiz cildinden, sert biçimli dudaklarından kocasının kaç yaşında olduğunu tahmin etmek zordu. Islak bir tutam saç, alnına kıvrılarak dökülmüştü.

“Peki, bacağı?” diye sordu adam.

“Her gün biraz daha iyi oluyor.”

Genç adam banyodan bir havlu alıp saçlarını rastgele kuruladı. Sonra eski masanın üzerine koyduğu paketleri gösterdi.

“Evet! Bu gecelik yemeğimiz bu. Dışarıya çıkmak zor olacak. Dışarıda korkunç kar yağıyor. Zaten soyunmuşsun. Otelde akşam yemeği servisi de yok. Bunlarla idare edeceğiz.”

Kız her zamanki gibi konuşmadan başını salladı. Doğrulup yardım etmeye niyetlenince adam onu engelledi.

“Sen otur, ben hallederim. Yapacak fazla bir iş yok.” dedi ifadesiz bir sesle. Ömrünün çoğunda böyle atıştırmalar yapmıştı. İş hayatında düzenli yemek yiyemediği zamanlar çok olmuştu. Alışık bir tavırla paketleri düzenleyip, masayı kızın önüne çekti.

Gülay adamın pratikçe hazırladığı yemeğe baktı. “Teşekkür ederim.” dedi sonra yavaşça. Osman cevap vermedi. Sandalyeyi çekip oturdu. Ama karısının çaktırmadan geceliğinin düğmelerini sonuna kadar iliklediğini fark etmişti. Bu çaba ise görünüşünde fazla bir şey değiştirmemişti. Dolgun göğüsleri vardı. Bu yüzden kumaş daha iyi yapıştığı için, göğüs uçları loş ışıkta daha çok belli olmuştu. Onlara bakmamaya çalışarak

plastik çatalına uzandı. Neden iç çamaşırını giymiyordu ki bu kız?

Konuşmadan akşam yemeklerini yediler. Kızın az yediğini fark etmişti adam. Çok da umursamadı. Çocuk değildi. Ne kadar yiyeceğini bilebilirdi. Gözleri televizyondan arada sırada kıza kayıyor, bu kızla artık evli olduğunu düşününce, olanlara bir türlü inanmak istemiyordu. Artık tek olmamak, birisine bağımlı olmak, henüz alışık olmadığı bir duyguydu. Ama gerçek şuydu ki, onunla evlenmişti ve istese de istemese de artık onun varlığından sorumluydu. Yapacak bir şey yoktu.

Yemekten sonra genç adam masayı toplayıp, banyoya girdi. Dışarıda ıslanmıştı ve üşümüştü. Sıcak bir duş kendisine iyi gelecekti. Önce dişlerini fırçaladı. Kendisinin yokluğunda kız diş fırçalarını ve macununu bir cam bardağın içine koymuştu. Kendi fırçasının yanında ilk kez başkasınınkini görünce, huzursuzlandı. Suyun altına girip uzunca bir süre kıpırdamadan kaldı. Duştan çıktıktan sonra beline bir havlu dolayıp odaya geri döndü. Genç kız ise o odaya girdiğinde, öylesine adama bakmış, ama çıplak bedenini görünce hemen başını televizyona çevirmişti. Onun cidden utandığını hissetti. Söylediği kadar masum olabilirdi. Rahatsız olması biraz keyfini yerine getirdi.

Bavulunun yanına gitti ve hiç utanmadan kalçalarını saran havluyu çekip aldı. Kızın kendisine bakmadığını biliyordu ama rahatsızlığını hissedebiliyordu. Aldırmadan yeni çamaşır giydi. İçerisi şimdilik sıcaktı. Üstüne de kolsuz bir atlet giyip o halde yatağa uzandı. Çarşafı ince örtüyü beline kadar çekti. Saçlarını bile taramadı. Kızın arkasından o da televizyonu izlemeye başladı. Parazitli televizyonda eski bir film oynuyordu. Kısık sesi yüzünden, konuşmaları tam duyamıyordu. Aslında oldukça yorgundu. Dün gece sinirden ve stresten fazla uyuyamamıştı. Öyle ya! İnsan her gün evlenmiyordu! Bakışları televizyondan kayıp kızın gür saçlarına yöneldi. Ne garip... ne güzel bir renkti bu? Bu loş ışıkta bile nasıl böyle parlayabilirdi? Oda ısınmıştı sanki... Gür alevler... Onları izlerken, gözleri birkaç dakika sonra kendiliğinden kapandı.

Gülay koltukta uzunca bir süre oturdu. Arkasına bakmaya korkuyordu. Filmden bir şey anlamamıştı ama şu anda yapacak daha iyi bir işi yoktu. Anlamadan televizyona bakıyordu. Bir süre sonra kuşkulandı. Uzun süre bir kıpırdanma algılamamıştı. Hafifçe başını çevirdiğinde, tahmin ettiği gibi kocasının uyumuş olduğunu fark etti. Aslında kendisinin de çok uykusu gelmişti. O da tüm gün yaşadığı psikolojik baskıdan dolayı stres altındaydı. Ayrıca dün gece de bir türlü uyuyamamıştı.

Babası bu evliliği haber verdiğinde inanası gelmemişti. Hüngür hüngür ağlamıştı. Hiç tanımadığı bir adamla evlenmek korkunçtu. Ama babası kesin kararlıydı ve her şeyin hazır olduğunu söyleyip, ona söz hakkı tanımamıştı. İşin korkuncu, evleneceği adamın bu konuda zorlanmış olmasıydı. Kendisine arabasıyla çarpan bu yakışıklı adamı daha evvel de şantiyede görmüştü. İyi biri olduğunu biliyordu ama yine de içi korkuyla doluydu. Belki de adam sürekli kendisini dövecek ve eziyet edecekti?.. Şimdilik dövme yoktu ama genç adamın kendisine eziyet edeceği bariz olarak belliydi. Bu zoraki evliliğin intikamını birisinden çıkaracaktı ve büyük ihtimalle o kişi de kendisi olacaktı.

Başını bir daha çevirip yatakta boylu boyunca uzanmış olan adama baktı. İri ve uzun gövdesi yatağın ortasına yakın olduğu için, kendisine yatacak fazla yer kalmamıştı. Zaten kendisi de ona yakın yatmak istemiyordu. Bu daracık yerde birbirlerine değmeden uyumaları mümkün değildi. Adamın tepkisine bakılırsa, kendisinden nefret ettiği ve dokunmak bile istemediği belliydi. Onu kızdırmak da istemiyordu. Çünkü kendisini tutmasına rağmen, öfkesinin şiddetini gözlerinde hissedebiliyordu. Ondan korkuyordu.

Hava da hafif soğumaya başlamıştı. Otelin kaloriferleri, bu korkunç soğuk gecede gücünü yitiriyordu artık. Adamın üstünde sadece atleti vardı ve çok geçmeden üşüyecekti. Kadınsı bir içgüdüyle yerinden kalktı. Hafif topallayarak yatağın yanına

gitti. Üzerini örtmeden önce, uzun ve kaslı bedenini süzdü bir an. Boş vakitlerinde spor yapıyor olmalıydı. Kalın kollarından birisini başının altına katlamış, yastığa dayalı halde uykuya dalmıştı. Hiç horlamadan, çok sessizce nefes alıyordu.

Uzun bacaklarını örten örtüyü tek eliyle çekti. Parmakları tüylerle kaplı kaslı bacağına değmişti. İçi ürperdi. Bu bir erkeğe ilk dokunuşuydu. Tüm dikkatini yaptığı işe verdi. Onu uyandırmamaya çalışıyordu. Örtüyü yavaşça göğsüne doğru uzattı. Nasıl olsa uyandığında kendisi yapmış zannederdi.

Başında dikilip bir süre yüzüne baktı. Ne kadar da yakışıklıydı! Çok sert bir adamdı. Bu sert görünüşü bile yakışıklılığını engelleyemiyordu. Uyurken o güzel çatık kaşları yumuşamıştı. Kötü bir adam olmadığı belliydi. Keskin dudakları, dümdüz burnu ile gerçekten çok yakışıklıydı. Belki de gördüğü en yakışıklı adamdı. Bu adamın bir sürü sevgilisi olduğunu düşündü. Birçok güzel kadını elde etmek varken, hangi erkek evlenip tek kadına bağlanmak isterdi ki!? Hem de zengin ve böyle yakışıklıysa... Erkekler konusunda fazla bilgisi yoktu ama kocasının çekiciliği gerçekten de nefes kesiciydi. Ve ona kesinlikle hak veriyordu. Bu evliliğe zorlandığı için ne kadar kızsız, o kadar yerinde olurdu.

Banyoya gidip dişlerini fırçaladı. Saçlarını bir süre taradı. İşi bittiğinde, hafif sekerek geriye döndü. Bacağındaki ağrı biraz artmıştı. Yeniden koltuğa oturacaktı. Belki orada uyumalıydı. Hava da iyice serinlemişti. Üşümek için üzerine bir şey alsa iyi olurdu. Etrafında omzuna atacağı bir şey aradı. Ne alabilirdi ki? En iyisi kabanını geri giymekti. Bacakları biraz üşüyecekti ama olsun... Kocasıyla yatamazdı. Zaten genç adam kendisini yanında istemiyordu. Sıkıntıyla gözlerini yatağa doğru çevirdi. Sonra şaşkınlıkla, hafifçe sarsıldı. Osman hiç belirti vermeden uyanmıştı ve dik bakışlarla kendisine bakıyordu. Bütün kanı beynine yöneldi.

Kısılmış gözler, geceliğinin altında rahatlıkla seçilen diri göğüslerinde geziniyordu. Sutyensiz göğüslerinin meydanda

kalan dik uçlarını süzdü. Kumaşı inatla iten sivrilikler ışık altında fazla çekiciydi. O seksi kıvrımları ifadesizce süzen adam “Yat artık!” dedi sertçe. “İçerisi serinlemiş. Yarın uzun bir gün olacak...” Kızın gözleri koltuğa kayınca, sinirli bir homurdanmayla örtüyü kaldırdı. “Hayır, burada yatacaksın!” diye sertçe emretti.

Genç kız sessizce bu emre uydu. Gözlerini kaçırarak televizyonu kapattı ve yatağa yanaştı. Genç adamın sıkılı dişleriyle biraz yana kaymasını izledi. Ne kadar kaysa da yatak ikisine biraz dar gelecekti. Gülay sağlam kolunun üzerine dönecek olsa, yüzü adama bakacaktı ama başka çaresi de yoktu. Gecenin bu saatinde yatakta yer kavgası yapacak hali yoktu. Üstelik üşüyordu ve üşüdüğü belli oluyordu. Usulca terliklerini çıkarıp, yatağın içine girdi. Sımsıcaktı. Genç adamın bedeni içeriği ısıtmıştı. Kendi içinin de ısındığını hissetti. Bu duygu hoşuna gitti. Ona dokunmamaya çalışarak, sırt üstü uzanıp, diken üstündeymiş gibi huzursuzca örtüyü üzerine çekti.

Osman çatılı kaşlarla kızı izliyordu. Biraz ısınınca yüzüne tatlı bir gevşeklik gelmişti. Kızıl saçları yastığın her yerine yayılmıştı ve gerçekten çok güzeldi. Tam da seyirlik bir kadındı. Mükemmel burnunun küçücük kanatları, bir estetikçinin elinden çıkmış gibiydi. Elmacık kemikleri zarif ve pürüzsüzdü. Ergenlik yaşındaki bir kızın aksine, sivilcesiz, makyaj uzmanlarının hoşuna gidecek bir cildi vardı. Dudakları dolgun ve öpülmeye hazır duruyordu. Genç adam içinde oluşan kıpırtı ile huzursuz oldu. Bu kadar çekici bir kadınla aynı yatakta yatıp da dokunmamak her erkek için çok zordu.

Gülay da gözünün ucuyla kocasına baktı. Adamın kendisine bir şey yapıp yapmayacağını düşündü. Yapsa, karşı koyma şansı yoktu. Ne de olsa kocasıydı... Boğazına kadar çektiği örtünün altında huzursuzca yutkundu. Gözleri adamın gözlerindeydi. Onun bakışlarının kendi yüzünde gezinmesi, biraz korkmasına sebep olmuştu. Eğer genç adam fikrini değiştirirse, canını yakmaması için dua etmekten başka çaresi

yoktu.

“Eğer istersen...” diye başladı çocuk gibi. Yine yutkundu. “Ben... karşı koymam...” Ne demek istediğini adamın anladığını umuyordu. Siyah gözlerde bir an yanan pırıltı, söylemek istediğini anladığını gösterdi.

“Neye karşı koymazsın?” diye sordu adam yine de alayla... Anlamamış gibi davrandı. Gözleri kırmızı dudaklarına takılınca gülümsemesi kayboldu. Daha evvel böylesine davet edici dudaklarla karşılaştığını hatırlamıyordu. Kızın kokusu ve bedeninin sıcaklığı içine işlemeye başlamıştı.

“Lütfen... Sadece sert davranma... Canımı yakma...”

Adam zorlukla gözlerini kızın dudaklarından ayırdı. “Sana birlikte seks yapmayacağımızı söylemiştim...” dedi sertçe. Bir an onun ürkek gözlerini süzdü. Sonra onu açıkça aşağıladı. “Peki, sen hiç tanımadığın bir adama bedenini nasıl vereceksin?”

Gülay da elinde olmadan adamın dudaklarına bakmıştı. Bu keskin erkeksi dudaklarının kendi bedeninde gezinebileceği düşüncesi bir an için vücudunda hoş bir etki yarattı. “Kocamsın...” diye fısıldadı yine çocuksu bir sesle.

Adam dişlerini sıktı ve bir şeyler homurdanarak döndü. Başucunda bulunan düğmeden lambayı kapadı. İyi geceler bile dilemedi. Sırtı kıza dönük bir halde ve ona dokunmamaya çaba sarf ederek gözlerini yumdu. Bu kaba hareket gerçekten kıza dokunmuştu. Gözleri sulandı. Nefesini düzene sokmaya çalışarak o da uyumaya çalıştı. Ama yanı başında hiç tanımadığı bir bedenle uyumaya alışık değildi. İlk kez bir erkekle aynı yatakta yatıyordu. Üstelik adamın sıcaklığını olduğu gibi hissediyordu. Dokunmasına bile gerek yoktu. Saçına sürdüğü şampuanın kokusu da burnuna kadar geliyordu. Bu gece uyumak zor olacaktı.

Dışarıda kar hızını kesmeden devam ederken, içeride, sıcacık yatakta iki yabancı beden, bir süre sonra yorgunluktan

uyuyup gitti. Yorucu gün, ikisini de yıpratmıştı. Geçmiş günlerin de stresi vardı tabii. Ama bugün, ruhsal olarak da çok zor geçmişti. Osman gece boyunca yanındaki kızın ısınısını ara ara hissederek uyandı ve yeniden uyudu. Başka kadınlarla uyumaya alışıkta ama ilk kez el sürmediği bir kadınla yatıyordu. Üstelik bu kadın hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi. Bu da onu huzursuz ediyordu.

Sabaha karşı, genç adam bu sıkıntıyla yavaşça gözlerini açtı. İşte bu olamazdı!

Hayretle karısına doğru dönmüş olduğunu fark etti. Başta kızın yastığına kaymıştı. Yüzleri çok yakındı. Kendi yanağının altında kızıl saçlarının bir kısmı hapsolmuştu. Gülay sırt üstü yatıyordu. Nefes aldığı bile belli olmuyordu. Hastanede olduğu dönem içinde bu şekilde yatmaya alışmış olmalıydı. Başını adamdan yana çevirmişti. Sımsıkı kapalı göz kapakları, pürüzsüzdü. Burnunun zarif kanatlarının ne kadar güzel olduğunu yeniden düşündü. Kırmızı dudaklarının rujlu olmadığını, kendi rengi olduğunu çoktan fark etmişti. O kadar yakındı ki kıza has mis gibi ten kokusunu alabiliyordu. Biraz başını öne hareket ettirse, dolgun dudaklarının tadına bakabilirdi. Çıldırıyor olmalıydı. Kadınsızlık bu kadar mı etkilemişti onu? Şu anlamsız evliliğin kötü karakterine bile ilgi duymaya başlamıştı.

Biraz daha kendisine gelince, dehşetle, kızın göğsünü avuçlamış olduğunu fark etti. Örtüleri bellerine kadar sıyrılmıştı. Ama belli ki kendi bedenlerinin ısısı, üşümelerini engellemişti. Gözleri aşağıya, kızın açık yakasına kaydı. Birçok sevgiliden kalma alışkanlıkla, dönmüş ve kızın açılmış yakasından elini içeriye sokmuş, çıplak göğsünü tutmuştu. Avucunun altında sıcacık ve sertti. Elini çekmek istedi ama bir türlü başaramadı. Ne de olsa erkekti!.. Kaç haftadır ilk kez bir kadının göğsünü tutuyordu. Sivri ucunu tam avucunda hissedebiliyordu. Bir bacağına da örtünün altında, kızın sıyrılan geceliğinin açıkta bıraktığı çıplak bacaklarının üzerine atmıştı. İnce bacaklarının

narin dokusunu algıladı. Pürüzsüz ve ılıktı.

Farkında olmadan avucunu ve parmaklarını oynattı. Başparmağı göğüs ucunu buldu. Yapmak istemiyordu ama onu okşamaktan kendisini alamadı. Dolgun göğüslerine göre uçları küçücük ve sertti. Nefesini tutarak pürüzlü dokusunu algıladı. Hareketi ne kadar yumuşacık da olsa, genç kızı uyandırdı. Birden gözlerini açtı. Önce ne olduğunu anlamadan durdu. Yatağını da garipsemişti. Gözleri açılınca, tavana dikili kalmıştı. Sonra göğsündeki elin ağırlığını ve sıcak avucunun baskısını hissetti. Ve göğüs ucunda?.. Ve göğüs ucunda?.. Onun parmağı gezinip duruyordu? Nefesini tutup hemen başını çevirdi, kocasına baktı.

İkisinin de gözleri karşılaştı. Genç adamın nefesi biraz düzensizleşmişti. Gülay ne yapacağını bilemedi. Karşı da koyamadı. Kocasının iri eli bütün göğsünü sarabiliyordu. Kocasını bir süre ucuyla oynadıktan sonra yeniden tümünü avuçladı. Gülay bu hareketin verdiği haz ile belini kıvrırmamak için çok çaba harcadı. Bu hiç bilmediği bir histi. Okşaması yavaştı ama dolgun göğüslerinin çılgınca kabardığını, uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordu. Kocasını da bunu fark etmiş olmalıydı. Neredeyse nefes almayı bile unutmuştu.

“Göğüslerini ilk ben elliyorum, öyle mi?” diye sordu adam garip bir sesle. Kızı izinsiz okşadığı için hiç de suçluluk veya utanç duyuyormuş gibi durmuyordu.

“Evet...” diyen güzel sesi titrekti. Kocasının pürüzsüz avuçlarından müthiş bir elektrik geçiyordu vücuduna. Gri gözleri ise ürkekti.

Bir an duralayan adam, dudaklarını bu güzelliğe doğru kaydırды. Onları öpmek için içinde inanılmaz bir arzu oluşmuştu. Pembe renkli ucunda gezdirdi dudaklarını... Sertleşen kısmını tattı bir süre... Sonra diğerine kaydı. Parmakları geceliğinin bir iki düğmesini daha açıvermişti. Kızın bedeni mis gibi kokuyordu. Bu kokuyu bilinçsizce içine çekti. İki göğsünü de

çıldırııcı bir biçimde, yavaşça, tadını ala ala öptü, uçlarını emdi. Dişleri ve dudakları titreyen uçlarını hafif dokunuşlarla çekip durdu.

Bir eli usulca düz midesinden aşağıya kaydı. Parmak uçları ince bir kumaş parçasına denk gelince, duraladı. Başını kızın harikulade göğüslerinden birkaç santim kaldırdı. Dalgın bir bakışla karısının yüzünü süzdü. Kıpırdamadan yatan Gülay, teslim olmuş gibi gözüküyordu. Belli ki ne yapsa karşı çıkmayacaktı. Yarı aralık gri gözleri, kendi gözleriyle keşişti.

“Çoktandır bir kadına dokunmamıştım...” dedi yavaşça. Parmakları usulca kumaşın içine kaydı. Sıcak tenini hissederek ilerledi. Tertemiz, tüysüz kıvrımlara ulaştı. Orada elini sabitledi. Sıcak ve karşı konulmazdı! “Devam etmemi ister misin?” diye fisıldadı. Parmaklarını hafifçe kıpırdatmıştı.

Genç kız bu küçük kıpırdanış ile ürperdi. Genç adamın bir bacağı kendi bacaklarını hapsettiği için aralık bacaklarını kapatamıyordu. Aslında... kapatmak da istemiyordu. İri avucu en hassas yerini tamamen kavrayınca, güzel gri gözleri irileşti. Baskının etkisiyle bacakları titredi. Utangaç bir nefes aldı. Gülay’ın gözlerini kaçıracağı bir yer yoktu. Yüzünün hemen yakınındaki yakışıklı çehre, merakla kendisine bakıyordu. Siyah gözler hâlâ acımasızdı ama artık içlerinde bir arzu da vardı. Onun kendisini istediğini görebiliyordu. Hiç tecrübesi olmamasına rağmen, kocasının yakınlığı ve okşamaları kendisinin de hoşuna gitmişti.

“Evliyiz...” dedi titrek bir sesle.

“Evli olduğumuzu biliyorum! Hoşuna gidiyor mu diye sordum?” diye üsteledi Osman.

“Lütfen?.. Bunu yapmak... zorunda mısınız?”

“Benim hoşuma gidiyor...” Parmaklarını öyle bir yere getirip bastırdı ki, Gülay dudaklarını sıkıp, gözlerini biraz yumdu. Ağzından minik bir ileme çıkmıştı. Yarı aralık gözleri yalvarıyordu. Osman bu yalvarışa aldırmadı. Usul usul her

kıvrımında gezinen parmaklarının onu tahrik etmesini izledi. “Hoşuna gidiyor mu? Söyle bana?”

“Görmüyor musun? Yalvarırım yapma!”

“Hani kocandım?”

“O halde... O halde karın yap beni...” diye yalvardı Gülay.

“Bunun için mi böyle çıplak yattın? Beni tahrik edeceğine biliyordun!”

“Bilmiyordum... Ben... yatmayacaktım! Sen yanıma yat dedin...”

“Ama çıplaksın? Neden bu seksi şeyin içine sutyen giymedin? Şahane göğüslerinin beni çıldırtacağını mı sanıyordun?”

“Sutyenim... kaburgalarımı sıkıyor... Bu yüzden canım acıyor! Dikkat edeceğine düşünmedim...” Mazereti mantıklıydı. Bu narin bedendeki kaburgaların kazada incinmesi çok kolaydı.

“Seninle sevişirsem boşanmayacağımızı mı düşündün?” Elini çekmek istiyordu ama bir türlü o sıcaklıktan çekemiyordu. Okşamasını durduramıyordu da... Genç kızın bacağına kıyısında kendi sertleşmiş organını hissettiğine de emindi.

“Boşanacak mıyız?” Pürüzsüz sesi çocuksu bir tona sahipti. Genç kız bu boşanma olayı yüzünden acı çekiyordu. Zorunlu olarak evlenmelerine rağmen boşanacaklarını hiç düşünmemişti.

“Evet... Hem de en kısa zamanda!” Sert bakışları bir an bile karısının gözlerinden ayrılmamıştı. Loş ışıktaki parlayan gri gözler, üzüntü doluydu. Yastığa yayılmış kırmızı saçları içinde yüzü daha da beyazlamıştı. “Şimdi devam etmemi istiyor musun?” diye yeniden sordu.

Kızın dudakları kararsızca kıpırdadı... Ne diyeceğini bilemezmiş gibi bir hali vardı. Göğüsleri hâlâ çıplaktı ve adamın arzulu dudaklarının hizasındaydı. Şu anda genç kız utanç

duymuyordu. Bedenini öpüp okşayan bu adamdan her nedense utanmıyordu. Parmakların ahlaksızca gezinmesinden de...

“Eğer... istiyorsan?..” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Beni affetmen için...” Sesinde çok hafif, yalvaran bir ton vardı. Neredeyse ağlayacaktı.

“Bunu yapsak bile seni affetmem...”

“Lütfen... Benim suçum değildi...” Gözlerinden bir damla yaş kaydı. “Seni zorlamayı ben istemedim... Evlenmemizi ben istemedim...”

“Ama neticede evlendik... Şimdi bu harika vücudunu bana sunarak evli kalacağımızı umuyorsan eğer?..”

“Ne olursun... böyle yapma! Ben kötü birisi değilim... Ben sandığın gibi birisi değilim... Zaten beni... beni sen uyandırdın!”

Adam gözlerini aşağıya indirdi. Olağanüstü güzel göğüsleri gergin bir şekilde meydandaydı. Bembeyaz ve davetkâr! “Evet...” diye fısıldadı. İçinde çılgınca bir arzu, göğüslerini yeniden öpmesi için onu zorluyordu. “Ben uyandırdım... Bu konuda haklısın! Ama uyurken tutmuşum göğsünü... Sadece eski bir alışkanlık...”

Gülay cevap vermedi. Kocasının birçok kadına böyle dokunmuş olması ilk kez içini rahatsız etti.

Osman ise yavaşça elini geriye çekti. Aslında bunu yaptığından pek de memnun değildi. Fakat daha fazla devam edemezdi. Sıyrılan gecelikten davetkâr bir şekilde kendisini çağıran göğüslere de son kez baktı. Lanet olsun! Hafifçe yutkunarak gözlerini bunlardan ayırdı. Kızıdan yüzünü çevirip onun gibi sırt üstü uzandı. “Uyu hadi!” dedi sıkıntıyla. Sesi boğuktu. “Fikrimi değiştirmeden uyu küçük bakire!” Dişlerini sıkarak gözlerini yummuştu.

Genç kız titreyerek, geceliğinin açık kalan kısmından

gözükten göğüslerini kapadı. Düğmelerini beceriksizce iliklemeye çalıştı. Gözlerini yeniden yumdu. Uyumaya çalıştı. Fakat adamın ısınısını her yerinde hissediyordu. Yutkundu. Bedenine ilk kez bir erkek eli ve dudağı değmişti ve bundan hiç rahatsız olmamıştı. Üstelik hoşlanmıştı. Uykusu da heyecanı yüzünden açılmıştı. Nefesini normalleştirmeye çalıştı. Uyur gibi yapmayı denedi. Ne yazık ki uyuyamıyordu. Uzun bir süre sonra kocası kıpırdandı. Anlaşılan o da uyuyamamıştı. Genç adam yataktan kalkıyordu.

Sessizce yataktan çıkan Osman da kızın uyuyamadığını biliyordu. Fakat umursamadı. Aslında az önce kızın uyanması iyi olmuştu. Göğsünün diriliğini halen avucunda, kadınlığının nemlenen kıvrımlarını parmak uçlarında hissediyordu. Bir körün parmaklarıyla gördüğü gibi, o da sanki parmaklarıyla oradaki her şeyi görmüştü. Eğer kızgınlığı olmasaydı, rahatlıkla biraz daha ileri gidebilirdi.

Pencereye gidip dışarıya baktı. Kar yağmaya devam ediyordu. Sıkıntıyla dişlerini sıktı. Yollar açılmış mıydı acaba? Hiç sanmıyordu. İçerisi de halen serindi. Dönüp yeniden yatağa girdi. Sıcaklık yeniden bedenini sarınca hoşuna gitti. Yan yatıp kalın kolunu karısının ince bedeni üzerine attı. O sıcacıktı. Ve... Kahretsin! Çok fazla kadınsıydı...

“Hadi uyu artık!” diye homurdandı. “Yarın zor bir gün olabilir. Dinlenmemiz lazım... Sabaha daha çok var...” Farkında olmadan ince bedeni kendisine çekti. Bir şey kesindi. Bu kadının kokusu hoşuna gidiyordu. Fazlasıyla... Bir kadın bu kadar dişi olamazdı!

İkisi o halde uyudular. Gülay adamın yakınlığı ile rahatlamıştı. Yine aynı şekilde, sarmaş dolaş uyandılar. Genç kız yorgunluktan hemen uyuduktan sonra, dinlenmiş bir şekilde uyanmıştı. Hafif yan dönmüş ve kendisine sıkıca sarılan adamın kalın gövdesine alçılı kolunu atmıştı. Çıplak bacağı da Osman'ın çıplak bacaklarına dolanmıştı. Önce keyifle gülümsedi. Dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. Ona biraz daha sokulup

sıcaklığının tadını çıkardı. Belindeki güçlü el de kendisini çekmişti hafifçe. Sonra sarıldığı şeyin yabancı bir erkek bedeni olduğunu hatırladı ve yavaşça gözlerini araladı. Tahmin ettiği gibi, kocası çoktan uyanmış, kendisini seyrediyordu. Ciddi yüzünde hafif bir alay vardı. Utanarak dudaklarını büzdü. Belindeki elin baskısı yüzünden kendisini geri çekemedi.

“Rahat mısın?” dedi adam alayla.

“Ben... affedersin! Farkında olmadım...” dedi başını geriye atarak...

“Daha evvel hiçbir erkekle yatmadığına emin misin?”

“Lütfen... Yapma ne olur? Çok soğuktu...”

“Evet... Biliyorum...” Eli kızın narin kürek kemiklerine gitti. Avucu neredeyse tüm sırtını sarabiliyordu. Yavaşça, okşarcasına ovaladı. Onu ısıtmaya çalışan bir âşık gibiydi. “Isındın mı peki?” dedi yine hafif bir alayla.

“E...Evet!”

“İyi... O halde kalksak iyi olur... Saat on oldu...”

Gülay hayretle gözlerini açtı. O kadar uyumuşlar mıydı? “Gerçekten mi?”

“Evet... Kar yeni dindi... Aceleye gerek yok diye düşündüm. Çok güzel uyuyordun! Güzellik uykunu bölmek istemedim.”

“Beni mi... seyrettin?”

“Evet...”

“Neden?”

“Seyredecek daha güzel bir şey yoktu. Ben uyanalı yarım saat oldu. Sürekli seni seyrettim. Uyurken hiç de içten pazarlıklı durmuyorsun! Çok masum ve güzelsin! İnsanı rahatlıkla kandırabilirsin...”

“Benden nefret etme ne olur! Ben içten pazarlıklı değilim. Seni kandırmaya uğraşmıyorum..”

“Beni ikna etmek için bundan daha inandırıcı olmalısın!” Alaycı sesi bıçak gibi keskindi. “Cazibenden bir an için etkilendiğimi kabul ediyorum ama bunun sana bir avantaj sağladığını zannetme. Sokaktaki herhangi bir kadın bile şu anda beni cezbedebilir. Sayende kaç haftadır kimseye elimi sürmedim. Bu iğrenç oyununuz yüzünden! Şimdi de burada istemediğim ama arzuladığım küçük bir kadınla yatıyorum. Hayatın adil olmadığı gerçekten de doğru!”

Gözleri güzel yüzünde, ince boynunda gezindi. Sonra yavaşça saldı onu. Yataktan çıktı. Banyoya yöneldi. Hazırlanmalıydı.

Çıktığında tıraş olmuş, saçlarını taramış, dişlerini fırçalamıştı. Kızın da kalktığını gördü. Geceliğini çıkarmış, hazırlanmıştı. Üzerindeki kıyafetler eski değildi ama ucuz şeylerdi. Belli ki orta halli bir ailenin parayla alabileceği en iyi şeylerdi. Buna rağmen çok güzel gözüküyordu. Göz göze gelip bir an karşılıklı durdular. Evliliklerinin ikinci gününde, halen birbirlerine söyleyecek bir ‘Günaydın!’ları bile olmayan iki yabancıydılar.

Adam bavulunu toplayıp kapattı. Gülay da sessizce banyoya girdi. Kapıyı kapatıp elini yüzünü yıkadı. Kız banyodan çıktığından kocasını odada bulamadı. Biraz rahatladı. Adamın varlığı, sürekli tetikte olmasına sebep oluyordu.

Osman aşağıya inmiş, yolun durumunu soruyordu. Allahtan yol açılmıştı. Geriye, odaya döndü. Gülay’ın hazır olduğunu ve kendisini beklediğini gördü. Kız sabah gözıyla çok daha güzel gözüküyordu.

“Yol açılmış!” dedi ona bakmadan. “Otelin kahvaltısı var. Kahvaltı yapıp çıkalım” Valizleri eline almıştı. Gözlerini odada gezdirip, unuttukları bir şey olup olmadığına baktı. Sonra kızın gelmesini beklemeden asansöre ilerledi. İçerisine eşyaları koydu. Başını, hafifçe sekerek yürüyen kıza çevirdi. Saçlarını tek eliyle toplamakta zorlandığı için olsa gerek, pelerin gibi

omuzlarına salmıştı. Bir tutam saç, yaralı şakağının olduğu kısımdaydı. İçgüdüsel bir tavırla yarasını gizliyor olmalıydı. Uzun saçları belini bile geçiyordu. İçinden, gerçekten de çok güzel bir kız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu kız çevresine değişik bir elektrik yayıyordu.

Kahvaltıda hiç konuşmadılar. Adam bir iki dilim ekmekle, bir bardak çayı sessizce içti. Gülay ekmeğinin üzerine tereyağı sürmeye çalışıyordu. Alçılı olan taraftaki el parmaklarını oynatabiliyordu. Ancak tutuş gücü biraz zayıftı. Karnı doymuş olan adam, geriye yaslanmış, avını parçalayacak gibi kendisini süzüyordu. Elinde yeni çayı, çatık kaşlarla, dik dik bakıyordu. Genç kız kocasının gözlerine yalvarırcasına baktı. Bu bakışları biraz yumuşatmasını çok isterdi. Ama adam oralı bile olmadı. Böylece yiyeceği bir lokma da kızın gırtlığında kaldı. Neyse ki çok aç değildi.

Genç kız sıkıntıyla dudaklarını sıkacakken, yanlarında beş altı yaşlarında bir kız çocuğu belirdi. Annesi ve babasıyla beraber bir masaya doğru giderken aniden durmuş ve Gülay'a bakmaya başlamıştı. Çocuksu bir saflıkla ve rahatlıkla kızı süzüyordu.

“Merhaba!” dedi genç kız buruk bir şekilde çocuğa gülümseyerek.

“Merhaba!” diye karşılık verdi çocuk. Gözlerinde açık bir hayranlık vardı. Annesi ve babasının uzakta bir masaya yerleşmesine aldırmandan öylece duruyordu. “Ne kadar güzelsin!” dedi birden bire... O kadar içten ve doğaldı ki. Saf bakışları kıza kilitlenmişti.

Gülay içtenlikle gülümsedi. Bir eliyle küçük kızın elini tutup öptü. Utanarak kızarmış yanağına dayadı. “Sağ ol hayatım! Sen daha güzelsin!”

Diğer küçük el, Gülay'ın parlak, uzun, kızıl saçlarına dokundu. Kendi malıymış gibi rahattı. O gün banyo yapmamasına rağmen saçları tertemiz ve pırıl pırıldı. Osman

çatılı kaşlarla bu manzarayı seyrediyordu. Kızın gülen gözleri sevgiyle küçük kıza bakarken, narin bedeninin gerginliği yok olmuştu.

“Saçların da çok güzel...” dedi çocuk. “Ben de saçlarımı senin gibi uzatacağım.” Eli yanağının kıyısındaki ince dikişlere gidince, nefesini tuttu. “Ne oldu sana?”

“Bir kaza...” Gülümsemesi yavaşça azaldı. ”Ama geçti...” Sonra alçılı kolunu kaldırıp kızı şakadan korkuttu. “Ama bak, biyonik kız oldum.”

İkisi birden kıkırdayınca genç adam iyice huzursuz oldu. Böyle hoş manzaraları kaldıracak ruh hali yoktu. Küçük kız isteksizce anne ve babasının yanına giderken, sertçe bardağını masaya bıraktı. “Gitmeliyiz!” diye mırıldandı. “Yemeğini yediysen kalkalım artık. Ben hesabı ödeyeyim. İki dakika sonra lobide ol.”

Gülay adamın kendisiyle uğraşmasını engellemek için paltosunu giymeyip, omzuna yerleştirmeye çalıştı. Nasılsa arabada çıkaracaktı. Adam kendisine her yaklaştığında, midesinin bulandığını belli edecek şekilde kıza sert bakıyordu. Oysaki kendisinin de bu olayda kurban olduğunu bir anlasaydı...

Lobiye çıktığında, karlı öğlen güneşinin içeriye vurduğunu gördü. Birçok kişi yola devam etmek üzere lobide toplanmıştı. Bir otobüsün yolcuları bile vardı. Güneş ışığı parlak kıvılcıklarında oynadı. Oradakilerin kendisine hayran hayran baktığını fark etmeden kocasının yanına yürüdü. O da sabit bakışlarla kendisine bakıyordu. Bugün dinlendiği için ayağı daha az acıyordu ve daha az sekiyordu. Üzerindeki bakışlara dikkat etmeden kocasının önünde durdu. Gözlerini siyah gözlere kaldırdı. Uysal bir eş gibi bekledi. Bekledi... Her şeye hazır, her şeyiyle adama ait bir görünüşü vardı. Genç adam da bu uysal, güzel gözlerin derinliklerine bakmaktan kendisini alamadı. Birçok kişinin kıza nasıl baktığını farkındaydı. Bu onu

huzursuz etti. Zorlukla bakışlarını bu ışıl ışıl güzellikten kaçırdı. Umursamaz görünmeye çalışarak, valizlerini aldı. Konuşmadan kapıya yöneldi.

Gülay pahalı cipin arka koltuğuna otururken, önünde nasıl günlerin olacağını bilememenin korkusuyla suskundu. Nereye gittiklerini, nerede yaşayacağını hiç bilmiyordu. Adam ileride boşanacaklarını söylemişti. Bu korkunç bir şeydi. Boşandıktan sonra ne yapacaktı? Ama adam haklıydı. Ne yapacağı da, mutlaka onu ilgilendirmiyor olmalıydı. Fakat genç kız, geleceği için korku duymadan yapamıyordu.

Arabanın radyosu bir süredir alçak sesle çalışıyordu. Birkaç saat boyunca konuşmadılar. Yol açıldı ama hızlı gidilemeyecek kadar tehlikeliydi. Arkadan adamın siyah saçlarını süzdü. Sormak istediği bir şey vardı. Sorsa mıydı acaba? Kendisine ne cevap verirdi?

“Telefonunu... kullanabilir miyim?” diye nihayet çekinikçe sordu. Adamın aynadan kaşlarının kalktığını görünce ekledi. “Annem endişelenmiştir...”

Adam cevap vermedi. Elazığ şehrine az kalmıştı. Çevre yolundaki karın yoğunluğu azalmıştı. “Endişe duyacak olsaydı, seni tanımadığı bir adamla evlendirmezdi!” dedi sertçe sonradan.

“Lütfen... Bunu ben istemedim... Annem de istemedi!” diye alçak sesle itiraz etti kız.

Osman telefonunu vermedi. Onun isteğini umursamaz karşılamıştı. Gülay üzgünce başını çevirdi. Elazığ şehir merkezini yavaşça geçerlerken, camdan karlı şehri izliyordu.

Genç adam bir süre sonra arabayı şehir dışına yakın, büyük bir alışveriş merkezinin bulunduğu yere çevirdi. Burada otel, mağazalar ve birçok değişik dükkân bulunuyordu. Daha evvel de gelmişti. Aradığı her şeyi burada bulabilirdi.

Tam kapısının önündeki park alanında, boş bir yer buldu. Her taraf karlı olduğu için fazla araba dışarıya çıkmamıştı.

“İn!” diye emretti. Kızın soran gözlerine aldırmadı. Kapısını açmış, inmesini bekliyordu. Paltosunu yine sırtına bıraktı kızın. “Giymene gerek yok. İçerisi sıcaktır.” Kendisi de kabanını bile almamıştı. Hava soğuktu ama güneş çıktığı için rahatsız etmiyordu.

İçeriye girdiklerinde ılık bir hava ile insan konuşmalarının hafif uğultusu karşıladı onları. Gerçekten modern ve temiz bir yerdi. Birçok mağaza yan yana dizilmişti. Giriş fazla kalabalık değildi ama üst katta daha fazla insan olduğu gözle gözüküyordu. Osman onun kolunu tutup, doğruca bir mağazaya yönlendirdi. İçeriye girdiklerinde, hemen bir bayan yanaştı yanlarına. Genç bir kızdı. Kendilerinden başka da müşteri yoktu.

“Hoş geldiniz! Yardımcı olabilir miyim?” dedi nazikçe.

“Evet!” dedi adam etrafı kolaçan ederken. “Birkaç parça giysi alacağız. Eşime göre olacak. Bize verebileceğiniz neyiniz var?”

Gülay hayretle açılmış gözlerini satıcı kıza belli etmeden kocasına çevirdi. Ama adam onunla ilgilenmiyordu bile. Askılarda asılı duran elbiseleri kontrol edip, sağa sola doğru çekiştiriyordu.

“Nasıl bir şey arzu ediyordunuz, efendim?” diye sordu tezgâhtar. Kızın kahverengi gözlerinde, adamın çekiciliğinden etkilendiğini anlatan ışıltılar vardı.

“Ne varsa!” dedi adam umursamazca. Raftan çok kaliteli, yarım boğazlı bir bayan kazağı çekti. Uzun boyu sayesinde tepe raflarda ne var rahatlıkla görüyordu. “Bu olabilir...” Otomatiğe takılmış bir halde rafta ne varsa çekip alıyordu. “Bu, bu ve bu da olabilir. Bedenlerini deneyelim şimdi.”

Kızın şaşkın bakışlarına aldırmadan giyinme odasına hafifçe iteledi. İçeriye kızla beraber girdi. Her tarafı aynayla kaplı geniş bir soyunma odasıydı. “Soyun, sana yardım edeceğim...” dedi donuk bir sesle.

“Ama benim bavulumda elbi..”

“Saçma. O eski püskü şeyleri giyemezsin!”

“Fakat!”

Adam sertçe elini kaldırdı ve onu susturdu. Gözleri kızgındı. “Dinle!.. Kaşına gözüne bayıldığım için değil. Çıplak gezsene de umurunda olmaz. Ama bu gece Malatya’da bir dostumun evine gideceğiz. Belki de gece orada yatmak zorunda kalacağız. Onun ve karısının yanında beni bu eski kıyafetlerinle utandırmanı istemem.”

Kızın gözlerindeki yaralanmayı görünce, bir an için genç adamın içi sızladı. Bazen gerçekten de eşek oluyordu. Bakışlarını üzüntüyle kaçırın kıza bir kazak uzattı. O kaçırmasaydı kendisi kaçıracaktı zaten!

“Hadi, bunu dene... Çıkart şu üstündekini!” dedi kaba bir sesle.

“Peki...”

Sesi gerçekleri kabullendiğini gösteriyordu. Üzerindeki örme kazağı çıkarmaya uğraşırken adamın elleri ona yardım etti. Alçılı koluna dikkat ederek kazağı çıkarıp aldı ve kıyıya koydu. Genç kız bugün sutyen giymişti. Belki de gece konuştukları yüzünden giymeye karar vermişti? Sutyenli göğsünün altındaki zayıf kaburgalarında da yer yer morluklar görünce, hepten huzursuz oldu. Dün gece bu morlukları fark etmemişti. Çok acı çekmiş olmalıydı. Belli ki hâlâ çekiyordu.

Giyinmesini bekleyip, kısıklı gözlerle baktı. Yakışmıştı...

“Tamam! Bu oldu. Bedenin belli! Seçmek kolay olacak.”

Kabinden dışarıya çıktı. Biraz uzakta duran satıcı kız, hemen doğrulup yaklaşmıştı. Adam büyük bir rahatlıkla bütün giysileri karıştırıyordu. Hem Gülay hem de kız çaresizce adamı izliyorlardı. Genç adam birkaç tane pantolon alıp karısına uzattı. “Bunları da dene aşkım!” derken sesi tehlikeli derecede keskindi.

Adam deneme bile yapmadan bir sürü bluzu, gömleği ve değişik kıyafeti tezgâha bıraktı. “Bunları alıyoruz. İç çamaşır var mı?”

Satıcı kızın gözleri, kendiliğinden gelen bu yağlı müşteri ile parlamıştı. “Evet efendim!” derken adamı başka bir köşeye yönlendirdi. Osman kaliteli sutyen ve külotlara baktı. Bu kısımda yanılabilir. Kızın bedeni zayıftı ama göğüsleri hiç de küçük değildi. Bir tane alıp soyunma kabinine gitti. İçeriye girdiğinde, Gülay pantolonun düğmesini iliklemeye çalışıyordu. Küçük kabinde uzanıp düğmesini kendisi ilikledi. Eli düz midesindeki pürüzsüz tenine deydi.

Adamın yeniden içi titredi. Gece dokunduğu yerle aklına geldi. Huysuzca geri çekilip onu süzdü. Uzun boylu, manken fizikli bir kızdı. Giydiği şeyler ona hemen yakışmıştı.

“İyi, boyun uzun! Paçalarını yaptırmaya gerek yok.” diye onayladı. “Rahat mısın?”

“Evet, güzel...”

“Tamam. Şimdi şunu dene...”

Gülay bir adamın elindeki seksi sutyene, bir de adama baktı. Sesi kısılmıştı. “Şimdi mi?”

“Elbette!” dedi adam umursamazca. “Bu olur sanırım ama yine de bir dene... Yanımda meme uçların görünerek gezmeni istemiyorum... Bunlar sana kendini rahat hissettirir. Canını yakmaz.”

Genç kız kızarak sutyeni aldı. Ölçüsüne baktı. “Evet, bu olur...” diye geçiştirmek istedi. “Denemeye gerek yok!”

Adam tehditkâr bir tavırla eğildi. “Bak tatlım. Daha evvel de kadın göğsü gördüm. Merak etme. Üstelik seninkileri de gördüm. Hatta onları öpüp okşadım hatırlarsan? Şimdi utanmanın sırası değil. Sana bu daracık yerde saldıracak değilim. Sadece kopçasını kolay bağlayamayacağını düşünüyorum. Hadi şimdi çıkar şunu!”

“Tamam...” diyen sesi kısıktı. Daha fazla itiraz etmedi Gülay. Başka çaresi yoktu.

Osman onun yeni kazağını çıkarmasına yardım etti. Gülay zaten utanç içindeydi. Dün gece utanmamıştı ama o ortam farklıydı. Burada huzursuzdu. Adamın karşısında eski iç çamaşırıyla durmak bile kendisini utandırmıştı. Sutyenin kopçasını çözen adamın, askılarını omuzlarından sıyırmasına ve kollarından çıkarmasına izin verdi. Kabinin her yeri ayna olduğundan saklanabileceği bir yer yoktu.

Bembeyaz göğüsleri çocukluktan yeni çıktığını anlatacak şekilde sivri ve diri, enerjiyle ortaya çıkıverdi. Onları gizlemeye uğraşmadı. Zaten yapabileceği bir şey de yoktu. Arkasında duran adam bir an için aynadan göğüslerini süzünce, içini bir heyecan kapladı. Göğüs uçlarının geceki gibi yeniden sertleştiğini hissetti. Onların üzerinde gezinen bakışlar kendisini kadın gibi hissettirmiş, yanaklarını da kızartmıştı. Kahretsin, bu kızarma huyundan vazgeçmeliydi!

Elleriyle örtünmesine müsaade etmeden, yeni sutyeni uzattı adam.

“Giy!” Gözleriyle karısının beyaz diri göğüslerin sutyenin içinde kaybolmasını izledi. Kopçasını arkadan iliklediğinde, bu bedene her kıyafetin yakışacağını düşünüyordu. Sadece biraz daha kilo alması gerekiyordu. Zayıftı... “Rahat mı?”

“E... evet. Teşekkür ederim.”

“Biraz küçük değil mi?” Gözleri göğüslerinin taşan kısmındaydı.

“Bunun modeli böyle sanırım... Rahatım...” dedi samimiyetle. Gerçekten de kendisini çok seksi hissediyordu. Kaliteli işçiliği sayesinde kaburgalarını da sıkmadığı için canı acımıyordu.

“Peki, tamam o zaman. Bunlar üzerinde kalsın. Kazakla pantolon da!”

Osman dışarı çıkıp yarım düzine iç çamaşırını aldı. Külotları da göz kararı almıştı ama kızın yuvarlak kalçalarına tam geleceğinden emindi. İç çekti. Dar, harika kalçaları vardı. İki eliyle onları rahatça kavrayıp kendisine çekebilirdi. Ve dipdiri kadınlık organı... Bir tek fazlası bile yoktu...

Unut şunu!

Başını kabinden çıkan kıza çevirdi. Gerçekten de olmuştu. Olmak ne kelime, olağan üstü güzel bir yaratık çıkmıştı karşısına. Gözünü kızıdan alamadı. Böyle bir kız için çok kişi kendisini feda edebilecekken, neden zorla evlendiklerini yine anlayamadı. Kahverengi kadife pantolon uzun bacaklarını, çıldırıncı yuvarlak kalçalarını meydana çıkarmıştı. Mora benzer renkli kazağı bedenini sıkıca sarmıştı. Yeni iç çamaşırını yüzünden göğüsleri de oraya tutturulmuş gibi duruyordu. Tezgâhtar kız bile nefesini tutmuş, kızın güzelliği karşısında tutulmuş kalmıştı. Olağan olmayan kızıl saçları omuzlarından aşağıya pelerin gibi dökülüyordu.

Gülay tezgâhın üzerinde duran giysilerden oluşan tepeye hayretle baktı. Bunların hepsi kendisinin miydi? Arkadaşlarıyla geçireceği bir gece için çok fazla şey almıştı. Soran bakışları kocasına döndü ama adam başka yana bakıyordu. Osman ilerideki bir bavulu işaret etti. “Hepsini güzelce onun içine koyarsanız sevinirim. Burada ayakkabı mağazası var mı?”

“Evet. Hemen ileride...”

Osman kredi kartı ile astronomik tutan parayı ödeyip, bavulu dönüşte alacağını söyledi. Kıza da nakit iyi bir bahşış bıraktı. Hâlbuki satmak için hiçbir çaba harcamayan kız, kolay para için çok mutlu olmuştu.

Adam Gülay’ı bir ayakkabı mağazasına soktu. Birkaç çizme, birkaç kısa bot ve her ortam için değişik ayakkabılar aldı. Ayrıca evde giymek için birkaç da terlik baktılar. Neredeyse bir düzine ayakkabı almıştı. Kız adamın zevki karşısında hayretler içindeydi. Hep en iyisini ama en yakışanı seçebiliyordu.

Genellikle de pahalı oluyordu. Kendisi daha aranırken o önüne bir sürü ayakkabı yığılmıştı bile. Bir sürü kol çantası da baktılar. Adam burada kızın zevkine bıraktı seçme işini...

Oradan da çıktıklarında elleri kolları doluydu. Çalışanlardan birisi de yardım ediyordu. Kız mağazada birkaç dakika beklerken, kocası kutuları arabaya bırakıp geri geldi. Sonraki iki saat boyunca da alınmadık bir şey bırakmadı adam. Bir mağazadan, kızın almayı bile düşünemeyeceği kaban, mont tarzı pahalı şeyler seçti. Tüm mağazaları tek tek gezdiler. Adam ne gördüyse, alıp inceliyor, yakışacağını düşünürse tereddütsüz tezgâha bırakıyordu. Bir parfümcüde kıza uyacağını düşündüğü parfüm için inanılmaz vakit harcadı. Sonunda aradığını bulamayınca, “Malatya’da bakarız” deyip homurdandı. Gülay şaşkındı. Bu ilgi... sebebi başka da olsa... hoşuna gidiyordu.

Bir başka dükkânın önünde duraladı Osman. Bir telefoncuymdu. Sonra onu sağlam kolundan tutup çekerek içeriye soktu. Beş dakika sonra çok pahalı bir cep telefona sahip olarak dışarıya çıkmışlardı. Adam ilgisizce konuştu. “Şimdi anneni arayabilirsin. Birkaç dakika içinde hattın açılır.” diye mırıldandı.

“Sağ ol...” Gülay yeni telefonuna çok sevinmişti. Sesi gerçekten minnettar çıkıyordu. Eski telefonu kazada parçalanıp gitmişti. Bu ondan çok daha kaliteli harika bir telefundu.

“Acıktın mı?” diye sordu Osman.

“Biraz... evet!”

“Bir saat daha dayanırsan... sana Kömürhan köprüsü yakınında kavurma yediririm. Oranın kavurması güzeldir.”

“Olur...” diye yine uysalca onayladı genç kız. Zaten itiraz etme şansı yoktu. Ayrıca adamın hızından sarhoş gibi olmuştu.

“Şimdi son bir işimiz kaldı.”

Kızın üzerinde, kulağında zar zor tasarruf edip aldıkları bir küpeden ve elindeki sade nikâh yüzüğünden başka bir ziynet eşyası yoktu. Onu bir kuyumcuya soktu. Yarım saat sonra birkaç

bilezik, künye, altın kolye ve nefis küpelerle dışarıya çıktılar. Artık gerçekten zengin ve çok güzel bir kadın görünümüne kavuşmuştu. Gülay başına gelenlere inanamıyordu.

Arabanın yanına yürürlerken, yerdeki sulanmış karlar yeniden donmaya başlamıştı. Güneş ise bir süre etrafı ısıttıktan sonra yeniden bulutların arasına girmişti. Büyük ihtimalle kar yeniden başlayacaktı. “Eski valizini içindekilerle birlikte attırdım.” dedi adam. “Artık onlar sana lazım olmayacak. Evli olduğumuz sürece her şeyin en iyisini alacaksın.”

Cipin arka kapısına yönelirken durdu Gülay. Sesini çıkarmamıştı. Dönüp adama kaldırdı başını... O öylece dururken, inanılmaz derecede masum, her şeyiyle erkeğine ait bir kadın gibi gözüküyordu. Bir erkeğin sahip olabileceği en güzel şeydi. Gelip kendisini kollarına alması için davet eden küçük bir afetti. Adamın siyah gözleri, hiddetsiz ama sert bakışlarla bu güzelliği süzdü.

Gülay iç çekerek, bu bakışları yumuşatmayı çok istedi bir an. Ne yapacağını ise hiç bilemiyordu. Hiç tanımiyordu ki bu adamı! Ama böyle mutsuz olması kendisini üzüyordu. Sonra...

Yapmamalıydı... Ama ne kaybederdi ki? Parmak uçlarında yükselip, yanağının kıyısına hızlıca bir öpücük koydu. Bunu yaptığına kendisi de inanmadı. “Teşekkür ederim!” dedi fısıltıyla.

Adamın çenesi kasılmıştı. Huzursuzca dudaklarını büzdü. Yanağına tüy gibi değen seksi dudaklar, tenini yakmıştı sanki.

“Senin için değil!” diye mırıldandı acımasızca. “Kendim için... Arkadaşlarıma eşim diye bir köylü kızı tanıştırmak istemiyorum.”

Sen bir eşeksin aslanım!

Gülay duraladı. Üzgünce başını salladı. “Biliyorum...” Sesi biraz kırgındı. “Yine de teşekkürler. Bir servet harcadın. Bunları almayı hayal etmem bile imkânsızdı.”

“Bu yüzden evlenmedin mi zaten benimle?” dedi Osman tüm acımasızlığıyla. “Para ve rahatlık için.” Gözlerindeki alaycılık kızı sarstı. Gri gözlerindeki ışık iyice söndü. Yüzü bembeyaz olmuştu. Genç kız yutkunarak kendisini tuttu. Cevap vermedi. Dönüp arka kapının koluna uzandı. Osman kendi kendisine söyleniyordu. Daha evvel hiç böyle aptalca konuşmazdı. Sinirle dişlerini sıkıp onun kolunu tuttu. Uzanıp ön kapıyı açtı ve çatik kaşlarla emretti. “Öne geç!..”

Şaşırın kızın oturmasına yardım etmedi. Ama düşünceli bir koca gibi emniyet kemerini çekip kendisi taktı. Bunu yaparken yüzü yüzüne çok yanaşmıştı. Mis gibi tıraş parfümü kızın burun deliklerinden süzülüp ruhunun bilmediği köşelerine erişti. Gözleri adamın yüzündeydi. Uzun kirpiklerini, hiç beyazlamamış olan şakaklarını, pürüzsüz yanağını süzdü. Yakından çok daha yakışıklıydı. Kalbinin hızlandığını hissetti. O dudakların göğüslerinde gezindiğini hatırladı. Unutmalıydı... Kocası yan gözle kendisine bakınca gözlerini kaçırdı hemen... Onu seyrettiğini anlamasını istemiyordu.

Genç adam kapıyı kapatıp kendi tarafına geçti. Gülay da arabanın lüks göğsüne baktı. Aynı adam gibi sert ve katı çizgiliydi. Ama aynı onun gibi zevkli ve gösterişliydi. Kendi tarafındaki camın çatlak olduğunu fark etti. Kaza anında bu tarafa kafasını çarpmış olmalıydı. Osman onun bakışını, kendi koltuğuna otururken fark etti. Camı değiştirecek servis olmadığı için öylece kalmıştı. Birkaç çatlak, kırılmanın olduğu yerden köşelere uzamıştı.

Bir süre sessizce yol aldılar. Osman daha evvel böyle bir şey yaşamamıştı. Dikkatini yanındaki çekici kadından ayırması gittikçe zorlaşıyordu. Burnunun deliklerinden onun kadınsı dişiliği neredeyse koku olarak girip kasıklarına ulaşıyordu. O daha olgun bir dişi bile değildi. O daha bir çocuktü. Yan gözle ona baktı. Her ne kadar şu güzel göğüsleri yetişkin olduğunu vurgulasa da yaşının küçük olduğu kesindi.

Kahretsin!

Kömürhan köprüsüne varmadan önce Gülay annesini aramak için izin istedi. Osman başıyla onaylayarak aramasına izin vermişti. Annesine Kürtçe olarak, iyi olduğunu, üzülmemesini, gece otelde kaldıklarını ve kocasının kendisine çok iyi davrandığını söyledi. Türkçe konuşmuyordu çünkü annesini rahatlatmak için kocası hakkında iyi şeyler söylemek zorundaydı. Çoğu doğru olsa da onun yanında onu öven sözler söylemek kendisini utandırır. Kısık bir Kürtçeyle, kocasının sert görünmesine rağmen iyi birisi olduğunu ve cömertliğini özellikle vurguladı. Osman belli etmeden yan gözle konuşmalarını izliyordu. Gülay onun anlamadığını düşündüğü için rahattı. Kendisine birçok şey aldığını heyecanlı bir sesle anlattı. Tabii o elbiseleri ve takıları sırf arkadaşlarının yanında onu utandırmaması için aldığından bahsetmedi. Aradığı telefonun bile yeni olduğunu söyleyip numarasını kaydetmesini söyledi. Onun rahatlaması için kesintisiz konuşmaya çalışıyordu. Yine arayacağını, merak etmemesini söyleyip kapadı. Annesinin rahatladığını hissetmişti. Teşekkür edencesine kocasına baktı.

Osman ilginç ki aslında çok iyi Kürtçe bilirdi. Kıza karşı olan tüm kaba davranışlarına rağmen annesini üzmemek için iyi olduğunu ve iyi davranıldığını söylemesi, alayla gülümsemesine sebep olmuştu. Ve ona kabaca söylemiş olduğu, arkadaşlarının yanında utandırmaması ile ilgili sert sözlerini göz ardı etmesi hoşuna gitmişti. Kol kırılır yen içinde kalır! Gülay da bu alaycı gülümsemeyi gördü. Aklına gelen düşünceyle irkildi.

“Anladın mı?” diye sordu Kürtçe. Güzel gözleri kocaman olmuştu. Endişeli bakışları adamı biraz yumuşattı.

“Tabii ki!” dedi genç adam. “İşimi geliştirmek için yedi sene doğuda gezmek zorunda kaldım. Artık eskisi kadar sık gelmiyorum ama halen anlıyorum.” Çok da güzel konuşuyordu. Cevabı Kürtçe vermişti.

“Yanlıı bir şey demedim, değil mi?” diye şüphayle, konuşmasını kastetti kız.

“Oldukça iyimser olduğunu söyleyebilirim.” dedi Osman alayla. İlk kez samimi olarak gülümsemişti. Ama birden fazla yumuşadığını düşündü. Genç kızın çekiciliği etkisini hızlı gösteriyordu. Buna bir çare bulması lazımdı ama ne yapacağını bilmiyordu. Bir an önce ondan kurtulmalıydı. Evet! En iyisi buydu. Tamam da, nasıl yapacaktı? Ankara’ya gidinceye kadar bu seksi şey sürekli dibinde olacaktı. Huzursuzlanınca, gülümsemesi de çabucak silindi. Gözlerini yola dikip aralarında oluşan yumuşamayı görmezden gelmeye çalıştı.

3. BÖLÜM

Güzel bir lokantaydı girdikleri yer. Köprüye varmadan önce olmalıydı. Çünkü Gülay henüz köprü falan görmemişti. Virajlı bir yolun kıyısındaydı. Birçok lokantadan sadece birisiydi. Onlardan biraz daha modern görünümlü, bakımlı ve temizdi.

“Eskiden sadece kavurma yapıyorlardı ama şimdi her şeyi servis edebiliyorlar. Yine de önerim kavurma olacaktır...” diye mırıldandı oturdukları sırada Osman. Merdivenle çıktıkları teras, camla çevrili ve sıcaktı. Kendileri gibi birçok aile vardı ve çocuksuz tek çift kendileriydi.

Genç adam yemek boyunca başka gözleri üzerlerinde hissetti. Özellikle çapkın erkeklerin kıza kayan kaçamak bakışlarını görmemek mümkün değildi. Dün de çirkin ördek yavrusu değildi ama yeni kıyafetleriyle evli adamları bile baştan çıkarabilecek bir kadın olmuştu. Onun makyajlı halini düşünmek bile istemedi. Bir günde kıza sempati duymaya başlaması, kendisini kızdıırıyordu. Ne sempatisi? Resmen, cazibesi içine işliyordu. Aklını çıplak göğüslerinin görüntüsünden uzak tutamıyordu. Evet... Ona da söylediği gibi, daha önce bir sürü kadın göğsü görmüştü ama... ama bu kadar güzelini hiç görmemişti.

Genç kız hiç bir şeyden habersiz keyifle kavurmasını yedi. Ne kadar çekici olduğunun farkında değildi. Genç adamdaki yumuşama onu etkilemişti. Azıcık rahatlamıştı. Gözleri yine seksi bir şekilde parlamıştı. Güzel kırmızı dudaklarının kıvrımları, gülümsemeye de hazır olduğunu belli ediyordu. Kavurmanın bulunduğu toprak kabın içine ekmeğini banarken ve hevesle çatalını etlerine batırırken çok doğaldı.

Kavurmayı beğenmişti. Gerçekten harikaydı. Yumuşacık ve lezzetli! Ama o kadar çok koymuşlardı ki... şiştiğini hissetti. Tabağı bitince utangaçça elini düz midesine götürdü. Gözleri parlaktı. “Çok yedim.” dedi ürkekçe gülümseyerek. “Teşekkür ederim”.

Adam cevap vermedi. Gözleri kızın karnında gezindi. Düz ve seksi... Sabaha karşı orayı okşarken en ufak bir fazlalık gelmemişi eline. Sonra başını salladı. “Biraz daha yemen lazım! Çok sıksasın!” diye mırıldandı.

“Değilim...” Gülümsemesi devam ediyordu. “Boyum uzun diye belli etmiyorum. Böyle giderse aldığın kıyafetlere sığmayacağım.”

“Yeniden alırız...” dedi adam düşünmeden. Sanki bu güzel yaratıkla uzun zamandır evliydi ve evlilikleri de sonsuza kadar devam edecekmiş gibi konuşmuştu. Sonra gerçekler aklına gelince kaşlarını çattı. “Tabii halen evliyse!” diye donuk bir sesle ekledi.

Gülay başını eğip gözlerini kaçırdı. Gülümsemesi solmuştu. Birkaç saniye sonra yeniden kocasına çevirdi bakışlarını. “Seni... engellemeyeceğim!.. Boşanmayı... ne zaman düşünüyorsun!” diye sordu üzüntüyle. Gözlerinin parlaklığı gitmişti. Çaresiz ve güçsüz gözüküyordu.

“En kısa zamanda... Bilmiyorum ne zaman olur ama...” Omuz silkti. “Bu böyle olmaz. Evli kalamayız!”

“Ben... istediğin her şeyi yaparım...” Gözlerindeki bakış çaresiz olduğunu ve adama boyun eğdiğini gösteriyordu. Yine de evliliklerinin devamı için yalvarıyordu.

“Ne gibi?” derken genç adamın sesi donuktu.

“Bilmiyorum... Para istemem... Evine bakarım... Yemeğin, giysilerin...” Kısa bir nefes aldı. “...seks...” diye usulca ekledi.

Genç adam kısılmış gözlerle onun yalvaran bakışlarını bir an süzdü. Sonra vicdansız bir sesle homurdandı. “Ben

bunları yapan insanlara zaten sahibim... Evlenmeme gerek yok. Bu güne kadar gerekmedi de zaten! Bu biçimsiz evlilik olmamalıydı. En kısa zamanda boşanacağız!”

Gülay dudaklarını ısırıldı. Gözleri buğulanmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Sesinin titremesine engel olamamıştı ama! “Ben... Ben ne olacağım?”

Bu çocuksu soruya adam cevap vermedi. Veremedi. Doğrusu ne olacağını bilemiyordu. Önüne getirilen çayını yudumlarken, düşünceli bir şekilde olabilecekleri hesap etmeye çalıştı. Mahkemenin kendilerini zorlamayacağını göz önüne alsın bile en iyi ihtimalle birkaç hafta sürebilirdi evliliği... Ne olacağını bilmiyordu. Yaşı küçük olduğu için mahkemede sorun da çıkabilirdi. Her halükarda kıza ne olacağını düşünmek için bir süre daha zaman vardı.

“Sana ne olacağını henüz bilmiyorum... Aslında çok da umurumda değil...” dedi duygusuz bir sesle. O kadar acımasızca bir cevaptı ki, Gülay yeniden başını eğdi. Saçları yüzünü örttü. Belli ki duygularını gizlemek istiyordu. Genç adam onun yüzünü göremiyordu artık. Onu üzme kendisini rahatlatırsa da, çok zevk aldığını söyleyemezdi. İçindeki sızıyı görmezden geldi. “Okuyor muydun?” diye sordu.

“Hayır. Liseyi geçen sen bitirdim.”

“Üniversite?”

“Kazandım... Ama dondurdum. Ailem şimdilik gitmemi istemedi.”

Osman masaya yaslandı. “Ama seni senden on dört yaş büyük birisine vermekte bir sorun görmediler! Para için...” Kız cevap vermeyince alayla kaşlarını kaldırdı. “Senin nerdeyse iki katı yaşıdayım. Rahatsız olmuyor musun?” Bu sorunun cevabını cidden merak ediyordu.

“Hayır!” Gülay başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Dürüst ve şaşkın cevabı nedense adamın gururunu okşadı. O kadar hızlı cevap vermişti ki, bu konuyu hiç önemsemediği çok

belliydi. “Gerçekten evli olsaydık... benim için yaşlı değilsin ki!”

“Öyle mi?” Sesini elinden geldiğince donuklaştırmaya çalışıyordu. “Ama biz gerçekten evliyiz, tatlım...” dedi soğukça. “Evlilik cüzdanımız da bunu ispat ediyor.”

Vakit hızla ilerliyordu. Fazla acele etmeyen Osman, Malatya’da erkenden olmak istemiyordu. Arkadaşlarıyla birlikte olacakları zamanın az olmasını tercih ederdi. En azından bu kızla birlikte ılık bir ortamda yan yana olmayı şimdilik canı istemiyordu. Yemekten sonra birer çay içip sessizce oturdular. Daha fazla sallanamayacağını anlayınca, garsona işaret etti. Biraz sonra hesap önlerine gelmişti. Hesabı ödeyen adam iyi de bir bahşiş bırakıp ayağa kalktı. Hafif atıştıran kar altında arabaya bindiler. Köprüye yaklaştıkça yol daha da virajlı olmuştu. Sonunda ünlü Kömürhan köprüsü gözüktü. Şarkılara bile konu olan köprü suyun üzerinde upuzun, zarif bir şekilde duruyordu. Hemen kenarında güvenlik sebebiyle askeri bir karakol kuruluydu. Daracık köprünün altında akan suyun azameti çok belliydi.

Osman arabayı yavaşlatıp, suya bakan dik yamaçlardan birisinde durdu. Zaten seyir yeri olarak tasarlanmıştı. Bir süre arabanın içinde oturarak nazlı nazlı akan suyu, karlı dağları seyrettiler. Radyonun hafif müziğine arada cızırtılar karışıyordu ama ortamı yine de yumuşatıyordu. Çocuksu bir hayranlıkla etrafını seyreden genç kız, pırıl pırıl gözlerini adama çevirdi.

“Dışarıya çıkabilir miyiz? Manzara çok güzel...”

Gülay’ın isteği üzerine, arabadan inip dik yamacın kıyısına yürüdüler. Osman onu tutmamıştı. Yine de dengesini kaybedip düşme ihtimaline karşı her an tetikteydi. Yanından fazla uzaklaşmadı. Karlı dağlar arasında uzanıp giden nehri ikisi de uzun uzun seyretti. Genç adam uzun zaman sonra ilk kez birisiyle bir şey paylaşmanın keyfini hissetti. Bu garip bir duyguydu. Gözlerini Fırat nehrinin güzelliğinden ayırıp daha da

güzel olan başka bir şeye çevirdi. Boynuna yeni atkısını sarmıştı. Başında yine yeni olan çocuksu beyaz külahı ile çok sevimli bir hali vardı. Uzun kırmızı saçları külahın altından dökülüp gidiyordu. Bir kadının bu kadar güzel olması haksızlıktı. Şu basit külah bile güzelliğine güzellik katmıştı. Kızın olağanüstü profili, elle çizilmiş gibi mükemmeldi. Her dakika gözlerini ondan uzak tutmak, daha da zorlaşıyordu. Zorla evlendirildiği kızın bu kadar güzel olması canını sıkıyordu. Bu ne biçim bir işti? Bu çekici kadın herhangi bir yarışmada rahatlıkla Türkiye Güzeli seçilebilirdi. O masum gözleri, seksi kıvrımları ile akıl almaz güzeldi. Neden zorla sevmediği bir erkekle evlendirilmişti ki? Belki de zorla değildi? Belki de zengin bir koca bulup kısa yoldan varlıklı olmayı amaçlamıştı? Fakat isteseydi zaten pek çok zengin erkek bulabilirdi. Ya kendisi?

Şüphesiz ki, evli olmasalardı, onu gördüğü andan itibaren peşini bırakmazdı. Şu berbat evlilik her şeyi mahvediyordu.

Elindeki nikâh yüzüğüne, başparmağı değince huysuzlandı. Kar da hızını arttırmıştı. “Gidelim hadi...” dedi sertçe. “Üşüyeceksin! Hava da kötüleşiyor... Fazla yolumuz kalmadı.”

Malatya’ya çok yavaş gittiler. Kar zaman zaman tipi şeklini alıyordu. Yol tamamen kardı. Kale ilçesi girişinde bir kaza olmuştu. O yüzden yarım saatten fazla arabada beklediler. Hiç konuşmadılar. Osman düşüncelerine dalmıştı. Kızın varlığını unutmak için, kazadan beri kaybettiği zamanı nasıl telafi edeceğini düşünüyordu. Bir sürü işi gecikmişti. Aksamıştı... Onun suskunluğuna karşı Gülay da sesini çıkarmadan oturdu. Sadece müzik sesi ortamda gezinip duruyordu.

En sonunda Malatya’ya girdiler. İlk kez gördüğü bu şehri de hayranlıkla seyrediyordu genç kız. İnsanlar karlı havaya rağmen sokaklardaydı. Cumartesi akşamı olmuştu ve hava

kararmıştı. Buna rağmen bayağı faal bir hayatı vardı. Adam nereye gideceğini biliyormuş gibi arabayı sürüyordu. Kalabalık caddelerde rahatça ilerledi. Işıl ışıl sokaklar, gezen konuşan insanlar, tıpkı bir batı şehriydi.

Çok güzel, ortasında kanal olan dar bir yolun sağından girdi. Biraz ilerledi. Yolda arkadaşını telefonla aramış ve geldiğini haber vermişti. Dikkatle etrafına baktı. Yolun sağında birisi kendisine el sallayınca yavaşladı. Eliyle onun gösterdiği yerden bir binanın içine arabayla girdi. Apartmanın altında bulunan, binaya ait bir park yeri idi. Motoru durdurduktan sonra aşağıya indi. İki adam coşkuyla kucaklaştı. Belli ki arkadaşlıkları eski ve derindi. Kendilerini karşılayan kişi, Osman'dan biraz daha kısa, ama güçlü yapıydı. Hafif bir göbek olmasına rağmen çirkin durmuyordu. Cüsseli, güçlü vücudu orantılıydı. Esmer ve bıyıklı klasik Türk erkeği idi.

Kendisi de arabadan indi. Soğuktan değil de utandığı için kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Alçılı kolu kazağının bol kolu içinde kaldığı için çok görünmüyordu. Adamın kendisini nasıl tanıştıracakını merak ediyordu. Fakat edindiği izlenime göre, Osman yalan söylemeyecek, başına gelen belayı bu samimi arkadaşına açıkça anlatacaktı. Bu da içini korkuyla dolduruyordu. Bunları hak etmemişti.

“Gülay!” diye kısaca tanıttı kızını. Sesi çok da sevecen değildi. Arkadaşı Mustafa elini uzatırken, gözleri hayran hayran kıza bakıyordu. Genç adamın ‘Karım’ dememesi, genç kızından üzümüştü. Ne bekliyordu ki?

“Mustafa!” diye o da kendisini tanıttı. “Hoş geldin, Gülay!”

“Teşekkürler!” Gülay’ın gülümsemesi çekinik ama bir o kadar da sevimliydi. Mustafa daha da cana yakın gülümsedi. Doğrusu bu garip saçlı kızın gülümseyişi güneşin yeryüzüne inişi gibiydi. Herkesin içini ısıtabilirdi. Aynı anda aynı şeyi iki erkek birlikte düşündüler...

‘Gerçekten kahkaha atsa ne olurdu acaba?’

Yukarıya geniş asansörle çıkarken, yüzü adamlara dönüktü. Gözleri kat düğmelerini sayıyordu. Altıncı kata çıktıklarında, adımını önce o dışarıya attı. Karşıda bir kapı açıldı ve eşiğinde genç bir kadın duruyordu. Görünüşüne bakılırsa da hamileydi. Belki beş altı aylık olmalıydı. Hemen yanında da yine yedi yaşlarında küçük bir kız çocuğu duruyordu. Gülay doğal olarak yana kayıp, erkeklerin geçmesini bekledi. Osman ile kadının sarılıp öpüşmelerini izledi. Çok iyi dost olmalıydılar. Kadın ona sanki erkek kardeşymiş gibi sarılmıştı. Sıra kendisine gelince nazik bir şekilde elini uzattı.

Hamile kadın “Merhaba canım!” dedi kendisine içtenlikle. Sonra çoktan beri tanışıyorlarmış gibi yanaklarından öpüp içeriye çekti. “Gel canım, benim adım Selin!”

“Gülay...” dedi genç kız. Uzun zamandır kendisine böyle sıcak davranan insanlar olmadığı için içi ısınmıştı. Osman da küçük kızı kucağına almış, onunla oynayıp duruyordu. Ama bu küçük kızın gözleri de Osman’dan ziyade Gülay’ın üzerindeydi. Kızın arkadan beline inen kızıl dalgalı saçlarını hayranlıkla izliyordu. Doğrusu ya, Osman da o saçların ışıltısına takılıp kalmıştı.

İçeriye girdiklerinde hoş bir daire ile karşılaştılar. Hemen iyi bir gelire sahip oldukları anlaşılıyordu. Çok zevkli döşenmiş ev, hem genişti hem de lüks eşyalarla doluydu. Duvarlarda zevkli tablolar vardı. Pahalı vitrinlerde gümüş ve porselen birçok eşya sıralanmıştı. Misafir odasında rahat koltuklardan birisine yönlendirilen Gülay, yavaşça ucuna oturdu. Gözü kocasındaydı. Ne yapacağını bilemiyor, çekinikçe gülümsüyordu genç kız. Kocasını kızarıp diye de çok samimi davranmak istemiyordu.

“Aman Allahım!” dedi sonra hayretle Selin. Ayakta durmuş, elleri belinde, Gülay’a bakıyordu. Gülay’ın güzelliği ve alımlılığı karşısında şok olmuştu. Gözleri hayranlıkla bu narin

genç kızı süzüyordu. “Ne kadar güzelsin sen böyle...” dedi samimiyetle. Manzarasının değişmesinden korkar gibi nefes almadan fısıldamıştı. “İnanamıyorum... Sanki bir katalogdan fırlamış gibisin... Sen... Sen harikasin... Şu cilde, şu gözlere bak... Allahım! Şu saçlara bak? Bu nasıl vücut? Sonunda Osman nihayet harika bir kız bulmuş! Manken misin yoksa?”

Osman kızıdan daha uzak bir koltuğa yerleşmişti ama kadının ne dediğini de rahatlıkla duymuştu. Sesini çıkarmadı. Kaza eseri de olsa, kızı gerçekten bulduğu doğruydı. Karısının tepkisini izledi. Şımaracak mıydı? Ancak Gülay’ın dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılırken, kızaran beyaz yanakları da gamzelerini belli etmişti. Bu tatlı iltifatların onu fazlasıyla utandırdığı belliydi. Onun zaten şuh kahkahalar atacağını sanmıyordu ama güzelliğinin hiç farkında olmaması da ilginçti. Ayrıca karısının gamzeleri olduğunu da ilk kez fark ediyordu.

“Hayır...” diye mırıldandı Gülay.

Küçük kız da aynı sabahki çocuk gibi onun önünde durmuş, büyülenmiş gibi Gülay’ı izliyordu. Osman, genç karısının gülümseyerek çocuğa göz kırptığını gördü. Çocuk da gülümsemiş ve ona komik bir göz kırpması yapmıştı. Gülay yavaşça, sevimli bir sıcaklıkla elini uzattı.

“Gel!”

O kadar basit, yalın bir çağırma idi ki, etkili olmaması gerekiyordu. Oysa sihirli bir sözcük gibiydi. Küçük kız büyülenmiş gibi yanaştı. Bir türlü gözlerini kızın yüzünden ayıramıyordu. Bıraksalar belki daha dakikalarca Gülay’a bakacak gibiydi. Aslında babasıyla annesi de aynı durumdaydı. Evlerine bir ateş düşmüştü sanki...

Gülay küçük kızın elini tutup, yavaşça kucağına oturttu.

“Senin adın ne bakalım?”

“Derya!”

“Benim adım da Gülay! Okula gidiyor musun, Derya?”

“Evet. Daha birinci sınıftayım...”

“Ne kadar güzel!.. Arkadaşlarını seviyor musun?”

Küçük kız hayran hayran gri gözleri süzüyordu. Başını salladı yavaşça...

“Evet...” Sonra ansızın başka bir şey söyledi. “Gözlerin çok güzel... Sen çok güzelsin...” O kadar tatlı ve masumdu ki, Gülay yeniden kızardı. Utancını gizlemek için yapacağı bir şey yoktu. Yan gözle kocasına baktı ve onun donuk bakışlarla kendisini süzdüğünü görünce hemen bakışlarını kaçırdı. Bunları zorla söyletmiyordu ki? Kocasını neden kendisine kızılıyordu? Keşke söylemeselerdi? Acaba kendisine kızacak mıydı? Bakışları öyle gösteriyordu. Onu kızdırmayı ise hiç istemiyordu.

“Sen de çok güzelsin... Okumayı öğrendin mi?” dedi mesafeli olmaya çalışarak. Fazla yakın davranırsa da kocasını kızabilirdi. Öff... Ne zor bir durumdu? Oysa bu küçük kız da ne tatlıydı!

“Evet...” dedi çocuk. “Sen okula gidiyor musun?”

“Hayır. Benim bitti.”

İkisi arasındaki konuşmayı izleyen genç anne Selin, gülümsedi. “Derya kolayca kimseye ısınmaz ama seni sevdi!” dedi içtenlikle.

“Ben de onu sevdim. Saçlarını yüzünden sanırım... Genelde çocukların ilgisini çekiyor...”

Selin başını salladı. “Evet, olabilir, kendi rengi mi?” Kız başıyla onaylayınca devam etti. “Çok güzel ve uzun! Benimkiler hiç uzayamıyor.” Eliyle kısa kahverengi saçlarını çekti.

Birkaç dakika içinde iki kız zevkli bir muhabbete başlamışlardı. Osman onların anlaşması karşısında gerçekten de sıkıldı. Bu kız şeytan tüyüne sahipti. Onu başkalarının sevip benimsemesi işine gelmiyordu. İleride boşandığı zaman, herkesin bu ayrılığı ‘İyi ki ayrıldın!’ diyerek tasvip etmesini istiyordu. Ama görünüş oydu ki, karısının doğal bir çekiciliği

vardı ve farkında olmasa da insanları kolayca etkiliyordu.

Bir süre oturup çay içerek konuştular. Gülay pek konuşmadan sadece onları dinlemeyi tercih ediyordu. Gözlerini kocasına çevirmemeye çalışıyordu. Arada kendisine söz düştüğünde ise fazla uzun olmayan cevaplar veriyordu.

Çaydan sonra Selin akşam yemeği hazırlığı için mutfağa geçti. Gülay'ın karnı toktu. Aslında yeni yemek yemiş sayılırlardı. Fakat normal akşam yemek saati de yaklaşmak üzereydi. İki adamın konuşmasını gözünün ucuyla izleyen genç kız, yavaşça ayağa kalktı. Mutfağa Selin'in yanına gitti. Doğal bir içgüdü ile ona yardım etmeye başladı. Samimi yakınlığı yüzünden, Selin de kızın yardımını garipsemedi. Kız çocuğu da gelmiş, bir kenarda iki kadının konuşarak yemeği hazırlamalarını izliyordu. Bir iki saat içeri girmeden, mutfakta sohbet ettiler. Acele etmiyorlardı. Bu arada yemek hazırlığıyla uğraştılar. İçerideki adamları kendi hallerinde bırakmışlardı. Zaten pişmekte olan yemek hazır olunca, Gülay geniş mutfakta bulunan masanın üzerine tek eliyle tabakları koydu. Kaşık ve çataları da yerleştirdi. Selin onun alçılı kolunu gözünün ucuyla görmüş fakat neden olduğunu şimdilik sormamıştı. Hazır olunca kendisi anlatırdı nasılsa. Nasıl evlendiklerini de sormamaya özen gösteriyordu. Oysa deli gibi merak ediyordu.

Gülay tarif ettikleri yerdeki banyoya gidip, kapıyı ardından kapadı. Kıyafetinin düzgün olup olmadığını kontrol etti. Elini yüzünü yıkadı. Biraz kendisine gelmişti. Saçlarını, yeni alınan çantasından çıkardığı yeni fırçası ile taradı. Yeni bir şeye uzun süredir sahip olamamıştı. Çok fakir değillerdi ama tutumlu olmaları gerekiyordu. Alçılı elinin desteğiyle, kalın saçlarını zorlukla atkuyruğu yaptı. Şimdi lisesi bir çocuk gibi olmuştu. Kendisini inceledi aynadan... Güzel miydi gerçekten? Yıllardır gördüğü bir surattı. Güzel olup olmadığından emin değildi. Üstelik yüzündeki yaralarla çirkin bile sayılırdı. Şu hafif morluk ve şakağındaki yara canını sıkıyordu. İç çekti... Kocasını kendisini güzel bulsun isterdi... Boşanmak istemiyordu. Evet...

Zorla evlendirilmişti ama şimdi de boşanmak istemiyordu işte! Onun zengin olmasıyla hiç bir ilgisi yoktu... O tam hayalindeki erkekti. Keşke bu kadar sert olmasaydı...

Nerede kalacaklarını merak ediyordu bir yandan da. Burada mı, bir otelde mi? Evde kalma ihtimali daha tehlikeliydi. Yine bu çekici adamla aynı yatakta yatmak mı? Pek sanmıyordu ama... İnşallah ayrı yataklarda yatarlardı. İçinden öyle olmasını diledi. Ona yine yakın olmaktan korkuyordu. Sabah o koca bedenine sarılmışken, sıcacık kollarındayken ne kadar da rahattı...

İşini bitirip dışarı çıktı. Mutfığa girdiğinde, herkesin mutfığa geçmiş olduğunu gördü. Kendisini süzen gözlere nazikçe gülümseyerek, kendisine ayrılan yere oturdu. Hafif topallaması dışında, çok normal görünüyordu. Alçılı kolu da fazla dikkat çekmiyordu. İncecik bedeni giydikleri sayesinde hem kadınsı, hem de çocuksu duruyordu. Osman, yine kadife pantolondan apaçık belli olan kızın yuvarlak kalçalarından gözünü alamadı. Otururken, onun bakıma alınmış yüzünü izledi. Makyaj yapmıyordu ama saçlarını toplamıştı. Şimdi yaşı daha da küçük duruyordu.

Herkes onun çevresinde pervane olmuştu. Arkadaşlarının ona olan tavırları sıcak ve samimiydi. Genç kızın da onları hiç yabancılarmaması ve kendisini diğerlerine böyle rahat kabul ettirmesi canını sıkıyordu. Bu yüzden de onu kırmak için içinde dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Üstelik Gülay yemeğini bir köylü kızından çok daha zarif yiyordu. Kocasının bakışlarını hissettiği için de lokmaların çoğu boğazına diziliyordu.

Selin harika bir aşçıydı. İyi bir ev sahibiydi. Ayrıca da gevezeydi. Yemek boyunca ıvırdan zıvırdan konuştu, Gülay'ı da konuşmasına dahil etti. Ortam iyice yumuşamış, iki kız kırk yıldır tanışıyorlarmış gibi kısık sesle muhabbete başlamışlardı. Yemek yemekten çok, sohbet etmeleri ve gülüşmeleri tabii ki adamların dikkatini çekmişti. Arada Mustafa da konuşmaya katılıyordu. Osman ise sessiz kalmayı ve sadece ara sıra

gülümsemeyi tercih ediyordu. Ancak Gülay'a bakan gözleri, zaman zaman kızı endişelendiriyordu. Küçük Derya ise yemeğini çabucak yemiş ve masadan kalkmıştı.

“Nasıl tanıştınız?” diye damdan düşer gibi soruverdi Mustafa. “Nasıl oldu da evlenmeye karar verdiniz?”

İşte başlıyordu...

Gülay sustu. Hafifçe yutkundu. Gözü ürkekçe kocasına kaydı. İçinden gerçeği söylememesi için yalvarıyordu. Bu güzel geceyi mahvetmemesini diledi. Yalvarışları bakışlarına da yansımıştı. Aynı bakışı daha evvel gören Osman, intikam alabilecek olmanın hazzıyla gözlerini kıstı. Bu lanet olası kız yüzünden hayatı mahvolmuştu. Ona asla acımamalıydı. Yapacağı her şeyi hak ediyordu. Şu masum görünüşünün altında nasıl bir cadı olduğunu arkadaşlarına göstermeye kararlıydı.

“Aslında ...” diye başladı. Gözleri hâlâ karısındaydı. “Ona arabayla çarptım.”

“Ne?.. Gerçekten mi?” Hem Mustafa hem de Selin hayretle bakıyorlardı. Selin inanmazca sormuştu bu soruyu...

“Evet...” Başıyla kızın halini işaret etti. “Köprünün bitişini kutluyorduk. Alkol almıştım. Şantiyeye geri dönerken yolda araba kaydı. O da karda yürüyormuş. ...Ve çarptım.” Sessizliğin ardından devam etti. Gözleri kızın yüzündeki yarada geziniyordu. “İki hafta komada, birkaç gün de yoğun bakımda kaldı.”

“Ona yoğun bakımda mı tutuldun!” diye sordu Selin iç çekerek. “Ne romantik!”

Osman dişlerini sıktı. Gözleri karısının ciğerini deşiyordu. “Hiç de romantik değil. Tutulma falan yok!” dedi genç adam soğukça. Gülay buz gibi olmuştu. Donup kalmıştı. Etini batırdığı çatalı yavaşça tabağına geri bıraktı. Evet, intikam almaya devam edecekti. Gözleri sulandı ama kendisini tuttu. Belli etmedi... Elinden geldiği kadar cesur olmak istiyordu. Oturuşunu biraz daha dikleştirip, cesurca kocasına baktı. Nemli

gözlerinin tüm güzelliğine rağmen, Osman kararlıydı.

Masada esen soğuk hava, adamın sözleri ile devam etti.

“Ben de kazadan sonra tutuklandım. Alkollü araç kullanmadan ve ölümcül olabilecek kazaya sebebiyet vermekten mahkemeye çıktım. Gülay Hanım uzun süre yoğun bakımda kaldı. Eğer ölseydi, tabii ki ağır bir ceza olacaktım. Ama şansıma yoğun bakımdan kurtuldu. Ben de cezaevinde mahkemeye çıkarılmayı bekliyordum. Bir gün ailesi de beni yerel cezaevinde ziyarete geldi. Babası benim çalışanım. Onu çok iyi tanıyordum. Bilin bakalım ne oldu?”

Derin bir sessizlik ortada yoğunlaşıp Gülay’ın nefes almasını engeller olmuştu. Genç kız dudaklarını sıktı. Ağlamamalıydı... Genç adamın sözlerinin kalbini iyice deşeceği belliydi.

“Kızıyla evlenmemi istedi... Öyle hoş bir şekilde değil... Yaptığının karşılığı olarak... Ya da hapis... Babasının beni tehdit edeceğini hiç ummazdım. Ne yazık ki babası savcı ve hâkimi çok iyi tanıyormuş. Her şeyi önceden planlamışlar. Kızıyla evlenmem karşılığında, savcıyı tanıdıklarını ve beni cezaevinden çıkarabileceklerini ima etti. Aksi takdirde şikâyetçi olacaklarını söyledi. Avukatlarım da başımın dertte olduğunu söyleyince, başka çarem kalmadı.”

Keskin bakışlarını karısının solmuş yüzünden çevirdi. Acı bir gülümsemeyle dostuna baktı.

“Tutulma falan yok yani!” diye tekrar etti. “Her şey para için yapılan bir düzmece, şantaj... Zoraki bir evlilik!” Yeniden, Gülay’ın kireç gibi olmuş yüzüne çevirdi intikamcı gözlerini. Üzerini vurgulayarak sözünü bitirdi. “Ne o bana âşık ne de ben ona! Öyle değil mi, karıcığım?”

Gülay önce cevap vermedi. Gri gözleri titriyordu. Utancından kıpırdayamıyordu. Gözleri kocasının acımasız gözlerine kilitlenmişti. Sonra yavaşça, iştahı ve keyfi gitmiş olan Selin’e kaydırdı bakışlarını... O da kendisine bakıyordu. Bu

kadını sevmiştı. Cana yakın ve nazikti. Bu kısa zamanda bile ona kanı kaynamıştı. Onun kendisi hakkında kötü düşünmesine dayanamazdı. Bu durumda zaten iyi düşünmesi beklenemezdi. Yapabileceği fazla bir şey yoktu. Her şey aynen kocasının anlattığı gibiydi. Dürüst davranmak zorundaydı. Kalbi kan ağlıyordu ama belli etmemeliydi. Selin'e bakarken titrek sesiyle kocasını onayladı.

”Evet!” dedi. Sesi fısıltı gibiydi.

Derin sessizlik, yarım dakika kadar sürdü.

“Tabii ki bu düzmece evlilik uzun sürmeyecek. Bir servete mal olsa da boşanacağım...” dedi kararlı bir sesle. Genç karısının gözlerindeki titremeden bakışlarını alamıyordu. İnanılmaz derecede öfkeli olmasına rağmen onun metin tavrına hayran kalmıştı. Belki de o kadar arsızdı ki, kocasının onu aşığılamasına aldırılmıyordu? “Şu anda yapabileceğim bir şey yok. İstemediğim halde bana yapışan bir yük o! Bir asalak!” Bu son sözü, Gülay'ın nefesini tutup dehşetli bir kederle kendisine bakmasına sebep olmuştu. Genç kızın beyaz yüzünde artık bir damla kan kalmamıştı. Mustafa'yla Selin bile Osman'a onaylamayan bir bakış attılar. Zafer sarhoşu genç adam hiç umursamamaya çalıştı. “Siz de tam bu saçma evliliğin ortasına denk geldiniz... İstanbul'a dönünce avukatlarla bu işi halledeceğim... Bu zorunlu evliliğe katlanmayacağım!”

Gülay yutkundu. Kimsede bir tepki yoktu. Herkes şaşkınlıkla kalakalmıştı. Genç adam amacına erişmişti. Hem kızı yaralamış, hem de arkadaşlarının gözü önünde onu rezil etmişti. Memnun olmalıydı. Gururu biraz olsun tatmin olmuştu. Yine de... Yine de... Gözlerini bir türlü o şahane yüzden alamıyordu. Genç adam intikamının tatlı olacağını ve içindeki sinirin azalacağını ummuştu. Bundan emindi. Ama o bakışlar... Gülay'ın güzel yüzündeki üzüntü, dayanılacak gibi değildi. Küçücük bir kız gibi çaresiz ve kimsesizdi. Gururla oturan küçük, azarlanmış bir kız çocuğu gibiydi.

Lanet olsun! Genç adam dişlerini sıkıldığını fark etti. Neden susuyordu? Şimdi kendisini savunması gerekirdi. Savunmasını diledi içinden... Sebebini bilmiyordu. Bu kadar suçlamaya tepki olarak bile karşılık vermesi gerekirdi. Ama savunacak gibi durmuyordu. En azından ‘Benim suçum değil, babamın suçu’ demeliydi. Gururunu kurtarmak için yalan atabilirdi. Ama savunmadı... Ağzını bile açmadı. Kırgın gözleri bir an kendisinininkilerle birleşti. Sustu... Belli ki adamın zaferini tam olarak tatmasını istiyordu. Oysa bu zaferin tadı, genç adamın ağzında acı bir lezzet bırakmıştı bile...

Yeniden Selin ile Mustafa’ya bakan Gülay, “O haklı...” diye fısıldadı. “Hepsi doğru... Benimle evlenmek zorunda kaldı... Zorla!” Masadaki sessizlik uzayınca “İzninizle!” diye mırıldandı genç kız. Tabağını alıp kalktı. Sessizce içindekileri kıyıda duran çöp kovasına boşalttı. Sonra lavabonun kıyısına bırakıp “Ellerimi yıkayayım.” diye yavaşça ekledi.

O hafifçe sekerek gözden kaybolunca, mutfakta kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mustafa kızgın bakışlarını arkadaşına çevirdi. Gözlerinde hiç onaylamayan bir ifade vardı. Onaylamadığı gibi arkadaşına kızgındı.

“Aferin sana Osman!” dedi sertçe. Kendisini nihayet toplamıştı. Sağlıklı düşünebiliyordu. “Hoşuna gittiğini umarım! Sen de süttten çıkmış ak kaşıkısın sanki! Kıza yaptığına bak! O mu gelip sana çarpmış? Gidip arabanla kıza vurmuşsun? Şimdiki hali böyleyse kaza anındaki halini düşünmek bile istemiyorum. Sen onu öldürecek kadar canına kastetmişsin, yoğun bakıma sokmuşsun, şimdi de onu mu suçluyorsun? Kendi kabahatin yüzünden onu mu suçluyorsun? Babasının yaptığı şey yüzünden onu mu suçluyorsun?”

Adam dalgın dalgın arkadaşına baktı. Akı hâlâ kızın üzgün yüzündeydi. İçinde kıpırdayan şey pişmanlık mıydı?

“Onunla zorla evlendirildim. Bu yetmez mi? Razi olmayabilirdi! Benimle evlenmeyi kabul etmeyebilirdi!” diye

hafif bir öfkeyle mırıldandı.

“Nasıl yapacaktı? Babasına nasıl karşı gelecekti? Sana piyango vurmuş, farkında değilsin! Yahu, ona bir baksana! Söyle bana! Bu güne kadar hiç bu kadar güzel bir kızla karşılaştın mı? Hiç onun kadar güzel bir kadınla beraber oldun mu? Sevgililerin arasında onun yarısı kadar güzeli var mıydı? Yoksa sen de kaza anında kör mü oldun?”

Sözlerinin etkisini arttırmak için öne doğru eğildi. “Seni bilmem dostum, o benim gördüğüm en güzel kadın. Derya bile şok oldu. Selin ise kesinlikle herkese ısınmaz. Genelde mesafelidir. Daha önce onun birisini bu kadar çabuk sevdiğini görmedim. Hepimizin içi görür görmez ona ısındı. Bu kaza sana Allahın bir hediyesi. Bu kadın da öyle! Ama sen ne yapıyorsun? Ailesi için hissettiğin nefreti ondan çıkarıyorsun. Kim tanımadığı bir adamla evlenmek ister? Söyle bana kim? Üstelik de senin gibi huysuz ve duygusuz bir adamla! Sen şimdi onu üzdün de, ailesinin haberi oldu mu sanki? Onların da canı yandı mı? Yanmadı tabii... Ama o, şu sakat haliyle bile sana itiraz etmedi, seni onurlandırdı.”

Sinirli bir şekilde yeniden geriye yaslandı. Gözleri kızgındı ama sesi şimdi alaycıydı.

“Peki ya boşanmak istemezse ne yapacaksın? Sanki o kabul etmiş gibi konuşuyorsun. Bana aptal gibi gözükmedi. İsterse seni asla boşamaz. Senin malın mülkünde gözü varsa, her şeyine konmak varken neden boşanmanın getireceği bir parça şeye razı olsun?”

Derin bir sessizlik ortada görünür hale geldi. Osman başını kızın gittiği tarafa çevirdi. Selin de kendisine kötü kötü bakıyordu. Genç adam dişlerini sıktı.

“Ben senin yerinde olsam, önüme bakar, yeni bir hayat kurmanın tadını çıkarırdım. Sana nasıl bakıyor görmüyor musun? Sen ne dersen yapacak kadar sana tapıyor! Bunu nasıl becerdin bilmiyorum ama kızcağız kendini tümüyle sana

bırakmış... Kaderini kabullenmiş! Mahvettiğin hayatını sana emanet etmiş! Ben bunu asalaklık olarak tanımlamazdım. Belki sana mahkûm kalan bir melek diyebiliriz? Şeytana boyun eğen bir melek!”

“Fazla ileriye gitmiyor musun?” diye homurdandı Osman.

“Sen de öyle! Elinde tuttuğun şeye dikkat et! Senin görmediğini başkaları görebilir. Senin yerinde olsaydım aklımı başıma toplardım. Bence onu incitmeyi bırak ve eğlenmene bak...”

“Benim yerimde değilsin...” diye sertçe söylendi adam. “Ne yani? Hiç tanımadığım bir kızla zorla evlendirilişime razı mı olayım?”

“Ona bir şans verebilirsin!”

“Evlendiğimizde o şansы yakaladı zaten! Boşandığımızda da yeterince şanslı olacak. Eminim iyi bir nafaka koparacaktır!”

Mustafa kaşlarını kaldırdı. Dostunun katı tutumuna hayret ettiği belliydi. Osman’ın da kendince haklı olduğunu biliyordu ama Gülay kolayca görmezden gelinecek bir kız değildi.

“Boşanmaya kesin kararlısın yani?”

Osman ilk kez durakladı. “Evet!” dedi sonra. “Eve döner dönmez!..”

Gülay kapıda görününce sesini kesti. Kızın gururlu sivri çenesi artık titremiyordu. Osman’a bakmadı. Selin de yerinden kalmış, Osman’ın önünde duran, bitmemiş tabağı sertçe almıştı. Kızgın bakışlarını Osman’dan ayırıp Gülay’a döndü. Ona bir abla edasıyla gülümsedi.

Gülay hakkında duydukları hiç önemli değildi. İnsanları biraz tanıyorsa, bu dünya tatlısı kız üzölmeyi hak etmiyordu. Onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşarak moralini yerine getirmeye çalıştı.

“Fazla bir şey yemedin? Yemeği beğenmedin mi?” diye sordu.

Gülay “Fazla aç değildim. Osman Bey bana yolda kavurma ismarladı. Çok yedim galiba...”

“Kömürhan’da mı? Biz de yedik orada... Zaman zaman gideriz. Bizim burada da çok güzel mangalda alabalık yapan yerler var. Vakit kalırsa bir gün de onlardan birisine gideriz...”

Gülay sesini çıkarmadı. Gidip gidemeyeceklerini bilemezdi. Her şey kocasının kontrolündeydi. Bir asalak olarak o ne isterse onu yapar, o nereye giderse kendisi de oraya giderdi. Dudaklarını üzüntüyle sıktı. Ona asalak demişti! “Sana yardım edeyim...” diye mırıldanarak masayı toplamaya girişti.

Osman gözünün ucuyla kıza baktı. Hiç kendisine bakmadan tek eliyle ve sakat elini de kullanmaya çalışarak masayı toplamaya yardım ediyordu. Yanına gelip önündeki kullanılmış çatal bıçakları alırken de adama dokunmamaya özen göstermişti. Başka bir şey daha vardı canını sıkan... Kendisi için Osman Bey demişti... Kendisine? Kocasına? Sinirlendi... Bu sefer siniri ona değildi. Siniri kendisineydi! İntikam alacağım diye fazla mı ileriye gitmişti acaba? İki gündür tanıdığı bu çaresiz kızın, kendisinden faydalanmak için hiçbir çaba göstermediğini gayet iyi biliyordu. Elazığ’da alışveriş yaptıklarında da hiç ağgözlü davranmamıştı. Gerçekten de bütün kırıcı hamleleri ailesini değil, sadece kızı incitiyor gibi gözüküyordu.

İki adam da masadan kalktı. Genç adam oturma odasına geçtiklerinde, kısa bir süre Mustafa ile iş konuştu. Yapılması planlanan inşaat ile ilgili konuşurken, dikkatini vermekte zorlanıyordu. Yorulmuştu galiba! Yol yorucu ve umduğundan uzun sürmüştü. Kar yüzünden bir günlük gecikmeyle geldiklerine inanamıyordu.

Dikkatini Mustafa’ya vermeye çalıştı. Yine de gözleriyle arada mutfağa bakmaktan kendisini alamıyordu. Konuşmalarına

ara verip bir süre televizyondaki haberlere baktılar. Kar yüzünden birçok kaza olmuştu. Kaza haberleri artık genç adamın tüylerini diken diken ediyordu.

4. BÖLÜM

İki genç kadın içeriye girdiğinde aradan epey zaman geçmişti. Osman onları merak etmeye başlamıştı doğrusu. Kısıllı gözlerini Gülay'a çevirdi. Yüzü sakindi. Elinde dağıtmak için aldığı peçeteler vardı. Selin erkeklere kahvelerini ikram ederken, o da birer tane peçeteyi yanlarına bıraktı. Sonra oturmak için yer bakındı. Aslında kocasının yanı boştu. Gözleri bu boş yeri görmezden geldi. Genç adamdan uzak köşedeki bir koltuğa yerleşti. Osman tabii ki bunu fark etmişti. Kaşlarını çattı. Selin de hemen Gülay'ın yanındaki koltuğa oturmuştu. İki genç kadın, sessizce televizyondaki son hava durumu haberlerine baktılar. Spiker kar yağışının yeniden tüm yurttta etkili olacağını söylüyordu.

“Zaten dışarıda kar yağışı yeniden yoğunlaşmış...” diye ortaya konuştu Mustafa. “Yarın Cumartesi, biz bürodayız. Fakat öğleden sonra ve Pazar günü bizimdir... Eğlenceli olabilir. Toplantıyı Pazartesi gününe ertelettim. Bu arada biraz gezip eğlenebiliriz. Ne dersiniz?”

Osman saatine göz attı. “Olabilir... Biz de kahvelerimizi içtikten sonra kalkalım. Kar iyice yolları kapamadan gidip bir otelde yer bulsak iyi olur.” diye mırıldandı.

“Ne oteli?” diye homurdandı Mustafa. “Otel motel yok. Dediğim gibi, boş odamız var. Kendisine ait banyosu bile var. Zaten misafirler için tasarlanmış bir odadır, merak etmeyin. Rahat edersiniz...”

Gülay'ın iri gözleri adamın nazik tavrını izliyordu. Bu genç karı koca gerçekten çok tatlıydı. Bu yaşta çocuk sahibi olmak ne güzeldi. İkinci bir bebek de yoldaydı. Gerçekten mutlu bir çiftti. Her hallerinden belli oluyordu. Kendisi için bu

mutluluk bir hayaldi. Bir bebek sahibi olmak hayaldi.

Osman arkadaşının inatçı sesi ile susmuştu. Selin de kararlı bir şekilde onayladı. “Burada kalmanız bizi mutlu eder. Yerimiz varken otelde kalmak da neymiş?” Gözleri uyarır gibi Osman’daydı. Sonra gülümseyerek kızıl saçlı güzele döndü. Bu kıza bakmak bile bir zevkti. Kadın olarak bundan hoşlanıyorsa, erkek olmak istemezdi doğrusu... Bu kadını görüp de elde edememek çoğu erkek için korkunç bir acı olmalıydı. Üzerindeki kıyafetlerini de elinde olmadan övdü. Hem de onu biraz rahatlatmak istiyordu. “Kıyafetlerin sana çok yakışmış... Ne güzel giyinmişsin. Keşke benim de senin gibi ince bir bedenim olsaydı. Hamile değilken bile hiçbir zaman senin gibi olamadım. Her zaman balık etiydim. Sen ise manken gibisin... Bu bedene giydiğin her şey istemesen de çok yakışır” dedi içtenlikle.

Gülay da hafif gülümsedi. “Teşekkürler...” dedi doğal bir tavırla. Kıyafetleri gerçekten güzeldi. Adamın zevkine diyecek yoktu. Onun bu kıyafetleri neden aldığını hatırladı. Yalan söylemeyecekti. Kocasının duyamayacağını umarak devam etti. “... ama kıyafetlerim de Osman Bey’in eseri. Bugün o seçti. Hepsi sizin için... Şey... Nasılsa artık gerçeği öğrendiniz... Bunlar çok güzel... ve pahalı! Ben bunları almayı hayal bile edemezdim. Sanırım eski kıyafetlerim Osman Bey’in hoşuna gitmedi. Buraya gelmeden önce, size karşı onu utandırmamam için yenilerini almak zorunda kaldı. Sizi seviyor. Size gerçekten çok değer veriyor. Bütün bu altın takılar falan... hepsi sizin için!” Gülümseyerek içtenliğini belli etti. “Fakat gerçekten çok haklı... Sizi sevmemek mümkün değil... İkiniz de harika insanlarsınız!”

Selin de anlayış ve sevgiyle uzandı. Onun elini tutup düşüncelerinin karşılıklı olduğunu belirtircesine elini sıktı. “Sen de çok tatlısın... Kıyafetlerin eski bile olsaydı güzelliğinden bir şey kaybedeceğini sanmıyorum!” dedi.

Gülay aslında yanılmıştı. Birkaç metrelik uzak bir

mesafede olsa bile, Osman onun kısık konuşmalarını duymuştu. Gözlerini televizyondan ayırdı. Yanan gözleriyle hırsla kıza baktı. Bunları niye açıklamıştı ki şimdi? Aslında doğru bile değildi. Kıza bunları alırken bir mazeret bulması gerekmişti ve aklına da bu saçma sözler gelmişti. Daha iyi bir mazeret bulamamıştı. Aslında onun da her genç kız gibi iyi giyinmesi gerektiğini düşünmüştü. Evet, yanındaki kadınların iyi giyimli olmasını isterdi ama Elazığ'da yaptığı alışveriş, sadece kızın o eski kıyafetlerinden kurtulması içindi. Böylesine güzel bir yaratığın giyimi de güzel olmalıydı. Üstelik de... Üstelik de şu koca gözlü, şimdi kendi karısıydı. Bu sıfatla bile iyi giyinmeyi hak ediyordu.

“Bana bugün küçük bir servet harcadı. Boşanmanın ardından geri alır mı bilmem!” diye ekledi Gülay. Bir an durakladı. Gözleri karşısındaki kadının belirginleşmiş karnında gezindi. İmrenme dolu bakışlardı bunlar. “Fakat sen de benim gördüğüm en güzel annesin. Ben de böyle senin gibi güzel olabilir miyim, bilemiyorum. Hamilelik sana çok yakışıyor...” Sonra keyifle kıkırdadı. “Ben ise iki çocuktan sonra dubiş olurum her halde?!” Sevecenlikle elini kadının karnına dayamıştı.

Osman bu sefer açık bir suratsızlıkla karısına baktı. Hamile mi? O ince beden mi? Bu olabilir miydi? Boşandıktan sonra başka bir erkekten neden hamile kalmasını ki? Gözleri önünde onun hamile hali canlanınca, ruhunu ani bir sıkıntı sardı. Gülay'ın hamile olabileceği ve bu bebeğin de bir başkasından olabileceği fikri kesinlikle hoşuna gitmemişti. Kahretsin! Bu mümkündü!.. En çok iki ay sonra boşanmış olurlardı ve belki de sonra... Dişlerini iyice sıktı. İki gündür tanıdığı bir kız için beyni onunla fazla meşgul oluyordu. Sertçe kahvesini sehpaye bıraktı.

“Pekâlâ! Madem öyle, sizde kalabiliriz ama... başka boş odanız yok mu?” diye sordu. “Ayrı yatsak daha iyi olur. Başka odanız yoksa eğer ben burada da yatabilirim..”

Karı koca birbirlerine baktılar. Sonra Mustafa başını iki yana salladı. “Sen buradaki kanepede yatmak için fazla uzunsun.”

Gülay kocasının kendisiyle yatmak istemeyeceğini tahmin etmişti zaten... Ne bekliyordu ki? Dün gece mecburen beraber yatmışlardı. Fakat bugün o mecburiyet yoktu. Zaten birlikte yatmamaları kendisi için de daha iyiydi. Kocasını zor durumdan kurtarmak için yavaşça ekledi. “Ben o kadar uzun değilim. Ben burada yatabilirim...”

Osman kızın itiraz etmeyeceğini zaten hissetmişti. Dün geceki yakınlıktan sonra onunla bir daha aynı yatakta yatmayı hem istiyor hem de istemiyordu. Bu tehlikeli bir durumdu. Karısının yaptığından ve kişiliğinden çok hoşlanmasa da dişiliğini göremeyecek kadar aptal değildi. Aslında ayrı yatma önerisini kendisi getirmesine rağmen bunu Gülay’ın itirazsız karşılaması ve hatta buna karşı teklif ettiği fedakâr önerisi üzerine biraz bozuldu. Akıllı bir kadın kocasını baştan çıkarmak için uğraşır. Menfaatçi bir kadın türlü işveyle konumunu garantilemeye çalışır. Bu kadın aptal mıydı? Demek o da kendisiyle yatmak istemiyordu? Neyse... Bu iyiydi. Birbirlerini anlıyorlardı. Anlıyorlardı da... Kahretsin! Bu olmazdı. Elinde olmadan itiraz etti. Gülay’ın yaptığı teklife önce kendisi karşı çıktı ve bu yaptığına da sonra inanamadı.

“Saçmalama! Bu kırık kol, hasarlı kaburgalarla kanepede uyuyamazsın!” dedi sertçe. Bu iyi bir mazeretti.

“Yatabilirim...” diye diretti Gülay! Çenesini gururlu ve inatçı bir şekilde kaldırmıştı. “Kimseyi rahatsız etmem!”

O kimse benim tabii!

“Olmaz...” dedi bu sefer daha kesin tavırla. “Peki, önemli değil... Bir gece daha birlikte yatabiliriz!”

“İyi olur!” diye homurdandı Selin ters bir bakışla. Gözleri tabii ki Osman’daydı. “Vallahi kusura bakmayın ama kimse kanepede yatmıyor. Ben evimde buna izin vermem.” Sesi

kararlıydı. “Madem evlisiniz, o halde aynı yatakta yatabilirsiniz. Bana ikinci bir iş çıkarmayın. İstemiyorsanız araya yastık falan koyarsınız... Anladınız mı? Son sözüm bu!”

Kimseden bir itiraz sözü çıkmayınca kendisinden memnun bir şekilde gözünü televizyona çevirdi. Bu arada çaktırmadan kocası Mustafa'ya göz kırpmıştı. Mustafa gülümsedi. Bu kadından korkulurdu.

Bir süre sonra Derya yavaşça Gülay'a sokuldu. Sevgi isteyen bir kedi gibi yanaşmıştı. Genç kız onu sağlam koluyla sarıp, sıcak vücuduna çektii. “Uykun mu geldi?” diye sordu tatlı sesiyle.

“Hı hı. Yarın da burada mısınız?”

“Galiba... İster misin?”

“Evet.” Sonra çocuksu bir tavırla fısıldadı. “Çok güzelsin. Seni arkadaşlarıma gösterebilir miyim?”

“Kızım, Gülay Ablan oyuncak bebek mi ki onu arkadaşlarına gösteriyorsun!” diye hayretle sordu Selin. “Hadi sen yatağına!”

Ama kız kıpırdamadı. Niyeti bu sıcak ve tatlı kızılın kucagında uyumaktı, bu belliydi. Küçük elleriyle kızın kızıl saçlarını karıştırıyordu. Bir süre sonra gözleri gitti. Uyuyup kaldı. Gülay'ın parmakları hâlâ onun küçük yanağını hafifçe okşamaya devam ediyordu.

“Banyo sorun oluyor mu?” diye sordu Selin. Kızın saçlarının temizliği dikkatini çekmişti.

“Doğrusu... oluyor.” diye mırıldandı kız. “İki üç günde bir yapabiliyorum. Koluma poşet geçirip ıslanmasını engellemeye çalışıyorum. Tabii bu güne kadar annem yardım ediyordu ama bundan sonra kendim yapmak zorundayım. Sanırım yapabilirim... Evet, her halde...”

“Ağrıların çok mu?” diye sordu Mustafa.

“Eh işte. İlk zamanlar dayanılacak gibi değildi. Her gün

azalıyor.” Eli şakağında uzanan yaraya gitti. “Bu kalıcı olacak sanırım”

“Bir şey olmaz. Saçından gözükmüyor bile!” dedi Selin. Kötü kötü Osman’a baktı. “Senin de alkol kullandığını bilmiyordum?” diye sordu.

“Artık kullanmıyorum. Bu bana iyi bir ders oldu.” Adamın sesi tersti. Yerinden kalktı. “Çay oluncaya kadar ben de gidip bavulları alayım arabadan. Madem burada kalacağız.”

Mustafa da onunla inince iki kız yalnız kaldılar. Selin özür dilercesine konuştu. “Aslında Osman kötü birisi değildir.”

“Evet. Biliyorum...”

“Sadece kızgın. Hırsını birisinden çıkarmak istiyor.”

“Evet... Bunu da biliyorum. O da benim sanırım.”

“Yanlış yapıyor. Bu kesin... Tabii babanın da yaptığı hoş değil.”

Kız yine onayladı. “Biliyorum. Saatlerce yalvardım. Aslında Osman Bey’e kızmıyorum. Ne yapsa haklı! Babam niye böyle yaptı bilmiyorum. Çok harika, çalışkan biridir ama... bilemiyorum.” Omuz silkti. “Artık çok geç. İki kişinin özgürlüğü gitti. Ama ona özgürlüğünü geri vereceğim. Bu şekilde olmaz. Ben... Ben asalak değilim... Sadece çaresizim... Yine de kendisi istediği zaman... özgürlüğünü geri vereceğim! Bu onun hakkı!”

Sonrasında çay içip televizyonda film seyrederek vakit geçirdiler. Osman karısının artık kendisiyle fazla konuşmadığına dikkat etti. Kendisinden olabildiğince uzakta oturmayı tercih ediyordu. Gözlerini karısına çevirdiği bazı anlarda, onun da gri gözleriyle başını çevirdiğini ve kendisine baktığını fark etti. Ne düşündüğünü merak etti. Şimdi o gözlerden duygularını anlamak çok zordu. Genç kız sanki bir duvarın arkasından bakıyordu. Soğuk bir duvar!

Gece çabucak yatma vaktine doğru ilerledi. Bir süre

sonra birbirlerine iyi geceler dileyip, herkes odalarına çekildi. Yeni evli çiftin odaları, güzel, sade bir odaydı. Selin yatağı iki kişinin yatacağı şekilde ayarlamıştı. İki yastık yan yana konmuştu. Çarşaf güzelce ayakucuna doğru katlanmıştı. Yatağın kıyısında sehpanın üzerinde sürahi içinde temiz su bile vardı.

Gülay kocasıyla ilgilenmeden yeni bavuluna doğru gitti. Onun yine dikkatini çekip kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu. Bavulu küçük, iki kişilik kanepenin üzerine koyup açtı. Tepeleme doluydu. Sonra sıkıntıyla dudağını ısırды.

Adamın kendisini izlediğinin farkında değildi. “Ne oldu?” diye Osman sorunca, şaşırды önce. Dönüp yakışıklı yüzüne baktı. Sonra hafif bir sesle mırıldandı. “Geceliğim yok. Eski valizimdeydi...”

Adam sesini çıkarmadan önce onu süzdü. Sonra omuz silkti. “Yarın yenisini alırız...” Kızın duralamasından aklından geçenleri anlamıştı. “Ev sıcak!” diye ekledi. “...Ama çıplak yatmanı isteyecek değilim. Benim pijamamın üstünü giyebilirsin! Zaten ben giymiyorum.”

Kızla ilgilenmeden kendisi de soyundu. Gülay’dan utanıyormuş gibi durmuyordu. Pantolonunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine bıraktı. Boğazlı kazağını da üzerine bıraktı. Kız elinde olmadan onu seyrediyordu. İlk kez iç çamaşırly bir erkek görüyordu. Adamın uzun bacakları üzerindeki erkeksi kalçaları, ince bir kumaşla sıkıca sarılıydı. Geniş omuzları beline doğru inceliyordu. Kalçaları ise... gerçekten çok seksiydi. Bir erkek kalçasının bu kadar çekici bulabileceğini hiç düşünmemişti. İri bedenini saran kolsuz atleti de, vücuduna diğer iç çamaşırı gibi yapışmıştı. Yutkundü. Bir sporcu kadar güzel ve esnek bir vücuda sahipti. Kalın kollarını daha evvel de beğenmişti zaten. Ama gözlerinin yine de adamın kalçalarında gezinmesine engel olamıyordu.

Osman gözlendiğini hissetmiş gibi aniden döndü ve kızı yakaladı. Onun şok olmuş halini görüp çatik kaşlarla karısının

yüzünü süzdü. “Bir şey mi diyecektin?” Utanmaksızın öyle upuzun, karşısında duruyordu.

Gülay kekeledi. “Ha..hayır. Yok!” Onda bedenini pek çok kadınla paylaşmış olmanın verdiği rahatlığı hissedebiliyordu. Bu çok can sıkıcıydı. Kocasının yakışıklı olması elbette çapkınlığını destekliyordu. Kim bilir kaç kadın onun kollarına atılmıştı? Böyle bir erkek neden evlenip tek kadına bağlı olmak zorunda kalsındı ki? O istediği kadınla gönül eğlendirebilirdi.

Osman bir saniye onu süzdükten sonra “Banyo yapmak ister misin?” diye aniden sordu.

“Banyo mu?” diye karşı soru sordu şaşkınca.

“Evet... Zaten ben de yapacağım.”

Gözleri kocaman açılmıştı. Duyduğuna inanmak istemiyordu. O anda inanılmaz derecede saf bir güzelliğe sahipti. “Şimdi mi?.. Beraber mi?...”

Adam alayla dudaklarını kıvrırdı. “Teorikte beraber tabii! Annen kadar olamam ama yıkanmana yardım edebilirim.”

“Yok... Ben... Teşekkür ederim... İstemem.” Başını iki yana salladı kesinlikle. Bu olamazdı.

“Saçmalama! Tüm gün yoldaydık. Bence bir duş ikimize de iyi gelecek... Gece rahat uyuruz...” Onun yarı çıplak bir halde kendisine yanaşması üzerine genç kız yutkundu. Geri bir adım attı ama fazla kaçamadı. Genç adam hemen önündeydi. Dağ gibi ve kararlı...

“Beni kızdırma!” diye mırıldandı adam. “Bunda bir sorun yok... Sadece yıkanmana yardım edeceğim!”

“Lütfen yapmayalım...” Yalvarırcasına baktı. “Ben... Ben kendim yıkana...” Sustu. Kocasını onu dinler gibi gözükmüyordu. Ellerini üzerine uzatmıştı bile!

Genç adam onu gerçekten de dinlemiyordu. İtirazı umurunda değildi. Uzanıp kızın kazağının altını yakaladığında,

Gülay donup kalmıştı. Genç adam kazağın eteğini biraz yukarıya kaldırırken, itiraz edecek mi diye bekledi. Bakışları karşılaşmıştı. Ama Gülay sesini çıkarmadan öylece durdu. Bakışları kocasının yüzüne kilitlenmişti. Kızaran yanaklarına rağmen boyun eğmiş bir çocuk görünümü vardı. Osman bunun üzerine kazağı yavaşça yukarı sıyırdı. Onun çocuk olmadığını biliyordu artık. Tüm bedeni bunu hissediyordu. Burnundan içeriye giren bu kadınsı koku onu delirtecekti. Bu kadın adeta ayaklı bir cazibeydi. Etrafına neredeyse seks hormonları saçıyordu.

Tüm gün onun seksi vücudunu düşünmüş, zaman zaman da kaçamak bakışlarla bu ateşli bedeni süzmüştü. Aslında aklı kabul etmese de kızın vücudunu yeniden görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Görmek ve dokunmak... Bu nasıl bir çekicilikti? Daha evvel hiçbir kadına böyle şeyler hissetmemişti. Şimdi ise bu fırsatı yakalamış olmaktan çok memnundu. Bunu itiraf ediyordu. Canını acıtmamaya özen göstererek kazağını başından çıkarıp kıyıya attı. Gülay yeni sutyeni ile seksi bir biçimde karşısındaydı artık! Göğüsleri neredeyse birbirine değiyordu. Genç kızın nefesleri hızlanmıştı. Osman onun da bu garip durumdan etkilendiğini düşündü. Onun da kadınlık içgüdüleri canlanmaya başlamış olmalıydı. Buna memnun oldu. En azından bu anormal cinsel elektriği sadece kendisi hissetmiyordu.

“Ben kendim de yıkanabilirim.” dedi Gülay çaresizce. Heyecanını yenmeye çalışıyordu. Gözleriyle adeta yalvarıyordu... Oysa Osman şimdi de pantolonunun düğmesine uzanmıştı. Genç adam acele etmeden düğmeye dokunduğunda Gülay yutkundu. Göbeğinin altındaki teni ürpermişti. Genç adam şimdi kadife pantolonun düğmesini çözmüş, fermuarını usulca indirivermişti. “Lütfen bunu yapma...” diye hafifçe yalvardı genç kız. Karşı koymadan duruyordu ama endişe içindeydi. Çırılçıplak soyunup onunla banyoya girdiğinde neler hissedeceğini bilmiyordu. Ve bir erkeğin kendisini ilk kez çıplak

göreceği düşüncesi, ne olduğunu bilmediği duygularla dolmasına sebep olmuştu.

Onun yalvarışını duymazdan gelen adam, hafif eğilerek pantolonu kalçalarından sıyırdı, sonra elinin küçük bir hareketiyle, pantolon yavaşça aşağıya düştü.

“İtiraz etme! Seni ben de yıkayabilirim... Kendi sutyenini çıkarmak için bile acı çekiyorsun. Saçlarını, vücudunu nasıl yıkayacaksın bu kolla?” Gözleri iç çamaşırından taşan göğüs kıvrımlarındaydı. Ona doğru sokulup ellerini sırtına kaydırıldı. Kızın gözleri yavaşça, güçsüz bir teslimiyetle kapanmıştı. Adamın vücudunun bir kısmını bedeninde hissediyordu. Çaresizlikten, utançtan ve bilmediği bir histen titriyordu.

“Üstelik bu benim için bir zevk olacak...” diye fısıldadı Osman. Bakışlarındaki kararlılığa şimdi de belirgin bir arzu karışmıştı.

Genç kız ona doğru hafifçe çekildiğini hissetti. İri eller göğsünün kıyısında gezinerek sırtına kaymıştı. Alışkın parmaklar kolaylıkla açma kopçasını buldu. Gülay nefesini tutmuş bekliyordu. Gözleri hâlâ yumuluydu. Sutyeninini usta parmaklarca sıyrılıp çıkarılmasına karşı koymadı. Kalbi de gümbür gümbür atıyordu. İri bir avuç kopçanın serbest bıraktığı sırtını kısa bir an ovdu. Bu harikaydı. Pürüzsüz ve sıcak avucu askıların sıktığı narin tenini nazikçe ovmaya devam etti. Bu arada askılar omuzlarından aşağıya düşmüştü. Sutyen şimdi ikisinin göğsü arasında sıkışmıştı.

“Yalvarırım...” diye fısıldadı Gülay.

Genç adam usulca geri çekildi. Gözleri aşağıya kaydı. Genç kızın göğüsleri o kadar dikti ki, sutyenini hâlâ inatla tutuyordu. Parmağının ucuyla ortasından çekti. Onun yere düşmesine aldırmadı. Gözleri geride kalan dolgunluklardaydı.

“Ne için?” diye sordu utanmazca.

Genç adamın geri çekildiğini ve sutyeninini yere

düştüğünü hissedince, bir an utançtan öylece kalan Gülay, başını öne eğdi. Gür saçları omuzlarından bir ipeğin kayışı gibi kaydı ve ona yardımcı olarak çıplak göğüslerini örttü. Şimdi başı önde, saçlarının bir kısmı çıplak göğüslerinin üzerinde ve gözleri hâlâ kapalıydı. Sonra yavaşça gözlerini açtı.

Kocası hâlâ önündeydi. Adamın bir eli nazikçe çenesinin altına dokunup başını kaldırdı. Genç kızın gözlerinin kendisine dönmesini sağladı.

Ardından aynı el kararlı bir şekilde uzandı. Göğüslerinin üzerinde süzülen uzun kızıl saçlarını avuçladı. Önce parmak uçlarıyla okşadı. Sonra gür tellerin bir kısmını burnuna götürdü. Yavaşça kokusunu içine çekti. Hâlâ mis gibi kokuyordu. Parmak uçları sanki bir ipeği okşuyordu. Usulca saçlarını geriye, omuzlarının arkasına itti. Parlak saçlar, altındaki güzelliği gizlemeyi bırakınca, sivri göğüsleri meydana kaldı. Şimdi yakıcı gözlerle açığta kalan bu diri göğüslere bakıyordu.

“Kabul etmeliyim ki... Çok güzelsin!” diye fısıldadı genç adam. Sesi değişmişti biraz. Siyah gözleri yanıyordu. Sonra eli yavaşça bir göğsüne, oradan da diğer göğsüne gezinerek geçti. Göğüs uçlarının sertleşmesini keyifle izledi. Başparmağını bunların çevresinde gezdirdi. Bütün gün bunu yapmak istediğini itiraf etti yine kendisine. Gülay nefesini tutmuş adamın yüzüne bakıyordu. Utanıyordu ama kımlıdayamıyordu. Bu adam kocasıydı. Bedeni üzerinde her türlü tasarrufa sahipti. Üstelik de... bu dokunuşlara engel olmak istemiyordu. Yumuşakça yoğrulan göğüsleri, bu zevke çoktan teslim olmuştu.

Adam kendisine biraz daha sokulunca da sesini çıkarmadı. Belini kavrayan eli, vücudunun ona doğru bükülmesine sebep olmuştu. Farkında olmadan sağlam eli adamın kalın koluna gitti. Dengesini korumak için onu tutmak zorunda kaldı. Çıplak, sert kaslı tenini elinin altında hissetti. Başını iyice geriye atmak zorunda kalmıştı. Şimdi göğüslerinde onun göğsünün ısınısını hissediyordu.

Adamın dudakları yavaşça yaralı şakağına değdi. Öpmedi. Yaranın üzerinde kısa bir süre tuttu. Sonra okşar gibi gezdirdi.

“Niye karşı koymuyorsun?” diye sordu acımasızca. “Niye bana engel olmuyorsun? Kocan olduğum için mi, hoşlandığın için mi?”

Gülay cevap vermedi. Cevap verecek hali yoktu. Kasıklarından yukarı bir sızımın yayıldığını hissediyordu. Üstelik de göbeğine değen bir şey, onun da heyecanlı olduğunu anlamasına yetmişti. O kadar da saf değildi.

Osman ise içindeki dürtüye engel olamıyordu. “Seninle sevişmem...” dedi sertçe. Bunu karısından ziyade kendisine söyler gibiydi.

“Evet...” diye fısıldadı Gülay.

“Senden boşanacağım...”

“Evet...” diye yine fısıldadı Gülay.

“Sevişmek planlarımda yok... Bir hata yapıp bu evliliği sürdüremem!” Genç kız sessizce duruyordu. Osman bir iç çekti.

Lanet kadın! Nasıl bu kadar güzel olabilir?

Yavaşça yatağın kıyısına oturdu.

“Yine de... Biraz eğlenebiliriz belki...” diye mırıldandı. “Bana ait olan şeyden biraz tat almamda ne sakınca var?”

Hemen önünde duran kızın olağanüstü güzel vücudunu seyretti. İnce kemikli narin omuzlarını, bembeyaz dolgun göğüslerini, birazı hâlâ mor olan biçimli kaburgalarını süzdü. Elleri pençe gibi genç kızın incecik belindeydi. Tam seyirlik bir kadındı... Hem seyirlik hem de...

Onunla sabaha kadar sevişebilirdi. İnemelerini duyarak onu doruklara ulaştırabilirdi. Şu daracık biçimli kalçaların arasına yerleşerek onu fazlasıyla mutlu ederdi. Ona ilk tecrübesinde zevk aldırarak hoşuna giderdi. İlk orgazmını yaşatmak için üzerinde biraz çalışması yeterdi. Böyle kızıl saçlı

kadınların zaten yatakta çok ateşli olduğunu okumuştı. Daha evvel hiç gerçek bir kızıyla beraber olmamıştı. Şansına bulunabilecek en şahane kızılı bulmuştu ama onunla da zorla evlendirilmişti. Hayat pek adil değildi.

Aç gözleri ipeki iç çamaşırına kaydı. Oradaki pürüzsüz kıvrımlar, belli ki evlendikleri gece için hazırlanmıştı. Tertemiz ve hiç dokunulmamıştı. Orasını okşadığında fazlasıyla narin ve diri olduğunu fark etmişti. Bu küçük bakire en ücra yerine kadar aşk için yaratılmıştı. Şimdi bu küçücük çamaşırını çıkarıp çıkarmama arasında takılıp kalmıştı. Bunu yapsa dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. İçindeki çılgınca çıkarma arzusuna engel olmalıydı.

“Gel...” diye hafif bir sesle emretti. Genç kızı incecik belinden tutup kendi kucağına çekti. Onun duraksaması çok kısa sürmüştü. Gülay yatakta oturan adamın kendisini kucağına çekmesine de ses çıkarmadı. Uysalca sokulup, bacakları iki yana açtı ve yüzü adama bakacak şekilde kucağına yerleşti. Göğüsleri şimdi adamın dudaklarının dibindeydi. İç çamaşırının üzerinden kasığında ilk kez hissettiği yabancı bir baskıyla irkildi. Kendisini onun kucağına saldııkça baskının şiddeti ve verdiği etki tehlikeli bir şekilde arttı. Üstelik adam belinden hafifçe bastırarak erkeklik organını iyice hissetmesini sağlıyordu. Elinde olmadan kalçalarını kıpırdatıp bu sertliğe sokuldu. Boyunun kıyısına dokunan dudaklarını ve nefesini teninde hissetmek de korkunç bir haz vermişti.

Genç adam karısının nasıl olup da halen mis gibi koktuğuna akıl erdiremiyordu. Saçları tertemiz ve kendisine has harika bir kokuya sahipti. Ama asıl şaşkınlığını, göğüslerinin oluğunda dudaklarını gezdirdiği zaman yaşadı. Yüzünü diri tümseklerin arasına gömüp uzun uzun kokladı. Hiç değilse biraz ter koksaydı!.. Keşke bu kadar güzel ve taze olmasaydı! Böyle mis gibi kokmasaydı! Kendisine itici gelecek bir tek nokta bile yoktu. Kadife gibi teni sıcacıktı.

“Kalbin çok hızlı atıyor?..” diye mırıldandı. “Korkuyor

musun?”

“Hayır...” Sesi neredeyse zor duyuluyordu. Genç adam iki eliyle kolayca kavrayabildiği kalçalarını tutup iyice kendisine çekti. Gülay gözlerini kısıp nefesini tuttu. Bacak arasındaki baskı şahane bir şekilde artmıştı. Bu harika bir histi. Ama ne kadar büyük bir şey olduğunu da hissedebiliyordu. Usulca ekledi. “Biraz...”

Adam dudaklarını göğüslerinin iyice sertleşmiş uçlarına sürttü. “Korkma...”

Baskı çok çekiciydi. Gülay göğüslerini onun dudaklarına bastırdı. Adamın onları artık emmesini, ağzının içine alıp oynamasını istiyordu. Tıpkı sabaha karşı yaptığı gibi... Bu kadar kısa zamanda bu zevkli öpücüklerle ihtiyaç duyabilir miydi? Çok istediğine göre duyabilirdi. Genç adam taptaze göğüslerinin her yerini öptükçe o da küçük nefeslerle devamını bekliyordu. Osman da artık bu şahane göğüsleri sabahtan beri arzulanmanın verdiği bir şiddetle öpmeye başlamıştı.

Gülay’ın artık nefesi sıklaşmıştı. Adamın tecrübesinin farkındaydı. Tavır olarak gün boyu olduğundan daha yumuşaktı. Sert bakışları gitmişti. Her hangi bir zorlama olmadan cezbediyordu karısını... Kendisi belki yumuşamıştı ama hareketleri öyle değildi. Kalçalarından tutan elleri sertçe kendisini çekip duruyordu. Gülay da her nasılsa bu çekilmelerde kasıklarını iyice adama bastırıp daha fazlasını hissetmeyi beceriyordu. Genç adamın dudakları ise arzu dolu ve neredeyse şiddetli olarak bedeninin üstünü öpüp ısıırıyordu.

Bir süre sonra Osman yavaşça kendisini geri çekti. Genç kızın yarı aralık gözlerini, titreyen dudaklarını izledi. Durmalıydı... Durmalıydı... Kahretsin, ne lezzetli bir tadı vardı? Ama durmalıydı. Kendi nefesi de sıklaşmıştı. Durmak istemiyordu. Hemen şu anda kıza sahip olabilirdi.

Elini isteksizce kızın iç çamaşırının içinden kavradığı pürüzsüz kalçalarından çekti. Kendisine hâkim olmaya çalışarak

yüzünü mis gibi kokan beyaz boynuna gömdü. Göğüslerinin diriliklerini yüzünün çevresinde hissederek iç çekti.

“Çok güzel kokuyorsun.” dedi arzuyu. “İki gündür yıkanmadın ama harika kokuyorsun... Bu nasıl olabilir?” Kızın bedeninin titremesi devam ediyordu. Bir an sessizlik oldu. “Bana engel olmalısın!” dedi adam yavaşça.

Gülay adama doğru bastırıldığı kalçasının baskısını hafifletti. “Neden?” diye sordu titrekçe. “Beni... beğenmedin mi?”

Kocası derin bir nefes aldı. “Saçmalama! Gördüğüm en güzel şeysin ama...” Sustu. İki gün bile olmadan bir kadını bu kadar arzuladığını hatırlamıyordu. Bir dakika önce hangi şartlarda evlendiklerini bile unutmuştu. Kıza olan kızgınlığını unutmuştu. Ona olan dokunmama kararını unutmuştu. Bedeninin her zeresi bu körpe vücut için çıldırırken, nasıl kızıdan uzak kalabilecekti ki? Şu küçük kız, hiç çaba harcamadan nasıl bu kadar arzulanır oluvermişti?

“Al beni...” diye fısıldadı Gülay. “Karın olayım... Bu aşamada... geri çekilme...”

“Hayır... Seni çok istiyorum ama yapmayacağım. Boşandığımızda bakire olacaksın...” Kendisini biraz toplamıştı. İstemese de hayal kırıklığına uğramış olan kızı kucağından usulca çekti. Evet, ona dokunmamalıydı. Boşanmaları sırasında bir pürüz çıksın istemiyordu. “Fakat bir banyo ikimize de iyi gelecek sanırım...” dedi isteksizce.

Titreyen karısını elinden tutarak banyoya götürdü. Meydanda kalan yerlerini zevkle seyrederek iç çamaşırını indirdi. Gülay karşı koymamıştı. Suyu açıp, şok içinde sessizce duran genç kızın her yerini yavaşça yıkadı. Bundan zevk alıyordu. Şimdiye kadar hiçbir kadınla böyle banyo fantezisi olmamıştı. Koluna su değdirmeden saçlarını şampuanladı. Güzelce duruladı. Ellerini bedeninden uzak tutamıyordu. Bedeninin en ücra yerlerini bile sabunladı. Çoğu zaman

elleriyle... Sabunun bir kısmı genç kızın çıplaklığını kısmen örtüyordu ama... yine de çok çekiciydi. Suyla duruladığı zaman ise meydana kalan yerlere hayranlıkla bakmaktan da geri kalamıyordu. Hoşuna giden bir başka şeyse, bu seksi kızın utanarak elleriyle bedenini örtmeye çalışmamasıydı. Her noktanın kocasına ait olduğunu bilerek, hiçbir yerini adamdan gizlemiyor, kendisini okşarcasına yıkamasına izin veriyordu. Utandığı kesindi, ama uysalca kendisini seyretme ve okşama hakkını kullanmasına da izin veriyordu. Sadece bacak arasında fazla oyalanan parmaklar için minik bir itiraz sesi çıkarmıştı. Osman onu daha fazla tahrik etmesinin haksızlık olduğunu kabul ederek elini çekti.

“Bu benim için alışkanlık olabilir!” dedi genç adam nefesi sıkışmış bir halde. Sonra kıyıda duran havluya uzandı. Kızı kurularken yeniden heyecanlanmaya başlamıştı.

“Bir süre daha yardımına ihtiyaç duyabilirim zaten...” dedi Gülay utangaçça.

Osman başını salladı. “Zevkle ama...” sustu, gerçeği söylemeli miydi? “Birkaç gün için tabii.” diye ekledi.

“Ne... neden?”

Genç adam bir nefes aldı. Yine çılgınca öpmek istediği göğüslerden bakışlarını kaçırıp çekinik gri gözlere çevirdi.

“Sana Ankara’daki evimi açacağım. Boşanuncaya kadar sen orada yaşayacaksın.” dedi yavaşça. Kızın gözlerindeki ifade değişti.

“Se..sen?” diye kekeledi havlusuna farkında olmadan sarılarak.

“Ben... seninle olmayacağım. İstanbul’da çalışıyorum. Şirket merkezim orada! Evim de orada... İkimiz yakında boşanacağımıza göre beraber yaşamın anlamı yok diye düşünüyorum.”

“Lütfen seninle geleyim... Söz veriyorum seni hiç rahatsız etmeyeceğim...” diye yalvardı.

“Hayır... Sen Ankara’da kalacaksın...” Sesini sertleştirdi. Böyle tatlıca yalvarırsa kolayca fikrini değiştirebilirdi. “Bu konuda ısrar etmezsen sevinirim...”

“Ben... Ben hiç bilmediğim bir yerde... yalnız mı kalacağım?” Sesi korku ve üzüntü doluydu.

“Korkmana gerek yok! Kalacağın daire çok büyük bir apartmanda... Orada yaşayan herkes oldukça olgun ve kültürlü insanlardır. Maddi olarak da zenginler. İstedığın gibi lüks bir hayat yaşayacaksın yani... Ben de genellikle iki üç haftada bir Ankara’ya gelirim. Kolundaki alçımın günü geldiğinde bana bir gün önce telefon açarsın. Gelirim ve birlikte doktora gideriz. Alçımı çıkartırlarken yanında olurum... Başka bir ihtiyacın olursa da arayabilirsin beni!”

Gülay onu duymuyor gibiydi... “Beni bırakacaksın!” diye fisıldadı. Sesi titrekti.

Adam havluyu kızın koltuk altından göğsünün çevresine iyice sıkıştırdı. “Beraber yaşayacağımızı mı sanıyordun?” dedi. Kontrolü kaybediyordu. Kaşlarını çatıp sesini sertleştirdi. “Bu gece Mustafa ile Selin’e gerçeği söyleyince bile perişan oldun. Düşündüğümün aksine ben de pek keyif almadım doğrusu! İstanbul’daki arkadaşlarıma, dostlarıma seni nasıl anlatacağım? Gerçeği söyleyince ne olacak sanıyorsun? Herkese yalan söylememi mi istersin? Birbirimize bir ay içinde âşık olduğumuzu mu söyleyeyim? Ya gazetecilerden seni nasıl koruyacağım? Bence senin için de en iyisi bu! Gerçekten de söylediğin kadar masumsan eğer bunu seninle evli olmayı daha çok isteyen başka bir şanslı erkekle paylaşmalısın... Hem de ben fikrimi değiştirmeden... Şimdi git! Odaya git ve giyin... Yoksa bu işin sonu kötü olacak. Gitmezsen yine boşanırim ama bakire bir dul olarak kalamazsın...”

Gülay bembeyaz olmuş bir yüzle kıpırdandı. Gözlerini adamdan kaçırıp döndü ve elinden geldiğince çabuk banyodan çıktı. O dışarıya çıktığında, genç adam bir süre kendisine

gelmeye çalıştı. Küfredip duruyordu. Suyun altında dururken, içindeki ateşi söndürmek için suyu neredeyse buz gibi yapmıştı. Serin su bedeninden kayarken, kaderine gerçekten çok kızılıyordu. Nefret ettiği bir kızı bu kadar çekici bulduğu için kendisine de ayrıca kızılıyordu. Elinden geldiği kadar oyalandı. Bir süre sonra kurulanıp banyodan çıktığında, kızın yatağa uzanmış olduğunu gördü. Yorgunluk ve banyonun dinlendirici etkisiyle uyumuştur bile... Belki de yaşadığı minik cinsel tecrübe onu yormuş olabilir. Başında durup bir süre güzel yüzünü ve huzursuz uyuyuşunu seyretti.

Kendi pijama üstü ona bol gelmişti. İnce örtü göbeğine kadar çekiliydi. Bir omzu sıyrılmış, fildişi gibi beyaz omzu meydanda kalmıştı. Bir bacağı da çıplak olarak örtünün altından çıkmış, kalçalarına kadar gözüküyordu. İçini çekti. Bu kızla fazla yalnız kalmamalıydı. Seksiliği her geçen dakika kanına işlediği gibi suskun hüznü kendisini etkiler olmuştu. Artık ona her bakışında, bir baş belası değil, nefis bir kadın görüyordu. Kendisini kandırmamalıydı. O bir baş belasıydı. Evet, hüznü, sevgiye aç, vermeye hazır ama yine de şahane bir baş belasıydı...

Sadece iç çamaşırını giyip yatağa döndü. Örtüyü kaldırdı. Usulca yanına uzandı. Sessiz olmaya çalışıyordu ama yatak yüz beş kilonun etkisiyle esnedi. Gülay kıpırdandı. Sağlam kolu üzerinde dönüp yüzünü adama çevirdi. Bu olabilecek en kötü pozisyonlardan birisiydi. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Nemli saçlarının haricinde kirpikleri de nemliydi. Ağlamış olabilir miydi? Parmağını kirpiğine dokundurdu. Evet, nemliydi. Uzun olduğu için daha da belliydi. Onun açıkça ağladığını hiç görmemişti. Şu ana kadar her zaman acısını gizlemenin bir yolunu bulmuştu.

Elini yaralı şakağına götürdü. Yavaşça okşadı. Karlı yolda koşarak kızın yanına gittiğini hatırlıyordu. Kız arabanın ön kaputu üzerinden yuvarlanmış, başını ön cama çarpıp, tavanın üstünden arkaya doğru savrulmuştu. Tıpkı fırlatılıp

atılan bir bez bebek gibiydi. On – on beş metre geride yere düşmüştü. Yanına gittiğinde yüzü gözü kan içindeydi. Bir kolu biçimsiz bir şekilde kıvrılmıştı ve yırtık elbisesinin değişik yerlerinden, bembeyaz kar üzerine kan sızıyordu. Etrafta kimse yoktu. Öldüğünden emindi ama yine de onu kucaklayıp arabaya koymuş, hızla kasaba hastanesine götürmüştü.

Tutuklanmadan önce bir kere yoğun bakımda perişan bir haldeyken onu görme şansı olmuştu. Gerçekten de bütün acıyı çeken bu kızdı. Hem de ne acıydı. Şu anda bile o kötü halini hatırladıkça, yaşadığı acının büyüklüğünü hissedebiliyordu. Bu evliliğe o da isteği dışında zorlanmış olabilir miydi? Yoksa numara mı yapıyordu?

Onun dokunuşuyla Gülay uykusunda gülümsedi. Kırmızı dolgun dudakları kıvrıldı. Öpülmek ister gibiydi. Genç adam onu hiç öpmediğini hatırladı. Dudakları hariç pek çok yerini öpmüştü. Bu nemli kırmızılıkları öpmek güzel olabilirdi. Gülay biraz daha kıpırdanıp, alçılı kolunu adamın bedeni üzerine attı. Çıplak bacağına onunkilere doladı. Küçük yüzünü kedi gibi adamın boynuna soktu. Bu kadarı da fazlaydı. Genç adam elinde olmadan sarıldı ince bedene. Kolunu kaldırıp başının iyice omzuna yaslanmasını sağladı. Nasılsa farkında değildi? Ayrıca onun tatlı bedenine sarılmasında ne mahsur vardı ki? Hem kocasıydı hem de istiyordu. Şimdi çok rahat ve fazlasıyla samimi bir pozisyonda yatıyorlardı.

Yine de sabaha kadar uyuması mümkün olmadı. Vücudunun ısısı kendisinininkine karışıyordu. Derin nefeslerini boynunda hissediyordu. Nemli saçlarının mis gibi kokusu hemen burnunun dibinden yayılıyordu. Kıpırdamadan yattı. Gözleri tavandı. Ta ki kız gece tuvalete kalkıncaya kadar...

Geri dönen genç kız, adamın uyuduğunu sandığı için bir an duralamış, onun üzerini yavaşça örtmüş ve kendisi de yatağın içine girmişti. Fakat adama dokunmadan, uzakta kalmayı tercih etti. Sırt üstü yatıp, gözlerini yumdu. Osman uyanık olduğunu ona belli etmedi. Birkaç dakika sonra ikisi de uyumuştü. Kızın

cinsel teması olmayınca, genç adam da azıcık rahatlayıp nihayet uykuya dalabilmişti.

5. BÖLÜM

Osman sabah uyandığında, Gülay'ın çoktan kalkmış olduğunu fark etti. Odada yoktu. Kendisi de kalkıp banyoya girdi. Tıraşını olup temizlenmiş bir halde odaya geri döndü. Yatak toplanmıştı. Gülay geri gelmiş, bir köşede valizini düzeltiyordu. Osman'ı görünce çekinikçe “Günaydın!” dedi.

Adam başıyla onayladı. O kadar güzel gözücüyordu ki, konuşmak bile istemiyor, sadece onu seyretmek istiyordu. İnce, siyah kumaş pantolon, nefis kalçalarını ve uzun ince bacaklarını sarmıştı. Siyah bluzu, incecik belini, dolgun göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Kim derdi ki bu kız bir köylü kızydı? Bu soğuk kış gününde ona bakarken yanmayacak hiçbir erkek olamazdı.

“Çok güzel olmuşsun!” dedi dürüstçe.

“Teşekkür ederim...” dedi genç kız mesafeli bir sakinlikle. “Sayende... Beğendiğine sevindim. Seni utandırmak istemem!”

Genç adam sıkıntılı bir iç çekti. “Gülay, ben dün...” Tam da elbiseleri alırken ona söylediği sözlerin doğru olmadığını söyleyecekken, kız yanına yanaşıp sırtını döndü ve farkında olmadan sözünü kesti.

“Şunu ilikler misin? Kopçası çok yukarıda da! Bir türlü beceremedim.” Bluzunun belini yukarı sıyırmıştı. Mükemmel bel kavisini yutkularak izleyen adam iç çamaşırının kopçasını ilikledi. Kız teşekkür edip döndü. “Kahvaltıyı çoktan hazırladık. Sizi bekliyoruz. Bir sürü şey var. Gecikmezsin, değil mi?”

“Beş dakika sonra oradayım...” diye mırıldandı adam. Genç kız başını salladı. Tam gidecekken onu incecik bileğinden tutup durdurdu. “Bir şey daha var!” diye fısıldadı.

“Efendim?”

Kaşlarını çattı. Sözlerini iyi anlamasını istediği için tane tane konuşmaya özen gösterdi. “Adım...” diye vurguladı. “Bir daha bana Osman Bey diye hitap etmeyeceksin...” dedi ona. Gözleri şaşırılmış güzel gözlerdeydi. “Dün benim için iki kere öyle söyledin! Bu hiç hoşuma gitmedi. Bu evlilikten mutlu olmasam da sonuç değişmiyor. Biz seninle evliyiz. Aynı yatakta yatıyoruz... Ve neredeyse sevişecektik! Bunlar sana bazı haklar tanıyor. Benim adım Osman... Tamam mı? Yanımızda başkaları olsa da olmasa da bana adıyla sesleneceksin... Bana Osman diyeceksin...” Sesi karakterinin bir özelliği olan inatçılığını gösterecek tondaydı.

“E...evet” diye şaşkınlıkla kekeledi kız. Gözleri irileşmişti.

“Ne diyeceksin?” diye inatla tekrar etti adam. Bileğini hâlâ salmamıştı.

“Osman...” diye fısıldadı Gülay. Genç adam başını salladı. Onun ağzından çıkınca kendi ismi kulağa çok hoş geliyordu.

“Güzel... Karımın bana Osman Bey demesi hoşuma gitmiyor. Anladın mı?”

“Evet...”

“Yine söyle bakalım?”

“Anladım... Lütfen...”

“Söyle!”

Gülay hafif bir nefes aldı. “Osman...”

“Güzel...” Bileğini saldı. Gözleri kırmızı dudaklarındaydı ama şimdi onu öpmek mantıklı değildi. “Şimdi gidebilirsin karıcığım...” dedi alaycı bir tonda.

Gülay üzüntüyle iç çekti. “Bana... Bana böyle kötü davranmak zorunda mısınız? Ben sana bir şey yapmadım... O yolda yürümemeliydim belki... Bana çarptığın için belki ben de

suçluyum... Ama inan bana istediğin her şeyi yaparım... Kendimi affettirmek için ne istersen yaparım. Karın olurum... Sevgilin olurum... Benden boşanmak istemeni de anlıyorum... Karşı çıkmayacağım... Ne olursun bana böyle bakma! Kötü davranma! Yemin ederim ben de bu evlilikte masumum..."

"Ne karım, ne de sevgilim olmanı istiyorum... Sana kötü davranmak istemiyorum ama başıma gelenler yüzünden fazla da tarafsız olamıyorum güzelim. Bu durum seni rahatsız ediyorsa bir an önce boşanmanız için dua et bence... Ve elinden geldiği kadar benden uzak dur. Hadi, git şimdi!"

Gülay sessizce uzaklaştı. Genç adam onun odadan çıkmasının ardından acele etmeden giyindi. Mustafa ile dışarıya çıkacaklardı. Hazırlandıktan sonra mutfağa yöneldi. Kafasında işten başka her şey vardı. Mutfağa girmeden çok önce içerideki gülüşmeleri duymuştu. İki kadının çok iyi anlaştığını düşündü. Aralarındaki yaş farkına rağmen sorun yok gibiydi. Gülay'ın da morali biraz yerine gelmiş olmalıydı. Çünkü az önce odadan çıkarken bayağı üzgündü. Onu her üzüşünde içinde bir sıkıntı oluşması da ayrı bir dertti. İçeriye girmeden önce biraz bekledi. Mutfaktaki küçük gülüşmeler halen devam ediyordu. Gülay küçük kızı gıdıklayıp öpüyor, çocuk gibi davranıp onunla eğleniyordu.

"Çok tatlı bu bızdık!" diye annesine şikâyet etti kızı. "Buna kızılmaz ki!"

Selin de gülerek başını salladı. "Biraz zor doğrusu... Senin de olur inşallah! Sen şimdiden çocukları bu kadar seviyorsun? İleride kendi çocuğun olunca gerçekten anlayacaksın ki, onlardan tatlı bir şey yok! Kızım benim için dünyadaki en değerli şey. Ölürüm ben onu yaratana... Aşkım... canım kızım benim." Sevgiyle baktığı kızına doğru kıkırdadı.

"Çocuğum olacağın sanmam... Boşanınca benimle bir daha kim evlenir ki?" diye acıyla sordu Gülay.

"Saçma!" dedi Selin samimiyetle. "Sen hele bir boşan!"

Arkandan tüm İstanbul koşacaktır.”

“Osman Bey... beni Ankara’da bırakacakmış...”
Sesindeki keyif gitmişti.

Selin bir an duraladı. “Daha iyi ya...” dedi sonra. “Benim ailem de Ankara’da yaşıyor. Her sene birkaç kere gelir giderim ve uzun süre kalırım. Okul zamanı Derya’ya kaynanam göz kulak oluyor. Ankara’nın erkeklerinin ne kadar çapkın ve yakışıklı olduğunu ise bilemezsin. Sana hepsini tanıştırdım. İnan bana bir sene sonra bebeğini kucağına almış olursun.”

Bu komik laf Gülay’ı da bir an için güldürmüştü. Kendisini kucağında bir bebekle hayal edemiyordu.

Geride bekleyen genç adam kaşlarını çattı. Sonra onların gülüşmeleri üzerine homurdanarak mutfağa girdi, yanlarına yürüdü. “Benimle evliyken böyle bir şey yapması tabii ki mümkün değil...” dedi sertçe. Ellerini cebine sokmuştu. Böylece yumruk yaptığı gözükmezdi. Gözlerini Gülay’ın gülümsemesi donmuş yüzüne dikti. “İstemesem de karım olduğunu hatırlatırım?” Sesi anlaşılmaz bir şekilde kızgın ve hatta biraz kıskançtı. Gülay yutkununca bu sefer bakışlarını kızgınca Selin’e çevirdi. “Sen de onun aklına böyle saçma sapan şeyler sokma! Ne zaman boşanacağımız bile belli değil... Sandığımızdan da uzun sürebilir...”

Selin omuz silkti. “Biz de zaten senden sonrasını konuşuyoruz. Aslında boşanma sonrasını düşünmeye de gerek yok. Onu şimdiden Ankara’da bırakacağını duydum? Sen İstanbul’da o Ankara’da iken diğer erkeklerden onu nasıl koruyacaksın? Bir erkeğin ilgisini çekmesini nasıl engelleyeceksin? Bunu gerçekten çok merak ediyorum. Şu güzelliğe bir baksana!”

Adam sıkıntıyla dişlerini sıktı. Bu kadınlar bazen can sıkıcı olabiliyordu. Gülay’ın alımlı fiziğine huzursuzca göz atıp ters ters söylendi. “Onun güzel bir kadın olduğunun ben de farkındayım... Benden sonra ne isterse yapabilir... Bence iyi bir

nafaka alacağı için zaten güzel olması bile gerekmez. Her erkek parası için onun peşinden koşacaktır. Buna rağmen sanırım bir süre için bu saçma evliliğe dikkat edip benim huzurumu kaçırmazsa iyi olur. Ben varken başka bir erkeğe ılımlı yaklaşabileceğimi sanmam...”

“Püh... Onu rahat bırakmazlar ki? Onu yalnız gören herkesin gözleri pırtlayacak. Eve mi kilitleyeceksin? Tabii ki sen de uzakta olduğun için bu zor olur?.. Neticede alışverişe falan da çıkmak zorunda... Bir de birkaç gösterişli kıyafet giyse ve iyi bir makyaj yapmayı öğrense?.. Düşünemiyorum bile. Peşindeki kuyruğun uzunluğu belki senin İstanbul’daki evine bile gelir! Kim der ki bu kız bir köyde büyümüş nadide bir çiçek?”

Gülay kaşlarını kaldırdı ve hayretle Selin’e konuştu. “Söylediklerin için teşekkür ederim ama... ben... ben söylediklerin gibi şeyler olacağını sanmıyorum. Hem ben peşime düşecek bir erkek falan istemiyorum. Kendimi korumasını bilirim...” Gözleri kocasına döndü. “Ayrıca senin sandığının aksine ben oldukça namusluymumdur... Gördüğüm her erkeğe yine senin deyiminle asalak gibi yapışmam. Bugüne kadar tam yirmi üç kere evlenmek için beni istediler... İçlerinde ağa çocukları da vardı. Senin ne kadar zengin olduğunu bilmiyorum ama belki de senin kadar zengin olanları da vardı! İsteseydim onlardan birisiyle on beş yaşımdan itibaren evlenmiş olurum. İsteseydim şimdiye kadar birkaç çocuğum olurdu... Yine de senin söylediklerine tüm kalbimle katılıyorum. Evli kaldığımız sürece erkeğim sensin... Seninle yaşasam da yaşamasam da... Sen istesen de istemesen de!”

Osman duruşunu dikleştirdi. Genç karısının söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. “Bu şekilde düşündüğüne sevindim... Şu halde sorun yok...”

Selin de şok olmuştu. Kocaman gözlerle kıza bakıyordu. “Gerçekten de yirmi üç kişi seninle evlenmek mi istedi mi?” diye inanmazca sordu.

“Evet... Bilmiyorum... Ben saymadım, annem diyordu...”

“Hepsini reddettin mi?”

“Evet...”

“Aman Allahım... Hem de on beş yaşından itibaren... öyle mi?”

“Biraz erken serpilmiştim...”

“E tabii... Böyle de güzel olunca? Köydeki tüm erkekler istemiştir?”

Gülay iç çekti. “Ama ben hiç köyde büyümедim ki?”

Şimdi ikisi birden hayretle Gülay’a dönmüşlerdi. Osman duyduklarından artık hoşlanmamaya başlamıştı.

“Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum. Ailem Erzurum’ lu ama ben Mersin’ de doğdum. Çocukluğum hep Türkiye’nin değişik yerlerinde geçti. Liseyi İzmir’de yatılı okudum. Babam, Osman Bey’in köprü mühendisi olduğu için, doğduğu yere dönmekten çok mutlu olmuştu. Evimiz de aslında Bursa’da...”

Osman inanmazca kıza bakıyordu. Gerçekten de duyduklarından artık hoşlanmıyordu.

“Evet, fakirim... Biz biraz zor geçiniyoruz. Babam bana ve iki kardeşime bakarken çok zorlanmış. Hep bu köprü işi gibi değişik yerlerde çalışmış. Kardeşlerimi okutabilmek için çok çalıştı. Ben hariç, ikisi de üniversiteyi okuyup hayatlarını kurtardı. Babam basit bir mühendis değildir. Sen hep iyisini isteyen bir işverensin... Senin mühendislerinin hepsi gibi babam da yüksek lisans yapmıştır. Onu tanımaman normal ama senin yanında da altı yıldır çalışıyor. Sözleşmeli bir elemanın değil yani...”

Susup güzel gözleriyle kocasının tepkisini takip etti. Osman dik dik kıza bakıyordu. Yüzü iyice sertleşmişti. “Sürprizlerle doluymuşsun meğerse? Bunları ben niye bilmiyorum?” diye sordu donuk bir sesle.

“Bilmem... Sormadın ki?” Duruşu ve bakışları o kadar masumdu ki, kızmak imkânsızdı. “Çoğunu biliyorsun sanıyordum?”

“Bilmiyordum... Aslında merak da etmedim. Ama şimdi bu kadar çok erkeğin peşinde koştuğu karımın köyde ne aradığını merak ediyorum doğrusu... Sana orada çarptım... Köylü kıyafeti içindeydin?”

“Babam kendi köyünde çalışıyordu. Biz de annemle birlikte akrabalarımızı ziyarete gelmiştik. Sen çarpmasaydın, ertesi gün zaten geri dönecektik. Ayrıca annem çok da güzel Türkçe konuşur.”

Osman sinirle dişlerini sıktı. “Bana oynadığınız oyun bile gerçek değilmiş.” dedi. “Oyun içinde oyun... Bunların hiç birisini bilmiyordum çünkü sevgili baban öyle olduğunu düşünmemi sağladı. Evlendiğimiz gün bile hiçbir şey söylemedi... Beni bilinçli olarak yanılttı. Annen kaza günü köylü kıyafetleri giyiyordu. Sen de öyle! Hastanede de sürekli Kürtçe konuşuyorlardı?”

“Evet, doğru olabilir. Ama bütün akrabalarımız Türkçe bilmiyor ki! Onlarla bazen öyle konuşmak gerekiyor. Biz kaza günü rahat etmek için öyle giyinmiştik. Köyde etekliklerle gezmek pek şık olmuyor. Onlara uymamız gerekiyordu... Kaza gecesi üstümdeki kıyafetlerle dışarıya çıkmak zorunda kalmıştım. Ben hava almak için dışarıda gezerken sen bana çarptın.”

“Gecenin saat on birinde? O saatte ne işin vardı dışarıda? Bir sevdiğin mi var yoksa?”

Genç adam elinde olmadan gerilmişti. Onun bir erkekle buluşmak için dışarıya çıkmış olabileceği fikri aniden içini sıkımişti. Uzak bir ihtimal değildi. O kadar talipten sonra bir tanesine gönlü düşmüş olabilirdi. Gülay ise hüzünlü bir gülüş attı.

“İlgisi yok... Şey... Bana... Bana yine görücüye

gelmişlerdi. İçeride biraz huzursuzluk oldu... Ben de... çıkıp hava almak istedim.”

Adam kaşlarını kaldırdı. Olanlara inanamıyordu. Kıza çarpmasa, belki de şu anda başka birisinin nişanlısı, hatta karısı olabilirdi. “Demek seni yine istemeye geldiler? Evden bunu istemediğin için mi çıktın? Kimden kaçıyordun?”

“Kaçtığımı da nereden çıkardın?”

“O gece alkollü olabilirim ama kör değildim. Yolun bana ait tarafında öfkeli bir şekilde hızlı hızlı yürüyordun? Farların ışığında açıkça gördüm. Araba savrulmasaydı sana çarpmayabilirdim de... Evlenmek istemediğini söyleyince baban yine seni zorlamaya mı başlamıştı?” Sesinde tatsız bir alay vardı.

“Hayır... Sandığın gibi değil. Bu sefer farklıydı. Önceden istemeye gelenleri reddettiğimizde sorun olmazdı. Fakat bu gelenler... akrabalarımızdı. Şey... Beşik kertiği midir, nedir! Eski bir adet! Önceden söz verilmiş. Bebekken yani”

“Onun ne olduğunu biliyorum!” dedi Osman kabaca... Yavaşça kızın karşısındaki sandalyeye oturup, kısıli ve düşünceli gözlerle yüzünü süzdü. Gülay onun hızla düşündüğünü ve olayı anlamaya çalıştığını hissetti. Yandan ayrılmış saçının bir perçemi de sinirli olduğunu gösterircesine öne düşmüştü.

“Şimdi her şey meydana çıkıyor...” dedi genç adam garip bir sesle. “Sanırım durum özetle şu?.. Baban seni o genç her kimse, beşik kertmen yani, vermek istemiyordu. Sen bebekken belki mantıklı gelmişti ama herhalde sonradan pişman oldu. Belki vicdanı izin vermedi –ki ben vicdanı olduğunu sanmıyorum, bana yaptıklarını biliyorsun?- belki de çocuk umduğu kadar yağlı bir talipli değildi? Ne dersin? Sorun her neyse, yaptığı hatayı telafi etmek için de beni kullandı. Hemen elinin altındaydım. Benimle evlenince beşik kertliğinin anlamı kalmayacaktı. Sorun belli bir miktar para olsaydı, ona çok yüklü

bir para teklif etmiştim. Onu alır, iş biterdi. Ama evlenmemizi tercih etti. Eline bir kuruş geçmeyeceğini bile bile...” Durdu, başını salladı hayretle. “Peki, neden ben? Sana göre yaşlıyım... Evliliğimizi sürdürmek istemeyeceğim belli... Ayrıca sana iyi davranacağımı ne biliyordun? İnsan tanımadığı birine kızını verir mi?”

Gülay gözlerini kaçırıp başka yöne bakmaya çalıştı. Adamın öngörülerini doğru olabilirdi. Ne zeki adamdı...

“Anlat bakalım?.. Bu akrabaları?.. Bu seni isteyen nasıl birisi?” diye sordu Osman.

“Şey... Hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Sanırım hapisten yeni çıkmış. Adam yaralama... O askere gitmeden önce evlenmemizi istediler ama ben zaten kazadan önce reddetmişim. Günümüzde böyle şeyler mi kaldı?”

“Yine de önemli bir gelenek. Bozulması zor...” diye mırıldandı Osman.

“Ve tabii baban da dünya güzeli kızının bu gelenek yüzünden bir serseriye eş olmasını istemedi?” Selin eklemişti bu son cümleyi. “Ben olsam ben de kızımı vermezdim.”

Kapıdan içeriye o sırada Mustafa girdi. Elleri doluydu. “Ekmekler geldi...” dedi keyifle. “Hem de sıcacık. Gazete de aldım. Ne konuşuyordunuz?”

Selin yerinden kalkıp adamı karşıladı. Elindeki ekmekleri alırken konuştuklarını kısaca özetledi. Mustafa keyifle güldü Gülay’a.

“Zaten ben sende bir değişiklik olduğumu biliyordum. Demek külkedisi aslında bir prensesmiş ha!” Osman’ın ters bakışlarını görünce de gülmesi kesilmeyip adama pis pis sırttı.

“Yine de yaptığımız evliliğin özü aynı.” dedi adam ters ters. Gülay’ın anlattıklarına bir türlü inanamıyordu. Bu konuyu daha da araştırmaya karar verdi. İşin aslını iyice öğrenmeliydi. Kandırılırken bile ekstra kandırılmıştı. Köylü kızı diye düşünmesine izin vermişlerdi. Zaten şivesinin düzgünlüğünden

şüphelenmişti ama buna kafa yoracak kadar da kızla meşgul olmak istememişti.

Kahvaltıdan sonra iki adam evden çıkıp, çalışmak için Mustafa'nın bürosuna gittiler. Evde yalnız kalan kızlar da, ellerine çaylarını alıp, gazete okuyarak bir süre vakit geçirdiler. Cumartesi günüydü ve kar hızını kesmişti. Selin de arada sırada karşısındaki kıza bakıyor ve Osman'ın ne kadar da şanslı olduğunu düşünüyordu. Bu güne kadar hayatında bu kadar güzel bir kız görmemişti. Böyle bir güzelliğin sadece romanlarda ve kartpostallarda olabileceğini sanıyordu. İnce uzun bedeni ile kıskanılacak bir kadındı ama kıskanmadı. Çünkü Gülay'ın doğal güzelliği, kibirsiz ve samimiydi. Şu anda Türkiye'nin en zengin kadınlarından birisi sayıldığı halde, son derece zarif ve sadeydi. Kocasının zenginliğinden bahsederken fazla da önemsememişti. Belki de gerçekte onun ne kadar zengin olduğunu bilmiyordu?

“Öğleden sonra çikalım diyeceğim ama...” diye başladı. “Erkekler eve dönecekler. Bir planları var mı, bakalım. Plan yoksa eğer, biz de kız kıza gezeriz biraz.”

Gülay hüzünlü gözlerini gazeteden kaldırdı. Hafifçe gülümsedi. “Olur... Nasıl istersen!” dedi nazikçe.

“Kahve içelim mi? Sana fal bakayım. Bu şimdi benim yeni merakım.”

“Anlıyor musun?”

“Yok canım. Atıyorum sadece” İkisi de gülüştü. “Ama sana duymak istediğin şeyleri atarım” diye devam etti Selin. “Hadi gel, mutfağa geçelim.”

Öğleyi epey geçmişti ki Gülay bir telefon sesiyle irkildi. Selin'le çok iyi anlaşmışlardı. Gülüşüp duruyorlardı. “Senin telefon!” dedi Selin.

Genç kız merakla masanın üzerinde duran telefonunu aldı. Bu numarayı sadece bir kişi biliyordu. O da annesiydi ama arayan kişi o değildi. Olsa olsa kocası olabilirdi. Üzerindeki numarayı kaydetmeliydi.

“Alo?” dedi sakince.

“Gülay, ben Osman!” Sert sesi zaten tanımıştı kız.

“Evet?” dedi sakın olmaya çalışarak. Adamın sesi bile heyecanlanmasına sebep olmuştu. Bu esmer adam gitgide daha fazla zihnini meşgul ediyor, duygularını karıştırıyordu.

“Biz birazdan orada olacağız. Selin’e söyle akşam için hazırlık yapmasın. Dışarıda yiyeceğiz. Benim de Pazartesi günkü toplantı için kendime takım elbise almam lazım. Biz seninle önden çıkıp alışveriş yapalım. Sonra onlarla buluşuruz. Sen şimdi hazırlanabilir misin?”

“Be... beraber mi?” Kekeleyesinden nefret ediyordu ama şaşırılmıştı doğrusu.

“Evet! Bana yardım etmeni istiyorum. Konu kendim olunca, zevkime pek güvenemiyorum. Yardım eder misin?”

“Elbette... Tabii!” çok heyecanlanmıştı.

Telefonu kapatınca Selin merakla sordu. “Ne oldu? Heyecanlandın birden?”

“Yemeği hep birlikte dışarıda yiyeceğimizi söyledi. Bir de... takım elbise alacakmış. Yardım etmemi istedi...”

Selin kıkırdadı. “Bu erkeklerin hepsi böyle! Kendi başlarına alışveriş edemezler. Oysa Osman çok zevklidir. Her işini kendi halleder diye biliyorum. Bence seni özledi, yalnız kalmak istiyor.”

“Şaka yapıyorsun!” dedi küs bir çocuk gibi. “Belki de bana eziyet edecektir. Bugün fazla uğraşamadı ya...”

“O bir erkek. Kimse senin gibi bir kadına fazla dayanamaz. Hele yan yana yattığı karısı ise, asla! Seni neden çağırdığını bilmiyorum ama normalde Osman kimseye ihtiyaç duymaz. Tek sorun inadı... Onun çok inatçı ve azimli olduğunu biliyorum. Eğer inadını kırabilirsen... o harika bir koca olacaktır.”

Harika Koca... İçinden acı acı güldü. Bu adam kendisine

koca olarak fazla ait olamayacaktı. Zoraki kocasının kendisinden en kısa sürede ayrılacağı belliydi. Yeni evliydi ama nedense Osman'dan ayrılma düşüncesi, şimdiden yüreğini burkuyordu. Bir insana bu kadar çabuk alışmak doğru muydu? Tüm kaba ve sert davranışlarına rağmen, yine de bilmediği bir şey, adamı kendisi için göz alıcı kılıyordu. Cinsel çekiciliği de ayrı bir sorundu.

“Ben hazırlanayım” diye mırıldandı. “Şimdi kızmasın yine...”

Zil çaldığında çantasını eline almış bekliyordu. Selin onun saçlarını ensesinde toplamış ve tokalarla tutturmuştu. Kız gerçekten hamarattı. Saçları bir kuaförün elinden çıkmış gibi olmuştu. Dudaklarına çok hafif bir ruj sürmüştü ki aslında ona bile gerek yoktu. O kadar güzeldi ki, bir bakanın bir daha bakmaması imkânsızdı. Bu yeni kıyafetleriyle Gülay da kendisini hoş hissediyordu. Kapıyı açan Selin'in arkasında dururken, kocasının kendisini beğenip beğenmeyeceğini düşündü. Mustafa önden girip karısına sarılırken, Osman dışarıda beklemeyi tercih etmişti. Genç kıza dikkat etmeden, telefonuyla konuşuyordu. Gülay Mustafa'ya gülümseyip kapıya yöneldi. Kabanını ve ayakkabılarını giyip genç adamın hemen önünde durdu. Kocasının kendisiyle ilgilenmemesine zaten pek şaşırılmıyordu. Herkes güzel olduğunu söyleyip duruyordu ama öyle olsaydı kocası kendisine böyle donuk bakmazdı her halde?

“Tamam, Çarşamba günü öğlen bir aksilik olmazsa oradayım...” diyen genç adam telefonunu kapatıp, öylesine karısının yüzüne baktı. Siyah gözlerinde hiçbir ışık yoktu. “Hazır mısın?” diye sordu kuru bir sesle.

“Hazırım...”

“Peki! Mustafa, ben sizi arayınca, sözleştiğimiz yere gelin. Tamam mı?” Dostuna konuşan sesi daha ılıktı.

“Olur. Dikkatli olun... Yollar kaygan... Orada görüşürüz.”

Garaja inip cipe bininceye kadar konuşmadılar. Osman kızın kapısını açtı. Binmesini bekledi. Kendisi de yerine geçti. Motoru çalıştırdı. Hareket etmeden önce bir an durdu. Sonra zorla yaptırıyorlarmış gibi dönüp kıza baktı. Gülay da adama çevirdi güzel gözlerini. Neden hareket etmediklerini merak etmişti. Bir sorun mu vardı? Kıyafetini mi beğenmemişti.

Buğulu gözleri bir an için Osman'ın nefesini kesti. Dişlerini sıktı. Bugün bütün gün hep genç kıza ilgi göstermeyeceğini, yüzüne bile bakmayacağını kendisine telkin etmişti. Onun yüzüne bakmazsa güzelliğini görmezdi. Baksa bile beğendiğini belli etmeyecekti. Ne var ki... Bu kadın... Vücudunun yaydığı elektriği bu mesafeden bile hissedebiliyordu.

“Aslında takım elbise bahane...” diye mırıldandı. Dikkatini toplamaya çalışıyordu. “Bu evi yeni aldılar. Bir ev hediyesi almak istiyorum. Aklımdaydı ama... unuttum. Böyle şeylerde gerçekten becerikli değilimdir. Sen de kadınsın. Nasıl ev hediyesi alınır bilirsin. Hediyeği ikimizin alması daha doğru olur diye düşündüm. Ayrıca bizi misafir ettikleri için teşekkür gibi de olur.”

Gülay cevap vermedi. Adamın ciddi yüzüne takılıp kalmıştı. Şu adamı gülümsetmek için çok şey feda edebileceğini düşündü. Yakışıklı çehresinin hep sert olması üzücüydü. Ve kendisine bakan gözleri hemen sertleşiyordu. Demek ki kendisinden bu kadar nefret ediyordu? Hiç mutlu görünmüyordu. Sorun yüzde yüz kendisi miydi? Acaba evlenmeden önce de mi böyleydi? Gözleri erkeksi kıvrımlı dudaklarına kaydı. Bu dudakların bedeninde gezindiğini hatırladı. Yutkundu...

“Evet...” dedi yavaşça. “Olur, bakalım...”

“Ne oldu?” diye merakla sordu adam.

“Efendim?”

“Neden bana öyle bakıyorsun?” Genç adamın sesi gizli

bir merakla doluydu.

“Ben...” devam edemedi. “Ben çok üzgünüm...”

“Neden? Ne oldu?”

“Hiç! Yok bir şey...”

Adam duruşunu değiştirip, kısıli gözlerini kıza biraz daha yanaştırdı. Traş losyonunun kokusu genç kıza kadar ulaşabiliyordu. “Var! Niye bana öyle baktın?”

“Özür dilerim! Sadece... ne kadar mutsuz görüdüğünü düşündüm.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Bu seni ilgilendiriyor mu?” Genç kız cevap vermeyince Osman yeni bir soru sordu. “Seninle mutlu mu olmalıyım sence?”

Kız kızardı. Ne diyebilirdi ki? “Özür dilerim. Haklısın... Ben... Ben seni böyle görünce...” Yine sustu. Devam edemedi.

“Sen benim için üzülme!” dedi adam sertçe. “Senin üzülmene ihtiyacım yok. İki gün daha sana dayanacağım ve sonra yollarımız ayrılacak. Benim tanıdığım başka kadınlar da var...” İfadesi çok acı vericiydi. “Onlar beni güldürür gereğinde...”

Gülay bakışlarını eğip gözlerini kaçırıldı. Yüreğine saplanan bıçak, çıkmayacak gibiydi. Saçları da serbestçe salınmış değildi ki yüzünü saklasın! Dudaklarını ısırıp başını salladı. Başka kadınlar...

“Haklısın!” Sesi fısıltı gibiydi.

“Haklıyım... Bu konuda anlaştığımızı sevindim. Bence sen kendi derdine bak!” Eliyle kızın çenesini kaldırdı. “Başka kadınlar olsa seni rahatsız etmez sanırım?.. Böyle evlendik diye kıskanacak değilsin her halde?” sesinde ince bir alay vardı.

Gülay siyah gözlerin içine baktı. İstemese de onayladı.

“Hayır... kıskanmam.”

“Güzel. Şu aşamada bir de kıskanç bir kadın çekemem.

Sen benim neşelenmemi istiyorsan, bana fazla yakın olmazsın”

Gülay’ın gözleri doldu. İstenmediğini bundan daha iyi anlatamazdı. Dudakları da titredi ama kendisini tuttu. Konuşabilecek miydi peki? Kendisini zorladı.

“Peki, olmam...”

Adam arabayı sinirle hareket ettirdi. Sinirliydi... Sinirliydi çünkü tüm gün kızı düşünmüştü. Sinirliydi çünkü yine istemediği bir sürü şeyi, kızı üzme için rahatlıkla söyleyebilmişti. Sinirliydi gerçekten... Kızın yanındayken duyduğu huzur yüzünden sinirliydi. Gözünde biriken yaşları öpemediği için sinirliydi. Böyle serser bir herif olduğu için sinirliydi...

Yollar temizdi. Olmasa bile koca cıv için sorun değildi. Işıklar içindeki caddelerde yavaşça ilerleyip, yol boyu birçok mağazanın olduğu bir kaldırım kenarında durdu. Osman’ın buralara daha evvel de geldiği belliydi. Arabayı boş bir yere park edip indi. Osman inince, Gülay da kapısını açtı. Yavaşça dışarıya çıktı. Kaymamaya özen göstererek kaldırıma çıktı. Osman yanına gelirken kapıyı uzaktan kumandayla kilitledi. İki de artık birbirlerine bakmamaya özen gösteriyordu. Özellikle Gülay adamı rahatsız etmemek için özel bir çaba gösteriyordu.

Genç adam en yakın mağazaya yöneldi. Kapıyı açtı ama önce kızın girmesini bekledi. Sonra ağır cam kapıyı ardından bırakıp kızla birlikte kendilerini karşılayan tezgâhtara yöneldi.

“İyi akşamlar! Takım elbise bakıyoruz,” diye otoriterce konuştu. “Bana göre bir beden elinizde var mı?”

Tezgâhtar kız adamın iri bedenine bir göz attı. Genç adamın fiziği alışılmış fiziklerden değildi. Önü açık kabaniyle bile atletik iri yapısı mağazanın girişini doldurmuştu.

Osman birkaç tane seçenek ile şansını denemek zorunda kaldı. Kendi iriliğinde bir adam için fazla seçeneği yoktu. Giydikleri en geniş takımlar bile dar geliyordu. Bir tanesini

giyip karısına baktı.

“Nasıl?”

Gülay başını iki yana salladı. Adama fazla yanaşmak istemiyordu. Uzaktan izlemeye çalışıyordu. Onu kızdırmak istemiyordu. “Olmadı...” dedi kadınısı bir uyarıyla.

“Bence de...” diye mırıldandı adam. “Ama sadece Pazartesi giysem yeter.”

“Mustafa Bey’in takım elbiselerinden uyan olmaz mı?” diye bir öneri getirdi.

“Belki olur ama... ben öyle şey sevmem. Neyse, madem beğenmedin...”

Adam elbiseyi çıkarıp geri geldi. Gözü bir kıyıda duran kan kırmızısı tek parça, belden kuşaklı kadın elbisesine takıldı. Uzanıp aldı onu ve Gülay’a uzattı.

“Şunu bir dene!” dedi düşünmeksizin.

“Ben... istemem!”

“Saçmalama. Dene şunu... Çok güzel. Sana yakışacak.” Alayla dudaklarını kıvrırdı. “Giyinmene yardım edeyim mi?”

Genç kız kızarak elbiseyi aldı ve soyunma odasına gitti. Giyindiğinde, gerçekten kendisini beğendi. Sanki kendisi için yapılmıştı. Göğsünün oluğu biraz açıldı ama bu kendisini çok daha seksi yapmıştı. Seksi olmayı sevmeye başlamıştı.

Dışarıya çıkıp, çekinikçe kocasına baktı. Osman karısına görünce, tezgâhtar kız gibi nefesini tuttu. Dünya üzerinde bu elbiseyi bu kadar güzel taşıyacak bir kız daha olamazdı. Neredeyse elini uzatıp dümdüz göbeğini, yuvarlak kalçalarını okşayacaktı. Yanına yanaşıp alıcı gözle karısını süzdü. Tezgâhtar kız biraz arkada kaldığı için konuşmalarını duymuyordu.

“Çok yakıştı” dedi dürüstçe. “Ama bu sutyen ile olmaz. Ya hiç giymeyeceksin ya da askısız sutyen alacaksın. Bunu giysiyi alalım.”

“Ama?..” Eliyle etiketi tuttu. “...Bunun fiyatı çok korkunç! Astronomik!” dedi çocukça. “Almasak daha iyi!”

“Saçma! Alıyoruz. Artık zengin bir kadın olduğumu unutma?..”

“Bunu nerede giyeceğim ki?”

Adam duraladı. Sonra omuz silkti. “Giyeceğin bir yer bulunur. Dert etme!”

Elbisenin parasını ödeyip başka bir mağazaya geçtiler. Orada da adama göre bir şey yoktu. Bir başkasında ise aradıklarını buldular. Genç adam soyunma kabininden çıktığı zaman Gülay nefesini tuttu. İşte olmuştü! Geniş omuzlarını ve göğsünü rahatça sarıyordu. Kumaşı çok kaliteli olduğu gibi rengi de çok güzeldi. Kocasına koyu giysiler çok yakışıyordu.

Hayranlıkla başını salladı ve “Harika oldu” dedi farkında olmadan. Geniş göğsündeki bir iplik tanesini eliyle itelerken bilinçli değildi. Kocasına sokulmuştu. Sağlam eliyle yakasını çekiştirip düzeltti. “Çok güzel...” diye onayladı beğeniyle. Sonra ne yaptığını fark etti. Adamın gözlerine baktı. Siyah gözler dik dik kendisini süzüyordu. Hemen elini geri çekti. Bir iki adım geri çekildi. “Affedersin” dedi üzgünce. Ona yakın olmak istemiyordu ama bunu yapmak her dakika daha zor oluyordu. Kocasının fazla kızmadığını umarak başını başka yöne çevirdi.

“Alıyor muyuz?” diye soran adamın sesinde fazla bir değişiklik yoktu. Gülay yeniden adamı inceledi.

“Bence çok yakıştı. Gömlek de giyince çok... yakışıklı olacaksın.”

Genç adam garip bakışlarla kendisini süzüyordu. Sonra kısılı gözlerle sordu. “Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Genç kız güzel burnunu havaya kaldırdı. Gururunu kurtarmak istiyordu ama yalan da söyleyemezdi. Yalan söylemeye alışık değildi. “Evet...” dedi duru bir sesle. “...bence çok yakışıklısın.” Bunu itiraf etmekten utanmadı.

Osman sert bakışlı gözlerini kızın üzerinde gezdirdi. Suratsız yüz hatları yumuşamadı. Dişlerini sıktığını gösterir gibi yanak kasları oynadı.

“Komik, değil mi? Ben de senin çok güzel olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı. Kendisini toparladı. Kızın güzelliği artık görmezden gelemediği bir gerçektir. “Kızgın olabilirim ama... kör değilim. Bu şekilde olması çok kötü... Belki birbirimizle başka şartlarda tanışabilseydik?..”

Dönüp soyunma odasına geri gitti. Bir dakika sonra elinde kıyafetlerle geri geldi. Biraz uzakta duran ve gözünün ucuyla Gülay'ı süzen tezgâhtar oğlana uzattı. “Tamam, bu takımı alıyorum. Bir de gömlek ve kravat lazım” dedi çocuğu dik dik bakarak.

On dakika sonra mağazadan çıkmışlardı. Poşetleri Osman taşıyordu. Gülay adama değmemeye çalışarak yüzüne baktı. “Tamam, mı?” diye sordu. “Arabaya mı gidiyoruz?”

“Hayır, önce sana parfüm bakacağız. Bu arada ev hediyesi için sen etrafına bakıyorsun, değil mi? Ucuz bir şey olmasın.”

Büyük bir parfüm dükkânı vardı az ileride. Osman bizzat kendisi tüm parfümleri kokladı. Kıza yakışacak olanı beyninde biliyordu ama aradığını bulamıyordu. Sonunda tezgâhtar kız Black Lavander isimli bir parfüm çıkardı. Osman bu kokuyu beğenmişti. Tam düşündüğü gibi değildi ama... idare ederdi.

Döndü ve karısının saçları topuz olunca çıplak kalmış boynuna sürmeye hazırlandı. “Bence ihtiyacın yok...” diye gizli bir cinsellikle vurguladı. O göğüslerin kokusu hâlâ burnundaydı. “Yine de her kadının bir parfümü olmalı!” Kulağının arkasına sıktığı parfümü utanmadan eğilip kokladı. Adamın yakınlığı ve teninin erkeksi kokusunun kendisinde yarattığı haz yüzünden Gülay neredeyse gözlerini yumacaktı. Boynunun dibindeki adamın nefesi içini ısıtmıştı. Kaçacağı yer de yoktu.

“Fena değil” dedi Osman doğrulurken. Bakışları

ateşlenmişti. “Sen de beğendin mi?”

“Evet!”

“Bu kadar uysal olma. Beğenmediysen, almayız, olur biter.”

“Yok, beğendim.”

Adam parfümün parasını verip küçük poşeti de diğer poşetlerin içine attı. Sıra ev hediyesi almaya gelmişti. İçinde çok güzel ve çeşitli hediyelik eşyaların bulunduğu bir mağaza, hemen caddenin karşısındaydı. Osman eliyle işaret etti.

“Gidip bir bakalım.”

Karşidan karşıya geçerken, gelen araçlardan korumak için kızın koluna girdi. Bu yakınlığı kendisi talep etmediği için rahattı Gülay. Ona koluna girmesini söylememiştir. Karşı kaldırıma geçince adam hemen elini geri çekti.

Sıcak mağazada etrafına bakınan genç kız, bu iyi niyetli insanlara alınacak hediye için kararsızdı. O kadar çok şey vardı ki! Birçok şeyi tek tek inceledi. Bir hediye seçmek çok zordu. “Zaten her şeyleri var!” diye mırıldandı kocasına. “Bir şey seçmek çok zor! Senin beğendiğin bir şey var mı?”

“Şu tabloya ne dersin?”

“Güzel ama...” Bakışları bir kenarda duran, anne çocuk figürlü, el işi ağaç oyması harika bir lambaya takıldı. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi. İnanılmaz şık ve güzeldi. Oymalar o kadar güzeldi ki, figürlerin yüzlerindeki gülümsemeler bile gerçek gibiydi. “Bu ne harika!” dedi içtenlikle. “Bak bu çok güzel!”

“Evet!” diye mırıldandı adam.

“Sen de beğendin mi? Eğer onlar için uygun değil dersen, bize alabiliriz...”

“Bize?”

Gülay yaptığı hatayı fark edince dudaklarını ısırıldı. Adamın alaycı sorusu onu utandırmıştı.

“Özür dilerim... Ben... ayrı yaşayacağımızı hep unutuyorum” dedi üzgünce. “Beğendiysen bunu alabiliriz. Bence çok güzel! İşçiliği de çok iyi.”

Birkaç dakika sonra arabanın başına gitmişlerdi. Osman paketleri bagaja koyarken, dükkândan birisi de lambayı taşımıştı. Güzelce de paketlemişlerdi. Dikkatlice onu da bagaja koydular. Lamba iki parça olabiliyordu. Bu yüzden sığdırırken zorluk çekmediler. Genç adam çocuğa biraz para verip, şoför koltuğuna oturdu. Yan gözle karısına baktı. Gülay genç adamla ilgilenmiyor gibi gözüküp, camdan dışarıyı seyrediyordu.

“İstersen bir tane daha alabiliriz” diye mırıldandı. “Bize!” diye ekledi hafif bir alayla.

“Benimle dalga geçme lütfen! Ağzımdan öyle çıkıverdi. Kendi evine alacaksan sen bilirsin.”

Adam cevap vermeden arabayı çalıştırdı. Karlar erimesini sürdürüyordu. Ama hava iyice kararmıştı ve soğumaya başlamıştı. Birazdan her yer buz olurdu. Osman nereye gideceğini bilerek, telaşsız bir şekilde arabasını sürüyordu. Yolda arkadaşını da arayıp yola çıkmalarını istedi. Gülay lüks bir lokantanın önünde durduklarında, geldiklerini anladı. İçerisi de lükstü. Hemen cam kıyısında temiz bir masaya oturtuldular. Genç adam kabanını çıkarmasında karısına yardım etmedi ama elinden alıp onun yerine askıya kendisi astı. Kendisi de çıkarıp, tam karşısına oturdu. Bordo kazağı, iri bedenine çok yakışmıştı.

Servis için gelen garsona arkadaşlarını beklediklerini, servisi sonra alacaklarını söyleyip, rahat bir şekilde geriye yaslandı. Gözleri karşısında duran karısı üzerinde gezindi. Sabah giydiği bluzu çıkarmış, yerine kendisine çok yakışan yakalı bir kazak giymişti. Alçılı kolu yine çok belli olmuyordu. Beyaz boynu meydandaydı. Kızıl saçlarının bir kısmı topuzdan kurtulmuş, kışkırtıcı bir biçimde ensesine dökülmüştü. Çekinik gözleri, her zamanki gibi kendisine bakmıyordu. Gri gözler lokantada gezinirken, ona yavaşça sordu.

“Bugün ben yokken ne yaptın?” Karısıyla konuşmak istediğine inanamıyordu. Yine de istiyordu. Onun başka yerlere bakıp gözlerini kaçırmassındansa kendisine bakmasını ve ahenkli sesiyle yaptıklarını anlatmasını istiyordu.

Gülay iri gözlerle kendisine döndü.

“Hiç... Gazete okuduk. Kahve içtik. Selin falıma baktı.”

“Öyle mi? Falında ne çıktı? Ufukta yeni bir evlilik var mı?” Alaycı sesi her zamanki gibi iğneleyiciydi.

Gülay üzüntüyle dişlerini sıktı. “Hayır!.. Başka evlilik yok.”

“Ne dedi peki?”

“Bir erkeğin beni çok seveceğini...”

“O ben miyim?”

“Öyle bir ihtimal var mı?” Sesi olmadığını biliyor gibiydi.

“Hayır! Yok!” Genç adamın sesi hemen sertleşmişti. “Seni sevmemi ister miydin?”

“Evet!”

“Neden?”

“O zaman... beni bırakmazdın! On sekiz yaşında boşanmış bir kadın olmazdım.”

“Üzgünüm...” Bakışları olmadığını gösteriyordu. “Aşk denen şeye zaten inanmam. Ayrıca varsa bile ikimizin arasında olmasına izin vermem. Şu anda tüm istediğim bu evliliği bir an önce bitirip, hayatıma kaldığım yerden devam etmek. Sen olmadan...” Genç kız tokat yemiş gibi irkildi. “Birbirimizden ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi olur. Avukatımı bugün aradım bile...”

Gülay cevap vermedi. Gözleri adamın gözlerinde hapsolmuştu. Benekleri üzüntüyle titriyordu. Genç adamın kendisine karşı olan inanılmaz nefretini hissedebiliyordu. Bu

aşıkâr nefret ve kızgınlık yüzünden, güzel yüzü bembeyaz kesmişti.

Birkaç dakika sonra Mustafa, karısı ve kızı ile yanlarında belirdi. Gülay konuşmadan menüyü inceliyordu o sırada. Selin'i görünce rahatladı. Gözleri ışıldadı. Osman ile konuşmadan oturdukları bu birkaç dakika içinde iyice gerilmişti. İki kadın öpüştükten sonra yan yana oturdular.

“Ne yaptınız?” dedi Selin. “Takım elbise aldınız mı?”

“Evet. Zor oldu ama... Bedenine göre bulmak çok zor.” Gözlerini kocasına çevirdi. “Sanırım hep terziye diktirmek zorunda kalıyordur. Sonunda bir tane bulabildik. Osman Bey... bu eve yeni taşındığınızı söyledi. Bu yüzden size de bir ev hediyesi aldık. Bakalım beğenecek misin?”

“Ya?.. Ne gerek vardı?”

“Çok güzel ama! Ben çok beğendim. İnşallah sen de beğenirsin!”

“Ne aldınız?”

“Söylemem. Göreceksin.”

Yemeklerini yerlerken Gülay genellikle suskundu. Allahtan Selin gevezeydi de ortam sıkıcı değildi. Gülay küçük kızın ilgisiyle de yoğun baskı altındaydı. Derya Gülay'ın yanından ayrılmıyordu. Mustafa da konuşkan birisiydi. Belki de karısına eşlik ederek gerginlik çıkmamasını arzuluyordu. Çünkü Osman normalden daha durağandı. Arada Gülay'a kayan kaçamak bakışları, genç kızın kendisiyle hiç bakışmaması üzerine daha da sertleşiyordu. Gülay ona bakmadığı gibi konuşmamaya da özen gösteriyordu. Bu davranışının sebebinin kendi söyledikleri olduğunu bilmesine rağmen neden kızdığını anlayamıyordu. Karısı öyle davrandıkça, Osman da ona karşı ilgisiz olmak için elinden geleni yapıyordu.

Acele etmeden, yemeklerini yediler. Hoş bir gece sayılırdı. Gülay yine de bu tatlı çiftin yanında eğleniyordu. Selin'e gülmemek mümkün değildi. Bir seferinde kendisini

tutamayıp içtenlikle güldü. Gülmesini bastırmak için eliyle ağzını kapadı ama mümkün değildi. Gözü Osman'a kayınca onun tembel tembel kendisini süzdüğünü gördü. Hemen bakışlarını kaçırdı. Eyvah! Ters bakmıyordu ama bakışları yine de onu ürkütmüştü. Ne yapmıştı şimdi? Acaba gülmesine kızmış olabilir miydi? İhtimal ki bütün gece ağlasa kocasının daha çok hoşuna giderdi. Tüm gücünü kullanarak ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. Onun yanında fazla neşeli olmasa iyi olacaktı.

Oysa durum çok farklıydı. Osman kızın gülüşünden çok etkilenmişti. Ona gülmenin ne kadar yakıştığını düşündü bilinçsizce. İlk defa beyaz, düzgün dişlerini görmüştü. Parlak ve bakımlıydı. Hüznü gözleri yumuşamıştı. Işıkla dolmuştu adeta. Ama kendisine döndüğü anda, o ışık yavaşça kaybolmuştu. Kızın neşesinin kaybolmasına sebep olacak kadar onu huzursuz ettiğini hissetti. Karısını kesinlikle huzursuz ediyordu. Aslında istediği de bu olmasına rağmen, hiç hoşuna gitmemişti. Yavaş yavaş onu kendisinden uzaklaştırdığını anladı. İlk evlendikleri gece bile Gülay aralarına bu kadar mesafe koymamıştı.

Eve gittiklerinde, oturma odasında oturup önce kahve içtiler. Henüz vakitleri vardı. Gece de daha uzundu. Mustafa aldıkları gece lambasını montajlamaya girişti. İki erkek yarım saatlerini bu montajlama ve yerleştirme işine ayırmışlardı. Sonra lamba oturma odasının bir kıyısına kondu. “Buna burası yakışır...” dedi Mustafa keyifle. “Gerçekten çok güzel! Teşekkür ederiz. Ona baktıkça sizi hatırlayacağız...”

Gülay ve Osman birbirlerine baktılar. Bir iki ay sonra ayrılacaklarına göre, hatırlanacak bir şey olmayacaktı. Genç kız gözlerini kaçırdı. Osman'dan uzakta ama tam karşısındaki koltukta oturuyordu. Kucağında oturan Derya uyumuştur bile. Yavaşça saçlarından öptü. Kendi çocuğu olsun çok isterdi. Bu kadar tatlı bir kızı olsa ne harika olurdu. İçinden, çocuğunun Osman'dan olmasının ne kadar güzel olacağını düşündü. Siyah saçlı bir erkek çocuğu veya kızıl saçlı bir kız çocuğu... Görünüşe göre bu imkânsızdı.

“Onu odasına yatrayım” diyerek Selin kızını Gülay’ın kollarından aldı. Mustafa da Osman ile satranç oynamaya başlamıştı. Gülay yerinden kalkıp kahve fincanlarını topladı ve mutfığa götürdü. Çaya baktı. Ocakta fokur fokur kaynıyordu. Çayı demleyip lavaboda kahve fincanlarını yıkadı. Ellerini kuruladığı sırada Selin geldi. Bir süre içeriye girmeden mutfakta muhabbet ettiler. Küçük tabakların içine çerez dolduran Selin, Mustafa ile nasıl tanıştıklarını ve evlendiklerini anlatıyordu. Gülay ilgiyle dinledi onu. Düğün resimlerini görmek istediğini söylediğinde, en kısa zamanda bakacaklarına dair söz verdi.

Oturma odasına geri döndükleri zaman, satranç oyunu henüz bitmemişti. Ama Mustafa’nın sıkıntıyla saçlarını karıştırmamasından durumunun iyi olmadığı belliydi. Gülay çayı verirken oyuna bir göz attı. Gerçekten de Osman arkadaşını iyi sıkıştırmıştı.

“Ben olsam sağdaki kaleyi atın önüne çekerim” diye mırıldandı. İçinde kocasına karşı ittifak kurma isteği doğmuştu.

“Öyle mi?” dedi Mustafa safça. Sonra gözleri parladı. “Evet, öyle! Atı çekemez, veziri düşer... Veziri çekemez, atı gider. Aferin sana Gülay! Al bakalım beyefendi...”

Osman alaycı bir şekilde gülümsedi. Bir an karısına bakan gözleri parlamıştı. Yerine yönelen Gülay’ı durdurdu Mustafa. “Yok, dur, gitme. Yıllardır bu adamı yenedim. Gel yardım et. Belki ikimiz beceririz?”

“O zaman oyunun tadı kalmaz ki!” dedi genç kız. “Oturayım ama... sadece seyredeyim.”

İkisinin arasına deriden yapılmış pufu çekti. Dizi Osman’ın uzun bacaklarına deyince hemen toparlandı. Dikkatle oyunu izlemeye başladı. Osman gerçekten iyi oynuyordu. Birçok ileri hamleyi düşünebildiği belliydi. Sürekli saldırı halindeydi. Mustafa’nın da hep savunma yapması Gülay’ı güldürdü. Bir iki kere gülerken hamlesinde ona yardımcı oldu. İkisi bir olunca oyunu biraz toparlamışlardı.

Osman hiç sinirlenmedi. Tek başına onlara karşı mücadele etmek onu yormuyordu. Selin de gelince tam oldu. Üçü birden kafa kafaya verip adamı yenmek için uğraştılar. Taşları neredeyse eşitlenmişti. Osman alayla son bir hamle yaptı.

“Şah” Hiç birisinden ses çıkmadı. Nasıl oyuna geldiklerini düşündüler. Adam iki taş verip onları kandırmış, şimdi de şah çekmişti. “Mat..” diye onların yerine mırıldandı Osman. Uzanıp çay bardağını eline alıp bir yudumda hepsini bitirdi. Şok olmuş üçlü ise bir an birbirlerine bakıp, sonra da gülüşüler. Bu iş bu kadardı.

Gülay kocasının gözlerinin içine baktı. “Çay?”

“Alayım..” dedi Osman. Bardağını karısının eline verirken parmakları birbirine değmesin diye elinden geleni yaptı Gülay. Çaylarını içerken yine uzak köşeye gitti. Televizyonda oynayan bir filmi ilgisizce seyretti. Yatma vakti geliyordu. Adamlarla aynı yatakta yatma düşüncesi heyecanlanmasına sebep oluyordu. Aralarında hiçbir şey olmasa da ona en yakın olduğu an, yatakta beraber yattıkları andı.

Bir süre sonra, herkes birbirlerine iyi geceler dileyerek odalarına çekilmek üzere ayağa kalktı. Gülay Selin’e yardım için mutfığa gitti. Osman da odalarına yöneldi. Genç kız yattıkları odaya geri döndüğünde, kocasının dişlerini fırçalamak üzere banyoda olduğunu fark etti. Açık kapıdan adamın sesi geliyordu. Kendisi de soyundu yavaşça. Yine gecelik alamamışlardı. Geceliği unuttuğunu fark edince canı sıkıldı. Aslında bu gün çarşıda alabilirlerdi ama... akli karışmıştı ve unutmuştu. Usulca banyoya yanaştı. Yarım olarak içeriye girdi. Kocasını, üstünde atleti, altında pijaması, gerçekten dişlerini fırçalıyordu.

Yüzünü yıkarken ona sordu. “Biz... gecelik almayı unutmuşuz... Senin pijama üstünü yine giyebilir miyim?”

Genç adam umursamazca omuz silkti. “Giyebilirsin. Ben

giymeyeceğim.”

Gülay dönüp adamın pijama üstünü buldu. Soyunurken genç adam girdi içeriye ama kıza bakmıyordu. Saçlarındaki topuzu açınca, gür bir kırmızı şelale gibi omuzlarına döküldü parlak teller. Aslında bunlarla vücudunu gizleme ihtiyacı hissediyordu. Sutyenini zorla çıkarıp kıyıya koyarken, yüzü biraz hissettiği acıyla gerildi. Uzun saçlarını hemen göğüslerinin üzerine getirip örtündü. Sonra adamın pijamasının üstünü giydi. Altta kalan saçlarını çekip aldı. Bol pijama içinde minicik kalmıştı. Pantolonunu da çıkarınca uzun beyaz bacakları göz alıcı bir biçimde meydanda kaldı.

Başını çevirdiğinde kocasının yatağa uzanmış olduğunu ve kendisini seyrettiğini fark etti. Yakıcı siyah gözler çıplak bacaklarında rahatlıkla geziniyordu. Ona aldırmamaya çalışarak banyoya gitti. Beş dakika sonra geri çıktığında, adam hâlâ uyanık, uzandığı yerden kendisini izliyordu. Gözlerini onun erkeksi bedeninden kaçırmaya çalışarak gidip lambayı söndürdü. Karanlığa duyarlı gece lambası hemen yanmıştı. Yatağa yanaşıp onun yanına oturdu. İnce çarşafı ayakucundan çekti, kadını bir hareketle önce kocasının üzerini göğsüne kadar örttü. Çok karanlık olmadığı için halen kendisine baktığını görebiliyordu. Çarşafı örterken kocası da hafifçe ona yardım etti. Genç adamın üstü örtülünce, kendisi de başını yastığa bırakıp örtüyü üzerine çekmeye çalıştı. Bu sefer Osman ona yardım etti. İnce çarşafı karısının göğsüne kadar çekip bırakıp bıraktı. Şimdi başı ve vücudu Gülay’a dönük bir halde duruyordu.

Gülay ürkekçe ona baktı. Nefes almakta zorlanıyordu. “Ne... ne oldu?”

Adam önce cevap vermedi. Sonra bir elini uzatıp kızın yüzüne düşen bir tutam saçı kıyıya itti. “Güzel olduğun gibi zekisin de...” diye mırıldandı. “Beni sürekli şaşırtıyorsun. Satrançta çok iyidim.”

“Senin kadar değil.”

“Sadece seninle oynasaydım, beni çok zorlardın. Söylesene, okulu nasıl bitirdin? Başarı düzeyin neydi?”

“Üniversiteye okul birincisi olarak girdim.” Osman neden hiç şaşırılmamıştı? Bu kız sürekli kendisini şaşırttığı için mi acaba? Ama bu cevap adeta önceden beynindeydi.

“Hangi bölüm?” diye sordu dikkatle. İçinden de yine değişik bir cevap alacağını biliyordu.

Şaşırılmaya hazır ol oğlum!

“Tıp...”

“Öyle mi? Ne olmak istiyorsun?”

“Çocuk doktoru...”

Adam başını salladı. “Çocukları seviyorsun” Sustu. Elini yavaşça sivri çenesinden boynunun altına kaydırды. “Onlar da seni...” diye mırıldandı. “Sende gizemli bir şey var. Ben dâhil herkesi etkiliyorsun.” Eli usulca yakasından içeri girdi. Pürüzsüz parmakları sıcak ve sabırlıydı. Hiç acele etmeden kızın göğsüne kaydı. “Beni de etkilediğini biliyorsun, değil mi?” diye mırıldanırken en yakın yuvarlaklığı avuçlamıştı bile.

Gülay belini ele doğru kıvrımamak için kendisini zor tuttu. Göğüslerini adamın sıcak avucuna bastırma arzusuyla yanmaya başlamıştı. Kocasını göğüslerini çok gevşek okşuyordu. Biraz daha sıkı tutması isteği ile kavruldu. Etkilendiğini belli etmemeye çalışarak “Hayır...” dedi çekinikçe.

Osman kafasını biraz yaklaştırdı, nefesini tuttu. Genç adam kendisini öpecek gibi yanaştı. Temiz nefesini yüzünde hissetti. Sert dudakları kendi dudaklarının hemen üstündeydi. Yutkunmamak için elinden geleni yaptı. Kocasının yakınlığı dayanılacak gibi değildi. Gözleri irileşmişti. Büyülenmiş gibi, adamın yarı karanlıkta, gece lambasının ışığıyla yanan gözlerine baktı.

“Sana ceza vermeyi düşünüyorum...” dedi Osman aniden.

“Ce...Ceza mı?”

“Evet... Bana Osman Bey dedin bugün yine?..”

“Ben... Ben fark etmedim!”

“Yalancı... Bana ismimle hitap etmek o kadar mı zor?”

Genç kız cevap vermek ister gibi dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. Osman’ın bakışları o dolgun dudaklardaydı. “Bir daha olmasın! Bu son uyarım... Yine de cezayı çekeceksin. Seni öpeceğim...”

“Hayır! Lütfen yapma!”

“Üzgünüm...” diye alayla mırıldandı adam. Gözleri gözlerinde, dudaklarını biraz daha indirdi. Neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı. “Demek daha seni kimse öpmemi?” diye fısıldadı Osman.

“Ha... Hayır.” Sesi zor çıkıyordu.

“Demek bu şeref bana ait olacak? Çünkü şu anda seni öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyorum. Seni öpmemi ister misin?”

Gülay önce cevap vermek istemedi. Sonra “Hayır” diye fısıldadı. “Lütfen...”

“Ama çok güzel kokuyorsun ve dudakların...” Gözleri dudaklarındaydı. “...öpülmek için beni çağırıyor. Neden hayır diyorsun? Devam edeceğimden mi korkuyorsun?”

“Korkmuyorum...” Gülay göğüslerini elleyen eli tutup okşamasını durdurdu. Aslında devam etmesini çok istiyordu. “Lütfen!.. Sana yakın olmamaya çalışıyorum. Ama yatakta bunu yapamıyorum. Sen istedin?.. Yakın olma dedin?..” Adamın sözlerini hatırlayınca, yeniden içlenmişti.

“Doğru, dedim...” diye mırıldandı Osman.

“Evet, dedin!” Dudakları kendi dudaklarına o kadar yakındı ki sesi fısıltı gibi çıktı.

“Ama ben sana yakın olmayacağım demedim?”

Dudakları yavaşça karısının kine dokundu. Gülay gözlerini yumdu fark etmeden... Nefesini tutmuştu. Öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ne yapacağını da bilmiyordu. Osman'ın dudakları kıpırdarak kendisinin kine esir alınca, yapması gerekeni hissetti. Adamın öpüşü küçük dokunuşlardan sonra daha arzulu hale gelmişti. Göğsünü de artık sımsıkı tutuyordu. Vücudunu o ele doğru kaldırdı. Dudaklarını araladı. Adamın elini engelleyen küçük eli direnmeyi bıraktı, yavaşça onun çıplak pazularına kaydı. İlk kez bir erkeğin kaslarının ne kadar seksi olduğunu düşündü. Dudaklarını kavrayan dudaklara kendisini bıraktı.

Bir süre sonra kocasının geri çekilmesiyle kendisine geldi. Buğulu gözlerini açtı. Ne olduğunu anlamadı. Kocasını alev alev yanan gözlerle kendi yüzünü süzüyordu.

“İlk öpücüğün... hoşuna gitti mi?” diye sordu hafif bir alayla. Gülay cevap vermedi. Verecek ne cevabı vardı ki? Zaten belli değil miydi? Adamın altında kıvrınmasından anlamamış mıydı? Buna rağmen üsteledi genç adam. “Hoşlandın mı?” Sesi daha baskıcıydı.

“Evet...” Bunu itiraf etmek çok utanırdıydı.

“Ben de...” diye mırıldandı adam. “Ben de hoşlandım. Her an senden uzak kalmam daha zorlaşıyor...” Gözleri kızın inanılmaz güzellikteki yüzünde ve özellikle dudaklarında gezinip duruyordu. Kendi dudaklarını yine eğdi ve yavaşça bu kırmızı dudakların üzerine yanaştırdı. Ama öpmemi. Meydan okur bir tavırla sordu. “Seni yine öpmemi istiyor musun?”

Gülay nefes alamıyordu. Gözleri hüznüldü. “Lütfen!” diye yalvardı. “Bana niye eziyet ediyorsun?”

“Sana eziyet mi ediyorum?” Sesi meraklıydı.

“Tecrübenle beni etkiliyorsun. Beni tahrik ediyorsun. Sana karşı koyamayacağımı biliyorsun. Beni öpmenden hoşlandığımı biliyorsun. Neden benimle oynuyorsun?”

“Öyleyse... seni yine öpmemi istiyorsun!?” Erkeksi

gururu bundan hoşlanmıştı. Gülay titreyerek adamın dudaklarına baktı. Ne kadar güzel ve cazibeli olduğunu bilse, kendisinden daha emin olurdu. Ama kocasının kollarında küçücük, arzulu bir kız çocuğu gibiydi. Tüm istediği o dudakları yeniden kendi dudakları üzerinde hissetmekti. Bu sert adamın kollarında olmak, dudaklarında onun dudaklarını hissetmek harika bir duyguydu. Daha önceleri böyle yakınlaşmalardan tiksineceğini düşünmüştü ama şimdi öyle olmadığını görüyordu. Vücudu adam için çıldırıyordu sanki.

“Evet...” diye kabul etti çaresizce. “İstiyorum...”

Osman ikiletmedi. Tüm arzusuyla kızı sardı. Genç kızın taptaze dudaklarını hapsetti. Tadı, içine işliyordu. Bir süre öptükten sonra sertçe kendisini geri çekti. Kendisini tamamen vermeye hazır olan karısının yüzüne baktı. Bakışları şimdi daha karanlıktı.

“Bilerek yapıyorsun, değil mi?” dedi hafif sertçe.

Gülay hiçbir şey anlamamıştı. “Ne... neyi?” diye sordu nefesini düzenlemeye çalışırken.

“Benimle yatarsan ayrılmayacağımızı sanıyorsun. Bu yüzden bana karşı koymuyorsun. Şu seksi vücuduna sahip olunca boşanmayacağımızı düşünüyorsun. Öyle değil mi? Annen mi verdi bu akli sana?”

Gülay nefesini tuttu. Adamın sözlerindeki art niyet kanını dondurmuştu. “Çok kötüsün!”

“Evet. Biraz kötüyüm. Ama ailen kadar olamam.”

“Bana dokunmanı... öpmeni ben istemedim” diye itiraz etti Gülay. Gözleri sulanmıştı.

Adam alayla gülümsedi. “Hayır, aksine... az önce sen istedin...”

Gülay utançtan kızardı. “Sen... sen... Bırak beni...” Göğsündeki eli çekmeye çalıştı. Sağlam kolu adamın altında kalmıştı. Alçılı kolu ile bunu yapmak ise zordu.

Genç adam kızın dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük daha kondurdu. Elini diri göğüslerinden çekip onu serbest bıraktı. Karanlıkta ışıldayan ıslak gri gözlerine, heyecandan ve öfkeden kızarmış yüzüne baktı.

“Sayende bu gece de uyuyamayacağım” diye mırıldandı. Kendisini sırt üstü yatağa bırakıp sakinleşmeye çalıştı. Gözleri tavandı. Gece uzun olacaktı. Bir süre öylece durdu. Karısı kıpırdamıyordu. Hafifçe başını çevirdi. Gülay da kendisi gibi tavana bakıyordu. Çarşafı boğazına kadar çekmişti.

“Artık okula devam edebilirsin!” diye mırıldandı. Gülay cevap vermedi. “Artık zengin bir kadınsın. Boşandığımızda büyük ihtimalle iyi bir nafaka alıp zengin olacaksın. Aslında çalışmana bile gerek yok ama... illa da doktor olacağım diyorsan artık mümkün.”

“Senin paranı istemiyorum...” Sesi biraz hafif, kırgın, titrekti.

“İstemiyor musun?” İnanmazca tekrarlamıştı. Yan dönüp bedenini yine karısına çevirdi. Gözlerini üzgün profilinde gezdirdi.

“İstemiyorum...” İnatçı ve çocuksuydu. Osman ona sarılmamak için kendisini zor tuttu.

“Nasıl okumayı düşünüyorsun peki? Tıp pahalı bir okul...”

Gülay cevap vermedi. Hafifçe burnunu çekti. İçinden ağladığı belliydi. “Bir yolunu bulurum...” dedi bir süre sonra. “Çalışır para biriktiririm. Burs alırım. Seni rahatsız etmem...”

“Saçmalama... Benden boşandıktan sonra artık normal bir hayat yaşayabilir misin sanıyorsun? Senden sorumluyum artık! Boşansak bile! Zaten bir şekilde evlenip boşandığım duyulacaktır. Nasıl evlendiğimizi bir gazeteye satsan bile çok para kazanırsın!”

Sesindeki alaycılık üzerine Gülay başını çevirdi ve ona baktı. Yüzleri şimdi çok yakındı. Acı bir üzüntüyle konuştu

kocasına. “Belki de satarım?.. Benden her şeyi beklersin, değil mi? Senin için fena bir kadını mı? Bana bir şans bile vermezsin?..”

Osman kısıllı gözlerle karısını uzun uzun süzdü. Sonra “Uyu hadi!” dedi sebepsiz bir sinirle. “Geç oldu.” Kendisi de sırtını karısına döndü ve uyumak umuduyla gözlerini yumdu. Bu gece gerçekten uzun olacaktı.

6. BÖLÜM

Uyuması çok vakit aldı. Sabah uyandığında ise vakit geç olmuştu. Yavaşça doğrulup yanına baktı. Gülay yoktu. Çoktan kalkıp hazırlanmış ve odadan çıkmıştı. Uflayarak gerisin geri yatağa bıraktı kendisini.

Bu kız ile ne yapacaktı?

Bir süre sonra hazırlanıp mutfığa giderken, yolda Mustafa ile karşılaştı. O da geç uyanmıştı. Gözleri fazla uyuduğu için şişmişti. Birbirlerine günaydın deyip mutfığa geçtiler. Kızlar kendilerine birer bardak çay koyup muhabbete başlamışlardı bile. Gülay Mustafa'ya içtenlikle gülümserken kocasına kaçamak bir bakış atmıştı. Osman onun da gece doğru düzgün uyuyamadığını biliyordu. Ama bir bahar gibiydi sanki. Kızıl saçlarını tepesinde kelebek toka ile tutturmuştu. Beyaz bir gömlek giymişti. O kadar güzeldi ki Osman bir an duralayıp kaldı. Gördüğü en güzel ve seksi kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve bunu kabul etmek sürekli öfkelenmesine sebep oluyordu.

Genç adam yavaşça bir sandalye çekip oturdu. Bu kızın bu kadar güzel olması gerçekten canını sıkıyordu. Gülay da bakışlarını ona çevirmemeye çalışarak oturuyordu. Bütün gece uyuyamamıştı. Yorgundu ama belli etmemeye çalışıyordu. Çayından son bir yudum alıp ayağa kalktı.

“Çayımı şimdi koyayım mı?” diye sordu kocasına. “Kahvaltıyla mı içersin?”

Osman ifadesiz gözlerle karısına bakıp omuz silkti. “Kahvaltı hazır, biraz beklerim.”

“Hazır!” Gülay gidip ekmeğe kızartma makinesine dört dilim tost ekmeği koydu. Onlar ısınırken Selin de tabaklarına

börek koyuyordu. “Kapıcıya su böreği aldırırım” dedi Selin. “Çok güzel olur. Taze taze hem de...”

“Yeterli, teşekkürler!” diyerek Selin’in fazla koymasını engelledi Osman. Gözü arkası dönük halde, kızarmış ekmeklere tereyağı süren karısına kaydı. Gözlerini beyaz kumaş pantolonun meydana çıkardığı yuvarlak kalçalarından, ince uzun bacaklarından alamıyordu. Yanında olsaydı ve tek olsalardı kesinlikle o kalçaları avuçlar ve istediği gibi okşardı.

Gülay dönüp iki dilim tereyağlı ekmeği Mustafa’nın tabağına bıraktı. Diğerlerini de kocasının tabağına bırakırken adamın bakışlarını gördü. ‘Ne oldu yine?’ der gibi kaşlarını kaldırdı. Adam umarsızca, gece uzun uzun okşadığı göğüslerine bakınca, kızardı ve hızla döndü. Ne çılgın bir adamdı bu böyle! Arkadaşlarının yanında böyle bakması doğru muydu şimdi? Allahtan kimse fark etmemişti. Eli titreyerek kızartma makinesine yeni dilimler attı. O bakışlarda hem öfke hem de arzu vardı.

Kahvaltıdan sonra oturma odasında çaylarını içerken, bir yandan da sakince gazetelerini okudular. Arada yaptıkları konuşmaları hep havadan sudandı. Gülay her zamanki gibi çok konuşmuyordu ama konu küçük kız olunca, kişiliği değişiyor, onunla yaşıtıymış gibi oynuyordu. Bir ara kızın odasına gidip oyuncaklarını gördü. Hepsinin isimlerini tek tek öğrendi. Biraz da bebekçilik oynadılar. Zaman hızla akıp geçiverdi. Aslında Osman’ın yanına dönmek istemiyordu. Adamın kendisine olan kızgınlığı bazı anlar çok bariz oluyordu ve bunu hissetmek çoğu zaman midesine kramp sokuyordu.

“Hazır mısın Gülay!” diyen Selin içeriye girdi. Elinde bir çanta vardı.

“Evet de, neye hazır mıyım?”

“Erkekler bizi dışarıya çıkaracak. Ama önce sana biraz makyaj yapalım. Malatya erkeklerinin gözü bayram etsin.”

“Ama...”

“Şişşt. Şu salak Osman sendeki güzelliği görmezden geliyor ama biz ona göstermesini biliriz. Önce şu hafif morluğu yok edelim...”

Osman o sırada gazetesini okurken aslında aklı başka yerdeydi. Dikkatini bir türlü okuduklarına veremiyordu. Kızlar ortadan kaybolalı yirmi dakika olmuştu. Gülay daha evvelden gittiği için karısını daha da uzun zamandır meydanda görmüyordu. Bir süre sonra kapıda bir hareket görünce, gözünün ucuyla baktı. Önden giren sevimli hamile Selin doğruca kocasına çevirdi gözlerini. Arkasında kendisinden daha uzun ama daha zayıf olan Gülay, kısmen gözüküyordu. “Ta ta... Mustafa bak! Bu kız kim?” Gülay’ı çekip öne sürdü. Gülay utançla gülümsüyordu. “Benim eserim!” dedi gururla Selin.

Gülay mahcup bakışlarla başını kaldırdı. Makyaj yapılmıştı yüzüne. Yüzündeki hafif morluk artık gözüküyordu. Zaten mükemmel olan yüzüne sürülen birkaç küçük boya ile bir kız ancak bu kadar güzel olabilirdi. Adeta ışıltı saçıyordu. Daha büyük göstermişti. İncecik bedeni ile alımlı ve seksi bir kadındı.

Mustafa ıslık çalarken “Harika!” diye ekledi. “Ne kadar da güzel olmuşsun!”

Gülay gözünün ucuyla, kısıklı gözlerle kendisini süzen Osman’a baktı. Ona doğru dönmeye ve fikrini sormaya çekiniyordu. “Teşekkür ederim...” derken hiç değilse bu insanların sıcaklığı ile içinin ısındığını düşündü. Kendisini Osman’a doğru çeviren Selin’e engel olamadı. Genç kadın onun da fikrini almak istiyordu belli ki.

“Sence Osman?”

Adam zaten uzun zamandır kızın yüzünü seyrediyordu. Sinirli bir tavırla başını salladı. “Beğenmedim!” Hemen gözlerini kızın kusursuz yüzünden kaçırıp gazetesine çevirdi. “Yaşından büyük olmuş.” diye homurdandı. Katı ve uzlaşmaz tavrı ile oracıkta donup kalan Gülay yutkundu. Gözleri titredi. Ama Selin keyifle kulağına fısıldadı. “Demek ki çok beğendi!”

Onu tanırım.” Gülay buna inanmak isterdi. İçinde bir hayal kırıklığı vardı. Kocasının kendisini beğenmemesi müthiş üzülmeye sebep olmuştu. Tüm bu makyajı belki Selin istediği için yapmıştı ama asıl olarak amaç kocasına kendisini beğendirebilmektir. Ne bekliyordu ki? Güzelliğine bayılıp kollarına almasını mı? Bu adam dünya kadar güzel kadın tanımıştı. Güzellikte onların hiç birisiyle yarışabileceğini zannetmiyordu.

Mustafa, kızları Derya’yı annesine götürüp bıraktı. Akşama kadar küçük kız orada kalacaktı. Sonra geri geldi ve hep birlikte dışarıya çıktılar. Onları kendi arabası ile şehirde önce biraz gezdirdi. Osman önde oturuyor, iki kız da arkada oturuyorlardı. Aslında Osman, Selin’e öne geçmesi ve kocasıyla oturması için ısrar etmişti. Selin de onun Gülay’a arkada ters davranacağı korkusuyla bunu kabul etmemişti.

Yollardaki ve kaldırımlardaki kar temizlenmişti. Şehrin Pazar günü bile işlek olan caddelerinde insanlar keyifle geziniyordu. Birçok dükkânın ışığı, kar havası yüzünden karamsar olan havayı yumuşatmak için ısıltıyordu. Arabanın arka koltuğunda oturan Gülay, kocasının kendisini beğenmemesi yüzünden halen mutsuzdu. Güzel gözleri parlaklığını yitirmişti. Belli etmemeye çalışıyordu tabii... Kocasının bu şekilde ilgisiz olması ve kendisine önemsiz bir kişiymiş gibi davranması, aslında kalbini çok yaralıyordu.

Öğleden sonra bir sinemaya gittiler. Güzel bir gerilim filmiydi. Film seyretmeyi severdi Gülay. Çocukluğundan beri bazen film seyrederek sıkıntılarını unuttuğu saatler olmuştu. Özellikle okurken yurttan kaldığı uzun ve sıkıcı gecelerde, televizyondaki filmler kendisi gibi arkadaşları için de kısa zamanlı kurtuluşlardı. O günlerde filmlerdeki gibi uzun boylu, yakışıklı ve zengin bir erkekle evlenip mutlu bir hayat sürmenin hayallerini kurarlardı. Hayat garipti. Şimdi hayallerinin ötesinde bir kocaya sahipti. Osman’ın yakışıklılığı göz alıcıydı. Her ne kadar mutsuz ve asık suratlı bile olsa, çekiciliği görmezden

gelinemezdi. Gülay gizli gizli onu seyretmekten zevk alıyordu. İstedığı gibi ona fazla yaklaşmamaya çalışıyordu ama seyretmesine de engel olacak değildi ya?

Kötü bir adam değildi... Bu kesindi. Cömert ve iyiydi... Kendisine giysiler almıştı. Takılar, çantalar, ayakkabılar... Ne gördüyse... Şimdi düşündükçe bunların hepsinin sadece arkadaşlarını memnun etmek için olduğuna inanmıyordu. Öyle olsaydı birkaç parça şey alıp bırakırdı. Küçük bir servet harcamasına gerek kalmazdı. Peki, niye bu kadar masraf yapmıştı? Madem ayrılacaklardı? Madem kendisinden nefret ediyordu?

Nefret etmesine rağmen ilk geceden beri gerçekten de nazikti. Evet... Sözleriyle, bazen bakışlarıyla kabaydı ama aynı zamanda nazikti de... Bunu açıklayamıyordu Gülay. Bingöl'deki otelde yemek masasını kendisi hazırlamış, kıza hiç görev vermemişti. Yatakta da oldukça yumuşaktı. O koltukta donarak yatmasını sağlayabilirdi? Yanında yatmasını istemiş ve kendisini ısıtmıştı. Kalın kolların arasında neden bu kadar rahattı ki? Bilmeyen birisi hep başka erkeklerin kollarında sabaha kadar uyduğunu sanırdı...

Ne güzel okşamıştı kendisini... Sabaha karşı... Farkında olmadan uykusunda göğüslerini tuttuğunu söylemesine rağmen, utanmadan devam etmişti. Niye utanacaktı ki? Kocasıydı elbette! Kendisinde bu hakkı gördüğü gözlerinden belliydi zaten. Arabada ilk kez göğüslerine dokunduğunda zorla söylediği gibi... Kendisine zorla itiraf ettirmişti.

'Göğüslerime... dokunabilirsin...' demişti zorlukla. Her ne kadar Gülay'ı kabul etmese de, Gülay ona aitti.

O sabaha karşı, göğüslerini okşadıktan sonra öpmüştü de... Önce bundan daha fazla bir zevk olmaz zannetmişti. Göğüs uçlarının öyle tepki verdiğini bu yaşına kadar hiç hatırlamıyordu. Adam daha iyi öpebilirsin diye sanki kocaman ve semsert olmuşlardı. Avuçlarının altında hazla gerilmişlerdi. Ne

güzel, yumuşacık avuçları vardı! Ama o parmaklar bacaklarının arasında öyle ustaca gezinmişti ki, yaşadığı ilk şoktan sonra aldığı garip zevk dayanılacak gibi değildi. Göğüslerinin öpülmesiyle birleşince aldığı haz yüzünden bedeninin kontrolünü kaybetmişti.

Ya kendisini yıkadığı gece?

Ne harikaydı... Soyduktan sonra kucağına çekip oturtmuştu önce! Kasıklarında, daha önceden ellerinin dokunduğu yerlerde hissettiği sertlik ilk anda kendisini korkutmuştu. Onun bir erkeğin arzusunu gösterdiğini biliyordu. Bu sert temasın, ellerinin dokunuşu gibi, hatta daha fazla zevk vermesi garipti. Ne istediğini bilmiyordu ama daha fazlasını istemişti. Bu kesindi.

Ve an azından kocasının da kendisini istediğini hissetmişti!

Gerçi ondan sonra kendisine daha soğuk, daha uzak davranmaya başlamıştı. Makyajını bile beğenmemişti. Şimdi yanında otururken, yüzüne bile bakmıyordu. Rastgele yanına oturmuş başka bir kişiydi sanki? Geniş omuzları yüzünden yanındaki diğer seyirciyi rahatsız etmemek için mecburen kendi tarafına yaslanmıştı. Omuzlar ve kolları hafifçe birbirine değiyordu. Genç kız bu küçük temastan bile mutlu oldu.

Film başlayınca, kocasına ait düşüncelerini ve üzüntüsünü biraz olsun unuttu. Büyük ve lüks salon tıka basa doluydu. Herkes gibi o da ilk devrenin sonuna kadar nefes almadan dikkatle izledi. Zaman zaman yanındaki adamın koluna dokunup, heyecanını yenmeye çalıştı. Yaptığının farkında değildi. Sadece güven arıyordu. Şimdilik bildiği tek güven verici şey ise dağ gibi kocasıydı. Sağlam kolunun incecik parmakları, küçük sıkımlarla kendine doğru kaykılmış olan adamın kolunu kavriyordu. Bir anda ışıklar yandı ve film arası oldu. Gülay dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle, nefes nefese adama baktı. Gözleri parlak ve heyecanlıydı. Uzun zamandır gerilimi bu

kadar yüksek bir film izlememişti. Belli ki ikinci devre daha da heyecanlı, hatta korkunç olacaktı. Bunu hissetmenin verdiği tatlı ürperti ile kocasına gülümsüyordu. Sonra ne yapmış olduğunu fark etti. Genç adamın gözlerindeki ilgisiz soğukluk, kolundaki ele yönelince, utanç içinde yavaşça elini çekti.

“Affedersin!” dedi pişmanlıkla... Ona dokunduğunun farkında bile değildi. Bu basit dokunuşun bile yine adamın hoşuna gitmediğini anlamıştı. Ondan uzak kalmasını söylemişti ama bunu bir türlü beceremiyordu. “Be...ben... fark etmedim.” diye kekeledi. Ona değen narin omuzlarını da çekip etrafına bakındı. Salon devre arası boşalmıştı. “Lavaboya kadar gidelim mi?” diye diğer yanında oturan Selin’e sordu. İki kız kalkıp gittiklerinde, Osman da yerinden kalktı.

“Gidip içecek bir şeyler alayım.” diye arkadaşına homurdandı. Kızıl saçlı afetin kolunu tutan ince parmakları yüzünden, içindeki arzu yeniden tırmanmaya başlamıştı. Hem de füze etkisiyle! Kırk dakika onun dokunuşları yüzünden filmde hiçbir şey anlamamıştı. Gerilimi bile hissetmemişti. Tüm bildiği kolunu sıkıp duran parmaklardı. Gülay hiçbir çaba harcamadan adamın arzularını bu derece uyandırmayı nasıl başarabiliyordu? Acaba evlenmeden önce kendisine büyü de mi yapmışlardı? Bu mümkündü! O bölgelerde çokça olan bir şeydi! Saçmalıyordu. Büyü yapılmasına gerek yoktu. O narin vücutlu kızıl bir büyücüydü zaten... Olabilecek en seksi bedene bürünmüş, iri gri gözleriyle tozu dumana katan bir cadıydı o!

“Dur, ben de geleyim,” dedi Mustafa.

Birer tane kutu içecek aldılar. Salon, biraz hava almak isteyenlerle doluydu. İçecekleri ve mısırları ellerinde koltuklarına dönmek için hazırlanırken, kızların da kalabalık içinde yürümeye çalışarak sinema salonuna girmek üzere olduğunu gördüler. İki de güzel ve alımlıydı. Ama erkeklerin çoğunluğu doğal olarak hamile olan Selin’dense, etrafını fark etmeden yürüyen Gülay’ı göz kısıkcına almışlardı. Genç kız cazibesinin farkında olmadan salona doğru yürüyordu. Artık

sekmesi seçilmiyordu bile. Demek ayağı iyileşmek üzereydi? Gözleri Selin'in anlattığı bir şeyi dinlediğini gösteriyordu.

Genç adam uzun uzun onu süzdü. Kızıl saçları bir pelerin gibi omuzlarına yayılmış, beyaz gömleği ile harika bir tezat oluşturmuştu. Göğüs kısmı yeterince kapalı olmasına rağmen, göğüsleri her erkeğin ansızın ellemek isteyeceği kadar meydandaydı. Dolgun ve dik... İncecik bedenini muhteşem bir şekilde süsleyen arzulu göğüsler... Onları öptüğünde hemen canlanan lezzetli pembe uçlar... Bu hayali gözünün önünden kovmaya çalıştı.

Etrafına yaydığı cinsel çekicilik o kadar yoğunu ki, elle tutulabilirdi. Zerre kadar da farkında değildi. Kimseye dokunmamaya çalışarak yürürken, inanılmaz cazibesi etrafındaki erkekleri mıknatıs gibi çekiyordu. Selin haklıydı. Bu kadın en çok on dakika yalnız bırakılabilirdi. O kadar çok erkek göz ucuyla bakıyordu ki, genç adam dişlerini sıktı. Kurtlar sadece on dakika avlarını izler, sonra da üzerine atarlardı. Onu koruyabilecek tek şey parmağındaki ince yüzüktü. En kısa zamanda ona kalın bir yüzük almayı planladı. Daha kalın ve daha kolay fark edilebilecek bir şey... Başka erkeklere evli olduğunu gösterebilecek bir şey... Aklından geçenleri anlamış gibi, Mustafa gülümsedi.

“Merak etme, sen çok şanslısın. Bu kadar erkek içinde, o sadece sana ait!” dedi tatlı bir sesle. Arkadaşına dirseğiyle vurdu. “Ayrıca senden de hoşlanıyor. Bak! Bu kadar erkek onu açıkça süzerken, o birisinin bile farkında değil. Kimseye cilve ifade edecek bir bakış atmıyor. İnan bana, o senden başkasının gözüne bakmak istemiyor. Ona iyi davran!”

“Öyle mi?” diye sordu Osman soğukça. “Benden hoşlandığını da nereden anladın?”

“Onu her fırsatta kırmasan, sen de anlarsın. Güzel olması önemli değil. Evet, çok güzel! Bence resim gibi... Ona bakmaktan zevk almayacak bir erkek tanımıyorum. Fakat onda

güzellikten başka şeyler de var! Bunu hepimiz görüyoruz. Sen de görmelisin... Ona işkence etmeyi bırak. İnan bana çok özel bir kız o!”

“Evet... Para için bedenini satan çıkarıcının teki.”

“Saçmalama! Bazen bu inadının sebebini anlamıyorum. Seni tanımakta zorlanıyorum. Tanımadığın bir kıza sırnaşıp rahatsız ediyorlar diye üç kişiyle kavga edip karakolluk olan sen değil misin? Şimdi senin yaptığın ne? Kızı aşağılamak sana çok mu rahatlık veriyor? Onu sürekli kırdığın zaman bu evlilik daha mı çekilir olacak?” Ters ters arkadaşını süzdü. “O zavallı zaten her şeyi kabullenmiş durumda. Selin’e de boşanmana karşı çıkmayacağını söylemiş. Bir süre sonra yine özgür bir aptal olacaksın. O da kim bilir kimin hak edeceği harika bir mücevher olarak, birisinin kendisini bulmasını bekleyecek!”

Osman midesinin burkulması karşısında rahatsız oldu. İki gün içinde bu kızın varlığına çok alışmıştı. Sürekli beraber oldukları için olsa gerekti ama gözlerinin sürekli o narin bedeni aradığını kabul etmeliydi. Arzusunun sadece cinsel olmadığını biliyordu. Demek ki alışkanlık böyle bir şeydi. Demek o yüzdən evli çiftler bir süre sonra hep birbirlerinin varlıklarına ihtiyaç duyuyorlardı.

Evliliği öncesinde kalan, haftalarca beraber karı koca hayatı yaşadığı sevgililerini düşündü. Cinsel devamlılığı olmayan hiçbir ilişkisi olmamıştı. Bu güne kadar istediği her kadını da elde etmişti. Ama bu çocuk... Sürekli olarak doğru düşünmesini önlüyordu. O lokantada yüzünü gördüğünden beri, vicdan azabıyla arzu arasında gidip geliyordu. Kızgınlığı da cabasıydı tabii. Böyle giderse akıl sağlığı tehlikeye girecekti. Kendisine ait olan ve tanıdığı her kadından daha harikulade olan bu baş belası, elde etmeye korktuğu bir çekiciliğe sahipti.

İsteseydi dün gece onu elde edebilir ve bu zorunlu evliliğin hiç değilse daha zevkli geçmesini sağlayabilirdi. Bunu bir teselli ikramiyesi olarak görebilirdi. Ama asıl korkusu, artık

başka kadınlara uzun süre bakamayacak olmasıydı. Şu anda bile, şurada kendisini süzen şu iki genç kızın çapkın bakışlarını hissediyor ama hiç ilgi duymuyordu. Aklındaki tek kadının artık Gülay olması da gerçekten kendisine çok utanç verici geliyordu. Aslında kızı kıırarak bu duygusunu törpülemeye çalışıyordu.

“Benden boşanacağını mı söylemiş?” diye sordu dalgınca.

“Hı hı.”

“Elbette boşanacak. Başka şansı yok. Sanırım servetimin bir kısmına sahip olunca daha mutlu olacaktır” dedi yine acımasızca.

“Sanırım...” dedi Mustafa. Arkadaşının ruh haline karışmak istemedi artık. “Hadi gidelim. Film başlayacak.”

Koltuğuna oturan Osman, yanında oturan kişiyi rahatsız etmemek için, mecburen yine Gülay’a doğru kaykıldı. Omuzları ve kolları değdi hafifçe. Ama kızın hemen duruşunu düzelterip kendisinden biraz uzaklaşması dikkatini çekti. Hoşuna gitmedi! Lanet olsun! Hiç hoşuna gitmemişti. Elindeki iki kutuyu işaret ederek “Meyve suyu ya da Kola?” diye sordu karısına donuk bir sesle... Gülay güzel gözlerini ona odakladı.

“Teşekkürler! Meyve suyunu ben alabilir miyim?” diye sordu nazikçe. Gülümsemeden, duru gözlerle adama bakışı, onu hem kurban hem de adamın her şeyini vermek isteyeceği bir melek şekline dönüştürmüştü. Karısının artık kendisine karşı gülümsemeye bile korktuğunu anlayabiliyordu. Nefis kırmızı dudaklarının kıvrılmasının genellikle başkaları için olması, şimdi de inanılmaz bir şekilde canını sıkıyordu. Kendisiyle konuşurken mesafeli ve tutuktu. Bu mahzun hali Selin veya küçük kız Derya olunca değişiyordu. Çoğu zaman onlarla çocuksu bir şekilde kıkırdıyordu da! Ama kendisine her dönüşünde, gülümsemesi usulca yok oluyordu.

Genç adam kutuyu açıp ona uzattı. Dişleri sıkılıydı. Böylesi daha iyiydi. Ona yakın olmak istemediğini hatırlattı yine

kendisine. Kızla fazla yakın olmamak daha iyiydi. Ayrıldıkları zaman çok anıları olsun istemiyordu. İçinden geçen ona sarılma ve kendisine çekme isteğini törpülemeliydi. Yine filmin kalanından hiçbir şey anlamadan, hiç zevk almadan oturdu. Yanındaki kızın cazibesini ona bakmadan bile hissedebiliyordu. Gülay artık kendi kolunu bir önceki devredeki gibi heyecanla sıkıyordu. Meyve suyu sakat elindeydi ama boşta kalan diğer elini az önceki gibi kendi kolu üzerine koyacağına kucağına kilitlemişti.

Gözünün ucuyla onun yüzüne baktı. Bir süre seyretti. Nasılsa filmin konusunu kaçırmıştı. Neden sonra Gülay da bu bakışı hissetti. Çekinikçe başını çevirdi. Göz göze geldiler. Gri gözleri karanlıkta ıslıl ıslıldı. Kocasına tam bir teslimiyetle bakıyordu. Yaralı ama durumu kabullenmiş bir bakıştı. İstenmediğini bilen ama yine de ona ait olmanın verdiği zorunluluğu gösteren bir bakış... Kırmızı rujlu dolgun dudakları, ıslak ve sanki bir bekleyiş içindeydi. Onu öpmeyi arzuladı. O dudaklar öpülmek için hazırды. Kendisine meydan okur gibi, aralanmış ve adamın bakışlarının üzerinde olduğunun bilincinde, baştan çıkarıcıydı.

“Bir şey mi oldu?” diye fısıldadı Gülay. Sesi çekinikti. Başını adama yaklaştırmış, kimseyi rahatsız etmemeye çalışıyordu. Mis gibi kokusu adamın burun deliklerinden içeriye sızdı. “Yanlış bir şey mi yaptım yine?” diye biraz üzgünce fısıldadı. Kocasının kendisine neden öyle dikkatle baktığını anlayamamıştı. Onu kızdıracak ne yapmış olabilirdi? Oysaki şimdi az önceki devrede olduğu gibi adama dokunmamak için elinden geleni yapıyordu. Daha neye kızmış olabilirdi ki? Meyve suyunu aldı diye mi?

Kocası bir an sessiz kaldı. Sonra “Hayır! Yanlış bir şey yapmadın...” dedi yavaşça. Kız kaşlarını kaldırdı. Anlamamıştı.

“Neden bakıyorsun o zaman?”

Osman “Yok bir şey. Boş ver!” diye mırıldandı. Sonra

içinden gelerek uzandı ve kızın kucağındaki elini tuttu. Pürüzsüz ve ılıktı. Zarif ince parmakları kendi parmakları arasında hapsoldü.

Gülay başını çevirdi. Filmi izlemeye çalıştı. Ama film bitinceye kadar elini kavrayan kocaman avucun ısınısını yüreğinde hissetti. Hem korkuyordu hem de garip bir heyecan duyuyordu. Adamın hangi sebeple elini tuttuğunu anlayamamıştı. Acaba bu da bir intikam alma planı mıydı?

Filmden sonra biraz yürüdüler. Sokaklar hava karardıktan sonra daha da hareketlenmişti sanki. Gülay elinde olmadan, kocasına sokuldu. Kalabalıkta başka şansı da yok gibiydi. Gelen geçene çarpmamak için onun iri bedenini koranak olarak kullanıyordu. Osman'a yan gözle bakınca, arada birbirlerine değiyor olmanın adamı rahatsız etmediğini fark etti. Hatta genç adam bir ara kızın koluna kendisi girdi ve onu yönlendirdi. Sıcak teması, kolunun kıyısından göğsüne değen baskısı ve sahipleniyormuş duygusu genç kızın hoşuna gitmişti. Yeni kabanının içinde vücudu, ateş gibi olmuştu. Adam kendisini bırakınca bile ısınısı gitmedi. Geceyi düşünmeden edemiyordu. Onunla yine aynı yatakta yatacağı ve bedeninin kendisine temas edeceğini düşüncesi onu heyecanlandırıyor. Belki de adam kendisine dokunmayacaktı bile ama onunla yan yana yatmak bile heyecan vericiydi. O kalın kolların kendisini sardığını hayal edince, içi ürperiyordu. Gerçekten de bir kadın gibi hissetmeye mi başlamıştı artık?

“Bacağı ağrıyor mu?” diye soran adamın hafif ilgili sesi ile kendisine geldi. Yürümleri devam ediyordu. Bu uzun adamın kendisiyle ilgilenmiş olması kalbini iyice ısıttı.

“Pek değil! İyileşiyor artık” dedi etkilendiğini belli etmemeye çalışarak. Gri güzel gözlerindeki mutluluğu kocası görmesin diye bakışlarını kaçırdı.

“Bu gece de yemeği dışarıda yiyeceğiz.” diye mırıldandı adam. “Bizi götürdükleri yeri biliyorum. Üç yüz metre daha var.

Yürüyemeyeceksen?.. Bir taksiyle...”

“Yok, yürürüm.” dedi uysalca Gülay. “Sorun değil.” Neden sorun oldu ki? Kolunda onun eli, göğsünün kıyısında sıcak teması... Böyle kilometrelerce yürüyebilirdi.

Adam sustu. Sonra alaycı bir tavırla “İstersen koluma sen girebilirsin? Daha rahat yürürsün. Sana destek olurum.” dedi.

“Ra... rahatsız olmaz mısınız?” diye sordu şaşkınca.

“Olmam! Ben istediğime göre?..”

Arkalarında yürüyen Mustafa ve Selin, birbirlerine gülümseyerek bakiştılar. Konuşmaları duymuyorlardı ama adamın hafif aralanan koluna, Gülay’ın elini yerleştirmesi ve narin vücudunu adama yaslaması çok hoşlarına gitmişti. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarını dışarıdan başka birinin gözüyle görmeleri gerekirdi. Yol boyunca Gülay adamın kolundan çıkmadı. Aksine daha da sarıldı. Bedenini adama daha da yasladı. Şimdi kendisini daha da emniyette ve sıcak hissediyordu. Atkısının üzerinde sarkan saçlarının bir kısmı adamın omzuna ve koluna sıvanmıştı. Fakat gözünün ucuyla baktığı adamın yüzündeki ifade henüz kendisi için tanıdık değildi.

Mustafa onları Malatya’nın merkezinde bulunan lüks ve iyi yemekler yapan Mangal Vadisi isimli iki katlı bir lokantaya götürdü. Yemekler gerçekten harikaydı. Sıcak bir ortamda, konuşarak yedikleri yemek sırasında, Osman da biraz açılmış, havadan sudan konuşmalara katılmaya başlamıştı. Arada gözleri karşılaşıyordu. Adamın sabırsız bir şekilde kendisini süzdüğünü görünce şaşırıldı. Neden böyle baktığını anlayamıyordu. Bakışlarındaki ateş görünür hale gelmişti neredeyse. Bluzunun üzerinde gezinen gözler, kendisini soyuyordu. Utanıyordu ama elinde olmadan da içi ürperiyordu. Neden göğüslerine böyle bakıyordu? Sanki... Sanki...

Kış günü kanal boyunda yedikleri dondurma da gerçekten çok güzeldi. Soğuk gecenin ayazı içlerini üşüteceğine,

aksine arkadaşlıkları sayesinde eğlenceli ve sıcaktı. Eve döndüklerinde oldukça geç olmuştu. Mustafa sadece bir sokak yanda oturan annesinden kızını almaya giderken iki genç kadın da mutfağa geçtiler. Yatmadan önce bir çay içmek iyi gelecekti.

“Teşekkürler.” dedi Gülay içtenlikle Selin’e. “Çok güzel bir gün geçirdim. Sayenizde...”

“Sevindim tatlım. Ben de öyle. Gerçekten gelmeniz, özellikle senin buradaki varlığın beni de mutlu etti. Kendimi kardeş bulmuş gibi hissediyorum.” Birbirlerine sarılıp, bir süre öyle kaldılar. “Yarın daha güzel olacak.” dedi Selin. Seninle alışverişe gideriz. Nasılsa erkekler toplantıda olacaklar.”

“Ne toplantısı?”

“Burada bir alışveriş merkezi yapılacakmış. Sanırım ikisi alacaklar işi. Mustafa tek başına yapamayacağı kadar büyük olduğunu söylüyor. Malum, Osman daha tecrübeli!”

“Osman çok mu zengin?” diye sordu masumca.

Selin hayretle kızın gözlerine baktı. “Bilmiyor musun?”

“Hayır!” dedi içtenlikle.

“Onunla Mustafa liseden arkadaşlarmış. Osman süper dahidir. İnanılmaz yeteneği sayesinde on iki yıl önce küçük bir büroda başlattığı inşaat işini son altı yılda dünya çapına taşıdı. Arap ülkeleri, Avrupa, Asya... belki Amerika bile vardır?..” Başını salladı. “Bilemiyorum... Şimdi de belki Türkiye'nin sayılı zenginlerindedir ama işlerini bir paravan ardından, kendisinin belirlediği yöneticilerle yönetiyor. Ceo mu ne deniyor... Bu yüzden kimse bilmez, tanımaz onu. Cimri değildir. Buna sen de şahit olmuşsundur. Yine de genellikle sade bir hayat yaşar. Kullandığı cipten daha iyilerini de alabilir tabii ama dikkat çekmemek için sade yaşamayı tercih eder. Ender olarak bazı işlerle kendisinin ilgilendiğini duydum. Birisi sizin köyünüze yaptırdığı köprü! Onu bir kuruş almadan yaptırdığını biliyorsun. Askerliğini o bölgede yapmış. Sanırım arada sırada faal bir hayat sürmek istiyor.”

Selin susup Gülay'a baktı. İyice vurguladı.

“Yani artık sen de çok zengin bir kadınsın!”

Genç kız üzüntüyle başını salladı. “Sen de onunla para için evlendiğimi sanıyorsun. Doğru değil bu! Biliyor musun, boşanınca ben onun servetinden bir kuruş bile istemiyorum...”

Selin kaşlarını kaldırdı. “Boşanınca mı? Neden?”

Gülay omuz silkti. “Bana çarptığı zaman, bu evliliği hak ettiğini, cezalandırılması gerektiğini düşünmüştüm. İlk zaman kızgındım. O kadar çok acım vardı ki, dayanamayacağımı sandığım günler oldu. Kazadan dolayı olan acılar, amelihatlardan dolayı olan acılar... Da...dayanılacak gibi değildi. Babama çok yalvardım ama? Belki de bu evliliğin... olması hoşuma gidecekti...” Gözlerini kapıya çevirdi. Kocasının duymasını istemiyordu. Sonra yeniden kıza baktı. “Sanırım bu evlilik olayında benim de hatam oldu. Ben... Ben onu daha evvelden de görmüştüm. Birkaç kere... Aslında... onu çok... gerçekten çok beğenmişim ve bunu anneme söylemişim. Özel bir şey değildi. İki kadın arasındaki bir paylaşmaydı sadece... O babamın şantiyesindeydi. Bir sürü erkek görmüştüm ama o hepsiden de çok yakışıklıydı. Çok heybetliydi. Filmlerdeki adamlar gibiydi. Kendisinden emin, ne yapacağını bilen, karizmatik... Ama sadece işiyle ilgileniyordu. Beni hiç görmedi. Ben de onu oradaki mühendislerden birisi zannettim. Patron olduğunu düşünmedim önce. Patron olamayacak kadar gençti.”

“İlginçleşmeye başlıyor şimdi...” dedi Selin. “Eee, sonra?”

“Annem gülerek onun patron olduğunu söyledi. Hayal kurmamamı söyledi. Kabullendim tabii... Onu iki kere daha gördüm ama önemsememeye çalıştım. Sonra... Sonra o berbat kaza oldu. Bana çarpanın o olduğunu biliyordum tabii. Kazadan sonra öğrendim. Sonra babam ikimizin evleneceğimizi söyledi. Dediğim gibi, ilk anda, başlangıçta... hoşuma gitti. Zorla olacağını da bilmiyordum. Düşününce mantıksız olduğunu

keşfettim. Bir erkek vicdan azabıyla böyle bir evlilik yapmak istemezdi. Hele onun gibi birisi... Babam gerçeği açıklamak zorunda kaldı. Başka çaremiz olmadığını söyledi. Bu evlilik olmalıydı. Şimdi düşününce Osman Bey'in... Osman'ın haklı olduğunu anlıyorum. Babam beni o beşik kertmemden kurtarmaya çalışıyordu sanırım. Babam kesin kararlıydı. Çaresizdim... Kabul ettim... Kafam çok karıştı... Ama ertesi gün düşününce bunu ona yapamayacağımı anladım. Babam her şeyi ayarlamıştı. Babama ve anneme saatlerce yalvardım. Babam sorun olmadığını, eğer evlenme gerçekleşmezse, Osman'ın hapiste kalacağını, böylece ona iyilik yaptığımı, onu kurtardığımı söyledi. Başlangıçta bana kötü davranabileceğini de ekledi tabii.”

“Ve de davrandı, değil mi?”

“Davranmakta haklıydı! Çok kırıldım ama yine de haklıydı. O kazada ben de kısmen sorumluydum. Karlı yolda dalgın dalgın yürüyordum. Bir insanın özgürlüğünü bu şekilde kaybetmesinin yanlış olduğunu biliyorum. Onun istediği kadını böyle yüksek bedel ödemededen alabileceğini görebiliyorum. O çok yakışıklı... İsteddiği her kadını elde edebilir. Neden istemediği bir kadına bağlı kalsın ki?”

“Sen kendi güzelliğini küçümsüyorsun! Sana bakışlarını görebiliyorum.” dedi Selin. “Bence istemese de bu evliliğe bir şans verecek... Bunu kabul etmeyecek ama seni bırakmamak için elinden geleni yapacak... Biliyorum... Onun gözlerindeki sahiplenmeyi görebiliyorum... O sana sahip olmaktan -kabul etmese de- çok hoşnut! Eğer istiyorsan bu evliliğe devam etmelisin...”

“O istemese bile mi? O karısı olmamı istemiyor...”

Selin sustu. Kararsız bakışlarla Gülay'ın güzel yüzünü süzüyordu.

“İstemesini sağlayabilirsin! Hiç beraber oldunuz mu?” diye sordu birden. Bakışları biraz muzipti. “Yatakta?.. Seks

olarak yani?..”

Kız kızardı. Başını iki yana salladı. “Hayır!” Utangaçça gözlerini kaçırdı. “Evlendiğimizde bana hemen asla karı koca olamayacağımızı, beni istemediğini, ona hiç çekici gelmediğimi söyledi...”

Bir an duraklaması Selin’in dikkatini çekmişti. Aynı muziplikle sordu. “Ama?”

“Şey... Yok bir şey...”

“Söyle hadi!” diye ısrar etti hamile kadın.

“Eee... Dün gece... yatakta beni öptü. İlk kez birisi beni öptü. Ve... şey... çok güzeldi. Ben öpüşmekten... çok hoşlandım. O da önce hoşlandı. Fakat sonra sanırım aklına nasıl evlendiğimiz geldi, kendisini tuttu. Beni rol yapmakla suçladı. Evliliğimizi devam ettirmek için onunla yatmaya çalıştığımı söyledi.”

“Rol mü yapıyordun?”

“Elbette hayır!” Kızardı ama doğruyu itiraf etmek onu rahatlatmıştı.

“Seni okşadı mı?”

“Evet” Sesi fısıltı gibiydi.

“Sana söylemişim. Hiçbir erkek koynunda yatan, üstelik de senin gibi güzel bir kadına uzun süre dayanamaz. Hoşlandın mı bari?”

“Evet!” diye itiraf etti yine. “İsteseydi... ben kendimi ona verebilirdim. Boşansak bile onunla olurum. Kendimi affettirmek için... Hem... onun gibi birisine dayanmak çok zor!”

Selin pis pis kıkırdadı. “Affettirmeyi falan boş ver şimdi! Onun ne seksi olduğunu bütün dünya âlem biliyor. Sen de sevişmek istiyorsun yani?”

Gülay dehşetle gözlerini odaya çevirdi. Bunları Osman’ın duyması korkunç olurdu. “Böyle söyleme! Kendimi

kötü hissediyorum.”

“Ütanma, seks güzeldir. Sana bir akıl vereyim mi? Sana sahip olabilir ama onları ele geçirmesi için bence biraz uğraştır. Acele etme... Hediyeni ona vermeyi elinden geldiğince geciktir. Bırak arada sana dokunsun... Göğüslerini filan bırak ellesin. Erkekler onlara bayılır. Tabii fazla da serbest bırakma! Sana dokunmaktan hoşlandıysa, her fırsatta yine yapmak isteyecektir. Belki de daha fazlasını ister? Eğer tadını alıp da sana istediği kadar dokunamazsa, seni daha çok arzulayacak ve daha çok düşünecektir.

“Ben... ben...” kekeledi. “Ne yapabilirim? Ona engel olamıyorum ki! Bana dokunduğu anda kendimi kaybediyorum. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Zaten vaktimiz kalmadı. Bir iki gün sonra beni bırakıp gidecek!”

“Püh... Olsun, döner... merak etme. Ben bu yöntemi hep uygularım. Bir erkek bir kadına arzu duyup da kendisini rahatlatamadığı zaman, mutlaka çıldırır. Sonra dizlerinin üstünde geri döner.” Gözleri gülerken, kocasını düşünüp kıkırdadı. “Bende hep işe yaramıştır.”

Gülay umutsuzdu bu konuda. “Fakat siz gerçekten evlisiniz. O İstanbul’a gidince hemen bir kadın bulur ve arzularını tatmin edebilir...”

“Olabilir. Ama sanmam! Önce ona küçük ödüller ver. Elde edecekmiş gibi zannetsin. Oranı buranı göster, dediğim gibi bazen ellemesine izin ver, ama o kadar! Akli gördüklerinde kaldıkça, başka kadınlara bakamayacaktır.” Göz kırptı. “Yani seksi ol biraz. Soyunurken, giyinirken falan! Hatta sen de ona dokun. Erkekler dokunulmaktan hoşlanırlar. Fakat tam zamanında da geri çekil. Kendi oyununa gelme.” Karnını gösterdi. “Bu öyle oldu.”

Gülay kendisini tutamadı, ikisi de neşeyle gülüştüler. Kızın tavsiyeleri üzerinde ciddi olarak düşündü. Haklı olabilir miydi? Bu evliliği sürdürmek için şansı olabilir miydi?

O sırada içeriye küçük kızı girince, Selin sevinçle kızına sarıldı. “Aman da aşkım gelmiş. Canımın içi, nasılsın bakayım? Anneyi özledin mi?” Keyifle kızını öpüp miniciklayıp duruyordu.

Çaylarını hep beraber içerken, vakit neredeyse on ikiye geliyordu. Küçük Derya çoktan uyumuş, odasına yatırılmıştı. Selin kocasına döndü.

“Siz yarın isteyken, biz de alışverişe çıkacağız.” dedi. “İstedğin bir şey var mı hayatım?”

“Öyle mi? Bana yine masraf var yani!” derken keyifle gülüyordu Mustafa. Kara gözleri karısına sevgi ile bakıyordu. Omuz silkti. “Bir şey istemem.”

“Gülay ne istiyorsa alın.” diye mırıldandı Osman. “Ona kredi kartımı veririm. Geceliğe de ihtiyacı vardı. Almayı sürekli unutuyoruz. Benim pijamam ona büyük geliyor. İyisinden birkaç tane alın...”

“Açık saçık mı olsun?” diye kıkırdayan Selin’e Osman öyle ters baktı ki, Selin iki elini havaya kaldırdı gülererek. “Tamam, şaka yaptım. Sen kartını bırak da, biz seni batıralım. Burada çok harika ama aynı zamanda çok da pahalı şeyler vardır. Ankara’ da bile bulamazsın Gülay!”

“Zaten bir sürü şey almıştık...” diye itiraz edecek oldu Gülay.

“Saçma... Bir kadın için her zaman alınacak daha yeni ve güzel bir şey vardır...” dedi Selin. Filozofça konuşması ikisini de güldürdü. Bu sıcak yakınlık Osman’ın yüzünün asılmasına sebep oldu. Çayını bitiren Osman, bardağını sehpaye bırakıp yan gözle saate baktı.

“Yarın dokuzda toplantıda olacağız. Artık yatsak mı?” diye sordu. Asık suratına rağmen sakın görünümlüydü. Bakışlarında ise Gülay için anlayamadığı bir ifade vardı. Tıpkı lokantadaki gibi bakıyordu. Utanmasa göğüslerini orada okşayacaktı. Gülay onun bunu yapmak istediğini hissetti. Yatak

odasına gidince... Acaba?

Mustafa “Doğru...” deyip ayağa kalkmak için bir hareket yapınca, Selin hemen atıldı. Osman’ın bakışlarını hissetmişti. Bir kadın olarak o bakışların ne demek olduğunu rahatça keşfetmişti. İçinden gülererek “Siz yatın. Bizim biraz işimiz var,” diye araya girdi.

“Ne işiymiş o?” diye Mustafa şaşkınca sordu. Yerinde kalakalmıştı. Osman’ın da kaşları çatılmıştı.

“Gülay’a düğün fotoğraflarımızı göstereceğime söz verdim.”

Adam elini salladı. “O iş uzun sürer. Hadi yatalım tatlım... Yarın bakarsınız!”

“Uzun sürmez hayatım.” Selin’in sesindeki tatlı bir kararlılık vardı. “Yarın hiç vaktimiz olmayacak. Siz şimdi gidip yatın, biz on dakika sonra geliriz...”

Mustafa kadının sesindeki sıcaklığa gizlenmiş baskıyı hissetti. Çaresizce ayağa kalktı. “Peki, ben gittim o zaman. Hadi Osman, sen de yat bari. Yarın zor bir gün olacak. Öğleden sonra da inşaat alanına gideceğiz. Gerçi kar altındadır ama..”

“Sen yat!” dedi Osman kısıklı gözlerle. Gülay’a çevirdiği bakışlarında normal olmayan bir sakinlik vardı. “Ben biraz daha burada kalabilirim. Sizi bekleyeceğim.”

Selin, başını iki yana salladı hemen. “Olmaz, biz kız kızı konuşacağız. Erkeklerin ne işi var burada? Ha, istersen sen tek başına otur, biz de mutfağa geçebiliriz!”

Osman dişlerini sıktı. Kara gözleri bir an için ışıldamıştı. Sonra başını sallayıp isteksizce doğruldu. İstenmediğini anlamış gibiydi. Uzun boyuyla korkutucu bir dev gibi dikildi karşılına. “Peki, ama geç kalmayın...” diye homurdandı.

“On dakika sonra karını alabilirsin...” diye yalan attı Selin. Erkekler çekilince de gülererek kızı göz kırptı. “Uykun var mı? Burada biraz oyalanacağız da...” Başıyla Osman’ın gittiği

yönü işaret etti. “Yatağa yatınca on dakikada uyumayan erkek tanımam. Azıcık seni özlesin. Nasılsa yarın erken kalkmamızı gerektirecek bir şey yok. Derya’nın okulu öğleden sonra...”

Gülay sesini çıkarmadı. Akı kocasının bakışlarında kalmıştı. Kendisine öyle istekle bakmıştı ki! Garipti...

En az iki saat, gerçekten de resimlere baktılar. Selin’in gençlik resimlerinden, düğünde çekilenlere ve bu güne kadar olan tüm resimleri, neredeyse bir koli albüm içeriyordu. “Gördün mü? Mustafa evlendiğimizde ne zayıftı? Ben de tabii.”

“Sen hiç değişmemişsin.” dedi içtenlikle Gülay. “İnan bana şimdi daha güzelsin!”

“Biliyorum.” dedi kadın. Sonra kocasına olan sevgisini belli edercesine “Mustafa harika bir insandır. Beni hep mutlu etmiştir. Onu çok seviyorum.” dedi içtenlikle. “Tabii sık sık söylemiyorum. Önemli olan göstermek! Şımarır sonra. Saat kaç oldu? Ooo? Çok geç olmuş. Hadi yatalım artık! Gözlerin uykulu bakıyor. Dün gece fazla uyuyamadın her halde!” sesi alaycıydı.

Gülay başını salladı. “Evet! Pek uyuyamadım.”

“Bu gece uyursun. Merak etme. Sanırım kocan çoktan uyumuştur. Uyanıksa da bırak istiyorsa biraz mıncıklasın. Sonra sabun gibi kay kollarından. Birkaç gün içinde kuzu gibi olur. Hiçbir erkek uzun süre seks yapmadan duramaz.” Derin bir nefes alıp yanaklarını tuttu. “Ay... Ben de çok terbiyesizim. Beni durdur.” Gülüşerek birbirlerini öptüler ve odalarına çekildiler.

Gülay odaya girdiğinde, gerçekten de Osman yatağa sırtüstü uzanmış ve uyuyup kalmıştı. Bir elini başının altına dayamış, bir eli de karnının üstünde, sessizce uyuyordu. Kendisini beklerken uyuduğu açıktı. Oda sıcaktı ama yine de önce gidip üzerini örttü. Soyundu. Eli sutyeninin kopçasına gitti. İliklemektense açmak nispeten kolaydı. Kopçaları takmak gerçekten zordu. Kolunun en kısa sürede iyileşmesini umdu. Yoksa Ankara’ da uzunca bir süre sutyenini kazak giyer gibi

giymek zorunda kalacaktı ve bu bile zordu. Belki de yine giymemek en iyisiydi. Sadece külotuyla kalıp, üzerine adamın geniş pijama üstünü giydi. Zaten etek gibi neredeyse dizlerine kadar uzuyordu.

Banyoda yüzünü gözünü temizleyip, dişlerini fırçaladı. Geriye dönüp lambayı kapattı. Örtüyü kaldırıp usulca yatağa girdi. İçerisi sıcacık olmuştu. Bu tatlı sıcaklıkla rahatlayıp sırt üstü yatan adamın geniş vücudunu doğru sokuldu. Isısını daha fazla hissetmek istiyordu. Genç adam kolunu indirip ona sardı ve kendisine çekti. Onun uykusunda yaptığı bu harekete ses çıkarmadı. Alçılı kolu üzerinde onun gövdesine yapışmıştı. Yine de canı acımıyordu. Bir el sırtını bilinçsizce okşarken diğer eli de önce kalçasını tutmuş, bir süre okşamıştı. Sonra da açıkta kalan çıplak bacağı rahatlıkla kavramış ve kendi kalın bacağı üzerine çekmişti. İçerisi sıcak olduğu için olsa gerek, yine altına pijama giymeden, çıplak olarak yatmıştı. Genç kızın bacağı şimdi onunkilerin üzerindeydi. Onun iri eli de kendi çıplak bacağında...

Bu şekilde uyuyamazdı ki!

Uyumak gerçekten de zor olacaktı. Yakınlığı içinde fırtınalar koparıyordu. Dudaklarını sıktı. Gözleri onun yüzünde, elini yavaşça kaydırды. Eliyle adamın çıplak bacağına dokundu. Tepki vermediğini görünce biraz daha rahat olarak bacağına avucuyla tuttu. Parmaklarının arasında kasları ve onu saran tüyleri hissetti. İçinde bir şeyler kıpırdadı. Zaten o şey neyse, bu adamla tanıştığından beri hiç yerinde durmuyordu. O kendisine her dokunuşunda, her bakışında, korkunun haricinde başka hisler de yaşamaya başlamıştı.

Yeniden gözlerini kocasını yüzüne çevirdi. Hâlâ uyuduğunu görünce cesareti arttı. Yapabilir miydi? Elbette yapabiliirdi... Madem o kendisini okşayabiliyordu?

Ya uyanırsa? O zaman da uyuyor numarası yapardı...

Parmak uçlarını yavaşça kaldırdı. Elini ona

dokundurmadan yukarıya doğru hareket ettirdi. Nefesini tutmuştu. Bu kadar edepsiz olmasına inanamıyordu. Acele etmeden elini genç adamın iç çamaşırına götürdü. Önce hafifçe dokundurdu. İncecik kumaşın altından hissettiği şey ödünü koparınca hemen geri çekti. Hayır, yapamayacaktı... Gözlerini yine kocasının yüzüne dikti. Dün gece o da uyumamıştı ve bugün de erkenden işe gitmişlerdi. Yorgun olduğu belliydi. Kesinlikle derin derin uyuyordu.

Bedenini kedi gibi, az bir şey daha kıvıldatıp iyice adama yanaştırdı. Bu vücudu hiç yabancılamadığı gibi, çok da çekici buluyordu. Başka kadınların bu adama ait olan her şeyi gördüklerini bilmek de kendisini huzursuz ediyordu. Artık kendisinin de haberdar olduğu lezzetli öpücüklerinden başka kadınların da tatmış olması canını sıkıyordu. Doğaldı elbet ama... hoşuna gitmiyordu. Ve okşayışlarından kendisi gibi başka kadınlar da faydalanmışlardı. Ve tutmaya çekindiği şu şey... Başka kadınlar şüphesiz ki... Sıkıntıyla iç çekti. Uyumalıydı... ama nasıl? Böyle değil! Elini ürkerek yine kaldırdı. Amacına erişmeden uyuyamayacaktı. İçindeki terbiyesiz kadına engel olamıyordu. Avucu terlemişti. Sonra usul usul indirdi. Ve... Ve evet, işte buradaydı. Gülümsedi. Elinin ağırlığını yavaş yavaş üzerine bıraktı. Sandığından da büyüktü. Gülümsemesi zafer gülümsemesine döndü. Hiç değilse bir süre için bu güçlü beden kendisini.

Sabah uyandığında yatakta yalnızdı. Kedi gibi gerindi. Çok güzel uyumuştı. Buğulu gözlerini araladı. Uykulu ve o kadar güzel gözlerdi ki, her hangi bir erkek onlar için her şeyi yapabiliirdi. Dinlenmenin verdiği etkiyle gülümsedi. Şunu kabul etmeliydi ki, bir erkeğe sarılarak uyumak, insana iyi geliyordu. O terbiyesizce hamlesinden sonra uykuya dalmış, bir ara uyandığında sırtını adamın göğsüne yasladığını fark etmişti. Gece dönmüş olmalıydı. Bu sefer göğüsleri adamın hâkimiyetindeydi. Araştıran avuçların mıcıklaması uyanmasına sebep olmuş olmalıydı. Osman için önemsiz, bilinçsiz yapılan

dokunuşlar olduğunu bildiği için aldırılmamış yine uyumuştı. Üstelik kalçalarında da hoşuna giden bir baskı vardı.

Başını çevirince birden kocasını gördü. Genç adam çoktan kalkıp duş almış ve giyinmiş, yatağın kıyısında öylece kendisini süzüyordu.

Yüzü yine ifadesiz ve biraz sertti. Uyku sersemi doğruldu. Gözlerini ovuştururken, pijamanın bir omzu göğüs uçlarına kadar indi. Adam bu açıktaki kalan kısma kaydırıp gözlerini yavaşça. Gülay da çekinerek gülümsedi ona. Hayranlıkla kocasını süzdü.

“Günaydın! Gidiyor musun?” dedi çocuksu tavrıyla. Yakışıklılığı karşısında nefesi kesilmişti.

Kocasının üzerinde yeni aldıkları takım elbise vardı ve inanılmaz yakışmıştı. Beyaz gömleği ve kravatı da tam olmuştu. Geniş omuzları ve geniş göğsü iyice meydana çıkmıştı. Ceketinin düğmeleri açıldı ve altındaki bembeyaz gömleği kaslı göğsünü gizleyemiyordu. Siyah kravatı da ustalıkla bağlanmıştı.

“Evet” dedi adam onu süzmeye devam ederek.

“Dur, kahvaltı hazırla...”

“Gerek yok!” diyerek onu engelledi adam. “Dışarıda Mustafa’yla sıcak bir çorba içeriz biz. Sen uyumana bak. Sana pek kullanmadığım bir kartımı bıraktım. Masanın üzerinde... Şifresini de bir kâğıda yazıp yanına koydum. İstedğin her şeyi alabilirsin. Sana yeni kart çıkartıncaya kadar onu kullanmanı istiyorum. Limiti yüksektir. Bir araba bile alabilirsin... Her ay limiti kadar harcama yapmakta özgürsün. Ben bunu karşılıyorum.”

“Fakat... bu çok para!”

Genç adam umursamazca omuz silkti. Gözleri hâlâ çıplak omzunda ve diri göğsünün görünen üst kısmındaydı. “Eşim olduğuna göre... öyle olmalı. Ayrıca sana nakit para da bıraktım. Ankara’ya gidince sana bir hesap açtırırım. Nakit ihtiyacın için.”

“Sağ ol...” Sesi fısıltı gibiydi. Onun bu hafif ilgili hali bile hoşuna gidiyordu. İstese ne para bırakırdı ne de onun yeni bir şeyler almasına izin verirdi.

Adam derin bir nefes aldı. Uzun zamandır onun güzelliğini seyrediyordu. Gitmek istemesine rağmen bir türlü yerinden kıpırdayamamıştı. Yüzündeki memnun gülümseme ile uyumasını seyretmişti. Kızıl saçları ve beyaz yüzü ne tatlı bir tezat oluşturmuştu. Şimdi de sabahım köründe, hiçbir kadında görmediği kadar seksî bir şekilde kendisine bakıyordu.

Sonra direnmeyi bıraktı. Yatağa yaklaşp kıyısına oturdu yavaşça. Bir süre güzel gri gözlerine, çıplak ve zayıf omuz kemikleri üzerine yayılan dalgalı saçlarına baktı. “Seni parasız bırakacağımı mı düşündün?” diye mırıldandı. Onu okşamak istiyordu. Çekip dudaklarından öpmek ve yalvarıncaya kadar salmamak istiyordu. Çok tehlikeliydi. “Sana kızabilirim... Bana yaptığınız şeyden hoşlanmayabilirim. Fakat gerçekleri değiştiremem... Ne yazık ki karımsın! Senden sorumluyum... Bir şekilde hayatımdasın!”

“Asalak gibi...” diye mırıldandı Gülay. Sesi kırgındı. Osman gerildi. Kaşlarını çatıp onu onaylamak istedi ama yapamadı. Kendi kabalığını bilmeyecek kadar aptal değildi.

Anlamazdan gelip devam etti. “Karım olduğuna göre, beni en iyi şekilde temsil etmen gerektiğini biliyorsun!”

“Tabii bir süre için...” diye ekledi Gülay. Gözleri adamın gözlerindekiydi. “Beni boşayınca kadar...”

“Evet, doğru...” Doğruydu ama bu fikir şimdi garip bir şekilde çok uzak geliyordu. Genç adam bir elini yavaşça kızın göğsüne götürdü. Pijamayı daha da sıyırıp meydana çıkardığı diri, çıplak göğsünü kavradı. Başparmağının altında sertleşen göğüs ucunu yavaşça okşadı. Dalgın dalgın sordu. “Boşanmak istemiyor musun?”

Gülay nefesini tutmuştu. Bu adam her istediği an kendisini okşuyordu. Her istediği an bir dokunuşuyla ona sahip

olduğunu gösterebiliyordu. Elinden hiçbir şey gelmeden sadece dokunuşlarını hissediyordu. Ama onun da bilmediği bir şey vardı. Genç kız da gece ona dokunmuştu. Hem de avucu altında iyice hissedecek kadar...

“Niye isteyeyim ki? Hangi kadın evlenip boşanmak ister?” dedi çocukça. Osman cevap vermedi. Dokunuşlarındaki elektrik genç kızın bütün vücuduna yayılmak üzereydi. Önce genç adamın biraz kendisini okşamasına izin verdi. Gözlerini hafif kapamış, okşamasındaki yoğunluğu hissetmek için göğüslerini biraz öne çıkarmıştı. Sonra Selin’in önerisi aklına geldi. Yeterince okşadığına karar verdi. Elini nazikçe tutup göğüslerini geri çekti.

“İşe geç kalacaksın!” Elinin altında adamın eli çok erkeksiydi. Onu salmadı. Tutmak hoşuna gidiyordu. Kocasının keskin gözleri kendi yüzünden, açıkta duran göğsüne kaydı. Sonunda doğrulup ayağa kalktı genç adam. Elini kızın avucundan isteksizce çekti. Gülay da yavaşça örtünmüştü.

“Selin’e de güzel bir hediye al. O iyi bir kızdır...” diye mırıldandı. Akıllı kızın güzel vücudundaydı.

“Peki!” dedi Gülay uysalca.

O gün iki kız bütün Malatya’yı gezdiler. Bazı yerlere Selin’in küçük Toyota Yaris’i ile gittiler. Gülay aldıklarını düşününce biraz utanıyordu. Ama Osman’ın kendisine istediği her şeyi alabileceğini söylediğini hatırladıkça da içi rahatlıyordu. Makyaj malzemesinden geceliğe, ince seksi çoraplardan yeni bluzlara kadar bir sürü şey aldı. Çoğu tabii ki Selin’in zorlaması ile olmuştu. Ona hediye olarak güzel altın bir künye ve kolye-küpe takımı aldı. Kocasına da hediye olarak iyi bir deri kemer, pantolon ve gömlek-kravat seti aldı. Küçük kıza ise bir sürü oyuncak aldı. Böyle zengin olup hesap yapmadan harcamak güzel bir şeydi.

Osman’a da bir şey alsaydı mıydı?

Adam için ne alacağını bilemedi. Her şeyi olan birisine

ne alınırdı ki? Sonra güzel bir kaşe ceket gördü. Adamın geniş omuzlarına, siyah saçlarına çok uyacaktı. En geniş bedeni seçip, Selin' e sordu. "Bu nasıl?"

"Çok güzel. Kumaşı da harika! Sanırım beğenir."

"Çok pahalı ama..."

"Boş ver. Parasını da nasılsa o ödüyor. Gel, bak, şurada da harika bir etek var."

Eve döndüklerinde adamlar henüz gelmemişlerdi. Ama akşam yemeği saati yaklaşmıştı. Ellerindeki poşetleri bir yere yığıp hemen yemek yapmaya koyuldular. Eğlenmiş ve yorulmuşlardı. Gülerek işlerini tamamladılar. Bir an sonra Selin içtenlikle ona döndü ve "Seni çok özleyeceğim. Yarın gidiyor olmanız çok kötü. Keşke işleri yolunda gitmese de birkaç gün daha kalmanız gerekse..." dedi.

Gülay sevgiyle ona sarıldı. "Gerçekten de çok iyisin. Seni tanıdığımı çok memnunum. Belki yine görüşürüz."

"Görüşürüz tabii."

O esnada Selin'in cep telefonu çalmaya başladı. Telefonun sesi ile ayrıldılar. Selin cep telefonuna yöneldi. Masanın üstünde duran telefonu alıp kaldırdı. Arayan kocasıydı. Bir süre konuşup başını salladı. Sonra telefonu kapattı. "Akşam yemeğine gelemeyeceklermiş. İş yemeğine çıkmışlar. Bence gece yarısından önce dönmezler. Biz yemeğimizi yer, televizyon seyrederek."

Üzülmüştü Gülay! Demek bu gece yoklardı? Yarın belki de kocasını göreceği son gündü. Onu görebileceği zamandan çalınmış gibi hissetti. Geriye bir tek yarın kalmıştı!

Akşam saatleri yine de eğlenceli geçti. Gülay biraz televizyon seyretmiş, biraz çocukla oynamıştı. Selin'le konuşmaları da, ıvır zıvır üzerineydi. Hiç sıkılmadı genç kız. Böylece adamı biraz aklından çıkarabilmişti. Vakit hızla ilerliyordu. Neden sonra, gece yarısına doğru kapı açıldı. İki kadın da kapı sesini duymuşlardı. Yerlerinden kalkıp,

koridordan kapıya doğru yöneldiler ve erkekleri karşıladılar.

Mustafa'nın çakır keyif olduğu belliydi. Osman ise kısıklı gözlerle hemen onun arkasında, adamı dik tutmaya çalışıyordu. Alkollü olup olmadığı belli değildi. Ters bir şekilde "Kocanın içkiyi biraz fazla kaçırdı..." dediği zaman, sesinde en ufak bir alkol belirtisi de yoktu. Selin hemen kocasına sarılıp destek oldu.

"Ben iyiyim." diye çakır keyif bir şekilde kıkırdadı Mustafa. "Tatlı karım benim. Ben çok iyiyim. Bak, Gülay, Osman bir yudum bile içmedi." Yine güldü. "Kaza onu akıllandırmış. Sadece su içti. Ben de sadece birkaç kadeh içtim."

"Ama sana dokunduğunu biliyordun, koca bebek." diye söylendi Selin. "Hadi seni odaya götürüyüm. Elini yüzünü yıka da kendine gel. Sonra güzel bir uyku çek." Özür diler gibi ikisine de gülümseyip, kocasını yavaş yavaş odalarına götürdü. Gülay'la Osman girişte yalnız kalmışlardı. Genç kız ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Vakur bir şekilde kocasının yanın gözlerine baktı. Sonra çekinikçe adama gülümsedi.

"Hoş geldin!" diye aynı çekiniklikle mırıldandı. Onun kendisine nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Üstelik kocasının kendisine niye öyle dik dik baktığını da anlayamıyordu.

Adam kaliteli kabanını çıkardı. Üzerindeki pahalı takımı ile şimdi gerçekten erişilmez bir işadamı olduğu belliydi. Kabanını asıp kıza döndü. "Hoş bulduk!" derken asık suratıyla genç kıza baştan aşağıya yine süzdü. Çelimsiz ama seksi bedenini, güzel yüzünü inceledi. Boyun eğmiş haline rağmen gururla parlayan güzel gözlerine baktı. Tüm hakaretlerine rağmen, tüm aşağılamalarına rağmen sesini çıkarmayacak ve direnecek kadar asil bir kız görüyordu artık karşısında.

Sonra derin bir nefes alıp otoriter bir tavırla emretti.

"Gel buraya!"

Gülay yutkundu. Ne emretmişti? Neden? Yanına gitmesini neden istiyordu? Neden böyle bakıyordu?

Çekinerek bir adım attı. Sonra yavaş yavaş kocasına yanaştı. Onun yanında kendisini çok narin hissediyordu. Uzun boylu bir kız olmasına rağmen böyle dev gibi bir adamın yanında ürpermek çok zordu. Heyecanını örtmeye çalıştı. Aralarında çok az bir mesafe kalıncaya kadar yanaştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sadece kendisine bakan adamın yakıcı gözlerine kilitlenmişti. Osman kıpırdamadan durup kızın gelişini izledi.

“İyice yanaş...” dedi Osman.

Duraklamış olan Gülay ona iyice yanaştı. Şimdi neredeyse göğüsleri ona değiyordu. Osman ise nefes bile almadan bu güzelliği seyrediyordu. Kendisine doğru bir alev tanrıçası geliyordu sanki! Tarih öncesi kahramanına kendisini sunan bir tanrıçadan bile güzeldi.

Sonra her hangi bir ipucu vermeden, ansızın, yumuşak bir hareketle uzanıp kendisine çekti onu. Gülay şaşkınlıkla ona yaslandı. Başını kaldırmış, iri gözlerle adama bakıyordu. Bir el belini kavrarken bir el de kalçalarını yakalamıştı. Sonra ne olduğunu anlamadan dudaklarında sert ve ateşli bir öpücük hissetti.

Genç kız önce ne olduğunu anlayamadı... Sonra serin dudakların tatlı baskısını algıladı. İlk öpücüğü gibi, lezzetli ve heyecan vericiydi. Karşı konulmaz ve arzu doluydu. Kendisinden cevap almak için baskıcıydı. Buna gerek yoktu... Farkında olmadan dudaklarını araladı. Hafifçe kıpırdattı dudaklarını... Bu harikaydı. Tam tüm heyecanı ile ona sarılıp, cevap vermeye hazırlanırken genç adam dudaklarını geri çekti. İçindeki cevap verme arzusuyla öylece kalakalan Gülay, çakmak çakmak olan gözleri adamın gözlerinde, ne yapacağını bilemedi.

“Bütün gün bunu arzuladım.” diye homurdandı adam. Kızgındı... Kızgın olduğu belliydi ama bu sefer Gülay’a değil

gibiymi. “Aklımı senden ve vücudundan uzak tutamıyorum,” dedi sinirle. Bakışları güzel gri gözlerde, dolgun ve titreyen dudaklarda gezindi. Sonra zorlanıyormuş gibi, uzanıp kızı bir daha öptü. Daha uzun ve yavaştı. Gülay dudaklarını aralayıp adamın kendi alt dudağını arzuyla yakalamasına izin verdi. Nefesi kesilerek vücudunu ona bastırđı. Elinde olmadan öpüşüne karşılık verdi. Dudaklarının altındaki haşın dudaklarının lezzetini algıladığında, öpüşmenin gerçekten de çok güzel olduğunu düşündü. Adam başını kaldırdığında, bu gece onu durduramayacağını da yanan gözlerinden anladı. Osman gözleriyle ne istediğini çok iyi anlatıyordu. Aslında... durdurmak da istemiyordu.

“Selin gelecek...” diye vücudunu ondan ayırmaya çalıştı. Ona verdiği karşılıktan sonra utanmıştı. Diğer yandan adamın kendisine böylesine sarılıp aç bir şekilde öpmesi de çok hoşuna gitmişti.

Osman “Biz de odamıza çekilelim...” diyerek ona arzulu gözlerle bakarken ne istediğini açıkça belirtti. “Bu gece artık beklemek istemiyorum. Evliliğimizin hangi lanet şartlar altında olduğu da umurumda değil! Seni istiyorum... Dünyanın en berbat kadını da olsan seni istiyorum. İster rol yap, ister yapma, seni arzuluyorum. Anlıyor musun? Benim olmanı istiyorum...”

Gülay ne diyeceğini bilemedi. Kalbi heyecanla atıyordu. Bir iki adım geri çekilip adama baktı. “Öyleyim zaten...” dedi sonra üzüntü dolu bir isyanla. “Seninle evlendiğimde ben bunu biliyordum. Beni istemeyen sensin?..”

“Şimdi istiyorum...”

“Sana cazip gelmediğimi söyledin?..”

“Şu anda dünyadaki hiçbir şey senden daha cazip gözüküyor gözüme...” Bu bir özür değildi elbette. Ama adamın dürüst olduğu da su götürmezdi. Genç adamın yakışıklı yüzü, çekici fiziği, erkeksi bakışları Gülay’ın da içinde kıpırtılar uyandırıyordu. Bir an adamın kara gözlerinde takıldı kaldı.

Sonra yavaşça sağlam elini kaldırdı. Ona doğru davetkâr bir şekilde uzattı.

“Peki, gel hadi...” diye fısıldadı. “Gel de al beni!”

Elini kavrayan iri eli tutup çekti. Giriş salonundan kendi odalarına doğru yöneldi. İçeriye girdiklerinde, kapıyı arkadan kapatıp kendisine sarılan adama yasladı vücudunu. Bu sert bedeninin teması hoşuna gidiyordu. Dudaklarını kaldırıp onunkileri karşıladı. Kolunun acısını bile hissetmeden iki elini birden omuzlarına götürdü. Ceketinin içine sokarak parmak uçlarında iri kemiklerini ve gelişmiş kaslarını hissetti. Bir erkeği okşamanın bu kadar zevkli olacağını hiç tahmin etmezdi. Az sonra çıplak bedenini de okşayabileceği düşüncesiyle ürperdi. Kalçalarını kavrayan ellerin baskısıyla iyice adama yaslandı. İri bir el sırtına kayınca hafifçe kasıldı. Kaburgaları halen acıyordu. Çok değildi ama adam öyle arzulu ve güçlü tutuyordu ki, bedeni sağlam olsa bile canı acıyabilirdi.

Osman başını kaldırdı. “Acıttım mı?”

Kız utançla başını iki yana salladı. “Hayır, ama çok güçlüsün. Daha kontrollü olursan... sorun olmayacaktır.” Onun kendisine sarılmaya devam etmesi için vücudunu kıvırdı. Adam yavaşça yine sarıldı. Şimdi dudakları yüzünün her yerinde geziniyordu. Bir eli ince belini kavramışken, diğeri de göğsüne kaymıştı.

Tam o sırada kapı çaldı.

İkisi birden donup kaldı. Birbirlerine bir an baktılar. Gülay hemen kendisini geri çekip bir iki adım uzaklaştı. Kendisini toplamaya çalıştı. Osman ise sıkıntılı bir şekilde “Girin!” dedi. Sesi biraz hırıltılıydı. Solukları hâlâ düzenli değildi.

Selin içeriye çekinircesine girdi. Gözleri hafif muzip parlıyordu.

“Rahatsız etmiyorum, ya!” dedi safça.

Osman’ ın doğruyu söyleyeceğinden emin olan Gülay

hemen atıldı. “Elbette hayır! Gelsene!..” Osman gerçekten de sıkıntılı bir bakışla ağzını açmış, kıza cevap vermeye hazırlanmıştı. Karısının atılmasıyla sustu.

“Ya, kusura bakmayın. Ben bizim koca oğlan için geldim. Osman, biliyorsun Mustafa biraz fazla içmiş. O senin gibi dayanıklı değil. Keşke içmeseydi. Son içtiğinde acile kaldırmak zorunda kaldık. Karaciğerine dokunuyor. Her yeri kabarıp şişti. Sabaha kadar hastanedeydik. Şey diyecektim...” Gözleri Gülay’a kaydı usulca. Sonra yeniden suskun duran adama baktı. “Eğer bu gece de rahatsızlanırsa seni rahatsız edebilir miyiz? Yani ben böyle havada araba sürmeye korkuyorum da. Sen yardımcı olabilir misin? Ayrıca hamilelik de var!”

Adamın bir kaşı hafifçe havaya kalktı. “Onu liseden beri tanırım. Karaciğerinde sorun olduğunu bilmiyordum.” dedi kuşkuyla. “Bana da hiçbir şey söylemedi. Bilseydim bu akşam alkol almasına engel olurum.”

“Evlendikten sonra çıktı. Yaşlanıyoruz işte. Önemli değil ama doktorlar fazla zorlamaması gerektiğini söylediler. Karaciğer bu, malum... Eğer gecenin her hangi bir saatinde sizi uyandırırırsam... bana darılmazsınız, değil mi?”

Adam başını salladı. “Tabii ki hayır! Ne zaman istersen gelebilirsin.” Gözü Gülay’ın ince bedenine kaydı. Sonra kızarmış yüzünü süzdü bir an. “Durumunun iyi olup olmadığı ne zaman belli olur?”

Selin omuzlarını havaya kaldırdı. “İnan ki bilmiyorum. Sabaha kadar her hangi bir an olabilir.”

Gülay kadının oyunculuğu karşısında neredeyse gülecekti. Kendisini zor tuttu. O gittikten sonra Osman ile bir an bakiştılar. Genç kız kocasının ne kadar baskı altında olduğunu görebiliyordu. Yavaşça yanaşıp elini yüzünde gezdirdi. “Bu gece geçsin, istediğini alacaksın. Söz! Hem zaten... “ Alt dudağını ısırıldı. “Ben... ilk kez olacak ya?.. Hani çarşaf kan

falan olursa... ayıp olmaz mı?”

“Saçma. Ne oluyor anlamadım ama bence numara yapıyor. Mustafa’nın alkolden hastalandığını hiç görmedim de duymadım da...”

“Yine de emin olamayız. Giyinik yakalanmak en iyisi, değil mi? Sonra söz.”

“Ben seni şu anda istiyorum.!”

Kızın yüzünü iki eliyle kavrayıp gözlerinin içine baktı. Sonra hafifçe dudaklarını dudakları üzerine kapadı. Yumuşakça öpüp geri çekildi. “Peki, neyse. Belki Ankara’daki evde daha rahat oluruz. Nasılsa yarın akşam oradayız. İnşallah kendimi tutabilirim.” Yeniden öptü. “Şimdi benden uzak dur. Ne olur, ne olmaz.”

Tabii ki sabaha kadar kimse gelmedi. Sabah uyandığında, adamın kollarında güven içindeydi. Bu şekilde yatmaya gittikçe daha fazla alışıyordu. Yüzünü adamın boynuna gömmüş, sağlam tarafı üzerinde, adamın vücuduna dolanmıştı. Yeni geceliği üzerinden adamın ısınıncı olduğu gibi hissediyordu. Onu rahatsız etmeden doğrulup saate baktı. Gidip kahvaltıyı hazırlamayı düşündü. Banyodaki işini bitirip, dışarı çıktığında kocasının da uyanmış olduğunu ve tembel tembel kendisini izlediğini fark etti.

“Günaydın!” dedi hafifçe. “Kahvaltıya istediğin bir şey var mı?”

Adam omuz silkti. Gözleri kızın nefis vücudunun hatlarını daha da ortaya çıkaran gecelikteydi. Onun geceliği çıkarmasını izledi. Sırtı dönük olduğu için, uzun saçlarının altında, narin bedeni, kavisli sırt biçimi, altındaki beyaz külotunun sardığı yuvarlak kalçaları, son derece çıldırtıcı duruyordu. Bavulundan aldığı sutyeniyle göğüslerini gizleyip adama döndü. Yanaşıp “Şunu bağlar mısın?” diye kopçasını işaret etti. Yatağa oturup sırtını adama dönmüştü. Adamın elleri uzandığında, önce kopçayı bağlayacak zannetti. Ama adamın

arkadan boynunu öpmesi ve iki eliyle göğüslerini kavraması karşısında şaşırđı. Sutyenini yukarı sıyırıp çıplak göğüslerini sımsıkı tutmuştu.

Bir süre okşamasına izin verdi ama artık heyecanlanmaya başlayınca nefesi kısılarak “Lütfen!” dedi. “Şimdi olmaz. Geç oldu. Herkes birazdan uyanır.”

Adam içini çekip kızın kopçasını ilikleği. Sonra onun zar zor bir pantolon giymesini izledi. “Bugün gidiyor muyuz?” diye sordu Gülay. Belindeki düğmeyi iliklemeye çalışırken. “Kesin olarak yani. İşinizi hallettiniz mi?”

“Evet!” diye mırıldandı adam. “Bugün gidiyoruz. Sıkı giyin.”

Gülay bir kazak geçirdi üstüne. Kolları bol ama bedeni iyi saran çok güzel, kırmızı renkli yeni bir kazaktı. Kollarını kaldırıp adama döndü.

“Nasıl? Beğendin mi? Dün aldım.”

“Güzel. Saçlarınla uymuş. Çocukken de böyle kırmızı mıydı?”

Kız gülümseyip aynada kendisine baktı. “Evet. Çocukken daha da kırmızıydı. Küçükken hep ağlardım. Annemin de böyleymiş. ” Tarakla taramaya başladı. Hâlâ gülümsüyordu. Aklına gelen bir düşünceyle güldü. “Eğer bir kızımız olursa, o da büyük ihtimalle benim gibi kızıl olur. Bu durumda bazı günler eve ağlayarak gelecektir. Arkadaşları onu kızdıracaktır. Biz de onu avutmaya çalışırız, değil mi?..” Bakışlarını aynadan kocasına çevirdi. Hüzünlü gözleri gülümsüyordu şimdi. Sonra birden yaptığı hatayı fark etti. Gülmesi hafifledi. Tamamen soldu. Aynadan adamın sertleşmiş yüzünü fark etmişti. Genç adamın genç kıza ait bu hayali ve fikri hiç beğenmediği belliydi. “Affedersin!” dedi usulca. “Ağzımdan kaçtı. Farkında olmadan öyle düşündüm.”

Genç adam sıkıntıyla karısını süzdü. Daha henüz çok genç olan karısını... Buna rağmen hiçbir kadını istemediği kadar

istediği karısını... Gururlu, cesur karısını... Kendisinden çocuk sahibi olmayı hayal edebilen karısını... Bu fikri değerlendirmek bile istemiyordu. “Seninle sevişsek bile...” dedi yavaş yavaş. “...Boşanmayacakmışız gibi bir düşünceye kapılmanı istemiyorum. Bunu sürekli yüzüne vurarak seni kırmak, sandığın gibi çok çok hoşuma gitmiyor.”

Gülay sesini çıkarmadan gözlerini kaçırdı. “Özür dilerim...” dedi yeniden. Onun bu üzgün görüntüsü genç adamı her zamanki gibi yine sıkıntıya soktu.

“Ayrıca istemediğim bir çocuk yaparak beni boşanmaktan vazgeçirebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu hafif sert, hafif alaycı bir sesle. “Çünkü bu mümkün değil... Şimdilik çocuk falan istemiyorum! Elbette bir gün olsun istiyorum ama... senden değil...” Gülay nefesini acı içinde tutmuştu. Bunu fark etse de devam etti Osman. “Kendi istediğim kadından... Sen de boşuna heveslenme... Ne olursa olsun bu boşanma gerçekleşecek çünkü...”

Genç kız başını salladı. Uzun saçları bir ışık demeti gibi sallandı. Konuşabilecek kadar güçlü olması birkaç saniye geçmesini gerektirmişti. “Evet... Elbette... Haklısın!” diye onayladı onu üzgünce Gülay. Gözleri kapalıydı. Başı öne eğik olmasına rağmen genç adam onun gözlerinin üzgünce kapalı olduğunu görebilmişti. “Düşünmemeliydim... Ağzımdan öylesine... birden çıktı. İnan bana...”

“Peki, sana inanıyorum...” dedi genç adam. Bir yandan da ‘Keşke karşı çıkmasaydım! ‘ diye düşünüyordu içinden. Onun o çocuk gibi neşeli hali hoşuna gitmişti aslında. Kendi kızıl saçlı çocuklarından bahsederken bir an için gerçekten mutlu görünmüştü. Zorla evlendirildiğini iddia ettiği adamdan olacağı çocuğu hayal ederken, geleceğinde Osman’ı da güzel bir yere oturtmuştu.

Genç kız önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak iç çekti. “...Ve seks konusunda sana engel olamam,” diye mırıldandı

yavaşça. Yine gür saçlarını taramaya başlamıştı. Artık önemsiz bir konudan bahsediyor gibiydi. “Ama eğer beraber olacaksak?.. Yani... Biliyorsun?.. Ben tecrübesizim Çocuk konusunda bütün yükü bana bırakmazsan... sevinirim. Lütfen! Ben ne yapacağımı bile bilmiyorum.”

Osman ise hayran hayran kızıl saçların oynaşmasını seyrediyordu. Neredeyse büyülenmiş gibiydi. İçindeki sıkıntıyı atmaya çalışarak “Evet, bu konuyu birlikte konuşmamız gerekebilir...” dedi adam. “Seninle ilişkimiz hakkındaki fikrimi değiştirdim. Evliyiz ve ben sağlıklı bir erkek olarak hakkım olanı almak istiyorum. Bu berbat durumun kendi lehime biraz olsun dönmesi hoşuma gidecek doğrusu! Bu yüzden boşanmaya kadar benim olmana karar verdim. Süresini bilmiyorum... Ama babana ve sana söylediğim sözü tutamayacağım için hiç vicdan azabı çekmeyeceğim. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum, çocuk hariç!”

Gülay cevap vermedi. Yaptığı pot yüzünden zaten yeterince üzülmüştü. Saçlarını taramaya devam etti. Gözünün ucundan adamın kalktığını ve banyoya girdiğini gördü. Taramayı bıraktı. Güzel gözlerinin kıyısından süzülen bir damla yaş, farkında olmadan dudağının kıyısına kadar geldi. Ne bekliyordu ki? Biraz iyi davrandı, biraz kendisini sevip arzuladı diye adamın kendisine aşık olacağını mı sanıyordu? Osman başından beri tavrını dürüstçe ortaya koymuştu. Sevgi yoktu bu ilişkide! Şimdi de belki sadece cinsellik...

Mutfığa gidip kahvaltıyı hazırladı. Çayı demledi. Güzel ekmekler kızartıp, üzerine tereyağı sürdü. Selin içeriye girdiğinde her şey hazırды. Mutfığın halini gören kız memnuniyetle içini çekti.

“Ne güzel! Uzun zamandır kimse bana böyle kahvaltı hazırlamamıştı.” dedi içtenlikle. “Keşke gitmeseydiniz ya!”

“Osman bu sefer de kanmaz artık.” diye gülümsedi Gülay. “Akşam ne oyun yaptın öyle.”

“Değil mi? Başarılı oldum mu bari? ” Selin de gülüyordu.

“Hem de nasıl. Çok kızdı. Gece boyunca da doğru düzgün uyumadı. Ne zaman bana dokunsa homurdanıp durdu.”

“İyi, iyi. Biraz azsın. Sana bakışlarını görmedim sanma. Sen de ona izin verecek gibiydin. İnşallah caymadın.”

“Yok.. ama gelmeseydin... sonu kötü bitebilirdi.”

Selin ellerini göğsünde kavuşturdu. “Şunu açıklığa kavuşturalım! Sen de onu arzuluyorsun öyle mi?”

Gülay kızardı. Bakışlarını kaçırdı. Omuzlarını silktilti. “Sadece bana dokunması hoşuma gidiyor...” Merakla kadına döndü. Kısık sesle sordu. “Başka bir erkek de dokunsa... hoşuma gider mi?” Ama cevabı beklemeden dişlerini gıcırdattı. “Çok iğrenç... Cevaplamana bile gerek yok. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin yanında böyle hissetmedim. Hissetmem de sanırım. O bana kazara bile dokunsa... kalbim deli gibi atıyor... Bu normal mi? Başka bir erkeğin bana dokunmasını düşünmek bile midemi bulandırıyor.”

Selin keyifle güldü. Sonra gidip ona sarıldı. “Vah yavrum... sen ona aşık olmuşsun kızım! Sen basbayağı âşiksın!”

“Hayır, sadece hoşlanıyorum.”

“Aşk.”

“Hayır, hoşlanma.”

“Aşk!. Peki, şöyle düşün. Onun bir an için öldüğünü düşün...”

Gülay’ın gözleri kocaman olup, bakışları kederlendi. Nefesi kesildi. “Ne münasebet!” dedi zorlukla. “Ne...ne ölmesi?..” dedi kekeleyerek.

“Gördün mü, bak, bu aşk işte! Ben de Mustafa’ ya karşı böyle hissediyorum. Ona bir şey olacak korkusuyla bazen nefesim kesiliyor. Hem de evlenmeden önce bile ve şu ana dek, hiç değişmedi. Bu aşk kızım. Hayırlı olsun. Ama dikkat et, tatlı

olduğu kadar yakıcı ve yorucudur da!”

“Neymiş o yorucu olan?” diye alayla sordu Osman. Her zamanki gibi sessizce gelmişti. Traş olmuş, çok çekici ve tertemiz görünüyordu. Uzun gövdesinde bir gram bile yağ yoktu. Kaslarını saran kalın kazağına rağmen çok atletik bir görünüşü vardı. Karşısına çıkan herkesi yiyecek bir leopar gibi de tehlikeli görünüyordu.

“Kız kıza konuşuyoruz işte.” dedi Selin gülererek. “Günaydın!”

“Günaydın!” diyen adamın bakışları yine Gülay üzerindeydi. “Neyden konuşuyordunuz.” diye doğrudan ona sordu. Kız omuz silkti önemsizce.

“Alışverişten bahsediyorduk. Dün çok yorulduk da. Sana yolculukta giyebileceğin bir ceket aldım. Senin paranla tabii ama... ben çok beğendim. Bekle bak..” Hemen oturma odasına gidip, orada duran torbalardan birisini aldı. Geri geldiğinde elinde kaşe ceketini tutuyordu.

“Biraz irisin... İnşallah sana olur! En büyüğünü aldık.”

Adam ceketini giydi. Tam olmuştu. Uzun zamandır bir kadından hediye almamıştı. O sırada içeriye giren Mustafa da ıslık çaldı.

“Ne güzel bir ceket bu! Selin, ben de isterim aşkım.”

“Söz!” derken kıkırdadı kız. “Sana da hediye aldı Gülay. Tabii bedenini ve renklerini ben seçtim. Dün erken gelseydiniz verecektik. Ayrıca bak... Bana da bunları aldı.” Künyesini havaya kaldırırken diğer eliyle de boynundaki ve kulağındaki altın takıları gösteriyordu. “Bu ziyaretinin bana çok kârlı geldiğini söylemeliyim, Osman. Hem bunları, hem de iyi bir arkadaş kazandım.” Gözleri neşeli, sesi şendi. “Keşke daha gitmeseniz...”

Osman hafifçe gülümsedi. Gülay’ın aldığı hediyelerle arkadaşlarını memnun etmesi, kendisini de memnun etmişti. “Üzgünüm.” dedi yumuşakça. “Yarın öğleden sonra İstanbul’da

bir toplantım daha var. Önemli.”

“Tamam, sen git. Gülay’ı da bırak burada kalsın. Nasılsa Ankara’da onu bir başına bırakacaksın. Seninle gelmesi şart değil. İstedığı kadar bizimle kalabilir. Hatta boşanincaya kadar değil mi Mustafa?”

“Hem de memnuniyetle. Sen git, o kalsın. Ben gerekirse sonra uçakla yollarım onu.”

Ortalıkta derin bir sessizlik oldu. Osman ağır ağır duruşunu dikleştirmişti. Her nasılsa boyu Mustafa’dan çok daha uzun olmuştu. Ve ondan çok daha tehditkâr! Derin ve kısık gözlerle, ama fazla sert olmayan bir tonla reddetti. “Olmaz!”

“Hadi ya! Lütfen! Neden olmaz? Ne yapacak orada o?! Bırak kızı yanımızda kalsın! Burada hiçbir ihtiyacı...”

Adam daha da sertleştirdi sesini ve onun sözünü kesti. “Hayır, benimle gelecek. Kocasını olarak yanımda olmasını istiyorum.”

“Yanında olmasını mı? Fakat yanında olmayacak ki? Sen gideceksin!” diye son kez itiraz etti Selin.

Adam elini kaldırdı. “Lütfen Selin. Son sözümü söyledim. Ayrıca boşanma ile ilgili olarak çok uzakta olmasını istemiyorum. İşlemlerin hızlanması adına, benimle gelecek. Bu konuyu burada kesersen sevindiririm...” Sesi gerçekten kararlı olduğunu gösteriyordu.

Ceketi çıkarıp Gülay’a uzattı. Donup kalan kız, farkında olmadan aldı ceketi. “Burada kalmayı sen mi istedin?” diye sakince karısına sordu.

“Hayır...”

“İyi... Bana sormadan bir şeyler planlamayı aklından bile geçirme!” dedi ters ters. Sonra gözüyle ceketi işaret etti. “Güzelmış, teşekkürler. Giderken giyeceğim.” Sesi soğuktu. Genç kız ceketi alınca konuyu değiştirmek için arkadaşına döndü. “Akşam rahatsızlanmadın her halde?”

“Ne rahatsızlığı?”

“Karaciğerin rahatsızmış? Selin alkolün sana dokunduğunu söyledi. Yüzün gözün şişmiş daha evvel?”

“Yok canım. O alkolden değildi ki?”

“Ay değil miydi?” diye yalandan bir hayretle gözlerini açtı Selin.

“Değildi, tabii! Hayatım, hatırlasana, balık bozukmuş da, alerji yapmıştı ya! Hem ben o gün alkol almamıştım ki!”

“Ay, vallahi karıştırmışım. Ben de alkol yüzünden diye hatırlıyorum. Dün gece hiç uyumadan seni kontrol ettim ben de boş yere. Canım benim.”

Osman çatık kaşlarla önce Mustafa’ya, sonra Selin’e sonra da Gülay’a baktı. Ama bir şey demedi. Ortada bir şeylerin döndüğünü hissettiği belliydi.

Kahvaltıdan sonra hep beraber garaja indiler. Küçük kız da uyanmıştı. Küçücük kollarıyla kocaman sarıldı Gülay’a. Vedalaşırken gerçekten hem üzgündü, hem de mutluydu genç kız. Mutluydu, çok iyi iki insan tanımişti. Üzgündü onlardan ayrılıyordu. “Sizi özleyeceğim.” dedi içtenlikle. Gözleri sevgiyle bakıyordu. Her ikisinin de yanğını öptü. Osman valizleri yerleştirmiş, yanlarına gelmişti. O da arkadaşlarıyla vedalaşıp küçük kızı kucağına aldı. Yanaklarından öpüp yere bıraktı.

“Gidelim, hadi bin artık.” dedi karısına güzel kalın sesiyle. Gülay’ın duraladığını fark etmişti çünkü. Genç kız yavaşça ama sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadı.

“Arkaya mı?.. Öne mi?” Onun yine arkaya geçmesini emredeceğini sanarak sormuştu. Belki de yine yol boyu gözünün önünde olmasını istemeyecekti.

“Saçmalama...” diye bariz bir öfkeyle homurdandı Osman. “Önde oturacaksın!” Sesi sabırsızdı.

Kız usulca cipin önüne geçip emniyet kemerini bağladı. İki erkeğin açık camdan ne konuştuğunu duyamıyordu. Araba

hareketlenmeden önce Mustafa camdan Osman'ın kulağına fısıldadı.

“Kızdığını biliyorum ama yine de söylemeden edemeyeceğim dostum. Senin yerinde olsam, boşanmak için acele etmezdim...” dedi. “Böyle güzel bir yaratık elimdeyken, sonuna kadar tadını çıkarmaya çalışırdım”

Genç adam hafif bir alayla kaşlarını kaldırdı. “Şimdi seni kıskanmam gerekmiyor inşallah?”

“Saçmalama! Doğruyu söylediğimi biliyorsun. O gördüğüm en tatlı kadınlardan birisi... Güzelliğinden bahsetmiyorum bile! Onu bırakırsan eğer, sen dünyanın en salak adamısın derim.”

Osman gülümsedi. “Merak etme, tavsiyene uyup tadını çıkarmaya çalışacağım. O kadar da salak değilim.”

7. BÖLÜM

Malatya'dan ayrıldıklarında bir süre konuşmadılar. Gürün'e kadar yol idare ederdi. Kar yolun çevresine yığılmıştı. Ekiplerin temizlik yaptıkları belliydi. Gürün ilçesinde durdu Osman. Otobüslerin park edip mola verdikleri bir yerdi.

"Tuvalete gitmek ister misin?" diye sordu. "Bundan sonra temiz yer bulmak zor olacak. Pınarbaşı'na kadar duramayız. Bu havada yol uzayabilir."

"O zaman gideyim." dedi kız etrafına bakarken. Gözlerini adama çevirdiğinde onun dikkatle kendisini izlediğini fark etti. Soru dolu bir ifadeyle kavisli kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Aklımı kurcalayan bir soru var!" dedi genç adam aniden.

"Neymiş?"

"Seni tanıyan herkesin nasıl olup da hemen sana ısınıverdiğini merak ediyorum?"

"Anlamadım?" Sesi gerçekten şaşkıncı. "Arkadaşlarımı mı kastediyorsun?"

"Onları, çocukları, şu seni tuvalete kadar götüren kadımı?.. Herkes seni bir anda seviyor. Nasıl oluyor da bunu başarabiliyorsun?"

Kız nefesini tuttu.

"Bunun için bana kızıyor musun?" dedi üzgünce. "Benden nefret etmelerini istediğini biliyorum ama... Ben bir şey yapmadım."

Osman homurdandı. "Saçmalama! Neden bunu isteyeyim?"

“Bana kızgınsın!”

“Evet, öyle, ama nefret de etmiyorum. Sadece sendeki bu mıknaş gibi çekiciliğin sebebini anlayamıyorum. Seni gören herkes seni bir anda seviyor.”

Gülay dudaklarını üzgünce büzdü. “Sen hariç...” İri gözleri aşkla yanarken adama bakmak çok zordu. Onun her şeyi anlamasından korktuğu için sürekli gözlerini kaçırma ihtiyacı duyuyordu. Fakat adamın delici bakışları kendi gözlerini hapsetmişken bunu yapmak da çok zordu.

Adam cevap vermedi. Kısıklı gözleri yeniden kızın kırık koluna kayd. Sonra derin bir nefes alıp yavaş yavaş konuşarak itiraf etti.

“Bu olay olmasaydı... Bu şekilde bu evlilik olmasaydı... Seninle başka şartlar altında tanışmış olsaydık... Belki birbirimizden hoşlanabilirdik. Senin sevgilin olmak çok hoşuma gidebilirdi...”

“Ama sen beni daha evvel gördün!” diye mecburen açıkladı kız. “Kazadan önce yani...”

“Gördüm mü?”

“Evet, hatta beni ve babamı arabayla Erzurum’a bıraktın. Hatırlamıyorsun, çünkü evlenmeden önce de senin tipin değildim.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Benim tipimi ne biliyorsun ki?”

“Babam beni uyarmişti. Senin hakkında yani! Çevrende gezinen kadınlardan falan... Birbirinden güzel ve alımlı kadınlar... Seksi ve kültürlü kadınlar...”

Osman yeniden sordu.

“Peki, seni niye uyarma gereğini duydu ki?”

Gülay kıpkırmızı oldu. “Bunu açıklamak istemiyorum!”

“Bana karşı dürüst ol! Neden uyardı seni? Arabada sana ters bir şey mi yaptım?”

“Hayır!” diye samimice itiraz etti kız. “Hatta benimle hiç ilgilenmedin. Bak, unutmuşsun bile?..”

“Yok, hatırlıyorum şimdi. Ama seni küçük bir kız zannetmişim. “Yavaşça ekledi. “...ki gerçekten de öylesin... Herkesin sandığının aksine, her yaşta ve çeşitte her alımlı kadına asılmam ben. Ayrıca o gün oğlan çocuğu gibi giyinmiştin? Üstünde köylü kıyafeti yoktu?”

“Çok soğuktu. Şehre alışverişe gidiyorduk.”

“Seni niye uyardı?” diye yine inatla sordu Osman.

“Ben... seni daha evvel şantiyede görmüştüm... Sadece bir iki kez! Çok karizmatik ve ...yakışıklıydın. Anneme şakadan söylemişim. Yani senin çok hoş olduğunu... Kadınca bir konuşmaydı. Sonra annem senin kim olduğunu anlayınca bana kızdı tabii. Babam da konuşmalarımızı duymuş. Terbiyeli olmam konusunda beni uyardı. Senin nasıl saygın ve iyi kalpli olduğundan falan bahsetti...”

Osman alayla güldü. “Ama zorla evlendirmekte bir sakınca görmedi?!”

Kız sesini çıkarmadı. Derin bir nefes alıp, usulca ekledi.

“Senin sandığının aksine... babam çok iyi ve dürüsttür. Davranışını savunamam ama... senin için ağzından tek bir kelime kötü söz duymadım. Her akşam gelip seni överdi. Para almadan yaptırdığın köprüye aslında senin adını vermek gerektiği falan...”

Osman dudaklarını sinirlice sıktı.

“Bu hikayede kötü adam gitgide silikleşiyor.”

“Babam seni çok sever. Onlara patron gibi değil, insan gibi davrandığını söyler hep. Evlendiğimizde de bana sıkı sıkı seni üzmememi, ne istersen yapmamı, iyi bir eş olmamı tembihledi.”

Osman dişlerini öyle bir sıktı ki, çene kemiği acıdı. Bu son sözler nedense kendisini anormal yaralamıştı. “Yani...” dedi

ağır ağır. “Bana karşı koymaman, seni üzsem de sesini çıkarmaman, bu yüzden miydi?”

“E...evet.”

Canı sıkılmıştı. Osman duyacağı şeyden hoşlanmayacağını bile bile yine de sordu. “Seni öpüp okşamama da bu yüzden mi izin verdin? Uysal bir eş gibi, bedenini bana sundun?”

Her ikisi de nefesini tutmuştu. Osman kızın kocaman gri gözlerindeki manayı çözmeye uğraşıyordu. Kızın cevabının kendisi için neden önemli olduğunu da anlayamıyordu. Belki de erkeklik içgüdüğü yüzündendi. Gülay’ın kendi kollarında zevkten kıvrınmasının hoşlanmadan değil de, zorunluluktan olabileceği düşüncesi, gerçekten bir erkek için can sıkıcıydı.

Gülay ne cevap vereceğini bilemedi. “Kocamsın...” dedi gözlerini kaçırarak. Sesi kısık ve titrekti. “Seni mutlu etmek için verebileceğim tek şey bu...”

Osman dişlerini gevşetmeye çalıştı ama beceremedi. Nefesini salıp, dışarıda gezinen insanlara baktı. Çocuk yaştaki bir kızın cinsel olarak bu kadar çekici olması ve bunu sadece kendisine sunması, onu mutlu etmemişti. Asla bir kadınla, mecbur olduğu için beraber olmamıştı. Her bir kadın arkadaşı, kendisini isteyerek kollarına bırakmıştı. Ama yine de yanında oturan şu küçük kadını o kadar çok arzuluyordu ki, bu arzusunun karşılıklı olmadığı düşüncesi, kendisini gerçekten sinirlendiriyor, huzursuz ediyordu.

“İnelim, hadi!” dedi sertçe. Tam kapıyı açıp iniyordu ki, kız alçılı kolunun parmaklarıyla onu kolundan tuttu. İncecik zarif parmaklar kolunu neredeyse yakmıştı. Soran gözlerle kıza baktı.

“...Ve sen beni okşarken... Ben... ben de zevk alıyorum.” dedi utangaçça.

“Öyle mi?” dedi ters ters.

“Evet... Sen... Sen çok tecrübelisin ve... dediğim gibi...”

çok çekicisin. Bunu zaten biliyor olman lazım? Ben daha evvel senin gibi birisiyle hiç karşılaşmadım...”

Osman biraz rahatladığını hissetti. Kızın itirafının onu utandırdığı da belliydi. Çok cesurcaydı. Ama kendisi o kadar cesur değildi. İçinden ‘Ben de senin gibi bir kızla karşılaşmadım!’ diye itiraf etti. ‘Sen çok farklısın ve bu beni korkutuyor...’

Onu tuvaletin kapısına kadar götürdü. Artık daha rahat yürüyordu ama adamın yine de beline sarılıp kendisini korumasına ses çıkarmadı. Çıktığında onu yine kapıda kendisini beklerken buldu. Üstünde yeni aldığı kaşe ceket ile de çok erkeksiydi. Koluna giren adamın güçlü parmaklarını hissedince, farkında olmadan ona sokulup bu yakınlığın tadını çıkardı.

“Acıktın mı?” diye soran adama başını salladı.

“Hayır.”

“İyi, daha erken, Kayseri’de yeriz. Bildiğim mantı yapan iyi bir yer var.”

Kayseri’ye kadar giden yol kar yağışlıydı ama genç adam oldukça dikkatliydi. Uzun Yayla’dan Kayseri’ye kadar bazen sert, bazen de yumuşak kar yağışı vardı. Yolda bir ara Mustafa aradı. İyi olduklarını söyledi Osman. Kayseri şehir merkezinde hiçbir şey yoktu. Her taraf temizdi ve sadece birkaç gün önce yağın kalıntıları vardı.

Osman onu iki katlı ama sade bir lokantaya götürdü. Aile işi gibi gözüküyordu. Mantıları, yerde oturarak çalışan kadınlar hemen orada, taze taze açıyorlardı. Tadı da harikaydı. Yemeğin sonunda mutlulukla gülümsedi. Genç adamın ilgisi o kadar belirgindi ki, çevredeki insanlara rol yapıp yapmadığını düşündü. Her masadan kendilerini süzen kadın ve erkekler vardı. Her ikisi de sadece yeni evli mutlu bir çift gibi davranıyordu. Kız “Teşekkürler!” diye mırıldandı. “Sen getirirsen, böyle değişik yerleri görmem mümkün olmazdı.!”

“Seni daha değişik yerlere de götürebilirim. Tabii...”

durdu.

Gülay onun sözünü tamamlamaması üzerine, yavaşça kendisi tamamladı.

“...tabii boşanmamış olursak! Biliyorum.”

Adam sıkıntıyla dişlerini sıktı. Boşanma fikri birden çok uzak gelmişti. Hem de her dakika!

“...tabii vakit bulabilirsem diyecektim. Dört haftadır yoktum ve işler birikmiş olmalı.”

“Beni görmeye Ankara’ya gelecek misin?”

Adam geriye yaslanıp kızı süzdü. Ne cevap vereceğini biliyordu ama bu cevap kızı üzecekti.

“Dürüst olmak gerekirse... gelmek istemiyorum. Birbirimizden ne kadar uzak olsak o kadar iyi... İlerisi için... Kendimi tanıyamıyorum. Senin varlığın bende de alışkanlık yapıyor ve bu... hoşuma gitmiyor. Diğer yandan boşanma süreci biraz vakit alabilir ve bu süre zarfında Ankara’da da işlerim olacaktır. Otelde veya annemde kalacağıma, evde kalmayı tercih ederim... Seninle!”

Gülay şok üstüne şok yaşıyordu.

“Anladım...” dedi yavaşça. “Annen... Ankara’da mı yaşıyor?” Bunu bilmiyordu işte.

“Evet!”

“Bizi tanıştıracak mısın?”

“Hayır!” Sesi kesindi.

Kızın dudakları büzüldü biraz. “Benden bahsedecek misin?”

“Evlendiğimizden belki ama senin hakkında fazla bilgi vermek istemiyorum. O da senin çekim alanına kapılıp başımı şişirecektir.”

Kız fedakârca adama bir öneri getirdi.

“İstersen senin evinde kalmam. Bana ayrı bir ev

tutabilirsin. Küçük de olabilir. Bir işe de girebilirim. Kırımı bile öderim. Beni tamamen unutabilirsin. Ailemin yanına dönerdim ama... utanırım! Bunu yapamam, beni affet. Ama başka bir şehre de gidebilirim..." İçtenlikle bakan kusursuz güzellikteki yüzü, genç adamın aklını başından aldı. "Beni hiç görmemiş olursun!" diye ekledi kız. "Beni ve olanları unutursun..."

Huysuzlandı... Onun fedakârca söyledikleri hiç hoşuna gitmemişti. Hem cesur, hem de şahane bir yaratıktı bu! Boşanmayı bile beklemeden genç adama özgürlüğünü vaat ediyordu. Ne hikmetse, ummadığı kadar hızlı ve kati bir şekilde bu teklifi reddetti. Artık onu görmemiş olmak gibi bir şans yoktu. Unutması ise... imkânsızdı.

"Olmaz! Evimde kalacaksın ve arada sırada gelsem de... seni orada olmanın beni rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ne olursa olsun, bana emanetsin. Daha bir kadını ortada bırakacak kadar alçalmadım. Para konusunda da dert edeceğin bir şey yok. Eşim olduğun sürece rahat edeceksin. Bunu garantiliyorum..."

Etrafındaki insanların kendilerini süzdüğünün farkında olarak, uzanıp kızın elini tuttu. Özellikle erkeklerin bakışları canını sıkıyordu.

"Boşandıktan sonra da tabii ki para sorunun olmayacak." diye devam etti. "Ama bu arada geçen süre içinde benim evimde kalacaksın. Aileme evlendiğimizi mecburen söyleyeceğim, fakat görüşmenizi istemiyorum. Bu her şeyi daha da karmaşık hale getirir. Ben de elimden geldiğince seni rahatsız etmeyeceğim. Ama acil bir şey olursa beni ararsın. Her ne olursa! Yanına gelemesem de birilerini yollarım."

Avucundaki beyaz, zarif, titreyen ele baktı. Kızın avucunun içini çevirip öpmek istedi bir an. Yavaşça devam etti.

"Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, seni istediğimi gizleyemem. Bunu belli ettim zaten. Eve geldiğim zaman, senden kocalık haklarımı isteyebilirim. İnan bana, elimden geldiğince aramıza mesafe koyacağım ama... her zaman bunu

yapabileceğime söz veremem. Ve geldiğim zaman, gezip iyi vakit geçirebiliriz. İşlerimi hallettikten sonra seni Ankara’da gezdirebilirim. Bildiğim birçok güzel yer var.”

Gülay kısık sesle itiraz etti.

“Bunu yapmasak... daha iyi olmaz mı? Ben bazen karın gibi hissedip... sonra da hiçbir şeye sahip olmadığımı fark ediyorum ve... bu çok zor.”

Adam kısılı gözlerle ona baktı. Çekici gözlerini, kırmızı dolgun dudaklarını, sivri güzel çenesini ve şakağındaki pembe izi inceledi.

“Eğer karda takılıp kalmasaydık, şu anda ben İstanbul’da sen de Ankara’da olacaktın. Bu üç günü beraber geçirmemiş olarak, çoktan kendi yollarımıza gidecektik. Seni de kolayca unutacaktım. Ama... artık çok geç. Artık benim için uzak durulacak bir yabancı değilsin. Sana baktıkça canını acıtıp yanımdan uzaklaştırmak ya da kollarıma alıp sevmek arasında bocalıyorum. Kim bilir, belki ayrıldıktan sonra bile görüşebiliriz... Sevgili olmamız çok mu zor?”

“Ayrıldıktan sonra mı?” Gülay hafif bir hayretle adamın dediklerini dinlemişti. Kocası omuz silkti.

“Neden olmasın? Büyümeni seyretmek hoşuma giderdi...”

“Sanmam!” dedi kız kesin bir sesle. “Kendim için ve ailem için... böyle bir şeyi asla yapamam!”

Osman kızın elini yavaşça bıraktı. Demek boşandıktan sonra onu kesinlikle kayedecekti! Demek onunla bir daha görüşmesi yasak olacaktı!

“Henüz boşanmadık. Zamanı gelince bu konuyu konuşuruz. Hadi gidelim.” Garsona işaret edip hesabı istedi. Arabaya bindiklerinde, onu şehrin içinde kısa bir tur attırdı. Sonra Ankara’ya doğru yola çıktılar. Yol artık daha temizdi. Kar yoktu. Sadece uzun süre önce yağan kar kalıntıları çevrede gözükiyordu. Güçlü araba gerçekten zorlanmadan yol alıyordu.

Hava da kararmıştı. Radyodan gelen müzik eşliğinde, fazla konuşmadan yol aldılar. Kız arada sırada adama bakıp, yüzünü ezberlemeye çalışıyordu. Yarın sabahtan itibaren artık onu göremeyecek olmak, içini sızlatıyordu.

Gece on gibi Ankara'ya vardılar. Karanlıkta nereye gittiklerini seçemediği gibi, bu kenti hiç bilmediği için, gittikleri yer konusunda bir fikri de yoktu. Tamamen adama bırakmıştı kendisini.

Dik bir yokuşun tepesinde bulunan çok katlı bir binanın önüne geldi. Kıyıdaki yol tabelkasından Cinnah yazısını okumuştü sadece. İçeriye girerken güvenlik görevlisi saygıyla önünde eğilmişti. Arabayı binanın garajına soktu. Doğruca üzerinde numaralar yazılı olan park alanlarından birisine park etti. Dışarı çıkıp bagajdan valizleri aldı. Küçük bir valizi de tekerlekli olduğu için Gülay almıştı. Asansöre bindiklerinde adam kıza “En üst kat” diyerek basması gereken düğmeyi gösterdi. Gülay düğmeye dokunduğunda kapılar yumuşakça kapanıp, asansör hareketlendi.

“En üstteki daireler dubleks!” dedi adam sağlam kapıyı ardına kadar açıp kıızı içeriye sokarken. “Güvenlik olmasına rağmen yine de gözden bakmadan kapıyı açma. Ayrıca görüntülü karşılama da var, gelenleri görebilirsin, gösteririm.”

Gülay içeriinin lambası yanınca, merakla yeni evine göz attı. İçerisi sıcacıktı. Sade, modern, temiz ama tam bir bekâr eviydi. Bütün eşyalar düzgünce yerlerinde duruyordu. Duvarlarda pahalı manzara resimleri vardı. Fakat biraz donuktu doğrusu. O sıcak yuvalara benzemiyordu.

“Nasıl, beğendin mi?” diye sordu adam merakla.

“Fena değil... Pahalı ve modern ama... “ Adama baktı. “Sanki bir iş yeri gibi döşenmiş.”

Adam alayla gülümsedi. “Biliyorum. Annem de burayı pek sevmez. Ama burada çok kalmadığımdan, benim için fark etmiyor. Ayda bir veya iki kere gelebiliyorum. Şimdi sorun şu...

Bir kaç tane yatak odası var. Sen benim odamda mı kalacaksın, yoksa ayrı odada mı kalmak istersin?”

Gülay gözlerini donuklaştırdı. “Sen bilirsin!” dedi hafifçe. “Ayrı odada kalabilirim. Ben...”

Adam hemen sözünü kesti. Gülümsüyordu bu sefer. “Sadece seni denemek istemiştim.” Uzanıp kızı kendisine çekti. Minnacık zayıf bedenini kendi bedenine yaslayıp dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Çok ateşli değildi ama tatlıydı. “Benim koynumdan başka yerde yatmana artık izin verir miyim sanıyorsun?” dedi buğulu gözlerle. “Hemen sana yatak odamızı göstereyim. Orası buradan daha sıcaktır.” Eğilip kızı kolayca kucağına aldı. Alçılı kolunu acıtmadan, tüy gibi kollarına alıvermişti. Onu doğruca bir odaya götürdü. Kucağından indirmeden lambayı yaktı. Kocaman, çok büyük bir yatağın kıyısına kadar getirip yere bıraktı.

Gülay utangaçça yatağa baktı. Adamın kendisini süzdüğünü biliyordu. “Şimdi mi?” diye kısık bir sesle sordu.

Osman alayla güldü yine. “Eğer bu gece de beklersem, çıldırabilirim. Oyalanmak istemiyorum. Şimdi... hemen şimdi benim olacaksın!” Elleri yavaşça beline dolanmıştı bile. Gülay kıvrılıp uzaklaştı ondan.

“Tamam... itiraz etmiyorum ama...”

“Aç mısın yoksa?”

“Hayır... Fakat önce hazırlanmalıyım. Banyo yapsam?.. Temiz koksam?.. İki gündür yıkanmadım ve ...” Hem muzipçe, hem cazip bir bakışla, hem de çocuksu bir utançla sordu. “... yine beni yıkar mısın?”

Osman’ın gözleri parladı. Bu kadar küçük bir kızın istemeden bile bu kadar seksi gözükmesi normal değildi. Tüm yol yorgunluğunu unutmuştu. “Elbette hanımefendi...” dedi keyifli bir sesle. “Büyük bir zevkle hem de...”

Uzanıp kızın kırmızı kazağını yavaşça yukarı çekti. Canını acıtmadan çıkarıp bir kenara fırlattı. Nefesini tutup

sutyenin kopçasına uzandı. Kendisini acemi bir oğlan gibi hissediyordu. Kopçayı çözerken bir an beceriksizleşmişti. Sonunda açıp yavaşça kızın omuzlarından sıyırdı iç çamaşırını... Yerinden fırlamaya hazır göğüsleri, esneyerek kumaştan kurtuldu ve adamın avuçlarıyla buluştu. Osman onları inanılmaz bir hazla sıkarken Gülay kendisini kurtardı yine.

“Önce banyo...”

“Hiç gerek yok ki... Mis gibi kokuyorsun!”

“Tuvalete de gitmem lazım. Beş dakika sonra gelir misin?”

Adam homurdandı çıplak göğüslere bakarken. Pembe sivri tepelerinden gözünü alamıyordu. “Yine bir terslik çıkacak diye korkuyorum”

“Çıkmayacak!” diye fısıldadı kız. “Söz! Sen de bavullarımızı buraya getirir misin? Diş fırçası, gecelik... havlu... Banyoda havlu var mı?”

“Benim bornozum var. Başka havlu da olacak banyo dolabında.” Sesi sabırsızlaşmıştı. “Hadi, çabuk git... Dayanmam zorlaşıyor.”

Genç adam bavulları yatak odasına getirip yere yatırdı. Sonra hızlı bir şekilde soyundu. Çırılçıplak kaldığında, banyoya yöneldi yalınayak. Kapıyı yavaşça açıp içeriye girdi. Gülay yüzü kapıya dönük, ayakta kendisini bekliyordu. Sağlam elinde duş sifonu vardı ve bedenini, kolu hariç ıslatmıştı. Islak bedeni pırl pırl parlıyordu. Jakuziyi doldurmamıştı. Kısa bir banyo olması gerektiğini biliyordu. Bembeyaz vücudunda tek bir pürüz bile yoktu. Adam aç gözlerle çıplak narin omuzlarını, diri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını, ince uzun bacaklarını seyretti. Gözlerini dümdüz midesinden aşağıya indirip az sonra sahipleneceği kısma baktı. O kadar güzeldi ki, şu anda bu güzel kızdan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Kızın bakışlarındaki çekingenlik de Osman'ın çok hoşuna gidiyordu. Kendi güzel bedenini adamdan saklamazken,

adamın çıplak bedenine bakışları çok kaçamaktı. Osman yavaşça yanına yanaştı. “Hazır mısın?” diye sordu arzulu bir sesle.

Kız diğer elinde duran, üzerine duş jeli dökülmüş sabunlanma bezini adama uzattı. Konuşmadı. Adamın kendisini okşarcasına sabunlaması, saçlarını bir bebeği yıkar gibi yıkaması çok hoşuna gidiyordu. Sabunlanma işlemi özellikle göğüslerinde ve bacaklarının arasında fazlaca uzun sürüyordu ve buna izin vermekten de nedense utanmıyordu. Adam çoğu zaman bez yerine geniş avuçları, hassas parmakları ile sabunu bedenine yayıyordu. Kalçalarını, belini, bacaklarını, kolu hariç her yerini sabunladı.

“Sıra sende!” dedi Osman. Sabunlanma bezine biraz duş jeli sıkıp kıza uzatmıştı.

Gülay bezi dikkatli bir şekilde adamın geniş, pürüzsüz omuzlarında gezdirdi. Parmak uçlarında tenini, kaslarını hissediyordu. Bezi göğsünde gezdirirken, parmaklarına takılan tüyler içini iyice sıızlatmıştı. Adamın kaslı, yağsız karnını sabunlarken daha aşağıya kaymaya utanıyordu. Ama onun bunu beklediğini biliyordu. Bezi kasıklarına doğru kaydırduğunda, ikisi de nefeslerini tuttu. Gözlerini kaçırmaya çalışsa da adamın ne kadar heyecanlandığını parmak uçlarında hissedebiliyordu. İlk kez böyle bir şey hissediyordu ve tüm duyuları tepeye fırlamıştı. Çok oyalanmadan, eğilip bacaklarını, dizlerini ovdu.

Doğrulduğunda, onun kendisinden ne kadar uzun ve heybetli olduğunu bir kere daha fark etti. Hafif çekinerek sordu. “Canım çok acıyacak mı?”

Adam sifondaki su ile ikisinin de üzerindeki sabunları durularken “Sanmam...” diye fısıldadı. “Bilmiyorum... sen ilksin...”

Gülay adamın karnının kıyısındaki beyaz bir noktaya dokundu. Yara iziydi. Bir tane de omzunda vardı. Yuvarlak, hafif sert ve teninin renginden daha pembeydi.

“Bunlar ne?”

Adam omuz silkti. “Önemsiz anılar.” Suyu kapatıp sifonu yerine koydu. “Bu kadar yeter... gidelim artık” dedi arzuyla.

Kendi bornozunu giyip, kızı da başka temiz bir havluyla iyice kuruladı. Doğruca yatağa doğru götürdü onu. Yatağa uzanan kız, onun da bornozunu çıkarmasını izledi. Bacaklarını araladı. Onun direk kendisine sahip olacağını sanıyordu ama adam onun niyetini anlamış ve gülmüştü.

“Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” diye alayla sordu yanına yanlamasına uzanırken. “Sana sahip olacağım... ve sen anlamadan bu iş bitecek! Öyle mi?”

“Bilmem... Ne yapacağımı bilmiyorum?”

Genç adam bir an kızın diri bedenini seyretti. Eli yavaşça yuvarlak omuzlarında, göğsünün oluşunda ve düz midesinde gezindi. Kızın ürperdiğini hissedebiliyordu. Sonra başını göğüslerine doğru indirdi. Dudaklarını kızın sertleşmiş göğüs uçlarında gezdirdi. O, hazla belini kıvrınca gri güzel gözlerine baktı arzuyla. “İşte böyle! Ne hissediyorsan öyle davran. Sadece ben değil, sen de bu beraberlikten zevk almalısın! Kendini rahat bırak!”

“Biraz korkuyorum...”

“Korkma... Bırak kendini...” Dudakları göbeğine, oradan da aşağıya kaydı. “Kasma kendini” diye fısıldadı “... hisset...”

Osman iyi bir öğretmen, usta bir aşıktı. Bacakları, dudaklarının baskısıyla yeniden aralandı. Bu sefer kendiliğinden olmuştu. Adamın sık siyah saçlarını tuttu. Yavaşça sıktı. Hissettiği hazza bir isim bulamıyordu. Dudaklarının gezindiği yerlerdeki duygu seli dayanılacak gibi değildi. Nefesi inanılmaz ölçüde sıklaşmıştı. Dili öyle hassas bir noktayı keşfetmişti ki, önce kasılıyor, beraberinde de küçük bir inleme sesi çıkarıyordu. Bir iki dakika sonra adamın kafasını göbeğine geri çekmeye

çalıştı.

“Lütfen... yeter... “ diye ateş dolu bir sesle yalvardı.

Adam bir dakika sonra usulca yukarıya kayıp, yeniden göğüslerine, boynuna dadandı. Sonra kolları üzerinde doğrulup, altında yatan çıplak bedene baktı hayranlıkla.

“Çok güzelsin...” diye fısıldadı.

Gülay cevap olarak bedenini kıvırdı ve bacakları arasındaki bedeni uygun pozisyonu alması için davet etti. Artık içgüdüsel olarak ne yapacağını biliyordu. “Hadi..” diye inledi. Beklemek istemiyordu. Adam hiç acele etmeden kendi bedenini kızıncıyla birleştirdi. Canını yakmamak için elinden geleni yaptı. Tamamen hazır olan Gülay, küçük, acılı bir inlemenin dışında, hiç ses çıkarmadı. O an Osman hareket etmeyi kesmiş, acısının geçmesi için beklemişti. Gözleri karısının bir an için kasılan yüzündeydi. Acısı geçince gülümsedi. Bütün gücüyle adamı tutmak istiyordu ama kolu yüzünden bunu beceremedi. Alçılı eliyle belini kavrarken, sağlam kolunu geniş sırtına sardı, çekti. Adamın durması üzerine yumuk gözlerini açtı. Osman hâlâ kendi yüzünü süzüyordu.

“Ne oldu?” Sesi zevkten titriyordu.

“Ağırlığım canını acıtıyor mu?” diye hafif bir endişeyle sordu adam. Dirsekleri üzerinde, ağırlığını ona vermeden duruyordu.

Kız gülümsedi. Kasıklarımı küçük bir baskıyla iyice adaminkine yasladı. Bu pozisyon çok zevk vericiydi ve devam etmesini istiyordu. Bütün gücüyle adamı içine çekmek istiyordu.

“Hiçbir yerim acımıyor. Hadi, devam et artık...” diye yalvardı.

Adamın hareketlenmesi ile memnun bir şekilde yeniden gözlerini yumdu. Vücuduna yapılan her darbe, yavaş yavaş bilmediği yerlere yükselmesine sebep oluyor, darbeler sertleştikçe tepeye varmasına az kaldığını anlıyordu. Göğüslerini sıkıp duran eller ile daha da fazla haz alıyordu. Sonunda küçük

inlemeleri belirsiz çığlıklara dönüştü. ığlıklarına engel olamıyordu. Ve... ve ne olduğunu anlamadan kasılmaya başladı. Bu duyguyu bilmiyordu. Dşecekmiş gibi iki eliyle adama tutundu. Kolumun acısını bile unutmuştu. Aldığı zevkin koynunda öleceğini zannetti. Adamı durdurmayı bile düşündü. Ama bilinçsiz vücudu daha fazlasını istercesine hâlâ adama dolanıp kıvranıyordu. Kendisini iyice kaybetti. ığlığını bastıramıyordu. Sonunda onun da inlemesi ve üzerine yığılması ile huzura kavuştu.

Gözlerini açmaya korkuyordu. Bu yaşadığına inanamıyordu. Yanına kayan adamın nefesleri halen düzensizdi. Adam başını göğüslerine yaslamış bir halde yanında yattı bir süre. Kendisi de zor nefes alıyordu. Siyah saçlarda gezdirdi halsiz parmaklarını. Kolları titriyordu. Bu adama nasıl da bu kadar bağlanmıştı! Bedenini sahiplenen bu yakışıklı yabancının, kocası olması içini ısıtıyordu. Kendisini her Şeyiyle verdiği bu adam kocasıydı ve ... onu gerçekten çok seviyordu. Yakında ayrılacak olsalar bile bu deneyimi yaşamak, pişmanlık duyacağı bir Şey değildi. O kadar güzeldi ki, pişman olması da asla mümkün olmazdı.

Adam başını kaldırıp önce göğüslerine, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Her erkek gibi karısının zevk aldığını öğrenmek istiyordu. Gülay onun bu erkeksi merakı karşısında kadınısı bir hoşnutlukla gülümsedi.

"Buna alışabilirim... Çok güzeldi."

"Canın çok yandı mı?"

"Hayır" diye itiraf etti. "ok nazıktın. Ama iyi ki Selin'lerin evinde yapmamışız. Beni duyabilirlerdi. Beni uyayabilirdin? ığlık atacağımı syleyebilirdin?"

Adam keyifle gülümsedi. Bu kendisi için küçük bir iltifattı. Başını yeniden kızın sert göğüslerine yasladı. Gözünün önündeki çıplak bedeni seyretti hayranlıkla.

Gülay çekinikçe sordu. “Sen... memnun kaldın mı?”

Genç adam kızın kendisine verdiği hazzı düşündü. Şimdiye kadar böylesine yoğun bir tecrübesi olmamıştı. Bir kızın kendisini böyle etkileyebileceğini hiç düşünmemişti. Üstelik de ona ve ailesine olan kızgınlığını düşündükçe, bu arzunun şiddetini anlayamıyordu. Bir kaç gündür bedeninin her zeresi kıza sahip olmak için çıldırıyordu. Şimdi artık ona sahipken bile, arzusunda en ufak bir azalma bile olmamıştı. Ömür boyu onun bu pürüzsüz vücuduna sarılı kalıp yatabilir, sıkılmadan sevişebilirdi. Saçlarını okşayan minik elin teması bile, kendisini çocuk gibi etkiliyordu.

Göğüslerinin mis gibi kokusunu içine çekip başını kaldırdı. Yorgun, doymuş, yarı kapalı gri gözlere baktı. Akları o kadar beyaz, grisi o kadar güzeldi ki, içinde kaybolmamak mümkün değildi. Kendiliğinden renkli kırmızı dudakları tahriş olmuştu. Sivri çenesine bir öpücük kondurup dalga geçti. “Buna ben de alışabilirim” dedi keyifle. Gözleri hafif bulutlandı. “Seninle evli olmaya bile alışabilirim...”

Sonra derin bir nefes aldı. Elini kızın terli göğsünden çekip doğruldu.

“Hadi yine banyoya! Sonra çıkıp biraz dolaşalım. Gidip bir yerde çorba içelim. Karnım acıktı birden. Sonra da gelip bir daha sevişelim.”

Gülay kıkırdadı. “Saat yarım oldu... Gece yarısı?..”

“İşkembe çorbası içeriz. Sever misin?”

“Evet... Sırf sarımsak kokacağız.”

Adam kızın kalkmasına yardım ederken omuz silkti. “Kimin umurunda.”

Adamın hâlâ kendisini istediğini banyoda fark edebiliyordu. Ama genç adam kendisini tuttu ve banyodan sonra onun giyinip hazırlanmasını izledi. Kendisi iki dakikada hazırlanmıştı ve tembel tembel kızın saçlarını kurutmasını izliyordu. Çıkmadan önce Gülay kanlanmış çarşafı çekip aldı.

Onu banyodaki kirli selesine attı. Yeni çarşaf serdi. Sonra dışarıya çıkıp, yürümeye başladılar. Gece yarısı olmasına rağmen sokaklar halen hareketliydi. Gülay yavaşça adama sokuldu. Adamın önü açık kabanının içinden kolunu onun kalın beline doladı. Tabancasını almamıştı. Sıcacıktı. Adam kızın kendisine sokulması ve kolunu beline dolması karşısında sesini çıkarmadı. O da kalın kolunu kızın omzuna atarak kendisine çekti. Soğuk Ankara gecesinde ısınması için onu çocuk gibi sardı. Narin bedeni güven içinde olan Gülay ne kadar yürüdüklerini bile fark etmedi.

Bir lokantaya girdiklerinde isteksizce adamdan ayrıldı. İçtikleri çorba olağanüstü güzeldi. Konuşmadan, sadece arada bakışarak ve az önce yaşadıkları güzelliğin mahremiyeti ile karınlarını doyurdular. Dışarıya çıktıklarında kar atıştırmaya başlamıştı.

Yeniden eve döndüklerinde Osman fazla beklemeden kıza sarıldı. Bütün elbiseleri çıkarıp atması bir dakikasını almamıştı. Onu yatağa yatırıp yine her yerini öpüp okşadı. Kızın hazır olduğunu hissedince yatakta dönüp onu üzerine çekti. Karısı şaşkın bir halde üzerinde kalakalmıştı.

“Ama...”

“Bu sefer çok yumuşak olamayabilirim.” dedi adam nazikçe. “...Ve kaburgaların yeniden incinsin istemem...” Elleriyle kalçalarını çekip uygun pozisyona gelmesini sağladı. “Korkma... Kontrol sende...”

Gerçekten de kontrolün kendisinde olması kıızı heyecanlandırmıştı. Altında yatan geniş bedeni eliyle okşadı. Sonra belinden tutan eller yavaşça göğüslerini kavradı. Kendisine destek olmasını sağladı. Bir süre üzerinde kıvrandı. Birleşmeyi bilerek geciktirdi. Sonunda dayanamayıp ellerini adamın göğsüne dayadı ve onun gergin vücudunun kendisinininkiyle birleşmesini sağladı. Kalçalarını sıkıca bastırıp, hazla gözlerini yumdu. Adam ellerinin baskısıyla, vücudunun

tepkisiyle ona ne yapacağını öğretiyordu. Acele etmeden kalçalarını nasıl hareket ettireceğini gösteriyordu. Bir süre sonra Gülay'ın fazla sabrı kalmadı. Hareketlerini hızlandırırken gözlerini yumdu. Son anda adamın dudaklarına uzandı ve çığlıklarının onun ağzı içinde kaybolmasını sağladı. Tırnaklarını adamın omzuna batırırken, onun da boşaldığını hissetti ve bir çuval gibi geniş göğsüne yığıldı kaldı. Bacaklarını kıpırdatacak gücü kalmamıştı. Nefesi deli gibiydi. Tırnakları hâlâ adama batacak kadar sıkı tutuyordu. Bir iki dakika sonra kendisini çekip, uykulu bir halde yanına kaydı. Yüzünü boynuna gömüp, adamın erkeksi kokusunu içine çekerken hafifçe fısıldadı.

“Nasıldım?”

Cevabı duyamadı. Uykuya dalmıştı bile...

8. BÖLÜM

Sabah uyandığında, mis gibi kızarmış ekmek kokusu geldi burnuna. Gündüz vakti yatak odası daha farklı görünüyordu. Kokunun güzelliğiyle gülümsedi. Kollarını kaldırıp gerindi. Üzerinden çarşaf kayınca çıplak göğüslerini gördü ve hemen gece olanları hatırladı. Utançla örtündü. Adamla yaptıklarını hatta kendisinin adama yaptıklarını hatırladı. Osman mutlaka kendisinin azgın bir kadın olduğunu düşünmüştü. Sonra omuz silktilti. İnsanın sevdiği adam ile sevişmesinden ve zevk almasından daha doğal ne olabilirdi. Üstelik kocasıydı!

Aceyleyle kalkıp, geceliğini buldu ve üzerine geçirdi. Çıplak bedeni ince kumaş altından rahatlıkla seçilebiliyordu. Ama umursamadı. Kokunun geldiği yere yöneldi. Sesler de geliyordu. Osman mutfakta masayı hazırlamış, kızarmış ekmeklerin üzerine tereyağı sürüyordu. Genç kadının girdiğini fark edince dönüp sessizce onu süzdü. Gülay çekinik bir gülümsemeyle “Günaydın!” dedi. Dün gece dünde kalmıştı ve bu sabah adamın kendisine nasıl davranacağını bilemiyordu. Yine kırıcı mı olacaktı, yoksa?.. Endişeyle adamın yakışıklı ama sert yüzüne baktı. Çoktan kalkmış olduğu belliydi. Saçları taralı, cildi sakalsızdı. Harika bir kot ve ona uyan mavi bir gömlek giymişti.

Adam hafifçe gülümsedi. “Günaydın!”

Gülay rahatlamıştı. Gözleri güldü. Yavaşça yanına gitti. “Erken mi kalktın?”

“Hayır” derken adam uzanıp karısını kendisine çekti ve küçük bir öpücük kondurdu dudağına. “Sen geç kalktın. Saat kaç haberin var mı?”

Gülay başını etrafına çevirip bir saat arandı. Sonunda duvarın birinde asılı saati görünce gözleri kocaman oldu. “Aman Allah’ım! Saat iki mi? Öğleden sonra iki mi olmuş?”

Adam keyifle bir göğsünü mıncıklarken “Hı hı.” dedi. “Seni uykucu... Çok mu yoruldu?” İğneleyici gülümseyişi kızın kızarmasına sebep olmuştu.

“Lütfen... Beni utandırma...” diye yalvardı. “Dün gece ben... ben değildim sanırım?”

“Ama ben o Gülay’dan çok hoşlandım?”

Genç kadın kıkırdadı. Gülmesi çok sevimliydi. Adam onun kendisine karşı ilk kez böyle samimiyetle güldüğünü düşündü. Gülünce çok güzel oluyordu. “Sakat makat... beni bir canavar yaptın...” dedi Gülay utançla.

“Kolun nasıl!”

“Çok iyi. Ama şey biraz acıyor...”

“Ney?”

“Anla işte... Orası...” Kızarmış yanaklarla kollarından kurtulup masaya baktı. “Dışarıya alışverişe çıkmışsın herhalde? Çok açım ama yüzümü bile yıkamadım. Vaktim var mı?”

“Hadi koş.” dedi adam gülümseyerek.

“Sen İstanbul’a gitmeyecek miydin? Geç kalmadın mı? Hani toplantın vardı?”

Adam keyifle gülümsemesini devam ettirdi.

“Belki inanmayacaksın ama dışarıda müthiş kar yağıyor ve Bolu dağı da kapanmış. Mecburen toplantıyı yarına erteledim. Bu gece de buradayım. Bugün bir iki saatliğine gidip annemi ve babamı göreceğim. Sonra vakit kalırsa gelirim ve biraz gezeriz. Alışveriş yapmamız da lazım. Dolap hâlâ bomboş! Ankara’ya daha evvel gelmiş miydin?”

“Hayır.”

“İyi. Hadi git, düşünüy al gel. Sana yardım etmemi ister

misin?”

“Aman... Ben yaparım her halde. Sağ ol!”
Gülümseyerek kaçtı mutfaktan.

Banyodan sonra çok güzel giyinip adamın karşısına çıktı. Kızıl saçlarını yine beline kadar salmıştı. Uzun bir etek, bol bir kazak giymişti. Fakat yine de o kadar genç ve tazeydi ki, Osman dişlerini sıktı bu güzellik karşısında.

“Yaş günün ne zaman?” diye sordu.

“İki ay sonra. Niye sordun?”

“Çok küçük duruyorsun. Kendimi liseli kızlarla çıkıyormuş gibi hissediyorum.”

“Nasılsa fazla sürmeyecek...” diye hatırlattı Gülay.
“Gidince beni unutursun.”

“Sen beni unutacak mısın?”

Kız güzel gözlerini kısıp düşündü bir an. Sonra “Başka çarem var mı?” dedi alçak bir sesle.

Kahvaltılarını sessizce yaptılar. Adam televizyonu açmıştı. Kocaman siyah bir LCD televizyondtu. Kar yağışından bahseden spiker, kar yağışının hafifleyeceğinden, Mart’ın sonuna doğru tüm yurdun ısınmaya başlayacağından bahsediyordu. Ankara’yı İstanbul’a bağlayan Bolu dağı çevre yolunun da birkaç saat içinde trafiğe yeniden açılacağını söyledi. Gülay haberleri ilgiyle dinlerken, çayı bitti. Osman’ın da çayı bitmek üzereydi. Kalkıp çaydanlığı aldı ve her ikisine de çay koydu. Gözleri adamın sakın, ifadesiz yüzündeydi.

“Alışveriş yapmak lazım.” dedi genç adam. “Buraya sık gelmediğim için dolapta yiyecek fazla bir şey yok. Nereden alışveriş yapacağımı sana göstereyim. Sürekli taksi kullan. Ehliyetin var mı?”

“Hayır.” Yine yerine geçip oturdu. Çayını şeker atıp karıştırırken...

“Bir ehliyet kursuna yazıl. Hem vakit geçirmiş olursun.”

dedi adam.

“Ne yapacağım ki ehliyeti?”

Adam bir kaşını kaldırdı alayla. “Sen benim eşimsin. En kısa zamanda sana bir araba almak lazım. Söylediğim gibi... hiçbir eksik olsun istemiyorum. Araban da olacak. Tabii, Selin’e söylediğinin aksine, ayrıldığımızda senin olan her şey yine senin olacak. Güzel başlamadık ama güzel bitmesini sağlayabilirim.”

“Bence masrafa gerek yok.” dedi genç kadın duygularını belli etmeden. “Ben alıştığım şekilde hayatıma devam edebilirim. Eskiden de otobüse biniyordum, yine binerim. Sorun olmaz. Zaten aldıkların fazla bile. Beni yıllarca idare eder.”

“Saçma!” dedi adam biraz kızgınca. “Seni anlamıyorum. Niye uysalca olur demiyorsun da, sana vermek istediğim her şeye karşı çıkıyorsun? Bu evliliğin özünde zaten bu yatmıyor mu? Zengin bir koca ve daha refah dolu günler?.. Amaç bu değil mi? Her genç kızın rüyası bu değil midir?”

Gülay yaralanmış bir bakış atıp gözlerini elindeki bardağa çevirdi. “Benim değil!” dedi usulca.

“Neden?” Adam genç kadının yüzündeki kabullenmez ifadeyi anlayamıyordu. Gerçekten de onun kendisinden bir şey kabul etmek istemediği belliydi. Bu araba kendisi için önemli bir şey değildi. Ama erkeksi içgüdüleriyle Gülay’a hediye almak kendisi için çok doğal, hatta ihtiyaç geliyordu.

Onu tanıdıkça, yavaş yavaş karakterinin değişik yönlerini de tanımaya başlamıştı. Beş gün önce tanıştığı bu çekici kadının, diğer tanıdığı kadınlara benzemeyen birçok özelliği vardı. Genç adam onun yanında hem huzur buluyor, hem de korkuyordu. Genç kadın kendisi için inanılmaz bir alışkanlık olmuştu. Onun duru sakinliği ile kafası çok rahattı. Doyumsuz değildi. Aşırı istekleri yoktu. Az konuşuyor, gerekmedikçe ortaya atılmıyordu. Ama çevresindeki insanlara olan sevgisi gözle bile belliydi. Bu sevgi dolu yaklaşımın sonucu olarak herkes de onu fazlasıyla

seviyordu. Önceleri kızdığı bu olgu, şimdi de ona saygı duymasına sebep oluyordu. Doğallığı ve sıcaklığı, mıknaş gibiydi.

Gülay adamın sorusuna cevap vermedi. Sadece, onu o olduğu için sevdiğini söylese, sevgisinden başka bir şey istemediğini söylese ne derdi acaba? Ama söyleyemezdi. Kendisinin elinde gururu için kalan tek kırıntı bu sevgisiydi. Onu da adama sunarsa başka dayanacağı bir dayanak kalmayacaktı.

Adam yarım kalan bardağını sıkıntıyla bıraktı. Ayağa kalktı. Gözleri hâlâ karısının üzerindeydi. Ondan ayrılmayı canı hiç istemiyordu. Bu çok garipti çünkü geçmişteki hiçbir sevgilisi için böyle düşünmemişti. Sevişmelerden sonra çekip gitmek kendisine çok doğal gelmişti. “Ben gideyim artık.” diye isteksizce mırıldandı. “Birkaç saate kadar gelirim. Gazete de aldım. Sıkılırsın diye. Ama dışarıya çıkma. Hem kar yağıyor, hem de bilmediğin yerler. Başına bir iş gelmesin.”

“Çıkmam” dedi genç kadın uysalca. O da ayağa kalkmış, adamı geçirmeye hazırlanıyordu. Koridora kadar peşinden gidip, kabanını giymesini izledi. Adam atkısını da öylesine boynuna dolamıştı. Siyah saçları ayakkabılarını giyerken alnına döküldü. Doğruduğunda, Gülay elinde olmadan uzandı ve o perçemleri geriye iteledi. Atkısını göğsüne sokup önünü iyice kapattı. Kabanının yakasını kaldırdı. Gözleri karşılaştı. Bir an bakıştılar. Genç kadının elleri halen kabanın yakasındaydı.

“Evli olsaydık... beni hep böyle mi uğurlayacaktın?” dedi adam yarı şakayla. Gidip gitmemeyi düşünüyordu şimdi de! Bu nefis yaratığı bırakıp gitmeyi canı hiç istemiyordu. Ama buraya kadar gelip de onu görmediğini annesi öğrenirse, hiç hoş olmazdı. Zaten araları sorunluydu!

Gülay gülümsedi. Gözlerindeki aşkı ilk kez meydana çıktı ve Osman midesinin düğümlendiğini hissetti. Gördüğü şeyin sevgi olduğuna yemin edebilirdi ama... acaba?

Gülay yavaşça parmak uçlarında yükseldi ve adamın kalemlle çizilmiş gibi duran keskin hatlı dudaklarına sevgi dolu bir öpücük koydu...

“Evet.” dedi işveli bir sesle. “İşte, seni hep böyle uğurlardım...” Sonra bir daha öptü ve geri çekildi. “Ama biz zaten evliyiz... sen söylemiştin, değil mi?”

Osman kafası bulanık bir halde gittiğinde Gülay da hemen mutfakçı toparladı. Mutfak temizlenince yatak odasına gitti. Orasını da derleyip topladı. Bavulunu nereye boşaltacağını düşündü. Yatak odasında iki duvar boydan boya giysi dolabıydı. Bir sürgülü kapağı çekti. İçeride genç adamın elbiseleri vardı. Belli ki buraya geldiğinde giydiği şeylerdi. Ellerini temiz gömlelerde ve ceketlerde gezdirdi. Raftan bir kazak alıp burnuna götürdü. Halen adam gibi kokuyordu. Onu geriye koyup bir başka sürgülü kapıyı açtı. Burada da adamın iç çamaşırlarının, çoraplarının bulunduğu sürgülü çekmeceler vardı. Bir diğer kapıyı açtığında kendi eşyalarını koyabileceği boş bir yer bulmuş oldu. Askı yetmeyebilirdi. Sonra dolap askısı alsam iyi olur diye düşündü.

Eşyalarını yerleştirip evin oturma salonuna geçti. Kocamandı. Çok ferah ve basit döşenmişti. Direkt olarak terasa açılan kapıları vardı. Ancak terasın üstü kapalı olmalıydı ki kar falan yoktu. Kapıyı açıp terasa çıktı. Yerdeki terlikler gibi teras da sıcaktı. Ama tozlanmıştı. Terasın kıyısı olduğu gibi camdı. Ankara'nın harika manzarası ayakları altındaydı şimdi. Öylesine güzel kar yağıyordu ki, canı dışarıya çıkmak istedi. Ama adama verdiği sözü hatırladı. Gerçekten de kayıp bir yerini incitebilirdi.

Yeniden içeriye döndü. Bir süre televizyon seyretti. Arada gazete okudu. Zaten televizyondaki haberler ile gazetedeki yazılanlar neredeyse birbirinin aynıydı. Zamanın hızla geçtiğini fark etti. Hava kararmak üzereydi. Aklına annesi geldi. Hemen cep telefonunu alıp, salonda bir koltuğa oturdu. Heyecanla annesinin numarasını çevirdi. Her gün arayıp, onu durumdan haberdar ediyordu. Sadece dün yoldayken

arayamamıştı. Osman'ın bu konuşmaya şahit olup sinirlenmesini istemiyordu. Ailesiyle ilgili konular adamı rahatlıkla sinirlendirebilirdi.

“Alo, anne? Nasılsın?” Annesinin sesini şimdiden özlemişti. “Evet, geldik. Ankara'dayız. Güzel bir çatı katı! Çok geniş.” Telefonda bir süre olanları anlattı. Tabii gece olanlar hariç. Şimdilik rahatının yerinde olduğunu ve Osman'ın yarın İstanbul'a gideceğini söyledi. Ama annesinin sesinde biraz üzüntü var gibi geliyordu.

“İyi misiniz? Canın bir şeye mi sıkılıyor?” diye merakla sordu. Telefonun diğer ucundan annesinin güzel sesi geldi.

“Merak etme kızım, iyiyiz.”

“Hadi anne, beni kandıramazsın? Bir şey oldu. Hastalığın mı? Yoksa babam?..”

“Yok kızım. Ben de iyiyim, baban da iyi ama...” Telefondaki ses sustu.

“Ama ne anne?”

Annesi kararsızdı. Bu belliydi. Sonra konuşmaya başladı kadın. “Nasılsa öğreneceksin.” Dedi. “Babanı dün işten çıkardılar...”

“Na... nasıl yani?”

“Osman Bey'in emriyleymiş. Zaten baban böyle bir şeyi bekliyordu...”

“Ama... ama bana hiç söylemedi... Emin misin?”

“Boş ver kızım. Biz de yarın Bursa'ya dönüyoruz. Baban alacağı tazminatla bir süre idare edeceğimizi söylüyor. Zaten evde de biz bize kaldık. Sen de gidince masraf olacak bir şey kalmadı. Baban başka iş bakacak. Bulur tabii ama işini seviyordu.”

Gülay telefon konuşmasının ardından korkunç bir üzüntüyle, bir süre kıpırdaman oturduğu yerde kalakaldı. Buna inanamıyordu. Osman'ın böyle bir şey yapmış olması?.. Ama

yapabileceğini biliyordu. Adamın istediği zaman ne kadar katı olabileceğini de biliyordu. Alaycı gülümsemesi, arkada sakladığı sert karakterini gizlemek için kullandığı bir kamuflajdı sadece.

Zavallı babacığı... Emekliliğinin yaklaştığı bir zamanda bunun olması iyi olmamıştı. Gözünden akan bir damla yaşı elinin tersi ile sildi. Nereden o kazaya bulaşmıştı ki sanki? Keşke evden hiç çıkmamış olsaydı. Defalarca bunu dilemişti. O kaza yüzünden kaç kişinin hayatı değişmişti. Keşke evde kalmış olsaydı. Keşke Osman kendisine çarpmamış olsaydı. Keşke babası bu evlilik olmadan adamı mahkmeden kurtarsaydı. Keşke... Keşke.. Ah, nasıl bu duruma gelmişlerdi? Babası bu yaştan sonra nasıl yeni bir iş bulacaktı?

Kapının açıldığını duyunca gözyaşlarını hızlıca kuruttu. Burnunu çekip akmasını durdurdu. Adama belli etmek istemiyordu. Elindeki peçeteyi avucunun içine gizledi.

“Niye karanlıkta oturuyorsun?” diye sordu Osman merakla.

“Fark etmemişim...” diye yalan attı. Ayağa kalkıp karşısında öylece durdu. Sesini normalleştirmeye çalışıyordu. Adam lambayı yakıp kısılı gözlerle onu süzdü. Sonra elindeki araba anahtarı ile telefonunu masaya bırakıp yanına geldi. Yavaşça kollarını kızın beline dolayıp, kendisine çekti. Öpeckemiş gibi başını eğip, kızın gözlerinin derinliklerine baktı.

“Ağladın mı sen?” Adamın dikkati kızı bir kez daha şaşırttı. Onun yanında her zaman dikkatli olmak gerekiyordu. Selin’in dediğini hatırladı. Süper zeki demişti onun için. Bu kesinlikle doğruyd.

“Hayır.” diye yalan attı. “Niye ağlayayım ki?”

Genç adam o güzel gözlerin içindeki doluluğu görebiliyordu. Biraz daha zorlarsa yeniden ağlayabileceğini de hissetti. Ama onun ağlaması demek, kendisinin hemen yumuşayıp yelkenleri suya indirmesi, kızın ağlamaması için

dünyadaki her şeyi feda edebileceğini söylemesi demekti. Artık onun üzgün gözlerinin gülmesini istiyordu. Kederli bakışlarının yok olmasını, kendisine bakarken, gözlerinin parlamasını istiyordu. Allaktan bu gece son geceleriydi. Yarın gideceği için seviniyordu. En kısa sürede bu kadından uzaklaşmalı ve kafasını toparlamalıydı. Yine eski, yalnız, düzenli hayatına geri dönmek istiyordu. Daha olgun kadınlarla daha basit ilişkilerine devam etmek istiyordu.

Gözü titreyen dudaklarına kaydı. Öpmek istemesine rağmen kendisini tuttu. Karısını salıp geri çekildi. “Hazırlan, alış verişe çıkalım. Akşam yemeğini evde yiyelim. Yemek yapmasını biliyorsun, değil mi?”

Gülay hafif bir gülümsemeye gözlerindeki kederi adamdan gizledi. “Evet, hem de güzel yaparım.”

“İyi, bu son gecemizi baş başa geçirelim. Gezinti için geç kaldık.”

Son gece! Bu laf ikisini de ürküttü. Adam duvardaki saate baktı. Şu gizemli kızıl güzelle geçireceği yaklaşık yarım günü kalmıştı. Fazla bir zaman değildi. Doğrusu sevinmeliydi ama içinde şimdiden bir sıkıntı oluşmuştu. Sanki evladından ayrılacak olan bir baba gibi hissetti kendisini... Acaba... Onu da... Hayır, olamazdı... Karısını da kendisiyle götürmeyi arzulamıştı bir an. Onu da İstanbul’a götürse ne olurdu ki? Burada tek başına kalması?.. Belki kendisiyle olsa?.. Ama hayır, o zaman boşanma işlemini nasıl başlatacaktı? Aynı evde yaşadığı ve bedeninin her zerresi için arzu duyduğu bir kadını nasıl boşayacaktı?

Berber konuşmadan garaja indiler. Genç adam onu büyük bir alışveriş merkezine götürdü. Karlı yollarda acele etmeden gelmişlerdi. Gülay etrafını seyrediyordu hayranlıkla. Bu havada bile koşuşan insanlar, aceleyle bir o yöne bir bu yöne giderken, renkli görüntüler oluşturuyorlardı. Soğuktan hiç korkmadan yürüyen genç sevgililer de vardı. Birbirlerine

sarılmışlar, hafifleyen kar altında sarmaş dolaş gidiyorlardı. Ankara'yı sevecekti her halde!

Alışveriş ettikleri devasa büyüklükte market kalabalık sayılırdı. Osman bir market arabası çekip etrafını süzdü. Sonra Gülay'a döndü. "Ne lazım olacaksa al. Tek başına alışverişe gelmeni istemiyorum. Kolundaki alçı çıkmadan alışveriş yapman zaten senin için zor olur. Günlük alışverişlerin dışında büyük alışverişin olacaksa apartmanın karşısında da market var. Kapıcıdan yardım istersin. Ben ona tembihlerim."

Genç kadın her zamanki gibi konuşmadan başıyla onayladı.

Osman gıda malzemesi olarak gördüğü hemen her şeyi ikişer üçer sepete atıyor, Gülay da alıp geriye koyuyordu.

"Ben tek başıma bu kadar şeyi nasıl yerim?" diye itiraz ediyordu. Alışveriş bittiğinde adam hayretle sepete baktı. Sepet dolmamıştı bile. Çoğu kalabalığı da tuvalet kâğıdı, peçete gibi şeyler oluşturuyordu. Gülay alışverişteki kontrolü ele almış, üretim tarihlerini ve son kullanma tarihlerini bile kontrol ederek, sadece lazım olacak şeyleri sepete koymaya başlamıştı. Birkaç meyve ve sebze de ekleyip başını salladı. "Tamam. Bu kadar yeter!"

"Bir daha geldiğimde açlıktan ölmüş bulmam seni inşallah!" diye dalga geçti adam. Parasını ödedikten sonra garaja geçtiler. Poşetleri arabanın bagajına attı. Yine fazla konuşmadan yola çıktılar. Kar dinmişti ama fena bir soğuk başlamıştı. Eve girdikleri zaman kendilerini karşılayan sıcak gerçekten iç rahatlatıcıydı. Poşetleri taşımaya yardım eden kapı görevlisi, hayranlıkla Gülay'a bakmaktan geri kalmamıştı. Osman dışleri arasından adama teşekkür edip eline biraz harçlık sıkıştırdı. Fakat adam harçlıktan çok, güzelliği ve çekiciliği ile bakmaya doyulamayan alımlı kadının kendisine teşekkür etmesi ile mutlu olmuştu.

Gülay hemen aldıklarını buzdolabına, kuru gıda

maddelerini de güzelce dolaplara yerleştirdi. Osman içeride televizyon seyrediyordu. Aldıkları pırzola etini çıkarıp kendi özel yöntemiyle pişirdi. Her şey yerli yerine oturmuş, mutfak yine düzenli hale gelmişti. Ekmekleri kesip masaya koydu. Tabak ve çatalları çekmecedan alırken arkadan sokulan Osman'ın sesini duydu.

“Harika kokuyor!” derken adam karısının incecik beline sarılmış, kalçalarını kendisinininkilere bastırmıştı. Dudaklarıyla saçlarından kıyısından boynuna erişip ateşli bir öpücük kondurdu. “Acıktım sanırım.”

“Birazdan hazır” diyen genç kadın biraz tutuktu. Halen zavallı babasını düşünüyordu.

“Ben başka bir şeye açım...” diyen adam bir elini göğsüne kaydırdı. “Yemeği çabuk yesek iyi olacak.”

Gülay sesini çıkarmadan adamın kendisini okşamasına izin verdi. Ama elleri biraz daha cüretkâr olmaya başlayınca, hafif bir hareketle kollarından sıyrıldı. “Etlar yanacak şimdi! Sen oturabilirsin... Yanına ne vereyim? Kola, Fanta, Gazoz... alkol?”

Adam bir sandalye çekerken omuz silkti. “Bir şey istemem. Su yeter.”

Yemek gerçekten güzel olmuştu. Genç adam yemeğini iştahla yedi. Hatta kemiği tutup sıyırması bile nedense genç kadının hoşuna gitmişti. Yanına yaptığı pilav da tane tane ve çok lezzetliydi. Yemeğin güzelliği karşısında Osman onu övdü.

“Annen sana iyi bir eğitim vermiş.” dedi suyundan bir yudum alırken.

“Teşekkürler. Yatılı okulda da dönüşümlü yemek yapardık. Ama tatillerde, iki kardeşin daha olunca, yemek yapmayı ister istemez öğreniyorsun.”

Yemekten sonra masayı toplayıp bulaşıkları bulaşık makinesine koydu. Birer kahve yapıp, salonda oturan adamın yanına gitti. Kahvesini verip yanına su da koydu. Gidip ondan

biraz uzak bir yere oturdu.

Osman kahvesini yudumlariken “Annenle babanı görebildin mi?” diye sordu kocasına.

Adam başını salladı. “Evet.”

“İyiler mi?”

“Evet.”

“Benden bahsettin mi?”

Adam yine yavaşça başını salladı. “Mecburen... Annem cadının tekidir. Haberi olmasa, bana hayatı zindan ederdi.” Rahat bir tavırla ayaklarını uzatıp koltuğuna iyice yaslandı. “Sana ve babana en az benim kadar kızgın olduğunu söylemeliyim. Babam başıma gelenleri hak ettiğimi düşünürken, o da bir an önce boşanmamı istiyor.”

Gülay hafif bir nefes aldı. Gözleri televizyona kaymıştı. Sesi kısık olduğu için söylenenleri duymuyordu. “Zaten boşanacağını söyleyip rahatlıtsaydın kadıncağızı...” dedi usulca. Osman dudaklarını umursamazca büzdü. Bu konu kendisi için çok önemli değilmiş gibi davranıyordu.

“Söylemedim. Her şeyi de söylemeye gerek yok. Sen seviştığımızı annene söyledin mi?”

Kadın kızardı. Gözleri irileşmişti. “Elbette hayır...”

Adam kalkıp onun yanına geldi. Elinden tutup ayağa kaldırdı. Yavaşça beline dolandı. Alnını karısının alnına dayadı. Mis gibi kokusu, genç adamın burnundan içeriye yayıldı. Bedenin zayıf yapısı, kolayca kırılacak kadar inceydi.

“Dün gece bir şey unuttuk...” dedi yavaşça.

Soran gözleri inanılmaz derecede güzel ve saftı. “Ne... neyi?” diye kekeleydi. Kocasının sıcaklığı ve yakınlığı, genç kadını da doğal olarak etkiliyordu.

“Korunmadık?..”

Gülay utanarak başını eğdi. “Nikâhtan önceki gün

iyileşmişim. Annem nikâh günü, bu hafta tehlike olmayacağını söyledi. Sen belki kocalık haklarını kullanırsın diye...”

Adam alaycı bir şekilde güldü. “Kocalık hakları?” Eliyle yüzünü tutup kendisine kaldırdı. “Demek annen eninde sonunda senin cazibene kapılacağını biliyordu, öyle mi?”

Gülay yutkundu. Çekinerek sordu. “Beni cazip mi buluyorsun?”

Adam bir elini kalçasına kaydırıp, iyice kendisine çekti onu. “Fark etmiyor musun? Dört gün önce seni öldürebilirdim. Sana dokunmamak için her şeyi yapardım. Ama şimdi sevmekten başka bir şey istemiyorum. Şu halime bak. Kocaman adam küçük bir kızın cazibesıyla işe bile gitmek istemiyor...”

“Ben küçük bir kız değilim...” diye fısıldadı Gülay. Ne kadar olsa adamın itirafı hoşuna gitmişti. Bir erkek için, özellikle Osman’ın durumunda birisi için bunu itiraf etmek zor olsa gerekti. “Dün gece bunu anlamış olman lazımdı?”

Adam genç kadının pelerin gibi saçlarını kavrayıp başını hafifçe geriye çekti. Bu olağanüstü saçlar artık inanılmaz hoşuna gidiyordu. Çıplak boynu meydana çıkınca yavaşça dudaklarını orada gezdirdi. Bir yandan da derin nefeslerle kokusunu içine çekiyordu. Sonra yavaşça onu kucağına aldı. “Kocalık haklarını kullanmak için daha fazla bekleyemeyeceğim...” diye mırıldandı. “Madem tehlike yok, bu fırsatı değerlendirelim...”

Yatak odasına götürüp yere indirdi. Acele etmeden soydu karısını... Kendisi de soyundu. Ayakta birbirlerine bakiştılar. Yatak odasının lambası yanmıyordu ama salonun ışığı içerisini yeterince aydınlatıyordu. Genç kadının beyaz vücudu fosforlu gibi parlıyordu. Osman hayranlıkla o zarif bedeni süzdü. Kaburgalarındaki morluklar yok olmak üzereydi, seçilmiyordu artık. İnce beli, yuvarlak kadınsı kalçalarını daha da cazip hale getiriyordu. Karısının vücudunda tek bir tüy bile yoktu. Açık tenli kadınların çoğunda olduğu gibi ben noktacıları da yoktu. Allah bu bedeni özenip bezenip

yaratmıştı. Sivri göğüsleri bedeninin zayıflığına inat, dolgun ve baştan çıkarıcıydı. Yavaşça yatağa oturup onu kendisine çekti. Yüzünü bu göğüslerin oluşuna gömdü. İki küçük el omuzlarına dokunmuştu.

Arzulu dudakları hâlâ ayakta duran karısının göbeğine kaydı. Sıcacık, ipek gibi tenini öpmeye başladı. Seksi göbek çukurunun çevresinde gezindi. Uzun boyu yüzünden daha aşağı inemeyince onu yatağa çekti. Canını acıtmadan yatırdı. İki eli genç kadının bacaklarını aralamış, dudakları bacaklarının kıyısında gezinmeye başlamıştı. Gezinme daha hassas yere kayınca, Gülay belini kıvırdı. Gözlerini yumup adamın saçlarını kavradı.

“Lütfen yapma... “ dedi zayıf bir itirazla. Bacaklarını kapamaya ve adamın başını çekmeye çalıştı ama bir süre sonra direncini yitirip kendisini bıraktı. Nefesleri iyice sıklaşmıştı. Babasının durumunu bilmesine rağmen bu adama olan isteğinin azalmaması gurunu incitiyordu. Şu her şeyine sahiplenilen, vücudunun en hassas noktalarını bile emip sömüren adamı o kadar çok seviyor ve istiyordu ki, bu kendisine acı veriyordu.

Adam yeniden yukarı çıkardı dudaklarını. Göbeğinde gezinip, göğüslerinin kıyısına geldi. Aç bir şekilde, avuçlarıyla sınıksız tuttuğu göğüslerinin uçlarını yakaladı. Bir süre onlarla oynayıp karısının boynuna kaydı. Küçük ısırıklarla kulak memesini öptü. Geriye çekilip, güzel yüzüne, altında ezilen ince bedene baktı.

“Ne oldu?” diye sordu hafif meraklı bir sesle...

Gülay önce ne demek istediğini anlamadı. Gözlerini aralayıp, şaşkın bakışlarını adamın arzulu gözlerine çevirdi.

“Ne oldu?” diye tekrar etti adam. Parmak ucunu karısının yanağındaki tek bir yaş tanesine dokundurdu. Gülay’daki durgunluğu zaten fark ediyordu. “Akşamdan beri düşünceli ve dalgınsın. Şimdi de bu! Niye ağlıyorsun?”

“Hayır... ağlamıyorum.”

“Görüyorum Gülay! Bana ne olduğunu söyle!..” diye emreden sesi sertti.

Gülay adamın kalçalarını elleriyle çekiştirirken bacaklarını iyice ayırdı. “Yok, bir şey! Hadi devam et.”

“Sebebini öğrenmek istiyorum.” diye ısrar etti adam. “Bana karşı mesafelisin. Bana ne olduğunu söyle!”

Gülay derin bir nefes alıp, ellerini adamın kalçasından çekti ve yavaşça yanlara koydu. Bakışları üzüntülüydü. “Babamı neden işten çıkardın?” dedi çocukça. Adamın bunu yaptığına halen inanamıyor gibiydi. Osman durumu hemen kavradı. Ağırlığını karısının bedenine vermeden, kolları üzerinde destek aldı.

“Demek öğrendin?”

Gülay cevap vermeyince, kaşlarını çatıp sesini biraz sertleştirdi.

“Bana yaptığından sonra onu işte tutamazdım. Onun da bunu beklemeye hakkı yok. Hiçbir şey olmamış gibi benimle çalışmasına izin veremezdim. İsteseydim, sahip olduğu her şeyi elinden alırdım. Başına türlü bela açardım. Ki niyetim de oydu. Ama yapmadım. Tazminatını bile verdim. Sadece senin için... Başka bir şey de yapamam onun için!”

Gülay’ın gözünden bir damla yaş daha kaydı.

“Peki, şimdi ne yapacaklar? Aldığı evin taksitleri var? Annem hasta! Onun tedavi masrafları var. Şimdi ne yapacaklar?”

Osman soğuk soğuk baktı. Dişleri de hafifçe sıkılmıştı. “Bunların beni ilgilendirmesi mi gerekiyor şimdi?” dedi donukça. “Evlenmiş olabiliriz ama ailen benim sorumluluğumda değil.” Gözleri genç kadının inci gibi gözyaşlarındaydı. Bu yaşlar onu sertleştirmişti. Eğer ağlarmasaydı daha yumuşak olabilirdi. Ama bu küçük damlalar kendi yüreğinde inanılmaz tahribat yapıyordu. Onun ağlmasına dayanmak çok zordu. Dayanabilmek için elinden geleni yapıyordu ve bu da dışarıya

sertlik olarak yansıyordu.

“Ama o benim babam?”

Adam kaşlarını çattı. Sesi sıkıntılı ama kesindi. “Olabilir! Onun senin baban olmasının benim için hiçbir önemi yok! Seninle evli olmamız benim üzerimde haklara sahip olduğunu göstermez! Baban olması, onu akrabam olarak görmemi de sağlamaz! Seninle sadece birkaç gündür tanışıyoruz. Seni arzuluyorum diye, seninle seviştim diye, istediğin her şeyi yapacağımı mı sanıyorsun? Baban veya ailen hiç umurumda değil. O başına geleni hak etti! Senin bu konudaki düşüncelerin farklı olabilir. İştten çıkardığım kişiler konusunda kimseye hesap vermem. Sana da vermem!”

Söyledikleri öyle keskin, öyle acı vericiydi ki Gülay inleyerek dudaklarını sıktı ve başını acıyla çevirdi. Kalbine bıçak saplasa daha iyiydi. Onun için hiç önemi olmadığını bir kez daha anlamıştı. Osman’ın öfkesinin hâlâ taze olduğu belliydi. Kendisinin ne kadar önemsiz olduğunu bir kaç cümlede anlatıvermişti.

Osman da aslında biraz ağır konuştuğunu fark etmişti. Sözlerini nasıl yumuşatacaktı? Düşünmeden ağzından çıkan sinirli sözleri nasıl geri alacaktı? Aptalca ağzına gelen her şeyi söyleyivermişti. Gülay’ın gerçekten incindiği öyle belliydi ki... Belli etmemeye çalışsa da, yüzü iyice solmuştu. İçinde korkunç bir sızı yükseldi. Bu kadına karşı istediği kadar katı olamıyordu.

“Bak!” diye mırıldandı sert sesini biraz yumuşatmaya çalışarak. “Beraberliğimizden hoşlanıyorum. İnan bana bunu hiç küçümsemiyorum. Senin ne kadar özel biri olduğunu da biliyorum. Ama konu bu ilişkinin başına gelirse, bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ben ne senin gibi birisine, ne de evliliğe hazırım. Hele ki zoraki bir evliliğe hiç hazır değilim. Bu zoraki evliliğin mimarı olarak baban da hak ettiğini aldı. Eminim o da böyle olacağını biliyordu. O kadar aptal olamaz. Kayınpederim olarak onu sırtlayacağımı ummuş olamaz. Onu

işten çıkaracağımı en başından beri tahmin etmiştir! Bütün her şeyi en ince ayrıntısına göre planladığına göre bunu da düşünmüş olmalı! Onlar benim sorumluluğumda değil...”

Genç kadın kendisini topladı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Başını salladı. “Doğru, değil...” dedi. “Affedersin, belli etmeyecektim ama... sen zorladın!”

Sıkıntıyla nefes aldı adam.

“Kredi kartın var.” dedi yavaşça. “Sana bankada hesap da açtıracam. Aylık gelirin babanın maaşından kat kat fazla olacak.” İstemsizce bu tatlı kadının yüzünde kalan bir damla yaş sildi. Bu yaşlar ciğerini dağılıyordu. “Kartını nasıl kullandığın beni hiç ilgilendirmiyor.” Bu, kollarında cansız halde yatan güzel kadına verilmiş açık bir ödündü. O miktarda bir parayla değil babası, onunki gibi beş aileye bile bakabilirdi.

“Ben... Sağ ol... Ama babam kabul etmez.” diye hafif bir sesle, itiraz etti Gülay. “Benden bir kuruş bile almaz. O çok gururludur.” Kendisinin bile o parayı harcayamayacak kadar gururlu olduğunu nasıl söyleyecekti? İhtiyacı dışında asla onun parasını kullanamazdı...

Genç adam inanmazca ama alaycı bir şekilde güldü. “Sen yine de şansını dene! Nedense ben babana senin kadar inanmıyorum. Bundan sonra da bu tür konular hakkında aramızda konuşmamızı istemiyorum. Ailenin sorunları beni ilgilendirmiyor, bunu anlamalısın? Senin için istediklerini elde ettiler ve sen şimdi rahat bir hayata kavuştun! Gerisi kendi sorunları! Bir daha onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Beni anlıyor musun? Herkes hak ettiği yerde kalmalı.”

Son cümleleri söylerken aslında genç kadının anne ve babasını kastetmişti. Ama Gülay söz ettiği kişiyi kendisi olarak algıladı. Karısının ailesi genç adamı hiçbir şekilde ilgilendirmediği gibi, karısını da gereğinden fazla sahiplenmek istemiyordu. ‘Demek hak ettiğim yerde olmamı gerekiyor?’ diye düşündü. Yani hiçbir yerde... Kendisinin adama ait

olduğunu biliyordu ama onun kendisine ait olmadığı gün gibi açtı.

Gülay burnunu çekti. Savaşı çoktan kaybetmiş bir halde, yorgunca başını salladı. “Peki... Bir daha böyle bir konudan bahsetmeyeceğim. Özür dilerim. Senin için ne kadar önemsiz olduğumu da... çok iyi ifade ettin. Zaten tanıştığımızdan beri bunu anlatmaya çalışıyorsun... Şimdi iyice anladım. Hak ettiğim yeri bir daha sorgulamayacağım. Bir daha asla olmayacak.”

Osman’ın gözleri karardı. Kendisini yanlış anladığına inanamıyordu. Ve onun cesurca yenilgiyi kabul etmesi ve savaşmayı bırakması, yine zafer duygusu yerine inanılmaz bir keder yüklemişti vücuduna. İçinden yükselen sızı ile dişlerini sıktı ve nefesini tuttu.

“İyi öyleyse...” dediğine kendi de inanmadı. Yan dönüp taptaze vücudun üzerinden kalktı. Gözlerini çıplak bedenden kaçırmaya çalıştı. “Bu geceyi burada kessek iyi olacak. Yarından sonra uzunca bir süre birbirimizi görmeyeceğiz. Ama bu süre içinde halen karı kocayız ve buna göre davranmanı bekliyorum. Başka erkekler istemiyorum. Sade bir hayat yaşamayı istiyorum. Tanımadığın insanlarla da fazla muhatap olma. Ama vakit geçirmek için kurslara, sinemaya falan gidebilirsin. Boşandıktan sonra özgürsün. Ama boşanmadan önce, sadece bana aitsin. Benim kurallarım ile yaşayacaksın”

Öfkeyle ve cinsel olarak gergin bir şekilde kalkıp banyoya gitti. Serin bir duş aldı. İçindeki sıkıntı git gide büyüyordu. Gülay’ı kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. Birkaç gün içinde ona ne kadar da alışmıştı? Ve şimdi bu harika kadını kaybediyordu. Babasını işten kovduğu için pişman değildi. O bunu hak etmişti. Gülay’ın üzülmeye de fazla takılmamalıydı. Neticede bu planın içinde o da vardı. Ayrıca yarın gidecek ve bu kadını bir daha görmeyecekti. Unutup eski hayatına dönecekti. Boşuna onun için endişeleniyordu.

Yine de onu kaybediyordu. Onu kaybediyordu... Ve duygusal olarak kaybediyor olmak huzurunu kaçıyordu. Bir daha hiç görmeyeceği, görmek istemediği bir kadına neden fazla önem veriyordu?.. Sınirinden duvara vurmamak için kendisini tutuyor, sıkılı yumruklarını gevşetmek için elinden geleni yapıyordu. “Aptal!” diye söylendi kendisine. “Aptal, aptal!”

Keşke ona o telefonu almasaydı? Böylece annesini aramaz ve gerçeği bugün öğrenemezdi. Veya keşke babasını kovma işini birkaç gün sonraya bıraksaydı! Fakat onun kendisi için çalışan kadrolu bir eleman olduğunu öğrendiğinde, öfkesinden acele etmiş ve onu işten çıkarmaları emrini vermişti. Bütün kızgınlığının arkasında, aslında bu kızıla doyamamanın verdiği sıkıntı vardı. Kaç gün kendisiyle mücadele etmişti. Şimdi tam ona sahip olduğunu zevkle fark etmişken, elinden kaçıyordu. Üstelik bugün kar yolları tıkadığı için içten içe ne kadar da memnun olmuştu. Çünkü onunla bir gün daha fazla zaman geçirebilecek olmak keyfini yerine getirmişti.

Bornozuna sarılıp dışarıya çıktığında, Gülay’ın yatağın içinde hâlâ kıvrılmış bir vaziyette yattığına dikkat etti. Çarşafı boynuna kadar çekmiş, gözlerini yummuştu. Adamın çıktığını fark edince bir an aralayıp, genç adama baktı. O gözlerde öyle bir yaralanma ifadesi vardı ki, gizlemesi mümkün değildi. Sonra yeniden kapadı. Genç adam salona gidip lambayı söndürdü. Ne yapacağını bilemeden bir an durdu. Televizyon seyredip ondan uzak mı durmalıydı? Ardından yatak odasına geri döndü. Bornozunu çıkarıp çırılçıplak yatağa girdi, çarşafı üzerine çekti. İçerisi karısının vücuduyla ısınmıştı. Kararsızca elini kaldırdı. Havada tutup, ne yapacağını bilemeden durakladı. Gülay sırtı dönük bir halde, sağlam kolu üzerinde yatıyordu. Sonra yavaşça onun ince bedenine arkadan sarılıp kendi bedenine çekti. Bir eliyle hâlâ çıplak olan göğüslerini cinsellik olmadan sardı. Göğsünde ince sırtını, kucağında diri kalçalarını hissedecek kadar kendisine çekti. Yüzünü mis kokulu saçlarının kıyısından boynuna gömdü.

“Bana biraz zaman vermelisin...” diye fısıldadı.

Gülay hiç cevap vermedi.

Adam boynuna bir öpücük kondurup, biraz daha kendisine çekti onu. “Sandığın kadar kötü değilim. Sadece alışmam için zaman gerekiyor...” dedi isteksizce. Sustu. Genç kadından henüz bir tepki yoktu ama uyumadığını biliyordu. “Eğer... istersen?..” diye devam etti “...benimle İstanbul’a gelebilirsin. Burada yalnız kalmazsın... Gel benimle? Orada hayat daha eğlencelidir. İstersen ayrı odada yatarsın... istersen benimle... ve belki... birbirimize alışırız?”

Gülay adamın bu teklifi karşısında hafifçe irkilmiş, gözlerini açmıştı. Ama genç adam onun yüzünü göremiyordu. Karısının ne düşündüğünü anlayamıyordu. Dahası, bu teklifi ona nasıl yaptığını da anlayamamıştı. Ama bu şahane varlıkla aynı odada ve aynı yatakta yatmaya çok çabuk alışmıştı. Onun sessiz nefeslerini, uykusunda kendisine sarılması, bedeninin sıcaklığını İstanbul’da çok özleyecekti. Kesin olan şuydu ki, Gülay’dan henüz ayrılmak istemiyordu.

“Ne diyorsun?” diye sordu. Fark etti ki, kabul etmesini gerçekten çok istiyordu. Nefesini tutup kabul etmesi umuduyla cevabını bekledi.

Sonunda kısık bir sesle “Hayır...” diye fısıldadı Gülay. “İstemiyorum.”

“İstemiyor musun?” Kalbine sanki bir bıçak saplanmıştı.

“Hayır. Bir an önce eski hayatına dönmelisin. Beni ve olanları da çabucak unutursun. Alışacak bir şey yok. Bitecek bir evliliğin nesine alışacaksın? Söz veriyorum seni rahatsız etmeyeceğim. Senden hiçbir şey istemeyeceğim. Başına dert olmayacağım. Bir an önce boşanmamız için sana elimden gelen yardımı yapacağım...”

Adam sıkıntıyla dişlerini sıktı. Duydukları hoşuna gitmemişti. “Gelmen için ısrar edebilirim...” diye küçük bir tehdit savurdu. Şimdi bu fikir kendisine hiç de mantıksız

gelmiyordu.

“Etmezsin...” Kısık sesi, belli belirsiz duyuldu. “Doğrusu da bu... Ben de burada tek başıma kalıp cezamı çekmeliyim, öyle değil mi?”

“Cezanın canı cehenneme!” diye homurdandı Osman. “Birkaç ay anneni, babanı, evliliğimizi, her şeyi unutup güzel vakit geçirebiliriz. Karı koca olmayı deneyebiliriz. Yurt dışına tatile gideriz. İstedğin her şeyi alırım sana. Yapmak istediğin her şeyi yaparız. Kim bilir... bu evliliğe bir şans verebiliriz belki!”

Gülay uzunca bir süre sesini çıkarmadan durdu. Adam onun nefes almasını göğsünde hissedebiliyordu. Sonunda genç kadın başını ve bedenini biraz çevirip adamın içten olup olmadığına baktı. Kocasının nemli saçları, alınına dökülmüştü. Yüzü samimi duruyordu. Kara gözleri ondan gelecek cevabı bekliyordu.

“Ne ben annemi ve babamı unutabilirim, ne de sen bu zoraki evliliği... Her fırsatta beni kırmak için uğraşacaksın. Söylediğim her şey sana batacak. Her bakışım huzurunu kaçıracak. Bizim... asla bir şansımız yok.” Gri gözleri doluydu. Yeniden adama sırtını döndü. Ağlamamalıydı ama bir damla yaş haince aşağıya kaydı.

Yavaşça fısıldadı.

“İyi geceler... İyi yolculuklar...”

9. BÖLÜM

Osman bürosundaki duvar saatine baktığında, vaktin akşama gelmiş olduğunu gördü. Önündeki dosyaları bir kenara itip geriye yaslandı. İstanbul'daki bürosunda yağışlı bir güne başlamıştı ve hava insanın içini karartıyordu. Çoğu kişinin evinden bile geniş, çok büyük bir çalışma odası vardı. Ama bu oda bile kendisini boğacak kadar küçük geliyordu. Kalkıp bürosunun camdan duvarına gitti. İstanbul'un hüzne boğulmuş gri havasını tepeden izledi. Boğazda gemiler aceleyle bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Suyun griliği üzerinde ışıldayan akşam güneşinin yansıması aklına Gülay'ı getirdi. Onun hüzünlü gri gözleri gözünün önünde canlandı.

Sıkıntıyla elini iç cebindeki telefona attı. Beş haftadır her gün yaptığı gibi, telefonundan karısının numarasını buldu. Uzun uzun baktı. Arayıp aramama konusunda kararsızdı. Telefon ekranı korumaya geçip, yeniden ekranını kararınca sıkıntıyla iç cebine geri attı.

“Beş haftadır beni bir kere bile aramadı...” diye söylendi dişlerinin arasından. Dönüp masasına geri gitti. Deri koltuğuna oturup dikkatini yeniden işine vermeye çalıştı. Masasının sağ tarafında duran kredi kartı ekstresini görünce uzanıp aldı. Bugün üçüncü inceleyişiydi bu... Gülay'a açtırdığı kredi kartının ayrıntısıydı. Liste çok komikti. Bir iki düşük rakamlı market alışverişi, birkaç ucuz giyim eşyası... Bankadaki hesabını da internetten görebiliyordu. Ona açtırdığı hesabı avukatı sayesinde Gülay'a bildirmişti. Hesaptan çekilen para, beş haftada sıfırdı. Koskoca bir sıfır! Genç kadın ona tahsis ettiği paranın bir kuruşa bile dokunmamıştı.

“Aptal! Para harcamasını bile bilmiyor.” diye söylendi.

“Başkası olsa dibe vurmuştu...”

Beş haftadır tek kelime bile konuşmamışlardı. O sabah erkenden evden çıktığında Gülay uyuyordu. Ona veda bile edememişti. Hâlbuki dudaklarından öpüp sarılmak, kendisiyle gelmesi için ısrar etmek istemişti. Ama o kadar masum ve çocuksu uyuyordu ki, uyandırmaya kıyamamıştı. Gitmeden önce uzun süre onu seyretmişti. Onun gecenin çoğunda uyumadığını çok iyi biliyordu. Biliyordu çünkü kendisi de doğru düzgün uyuyamamıştı. Uyurken bile ıslak olan kirpikleri, gece boyunca içinden ağladığını gösteriyordu.

O sabah ayrılırken bile, bir süre sonra onu nasılsa mecbur olarak yine görürüm diye düşünüyordu. Mutlaka bir şeye ihtiyacı olurdu... Mutlaka kendisini çağıracak bir kadını bahane bulurdu! Fakat her geçen gün yanıldığını anlamasına yetmişti. Genç kadın kendisini laf olsun diye bile aramamıştı. İçinde kabaran kopkoyu öfke ile günler geçmişti. Önceleri onun para sahibi olduğunu, amacına eriştiğini, bir kocaya ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Fakat şu lanet banka hesap özeti bile gerçeğin öyle olmadığını gösteriyordu. Gülay bilerek kendisinin parasına dokunmuyordu. Bu belli olmuştu. Gurur budalası kadın, adamın parasına dokunmayarak bu evliliği kendisinin de istemediğini belli etmeye çalışıyordu.

Ekstreysi sinirle masaya geri atıp arkaya yaslandı. Gözlerini ovuşturdu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Hafta sonu olmuştu. Bu hafta sonu iyi vakit geçirmeyi diledi. Bir işi yoktu. Çıkıp biraz balık avlayabilirdi. Ya da yatağını paylaşacak bir kadın bulabilirdi. En iyisi ikisini birden yapmaktı.

Beş haftadır tek bir kadına bile dokunmamıştı. Altın dolmakalemmini eline alıp son imzaları da attı. Sekreterini telefonla çağırıp evrakları alabileceğini söyledi. Seksi sekreteri hemen geldi ve dosyaları aldı. Genç adam boş yüzük parmağına bakıyordu. Yüzüğünü çıkarıp cüzdanının içine koymuştu. Çok az kişi evlendiğini biliyordu.

Telefonu çalınca irkildi. Biraz heyecanlanmasına anlam veremedi. Baktığında Malatyalı arkadaşı Mustafa olduğunu gördü. “Merhaba Mustafa, nasılsın?” diyerek açtı telefonu.

“İyiim dostum. Sen nasılsın?”

“İyidir... Çalışıyoruz işte! Hayırdır?”

“Sana iyi haberi vermek için aradım. Sonunda encümeden inşaat iznini alabildik. Havalar ısındığı anda başlayabiliriz.”

“Çok iyi.” dedi adam sıkıntıyla.

“Bir ay kadar sonra anlaşma imzalanacak. Siz de gelirmisiniz? Biraz da iyi vakit geçirirdik.”

Osman hafif bir donuklukla sordu. “Biz kim?”

“Sen ve Gülay tabii! Gelirseniz seviniriz. Ne tatlı olmuş değil mi?”

Osman algılamakta zorlanıyordu. Dişlerini sıkarken sordu. “Tatlı mı olmuş?”

“Evet. Saçlarını kestirmiş. Tam bir genç kadın olmuş şimdi.” Osman neredeyse elindeki telefonu düşürüyordu. Hayret ve sinirle yerinde doğruldu. Gülay saçlarını mı kesmişti? O güzelim saçlarını nasıl keserdi? Öpüp koklamaya doyamadığı güzel kızıl saçları... Onları kesebildiğine inanamıyordu. Mustafa rahatça devam ediyordu. “Alçı da çıkınca rahatlamış tabii.” Genç adam dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi acıdı. Kolundaki alçıyı da çıkarmıştı demek ve kendisinin haberi bile yoktu... Elini yumruk yaptı. Telefon diğer elinde kırılacaktı neredeyse.

“Sen Ankara’ da mıydın?”

“Evet. Selin’in babası anjiyo oldu. Gülay sana söylemedi mi? Birkaç gün orada kaldık. İki gece de beraberdik. Bir gece bize yemek yaptı. Harikaydı. Süper bir kadın! Bir gece de dışarıya çıktık. Ama biraz zayıflamış sanki değil mi? Saçları yüzünden olmasın? Sen daha iyi bilirsin tabii...”

“Selin’e geçmiş olsun de. Bilseydim ben de gelirdim.”

“Senin işlerinin olduğunu düşündük. Arayacaktım ama... neyse... Buraya gelirsiniz değil mi? Gülay’a da söyledim ama önce sana sorması gerektiğini söyledi. Malatya’ya bekliyoruz bak!”

“Bakalım. Bu ara biraz yoğunum.”

“Uçakla gelin canım. Bir ay sonra zaten, şimdi değil ki! İki gün dinlen. Varsay yine kar yolları kapamış. Holding batmaz ya... Senin işlerini yapacak bir sürü adamın var. Baharda buraları çok güzel olur.”

“Olabilir. Yine de söz vermeyeyim. Siz Gülay’la en son ne zaman konuştunuz?”

“Dün... Telefonda görüştük. Onun da annesi ameliyat mı olacaktı?”

Genç adam umursamaz bir tavırla “Haberim yok!” dedi. “Ailevi konuları pek konuşmuyoruz.” diye yalan attı. Karısını uzun zamandır aramadığını söylese arkadaşının kendisini ayıplayacağını iyi biliyordu.

“Saçma! Söz konusu karının annesi... Bu konuları onunla konuşmuyoruz demekle olur mu? Onlar artık senin de ailen! Kadının durumu ciddi... Üç hafta sonra onun ameliyatı varmış. Babası da bu yüzden işten çıkmış galiba? Keşke adama birkaç hafta izin verseydin?.. Ama durumdan haberdar olmadığın belli oluyor. Sana hiç yakıştıramadım. Gülay Bursa’ya annesinin yanına gidip ameliyatta yanında olmak istiyormuş. Sana soracağını söyledi. Bunun için de mi senden izin alıyor yoksa?”

“Elbette hayır! İsteddiği zaman gidebilir. Annesi tabii...” Homurdanmamaya çalışıyordu ama içi sıkıntıdan patlayacak gibiydi. Bu karanlık günde bu karanlık konuşma hiç iyi gelmemişti doğrusu... Evli olduğu kadın hakkında hiçbir bilgisi yoktu! Genç karısını her gün deli gibi merak ederken, hayatındaki değişiklikleri başkasından öğreniyordu.

“İyi, ben de öyle dedim. Ameliyattan sonra buraya gelirsiniz. Hadi, bak Selin’in de selamı var. Görüşürüz. İyi çalışmalar.”

“Sağ ol, sen de selam söyle!”

Telefonu kapattıktan sonra şok olmuş bir halde yerinde oturdu. “Alçısını da çıkartmış!” diye söylendi. “Bana haber vermesini söylemişim. Ama kabahat bende! İnsan beş haftada bir kere bile aramaz mı? Çocuğu orada tek başına bıraktın geldin. Ne bekliyordun? Her gün sana telefon açıp hasretle konuşacağını mı? Neyse, iyi olmuş. Demek ki başının çaresine bakabiliyor. Endişelenmeme gerek yokmuş!”

Ama parmakları masanın üzerinde sinirle tıkırdayıp duruyordu. Sıkıllı dişlerle önüne bakıyordu. Onun hakkında duydukları hoşuna gitmemişti. Düşünceli bir suratla telefonunun rehberine girdi. Bir numarayı bulup arama düğmesine bastı.

“Alo, Ahmet Bey?”

“Buyurun Osman Bey!” dedi karşısındaki. Ahmet Bey, Osman’ın şirketlerinin baş avukatıydı. Yaşı altmış civarındaydı ama yaşına göre çalışkan ve dinçti.

Genç adam kısa bir duraklamadan sonra “Şu bizim evlilik meselesi ne durumda?” diye sordu.

“Konuştuğumuz gibi geçen hafta boşanma için başvuracaktık. Bir iki pürüz çıktı. Mesela yaşı küçük! Evlilik de çok yeni... Mahkemede olumlu karşılanmayabilir. Sorunları bu hafta veya önümüzdeki hafta hallederiz. Hâkim belli olunca gerisi kolay. İnşallah Gülay Hanım sorun çıkarmaz da çabucak oluverir. Onun avukatıyla da görüşmek lazım. Boşanma kâğıtlarını en kısa sürede kendisine yollayacağım. Siz merak etmeyin.”

“Anlaşıldı. Gelişmelerden haberim olsun.” Durdu, sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Söyleyeceği şey konusunda kararsızdı. Sonra devam etti. “Bir şey daha var. Gülay Hanım’ın annesi bir ameliyat olacakmış. Sizden biri bizzat gidip öğrensin.

Nesi varmış, nasıl bir ameliyatmış? Kadını buraya getirirsek, şu ortak olduğumuz hastane ameliyatı yapabiliyor mu? Bir bakın. Tamam mı? Burada ameliyat olmasını istiyorum. Ayrıntıları bana bildirirsiniz.”

“Pazartesi mi gidelim Bursa’ya?”

“Hayır. Yarın hemen gidip öğrenin. Gönderdiğiniz kişi onları ürkütmeden meseleyi anlatsın. Benim ısrar ettiğimi falan söylemesin ama eşimin annesi olma sıfatıyla doğrusunun bu olduğunu anlatsın.”

“Ama Osman Bey, o zaman burada birçok kişi evli olduğunuzu öğrenebilir?.. Durumu nasıl açıklayacağız? Hastaneye yatarsa bir tanıdık mı diyeceğiz?”

Osman dişlerinin arasından “Açıklamaya gerek yok!” diye mırıldandı. “Evli olmak suç olmadığına göre? Eğer kabul ederlerse pazartesi sabahı hemen alıp getirin. Bir kişiyi de Ankara’ya yollayın. Gülay Hanım’ı bizzat kendisi getirsin.”

“Peki, olur.”

Telefonu kapatıp yeniden arkasına yaslandı. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. Onu yeniden görecekti. Bir aksilik olmazsa, hafta başı Gülay İstanbul’a geliyordu. Bakalım beş hafta içinde kıza olan hisleri körelmiş miydi? Kendisini rahat hissediyordu. Artık onu o kadar arzulamadığını umuyordu. Kızdan soğumuş olmayı istiyordu. Her şey yakında belli olacaktı. Çevresinde güzel bir sürü kadın vardı. Evlenip sadece bir kadına bağımlı olmak saçmalıktı. Peki, kalbi neden birden hızla atmaya başlamıştı?

Akşam yemeği için gittiği lokantada, tek başına yemeğini yedi. Sonra kalkıp denize bakan iki katlı, lüks evine gitti. Bu bahçeli evi aldığımda biraz büyük olduğunu fark etmişti ama ucuza geldiği için kabul etmişti. Ev kendisine fazla bir şey ifade etmiyordu. Bomboş bir sürü oda ve yalnızlık demektir. Arada sırada birkaç erkek arkadaşını getirmişti ama hiçbir kadınla burada yatmamıştı. Kadınları genellikle şehir

merkezindeki dairesinde misafir ediyordu. Seks ihtiyacından sonra onları orada bırakıp gitmek daha kolay oluyordu.

Üzerine spor kıyafetlerini geçirip, bodrum kattaki spor salonuna indi. Yorgunluktan ölüncüye kadar bisiklet çevirip, koşu bandında koştu. Artık kolları kalkmayınca kadar boks torbasına vurdu. Her yeri ter içinde kalmıştı. Gülay'dan ayrıldığından beri ancak böyle rahat uyuyabiliyordu. Yorgunluk yüzünden yastığa başını koyduğunda başka bir şey düşünmesi zor oluyordu. Diğer türlü hep yanında o yatıyormuş gibi, sarılacağı ince bir beden arıyordu. Doğrusu, bu soğuk günlerde karısının sıcaklığını çok arıyordu.

Üç gün sonra, Pazartesi günü sabah dokuz gibi avukatı Osman'ın bürosuna geldi. Genç adam onu bir koltuğa buyur ettikten sonra geniş masasının arkasına geçti. Anlatacaklarını merak ediyordu doğrusu.

“Ne yaptınız?” diye sordu.

“Gülay Hanım'ın annesi Buse Hanım'ın az bilinen bir karaciğer hastalığı var. İlaçlarla ilerlemesi uzun süre engellenmiş ama son zamanlarda etkisini arttırmış. Aslında yeni bir yöntemle yapılan ameliyatların olumlu sonuç verdiği görülmüş. Bu yüzden bu ameliyatı olmaya karar vermiş. Tabii karaciğer hasarlı olduğu için anestezi esnasında masada kalma riski de çok büyük. Bazen böyle sonuçlar oluyormuş. Bursa'da devlet hastanesinde ameliyat olacaktı.”

“Bizim hastane bu ameliyatı yapabiliyor mu?” diye sordu Osman.

“Elbette. Çok da iyi bir doktorumuz var. Bu yeni ameliyat için Türkiye'deki en uzman kişilerden birisi.”

“Peki, konuştunuz mu, onlarla? İkna edebildiniz mi?”

“Oğlum yollamıştım. Onları ikna etmek için bayağı uğraşmış. Her şey hazır olduğu için kabul etmemişler. Bir de sanırım sizden çekiniyorlar. Bu evliliğin nasıl olduğu malum! Ama oğlum sonunda onları ikna etmeyi başarmış. Bilirsin,

Selçuk isterse çok ikna edici olabilir. Bugün itibariyle kabul etmişler...”

Osman, adamın oğlunu tanıyordu. Kendisinden bir iki yaş küçük, başarılı ve çapkın bir avukattı. Babasının avukatlık bürosunda çalışıyor ve Osman'ın şirketlerinin de işlerini yürütüyordu. Yakışıklı ve kızlar tarafından beğenilen ve hep neşeli bir tipti. Bazen birlikte çıkar, çapkınlık yaparlardı. İyi arkadaşlıklar.

“Evet, bilirim.” dedi. “Yani sonuçta geliyorlar mı?”

“Evet, yarın sabah yola çıkacaklar. Nerede kalacaklar? Onu soracaktım size. Bir otelde yer ayırayım mı?”

Osman düşünceli bir yüzle önündeki adama baktı. Kararsızdı. Sonra hızlı bir nefes alıp başını iki yana salladı.

“Hayır. Netice eşimin ailesi... Otel olmaz. Benim evimde kalabilirler. Ev çok büyük! Zaten kadın hastaneye yatacağı büyük ihtimalle. Sekretere söyleyeyim, şu bana temizliğe gelen kadını bulsun. Hazırlıkları yapsın. Gülay ne zaman gelecek?”

“Bugün Selçuk oraya gidiyor. Akşam Gülay Hanım'la görüşür sanırım. Sabah da arabayla gelirler. Gelirken de annesi ve babasını alacak. Hepsi bir gelecekler yani. Bizim şirketin büyük bir minibüsü var. İçi döşeli, yataklı, koltuklu... Televizyon bile var. Rahat bir yolculuk olacak.”

“İyi. Sorun çıksın istemiyorum. Ben Gülay'ı arar durumdan haberdar ederim.”

Avukat gittikten sonra Osman toplantı odasında bir toplantıya katıldı. Söylenenlere dikkat etmek istiyordu ama bugün biraz dikkati zayıftı. Sonunda toplantı bitti. Herkes öğle yemeğine giderken genç adam cep telefonunu eline aldı. Rehberden Gülay'ın numarasını buldu. Hâlbuki ezbere biliyordu. Her gün baka baka ezberlemişti. Kısa bir duraklamadan sonra çevir düğmesine bastı.

Telefon birkaç kere çaldı. Sonra sakin, güzel bir ses

duyuldu karşı taraftan. “Alo?”

“Gülay... Benim, Osman.”

“Biliyorum.” dedi genç kadın duru bir sesle. “Nasılsın?”

“İyiyim.” Sanki çok yabancı iki kişi gibi olmuşlardı. Onun kendisine karşı tavır aldığını biliyordu. Duygularını belli etmeden konuşmaya çalışması da bunu gösteriyordu. “E... sen nasılsın?”

“Çok iyiyim. Bir sorun yok” dedi genç kadın. Sustu. Sonra yavaşça ekledi. “Boşanma için mi aradın? Söylemiştim, sorun ol...”

“Hayır!” diyerek sertçe sözünü kesti. “Daha boşanmayla ilgili bir gelişme yok. Başka bir şey için aradım.”

Genç kadın diğer taraftan tereddütle susmuştu. Adam devam etmeyince ürkek bir sesle sordu. “Nedir?”

“Annenle bugün hiç konuştu mu?”

“Henüz değil. Neden?”

“Bana ameliyat olacağını neden söylemedin?” Sesi biraz kızgındı.

Karşı taraftan kısa bir an sessizlik oldu. Sonra Gülay güzel sesiyle haklı olarak itiraz etti. “Eee... Ben... bilmen gerektiğini düşünemedim.”

“Düşünemedin mi? Neden? Sence bilmem gerekmiyor mu?”

Genç kadın küs bir tonla cevapladı. “Ailemle ilgili hiçbir konuyla ilgilenmediğini söylemiştin, yanlış hatırlamıyorsam? Onlardan konuşmamı yasakladın!”

Adam sıkıntıyla nefes aldı. “Ama bu farklı?”

“Hayır, değil. Ben seni rahatsız etmek istemedim. İlgileneceğini hiç düşünmedim. Onlar senin sorumluluğunda değil. Altından kalkabiliyorlar...”

“Kahretsin! Benimle böyle konuşma Gülay! Sözlerimi

tekrar etme! Benden gizlediğin gibi bir hisse kapılıyorum ve kocan olarak bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Senin nasıl haberin oldu?”

“Mustafa söyledi.” Artık en yakını olan karısıyla ilgili bilgileri, başkalarından öğrenmek can sıkıcıydı. Ama Gülay’a ailesinden bahsetmemesini söylediğini de çok iyi hatırlıyordu.

“İyi. Madem öğrendin, ben de zaten Bursa’ya gitmek için senden izin alacaktım. Halen evli olduğumuza göre izin almam gerekir diye düşündüm. Ameliyatta annemin yanında olmak istiyorum. Üç hafta sonra ameliyat olacak. Benden başka kimseleri yok! Nefretin yüzünden bunu benden esirgemezsin... değil mi?” Sıkıntıyla sustu. “Ne diyorsun?”

Osman koltuğundan kalkıp pencereye yürüdü. Boş gözlerle harika manzarayı süzdü.

“Ben de bunun için aramıştım. Annenin durumunu öğrendim. Ciddi olduğunu da biliyorum. Onu buraya getiriyorum. Ortağı olduğum bir hastane var. Tam teşekküllü ve daha güvenli! Hiç değilse ameliyatını daha önce olur. Vakit kaybetmemiş olur. Bir adam bu akşam gelip sana durumu anlatacak. Ona güvenebilirsin. Kumral, ben yaşlarda, ben boylarda birisi! Adı Selçuk. Yarın seni ve aileni alıp buraya getirecek.”

Genç kadın diğer taraftan suskundu. Sonra fısıltı gibi bir sesle mırıldandı. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Beni hayatından çıkarmaya uğraşırken, şimdi neden... neden bizi oraya getiriyorsun? Yoksa daha fazla acı çektirmek için mi? İnan bana zaten acı çekiyorum.”

Adam derin bir nefes aldı. Karısının hüzünlü yüzü gözlerinin önünde geziyordu. Bu yüzü hatırlamadığı tek bir saati bile geçmemişti. “Neden acı çekiyorsun Gülay?” diye hafifçe sordu. Karısının cevabını merakla bekledi. Ama genç kadın cevap vermedi. Derin bir sessizlik olmuştu. Osman sakince

devam etti. “Cevabını gelince öğrenmek istiyorum. Ayrıca annene veya babana eziyet etmek gibi bir niyetim yok. Sadece senden dolayı bunu yapmak istiyorum. Bunu bir özür olarak düşün. Seni gelmeden önce kırdığımı biliyorum. Merak etme. Seni onurlandıracam. Onlara saygıda kusur etmeyeceğim. İçin rahat olsun. Yarın bekliyorum.”

Telefonu kapattı. Böylece ona düşünme şansı tanınamıştı. Camdan bir süre dışarının puslu havasını seyretti. Yarını iple çektiğini kabul etti. Onu yeniden görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Sonra kendi odasına döndü. Yemekten önce yapacağı işler vardı. Birkaç evrakı incelerken, telefonun zili çaldı. Sekreteri arıyordu.

“Efendim, bir bey sizi görmek istiyor. Randevusu yok ama önemli olduğunu söylüyor.”

“Mesele neymiş?”

“Gülay diye birisinin nişanlısı olduğunu söylüyor.”

Osman hafif şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sonra “İçeri al!” dedi sekreterine. Bu da neyin nesiydi ki? Tahmin ettiği kişi miydi?

İçeriye zayıf, orta boylu bir genç girdi. Kirli sakalı ve özensiz saçları vardı. Üzerine giydiği siyah kıyafetlerle pek tekin birisine benzemiyordu. Yavaş yavaş kendisine yaklaşıırken, hayranlıkla etrafını seyreliyordu.

“Vay anam” dedi kabaca. “Ne güzel bir yer burası ya? Bizim evden bile büyük.”

Osman koltuğuna rahatça yaslanıp adamın yüzünü süzdü. Masanın kıyısına kadar gelmiş ve pis pis sırtıyordu.

“Vay be, bizim beşik kertmemiz şimdi bunların hanımefendisi mi oldu ya? Ne şanslı genç kadın, değil mi?”

Osman kaşlarını hafif çatarak “Oturmaz mısınız?” dedi nazikçe.

Adam başını salladı. “Yok! Sağ ol, hemen gideceğim.”

Çok kalmayacağım.” Gözlerini Osman’a indirdi. “Sen de yakışıklıymışsın, yani ha! O kazada seni görememiştım, enişte. Onu alıp hemen kaçtın. Bak, enişte diyorum ama biliyorsun, Gülay benim nişanlım...dı!” diye son heceyi alayla ekledi.

Osman rahat bir tavırla ellerini karnında kavuşturdu. Mesele şimdi açığa çıkmaya başlıyordu.

“Şimdi de benim karım...” dedi rahatça. “Ne istiyorsun evlat?”

“Ya, öyle ciddi bir şey değil... Korkma...” Cebinden çıkardığı şeyi yumuşakça masaya bıraktı. Bırakırken bir düğmeye basmış, sustalı bıçak sivri ucuyla açılmıştı. Osman bir bıçağa, bir adama baktı. “Tabii ben hakkım olanı alamadım. Yıllarca dünyanın en güzel kıızıyla evleneceğim diye hayal kurdum. Bir de baktım ki, bir anda o başkasıyla evlenmiş. Tabii seni de kurtarmış. Fedakâr kız... Çocukken bile dünyanın en güzel, iyi niyetli çocuğuydu.” Durakladı. “Şimdi benim hakkım ne olacak? İki sene içerde yattım. Hep onun hayaliyle zorluklara dayandım. Şimdi de askere götürüyorlar. Askerlik zor. Para lazım, pul lazım...”

Parmakları bıçağı yerinde çevirip duruyordu. Osman bir kaşını kaldırdı. Alaycı bir tavırla sordu. “Şimdi Gülay’la evlendiğim için benden para mı istiyorsun?”

“Yok canım. Yardım diyelim. Onun değeri üç beş kuruştan fazladır, takdir edersin. E... Sen mutlu, o mutlu... Benim de bir şekilde mutlu olmam lazım, değil mi?”

Osman koltuğunu geriye iteleyip ayağa kalktı. Öyle tehditkâr ve öyle cüsseliydi ki, ondan rahatlıkla para koparacağını uman adam bir an ürktü. Kendisinden çok daha uzun ve yapılıydı. Gömleğinin altından bile atletik yapısı gözüküyordu. Bu uzun adamın siyah gözleri şimdi dehşet verici bir biçimde parlıyordu. Adamın ezici cüssesi karşısında bir adım geri atıp başını havaya kaldırdı. Korkmamış gibi davranmaya çalıştı ama doğrusu birden ürkmüştü. Yanlışlıkla sakın sakın

uyuyan bir aslanın kafesine düşmüş gibi hissetti kendisini.

“Sana, nasıl mutlu olacağını söyleyeyim. Buradan tek parça çıkmak seni mutlu edecektir...” diye alayla mırıldandı Osman. “Neden koruma bulundurmadığımı merak etmiyor musun hiç?”

Adamın gözleri masanın üzerindeki bıçağa kaydı. Alabileceği kadar yakındı. Osman da bıçağa baktı. Gözleri güldü. Dudakları keyifle kıvrıldı.

“Sana bir önerim var. Eğer o bıçağı benden önce alabilirsen, sana hemen bir çek yazacağım. Ama alamazsan... canın yanacak, söyleyeyim” dedi yavaş yavaş. “Denemek ister misin? Sana daha yakın.”

Adam yeniden bir bıçağa, bir de Osman’a baktı. O iri cüssesiyle kendisinden çevik olamazdı. Bıçak kendi eline de daha yakındı. Yapabilirdi. Sinirle dişlerini sıktı. Gözleri küçüldü. Evet, yapabilirdi. Şu zengin züppeye haddini bildirebilirdi. Ama... adam çok korkutucuydu. Kesinlikle korkmuş gibi de durmuyordu. Keşke bıçağı masaya bırakmamış olsaydı.

Hızlı davranmalıydı. Ani bir hamleyle bıçağa atıldı. Yakalamak üzereydi. Ama amacına erişemedi. Yüzünde patlayan bir tokat ile sendeledi. Eli havada kaldı. Gözlerindeki ışıklar yüzünden net seçemiyordu ama her nasılsa kendi boğazına dayanan bıçağın sert soğukluğunu hissetti. Bıçak artık Osman’ın elindeydi. Baskı biraz daha artsa derisi kesilecekti.

“Başaramadın...” diye fısıldadı Osman. Hafif eğilmiş, gözlerini gencin gözlerine dikmişti. Gülümsedi birden. Bıçağı geri çekti. Yavaşça masada aynı yere koydu. “Yeniden denemek ister misin?”

“Sen hile yaptın! Bıçağı almamı söyledin!”

“Sadece bıçağı benden önce alman gerektiğini söyledim. Alamadın. Şimdi bir daha dene veya git...”

Adam dudağının kıyısında bir ısı hissedince elini

götürdü. Parmaklarına bulaşan kanı görünce sinirlendi. Hırsıyla bıçağa atıldı. Bu sefer alacaktı. Bir eliyle de yüzünü koruyordu. Tam bıçağı yakalayacakken sert bir metal elinin üst tarafına şiddetle çarptı. Eli bıçağa erişmeden masanın üzerinde kilitlendi kaldı. Acıyla bağırırken, kısılmış gözleri arasından elinin üzerinde diklemesine duran namluyu gördü. Osman silahının ağzını şiddetle adamın elinin üstüne çivi çakar gibi çakmıştı. Bir an bakiştılar. Sonra Osman aniden adamın başını saçlarından yakaladı ve yüzünü masaya çarptı. Silah şimdi gözünün kıyısındaydı.

“Alamadın...” dedi yavaşça. “Şu anda seni vurabilir, sonra hiçbir şey olmamış gibi bir hafta on gün karakola gider gelirim, iki ay sonra da kendimi aklayabilirim. Ben tehdit edilmeyi sevmem. Çünkü son tehdit edildiğimde tüm hayatım değişti. Bu yüzden şu an senin beynini dağıtmak beni rahatlatır. Hiç umuruma da gelmezsin.”

Adam hapisteyken bile böyle psikopat birisiyle karşılaşmadığını düşündü. Gerçekten beynine mermiyi yiyeceğini düşündü. Gözleri yapabileceğini söylüyordu. Bu adam kendisini vurabilirdi... Buraya geldiğine inanılmaz bir pişmanlık duydu.

“Ha.. hayır... yapma...” dedi titrek bir yalvarışla.

“Yapmayacağım zaten...” dedi adam alayla. “Ama sana üzüleceğim için değil. Neden biliyor musun? Bak şuraya...” Gözünün ucuyla köşeyi işaret etti. Halen kafası masaya dayalı olan adam, kısa bir bakış attı o yöne. “Gördün mü? Kamera var. İkimizi de çekiyor. Bu durumda kendimi aklamam zor olur. Diğer yandan senin beni tehdit ettiğin de kaydedildi tabii. Hem de sesli olarak. İnan bana yıllarını yeniden hapisanede geçirmeni sağlayabilirim. Adam yaralamadan hüküm giydikten sonra bu olay bütün hâkimleri senin azılı bir suçlu olduğuna inandıracaktır. Yirmi yılı garantilerim.”

Adamın saçlarını bıraktı. Masadan bıçağı alıp

çekmecesine attı.

“Bu bende delil olarak kalacak. Benim parmak izlerimden çok seninkiler vardır. “ Gözleri yavaşça doğrulan adamdaydı. Silahını yeniden beline yerleştirdi. O kadar rahattı ki, tehdit için gelen adam aslında kendisinin korunmaya muhtaç olduğunu hissetti. Elinin acısıyla diğer elini üzerine attı.

Osman masanın üzerinde duran çek defterine uzandı.

“Yine de sana bir çek yazıyorum. Seni askerliğin boyunca rahat ettirir. Bunu Gülay için yapıyorum. Fakat eğer seni onun çevresinde selam vermek için bile görürsem, kaseti olduğu gibi avukatlara veririm. Ama önce... ben gelir senin canını alırım. İnan bana, ona bir adım bile yanaşırsan... seni ölü bir halde çöplükte bulurlar.”

Çeki yırtıp adama uzattı. Üzerindeki rakamı gören adam bir an nefesini tuttu. “Pe...peki.” dedi. Osman’ın numara yapmadığına emin olmuştu. “Beni bir daha görmeyeceksiniz.”

“Görmesek iyi olur. O benim eşim ve saçının bir teli için senin gibi on tanesini feda ederim... Tabii kamerada bu çeki aldığım da gözüküyor. Olay tekrarlanırsa artık sana acımam. Git şimdi.”

Adam süklüm püklüm geri adım attı. Kapıdan dışarıya çıkarken, halen kanayan yarasını sağlam elinin tersiyle sildi. Buradan bir an önce uzaklaşmak iyi olacaktı.

Osman içeri giren sekreterinin “İyi misiniz?” diyen çekinik sorusuyla omuz silkti. Sekreterin gözlerinde bariz bir endişe vardı. İçeriye giren adamın tekinsiz tavrı ve çıkarken ki hırpalanmış hali onu endişelendirmişti.

“İyiyim. Güvenliği ara. İçeriye bıçaklı birisinin nasıl girebildiğini sor. Sorumluları bulsunlar. Bana da bir kahve lütfen. Bir de yarın öğleden sonraki randevularımı iptal et.”

“Peki efendim. Öğle yemeğinizi burada mı yiyeceksiniz?” Adamın rahatlığı karşısında kendisi de rahatlamıştı.

“Evet. Sen bir şeyler sipariş et ikimize de...”

Dönüp köşedeki kameraya gitti. “Bunu da ...” diyerek sekreterine gösterdi. “Telekonferans için kurdular ama çalışmıyor. Bilgisayarcıları ara. Gelip tamir etsinler. Kimse sağlam iş yapmıyor artık.”

Osman yeniden masasına dönüp oturdu. Önündeki evraklara dikkatini verdi. Şu Gülay dilberi başına epeyce dert açmıştı. Bakalım hayatında daha ne gibi ilginç olaylar olacaktı? Şu bir gerçektir ki onunla evli olmak, monoton hayatına gerçekten bir renk getirmişti. Hafifçe gülümsedi... Kendisini iyi hissediyordu.

10. BÖLÜM

Genç adam geniş, lüks minibüsü, çok büyük yüksek bir apartmanın önünde park etti. İnip, kapıyı kumandalı anahtardan kilitleti. Başını kaldırıp baktı. Lüks ve zengin görünüyordu. Herkesin oturabileceği bir apartman değildi.

Babasının patronu, trilyoner Osman Bey için buraya gelmişti. Onun hangi şartlarda bir evlilik yaptığını biliyordu tabii. Aslında canı o çıkarıcı kızla hiç görüşmek istemiyordu. Ama mesleği gereği görüşmeyi arzulamadığı bir sürü insanla görüşmek zorundaydı. Gerçi Gülay Hanım'ın anne ve babasını tanımış ve onları nedense sevimli bulmuştu. Fakat Osman'a yaptıkları affedilir gibi değildi. Hayatta sevmediği şeylerden birisi de insanların çıkarları için her şeyi kullanmalarıydı.

Apartmentandan içeriye girdi. Güvenlik görevlisi hemen gözlerini üzerine dikmişti. Bir diğeri de nazıkçe yanına yanaştı.

“Buyurun efendim?” diye kibarca sordu.

“Ben Osman Kırıcı'nın avukatıyım. Eşi Gülay Hanım'ı görecektim. Sanırım geleceğimden haberi vardı. Adım Selçuk İnan.”

“Bir dakika efendim” dedi görevli. Kısa bir telefon görüşmesinden sonra adama asansörü işaret etti. “En üst kat! Sağ taraf...”

Genç adam rahat bir tavırla asansöre yöneldi. Takım elbisesini üzerinde çok iyi taşıyan, yakışıklı bir adamdı. Pahalı kıyafeti ile kendisinden emin ve çevresindekilerin dikkatini çekecek kadar gösterişliydi. Asansöre girince, ortadan ayrılıp geriye taranmış saçlarını sıkıntıyla düzeltti. Ankara'yı pek sevmezdi. Arada babası olmasaydı, böyle sıkıcı bir işi yapmaz, ne bu kadını almaya gelirdi, ne de gece burada kalmak zorunda

olurdu. Ama başka çaresi kalmamıştı.

En üst kata çıktığında iki kapı gördü. Görevlinin dediği gibi sağa yöneldi. Kapını önüne geldiğinde bir defa zili çaldı. Genç kadın neye benziyordu acaba? Zavallı dostunu kafesleyen kadının yüzünü bile bilmiyordu. Osman'ı severdi. Her zaman kendisine yardımcı olmuş, her zaman arkadaşlığına değer verdiğini göstermişti. Nemrut bir kızla evlenmiş olmadığını biliyordu. Güzel olabilirdi. Öyle duymuştu ama önemli olan kadının iç güzelliği, karakteriydi. Bunun da onda olmadığı belliydi.

Kapı fazla bekletilmeden açıldı.

Genç adam ne umduğunu bilmiyordu. Aslında fazla bir beklentisi de yoktu. Önem vermeden kapıyı açan kadına baktı. Ona kendisinden hoşlanmadığını belli etmeyecekti. O bir işti. İşlerine hislerini karıştırmazdı. Fakat... Fakat donup kalmıştı. Kendisine bakan harika berraklıktaki gri gözlere anlamsızca takıldı... Ama karşısındaki yarattığı tarif edecek bir kelime de bulamadı.

Nefesi kesilmişti. Bu nasıl bir kadındı böyle? Kimse kendisini uyarmadığı için olduğu yerde çakılı kalakaldı. Hayatında ilk kez, birisinden gözlerini alamadan duruyordu.

Karşısında bir seksene yakın boyu, mankenlere taş çıkartacak fiziğiyle, hayatında gördüğü en güzel genç kadın duruyordu. O kadar güzeldi ki, konuşmayı bile unuttu. Sadece omuzlarına kadar inen kızıl dalgalı saçlarının, sarı boğazlı kazağının rengiyle ne kadar da güzel uyuştuğunu düşündü. Kocaman gri gözleri hafif hüznüydü. Bu su götürmez bir gerçektir. Kavisli koyu kaşları, inanılmaz dengeliydi. Ömründe çok biçimsiz kaşlara sahip birçok güzel kadın görmüştü. Ama bu kadınlıklar kalemle çizilmiş gibiydi. Burnu ve dudakları kesin estetik olmalıydı. O dudaklarda da buruk bir gülümseme vardı.

Genç kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. “Selçuk Bey?”

Adam kendisini topladı. Güzel olması bir şey değiştirmiyordu. İşte yine aynı klasik hikâyeyeydi. Güzel kadın, güzelliğini ve cazibesini kullanarak zengin adamı elde eder...

“İyi akşamlar” dedi adam kuru bir sesle. “Gülay Hanım değil mi?”

“Evet...” Genç kadın geri çekilip kapıyı açtı. “Buyurun, girin. Osman Bey beni aramıştı. Geleceğinizi söylemişti.”

Genç adam içeriye girdi. Genç kadın onu doğruca salona aldı. Bir koltuğu zarif bir hareketle işaret etti. “Oturmaz mısınız?”

Genç adam ondan gözlerini kaçırarak gösterdiği yere oturdu. “Fazla kalmayacağım zaten. Osman Bey sizi bilgilendirdiğine göre...”

“Fazla bir şey konuşmadık.” dedi genç kadın güzel sesiyle. “Bir kahve ya da çay alır mısınız?” Selçuk kararsızlıkla duraladı. Gözlerindeki tavır Gülay için yabancı değildi. Genç kadın alaycı bir tavırla gülümsedi. Avukatın her şeyi bildiği belliydi. “Korkmayın... Üzerinize atlamam. Osman Bey ile nasıl evlendiğimizi bildiğiniz anlaşılıyor. Çok şaşırmadım. Sadece nazik olmak istedim.”

Adam utandı. “Bir çay alayım” dedi sesini normalleştirmeye çalışarak. Genç kadın ince bedeniyle uzaklaşırken, adam gözlerini ince belinden ve yuvarlak kalçalarından alamadı. Uzun bacakları dümdüzdü. Bu genç kadın neden böyle kendisini zorla bir erkeğe pazarlamış olsundu ki? Buna hiç ihtiyacı yoktu. İstese, istediği erkeği rahatlıkla elde ederdi. Buna Osman bile dâhildi...

Çay önüne bulunduğu bakışlarını genç kadından kaçırmaya çalışıyordu. Burnuna güzel bir koku geldi ve içi gıcıklandı. Son derece kadınsı kokuyordu. Genç kadın bir eliyle saçını düzeltirken, şakağındaki ince çizgiye kaydığı gözleri. Kazadan kalmış olmalıydı. Çok belli olmuyordu. Sadece kazayı da bildiği için dikkatini çekmişti.

Genç kadın adamın karşısındaki bir sandalyeye, sııftaki bir kız çocuğu gibi oturdu. Dimdik ve bacakları bitişikti. Elleri dizlerinin üzerindeydi. Soran gözleri Selçuk'un üzerindeydi. Kırmızı dudaklarında çok hafif bir ruj vardı. Belki de ruj bile değildi o kırmızılık? Kendi rengi olabilir miydi? Öyleyse bu imkânsız bir şeydi!

“Konu hakkında biraz açıklama yapabilir misiniz?” diye sordu.

“Evet, tabi. Osman'ın...” diye başladı. Sonra ekledi. “... Osman Bey'in talimatıyla Bursa'ya annenizin yanına gittim. Hastalığını öğrendim. Kendilerini İstanbul'da ameliyat olmaya ikna ettim. Gerçekten iyi bir hastanede, güvenli bir ortamda ameliyat olacak. Ben de bu gece buradayım. Yarın sabah sizi de alıp, Bursa'ya gideceğiz. Ailenizi alıp doğruca hastaneye doğru yola çıkacağız. Annenizin durumu gecikmeyi kabul etmiyor. Böylece ameliyatı planlandıktan birkaç hafta önce olabilecek. Her gün kendisi için zarar olarak gözüküyor...”

“Annem bunu nasıl kabul etti ki?” Adamın garip bakışlarının görünce ekledi. “Sandığınız kadar da çıkarıcı değiliz, Selçuk Bey. En azından annem değildir. Rahat olun. Benim tanıdığım annem bunu kabul etmezdi.”

Adam yeniden utandı. Kadının gerçekleri bu kadar rahat bir şekilde vurgulaması, içten pazarlıklı kadın tipine pek uymuyordu.

“Ben de ikna etmek için biraz uğraştım, tabii” dedi kendisini tutarak. “Gerçekten zor oldu. İnatçı bir anneniz var. Biraz da tehdit ettim doğrusu. Üzgünüm. Sizin iyiliğinizden, eşinizin sinirleneceğinden falan bahsedince hemen yumuşadı. Sizi çok sevdiğini söylemeliyim.”

“Evet... Arada sırada bir iki kişi sizi sevince hayat biraz daha çekilir oluyor.” Sesi biraz acıydı. Genç adamın yüzü hafifçe değişti. Çenesini neden sıkıldığını, kalbinin neden sızıldığını anlayamadı. Çayından bir yudum aldı aceleyle.

Gülay'a bakmamaya çalışıyordu. Hâlbuki genç kadın sevgiye o kadar muhtaç duruyordu ki, içi iyice sızladı. Ne biçim bir işin içindeydi böyle? Kadının göz kamaştırıcı yüzüne çevirdi gözlerini.

“Yarın sabah sekizde yola çıkabilir miyiz? Çok gecikmeyelim. Gelirken telefon açarım. Telefonunuzu alabilir miyim?”

“Elbette.” Genç kadın kalkıp bir kâğıda telefon numarasını yazıp adama uzattı. Parmaklarının değmemesine dikkat ederek verdi. Sonra yerine gidip yine düzgünce oturdu. Gözleri şimdi adamın üzerindeydi.

“Boşanmayla ilgili... bir gelişme var mı?” diye hafif bir sesle sordu.

Selçuk sıkıntılı bir nefes alıp, boşalmış çay bardağını kıyıdaکی sehpayaya bıraktı. “Yakında başvuruyoruz” dedi. “Hakim belli olursa, uzun sürmeyecektir. Sizin avukatınızın taleplerini de görmek lazım tabii.”

Genç kadın omuz silkti. “Benim avukatım yok.”

Adam kaşlarını kaldırdı. İnanmazca “Nasıl yok?” dedi.

“Yok işte. Her şey Osman Bey'in istediği gibi olacak.”

“Bir şey... talep etmeyecek misiniz?”

“Etmem mi gerekiyor?”

“Doğal olan bu!”

“Onu evlenmek zorunda bıraktığım için mi? Hayır, hayatıma yeniden başlayacağım. Ona ait her şeyi unutacağım.”

Adam sesini çıkarmadan kadının dürüst yüzünü süzdü. Dürüst müydü gerçekten? Beyaz yüzünde parlayan gri gözleri öylesine güzeldi ki, yutkundu. Kendisini ilk kez bu kadar rahatsız hissediyordu. Daha evvel bir kadına bakarken kendisini hiç bu kadar tedirgin hissetmemişti. Bir an önce buradan gitmeliydi... Gitmezse başı derde girecekti. Bunu hissediyordu. Aceleyle ayağa kalktı.

“Ben izin isteyeyim. Gidip otele yerleşmem ve bir şeyler yemem gerekiyor.”

İlk kez uzun boylu ve yakışıklı olduğu için sevindi. Bu kadının yanında gösterişsiz durmak çok kolaydı. Genç kadın da sakin bir tavırla ayağa kalkmıştı. Adamın yanından geçip kapıya yürüdü. Açıp kıyıya çekildi. Selçuk onun yanından geçerken duraladı. Döndü. Yüz yüze bakiştılar. Gülay'ın hiçbir şey beklemeyen doğal tavrı, duruşundaki sakinlik adamı etkilemişti. Bir kadın nasıl bu kadar sade ve nasıl bu kadar çekici olabilirdi?

Elini kibarca uzattı. Gülay'ın küçük elini avucuna alıp, fazla sıkmadan tuttu. Onun minicik elinden geçen o anlık ateş, içine kor gibi indi... “O halde yarın sabah görüşürüz. Çay için teşekkürler...” dedi kuru olmasına çalıştığı bir sesle.

Genç kadın başını sallayıp elini hemen geri çekti. Kapı ardından kapanınca Selçuk düşünceli bir şekilde asansöre yöneldi. Apartmandan dışarıya çıkıp arabasına bindi ve Osman'ı aradı telefonla.

“Alo?” Genç adamın sert sesi karşı taraftan yankılandı.

“Osman, benim, Selçuk!”

“Ankara’da mısın Selçuk?”

“Evet, az önce de... eşinle tanıştım.”

Karşı tarafta bir suskunluk vardı. Sonra Osman yeniden konuştu. “Eee?.. Onu nasıl buldun?”

Selçuk genç kadının hayalini gözünün önünden silmek için başını salladı. “İyi görünüyor.”

“Hadi, yapma. Onu nasıl buldun?”

“Karı hakkındaki fikirlerimi mi soruyorsun? Sadece on beş dakika gördüm.”

“On beş dakika mı? Uzun kalmışsın. Ne yaptınız ki onca zaman?”

“Şey... Bana çay ikram etti.” Sustu. “Gördüğüm en güzel kadın... Sakin, sessiz, duru ve... hüznü.”

“Demek seni de etkiledi?..” dedi Osman alayla.

“Rol mu yapıyor yani?”

Kısa bir sessizlik oldu. “İşin kötüsü... hayır. Rol falan yapmıyor. Ne görüyorsan o.”

“İyi o halde.”

“Neden?”

Selçuk dürüstçe cevap verdi. “Senden boşandığı dakika onun peşinden koşacağım da ondan. Avukatı da yokmuş! Sanırım senden hiçbir şey istemiyor. İlginç... Onu çıkarıcı bir kadın diye düşünmüştüm. Anladığım kadarıyla seni bir an önce hayatından çıkartmak istiyor. Seni hatırlatacak hiçbir şey istemediğini söyledi. Sana ait her şeyi unutacakmış...”

Karşıda kısa bir an sessizlik olmuştu. “Ne çabuk açılmış sana? Demek onu etkilemişsin?..” Osman’ın sesinde bir kızgınlık mı vardı?

“Avukat olduğumu unutma? Doğru cevapları almak benim için her zaman kolay olmuştur.”

“Pekâlâ. Hevesini boşanmadan sonraya sakla. Şu anda o benim karım ve dikkatli olmanı tavsiye ederim. Her ikinizin de canı yanabilir.”

“Onun için sana karşı koyabilirim... Sen ilk görüşte aşka inanır mısın?” Karşı taraftaki sessizlik üzerine güldü. “Şaka yaptım. Korkma, şu anda sadece senin eşin ve benim de işimin bir parçası. Yarın sabah onu ve ailesini alıp oraya getireceğim. Boşanmak isteyen bir adam için garip davranıyorsun doğrusu?”

Telefonu kapatıp gülerek arabayı çalıştırdı. Hareket etmeden önce aynadan kendi gözlerine baktı. “Peki, sen ilk görüşte aşka inanır mısın?” diye kendi görüntüsüne sordu. Sonra başını salladı. “Bence mümkün!”

11. BÖLÜM

Gülay, İstanbul' u ilk kez görüyordu. Boğaz köprüsünü ve oradan görünen denizi hayranlıkla izledi. Geniş minibüsün içi çok rahattı. Arka koltukta oturuyor ve şehrin puslu havasına rağmen ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Boşuna herkes İstanbul için ölüp bitmiyordu. Ankara da güzeldi ama İstanbul gerçekten bir başkaydı.

Doğrudan hastaneye götürüldüler. Onları kapıda ciddi giyimli, saçları dökük bir adam karşıladı. Müdür veya ona benzer bir şey olmalıydı. Selçuk ile el sıkışıp bir şeyler konuştular. Çok büyük bir hastaneydi. Genç kadın minibüsten indi. Gözleri etrafında gezindi. Selçuk onun bu bakışını görmüştü. Yanına gelip elindeki annesine ait küçük çantayı aldı.

“Merak etme...” diye fısıldadı. “Osman ancak birkaç saat sonra gelebilir. Toplantısı uzamış. Beni aradı. Ailenle olacak ilk karşılaşmadan mı çekiniyorsun?”

Gülay gülümsedi. Çekinik gözleri adamın ruhuna işledi. Yüzüne yaptığı hafif makyaj ile bir manken gibi göz alıcıydı.

“Doğrusu evet” diye mırıldandı genç kadın. Dalgalı saçlarını omuzlarına salmıştı ve bir tutam da yüzünün üzerinden aşağıya seksi bir biçimde sarkıyordu. Eliyle o perçemi kulağının arkasına atmayı denedi. Perçem yine kurtulup seksi bir şekilde yüzüne düştü.

Gülay'ın annesinin de saçları kızıldı. Atkuyruğu şeklinde ensesinde toplamıştı ve olduğundan daha genç duruyordu. Hastalığının etkisiyle teni biraz sarıydı. Gözleri gri-mavi arası bir renkti. Gülay hem annesinin güzelliğinden hem de babasının yakışıklılığından çok şey almıştı. Kadın kendisi için getirilmiş olan tekerlekli sandalyeye çekinikçe yerleşti. Bir eli kocasının

elini sımsıkı tutuyordu. Bir hemşire tekerlekli sandalyeyi itiyordu. Onlar önden giderken Gülay ve Selçuk da arkalarından takip ettiler. Selçuk yan gözle Gülay'a baktı. Genç kadın Ankara'dan Bursa'ya kadar fazla konuşmamıştı. Birkaç nezaket cümlesinden başka ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Ama günler sonra gördüğü annesi ve babasına sarılmaları görülmeye değerdi doğrusu.

Öğleden sonra birkaç tahlil daha yapıldı. Zaman su gibi akıyordu. Tahlillerde genç kadın hep annesinin yanındaydı. Son olarak annesi özel bir tomografi çekimine girdi. Genç kadın, babası ve avukat Selçuk dışarıda bekliyordu. Bundan sonra ameliyatın kaderi belli olacaktı. Gülay endişeyle avukata baktı.

Selçuk da Gülay'a bakıyordu. Genç kadının üstünde kendisine çok yakışan bir gömlek, ince belini saran siyah kısa bir etek ve şık bir siyah deri ceket vardı. Etek dizlerinin hizasındaydı ama kabul etmek gerekirdi ki altında görülebilen bacakları inanılmaz seksi duruyordu. Bugün nedense gözüne daha da güzel gözüküyordu. Ama duru yüzü şimdi annesi için endişe duyduğunu gösteriyordu. Gidip yanına oturdu. Dizleri nerdeyse birbirine değiyordu.

“Üzülme” dedi genç adam gülümseyerek. Ona ait olan kötü düşünceleri değişiyordu. Hâlbuki genç kadın bunun için hiç çaba harcamıyordu. “Annen iyi olacak. Burası çok iyidir. Doktorlar da bu işte uzman! Tahliller hızlı yapılabilirse bugün için ameliyat düşünülüyor. Sonucun iyi olacağından eminim. Yarın mutluluktan gülüyor olacaksın.”

Genç kadın hafif bir gülümsemeye avukata baktı. “Çok naziksiniz. Beni rahatlatmak zorunda değilsiniz. Benim nasıl bir kadın olduğumu unutuyor musunuz yoksa?”

“Öncelikle sizli bizli konuşmayalım. Evet, size karşı rakip sayılıyorum ama davanızı babam bizzat takip ediyor. Benimle hiçbir ilgisi yok. Ben sadece seni getirmekle görevliydim. Ayrıca senin ne tip bir kadın olduğun konusunda

da ciddi endişelerim var.”

Gülay bir erkeğin sıcak ilgisi karşısında biraz yumuşadı. Bu yakışıklı avukatın devamlı gülen hoş bir kişiliği vardı. Osman’ın asık suratından çok farklıydı. Gülümsemesi biraz daha samimileşti. Adamın kahverengi gözlerine bakarak masumca “Yani?” diye sordu.

Avukat geniş omuzlarını silkti. Şakacı bir tavrıyla sırıttı. “Belki boşandıktan sonra görüşebiliriz.”

Gülay’ın gözleri kocaman açıldı. Sonra keyifli bir şekilde güldü. “Güzel şakaydı!”

Gülmesinin ne kadar güzel olduğunu bilse, adamın şaka yapmadığını anlardı. Yüzüne düşen perçemi eliyle geri itip başını çevirdi. Koridor kapısının açıldığını ve içeriye Osman’ın girdiğini fark etmemişti. Adamın asık suratını görünce gülmesi dondu. Genç adam yanında birkaç kişi ile birlikte kendilerine doğru geliyordu. Selçuk da Osman’ı fark etmişti. Genç kadın, gözleri Osman’ın yüzünde, ayağa kalkınca kendisi de kalktı.

Osman içeriye girdiğinde Gülay ile Selçuk’un göz göze bakışıp gülüştüklerini görmüş ve anormal sinirlenmişti. Öyle ki içi içini yiyordu. Yıllardır tanıdığı arkadaşının çenesini dağıtmamak için tüm gücünü sarf etti. Kendisine durumu izah eden doktorları dinlemeye çalıştı. Ama aklı karışındaydı. Bu Gülay o bıraktığı Gülay değildi. Daha kadınsı ve daha seksi görünüyordu. O güzelim uzun saçları, şimdi ancak omuzlarına kadar incek şekilde kesilmişti. Her zamanki kadar güzel ve... kendisine bakan gözleri yine uzaktı.

Kısa bir baş selamıyla Selçuk’un elini sıktı. “Nasılsın?” derken sesi sakindi.

“İyidir. Sağ ol! Sana hepsini sağ salim getirdim.”

“Evet, görüyorum.” Gülay’a bir bakış attı ama ardından gözlerini babasına çevirdi. Nikâh gününden beri ilk kez görüşüyorlardı. Gülay’ın babası süklüm püklüm değildi ama yine de adama karşı biraz çekinik duruyordu. Osman’ın şu an ne

yapacağı belli olmazdı. Gülay endişeyle dudağını ısırды. Keşke bir sorun çıkarmasa idi...

Osman yavaşça elini karısının babasına uzattı.

“Hoş geldiniz, Kemal Bey!” dedi. Sesi biraz donuktu ama yine de nazikti. Şaşırın baba, elini yavaşça uzattı ve adamın uzattığı eli sıktı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu Osman.

“Evet, Osman Bey! Teşekkürler. Şimdilik her şey yolunda!”

“Güzel...” Elini çekip karısına döndü. Gözleri karısının yeni görünüşündeydi. Bir an su gibi güzelliğini seyredip, öylece durdu. Sonra “Saçlarını kesmişsin...” dedi yavaşça. Sesinin üzgün çıkmaması için elinden geleni yapmıştı. Genç kadın gayri ihtiyarı elini saçlarına götürdü.

“Bakımı zordu” dedi hafif bir sesle. “Tek başına, tek elle yıkamak ve kurulamak zor oluyordu.” Adamın kendisini nasıl yıkadığını hatırlamış ve hafif kızarmıştı. Osman delici bakışları ile onu süzdükten sonra umursamaz bir tavırla babasına döndü yine.

“Tahlil sonuçları iyi diye öğrendim. Ameliyat için uygun görünüyor. Sadece anestezi sorun olacak. Şansımıza şehrin en iyi anestezi bizde... En uygun karışımı hazırlayıp karaciğerinin tepki vermesini engelleyecek. Bu beyler hastane yönetiminden. Ben olmasam da sürekli sizinle ilgilenecekler. Her türlü sorun ve ihtiyacınızı bildirirsiniz. Ayrıca Gülay’da telefonum da var. Beni her zaman arayabilir.”

“Teşekkürler ama...” dedi babası. “Bu kadar şeye gerek yoktu. Zaten biz...”

“Gülay bunu hak ediyor” diyerek adamın sözünü kesti Osman. “İçiniz rahat etsin. Bunun bir karşılığı yok.”

Hem Gülay hem de babası donup kaldılar. Osman karısının bakışlarını hissedince, ona baktı yine. Gülay adamın alaycı vurgusu karşısında çok kızmıştı. Kızgınlık ışıltıları gözlerine yansınca, kocasının bundan keyiflendiğini fark etti.

Genç adam hafif bir gülümsemeye, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Gözleri birbirine takılıp kaldı. Genç kadın kocasının ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu doğrusu. Siyah saçları yine dağınıkça taranmıştı ve esmer teniyle olduğundan genç gözüküyordu.

Tam o sırada tomografi odasının kapısı açıldı ve annesi dışarıya çıkarıldı. Gülay hemen annesinin yanına gitti. “İyi misin?” diye sorarken sesi sevgi doluydu. Kadının beyaz ellerini kendi ellerine almıştı.

Bir doktor yanlarına yanaştı. Osman’a ve diğerlerine kısa bir selam verip konuya açıklık getirdi.

“Şimdi kendisini bir odaya yatıracağız. Azıcık dinlensin. Biz de tüm sonuçlara göre ameliyatın zamanına karar vereceğiz. Ameliyat ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Zaten gecikme noktasına gelinmiş gibi gözüküyor. Ama sonuç iyi olacak. Emin olabilirsiniz.”

Sonrası çabucak oldu. Annesi bir odaya yatırıldı. Çok büyük, lüks bir odaydı. Beş yıldızlı bir otel odasından hiç farkı yoktu. Televizyon ve hatta refakatçi yatağı bile bulunuyordu. İnsan burada kendisini hastanede hissetmiyordu. Kemal Bey karısının yanından bir an bile ayrılmadan, gözlerinin içine bakıyordu. Gülay bazen bu sevgiyi kıskanırdı. Annesi ve babası arasındaki sevgi yıllar içinde azalmamıştı bile. Annesine bir şey olsa babasının yaşayabileceğini sanmıyordu. Kendisi de böyle sevmek ve sevmek isterdi...

Osman ortada gözüküyordu. Bir anda yanlarından ayrılmıştı. Büyük ihtimalle doktorların hastalığı değerlendirme toplantısına katılmaya gitmişti. Kapının girişinde uzun boyuyla duran Selçuk’a baktı. Adam sabırla yanlarında duruyordu. Yakışıklı yüzünde tatlı bir gülümseme, orada olmaktan çok memnun görünüyordu.

“Selçuk Bey...” diye başladı. Adam kaşlarını kaldırıncaya bile aynen devam etti. “...Selçuk Bey, bence artık siz de gidip

dinlenseniz iyi olur. Yapacak bir şey yok. Bizimle gerçekten çok iyi ilgilendiniz. Teşekkür ederim ama kalmanızı gerektirecek bir şey yok şu anda.”

“Beni merak etme. İyiyim. İstedğim için kalıyorum.”

“Gerçekten gerek yok. Vaktinizi daha fazla harcamayın.”

Genç adam saatine baktı. “Peki, gidip bir büroya uğrayayım. Bakayım işler ne âlemde? Ama geri geleceğim. Size akşam yemeği getireceğim.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Lütfen! Biz hallederiz.”

Selçuk sıkıntıyla kadının güzel gözlerine baktı. Onu anlamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. “Neden?” diye sordu. “Neden sürekli savunmadasın?.. Kimseden bir şey istemiyorsun? Bugün iyice dikkatimi çekti bu durum. İnsanlara güvenmiyor gibisin. Bazen karşı tarafın yaşamasından korkmamalısın. Sürekli tedirgin olman doğru değil.”

“Ben tedirgin değilim. Sadece sizi rahatsız etmek istemiyorum. Bizim ne çıkarıcı bir aile olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum. Sorun değil! İşinizi de bitirdiğinize göre, bizi bir daha görmemiz de gerekmeyecek. Zaten Osman Bey bize yiyecek falan alacaktır mutlaka. Sonra sizin iyi niyetinizi yanlış anlayabilir.”

Adam umursamazca omuz silkti. “Yanlış anlayacak bir şey yok. Ne görünüyorsa o!” Sesi kesindi.

Genç kadın durdu. “Efendim? Anlayamadım?” dedi yavaşça.

“Neyse... Önemli değil. Sonra görüşürüz.” Elini uzatıp Gülay’ın elini sıktı. Yumuşak bir dokunuştı ama adamın gülümsemesini yok etti. O küçük eli bırakmak istemiyordu. Bu genç kadının hüznü yüzünü güldürmek için her şeyi yapabiliirdi.

Selçuk koridor boyunca yürürken arkasından baktı

Gülay. Tam içeriye giriyordu ki koridorun ucundaki kapı açıldı. Osman içeriye girdi. İki adam biraz yüz yüze durup konuştular. Her ikisi de yakışıklı ve karizmatikti. Osman birkaç santim daha uzun ve cüsseliydi. Giysisi daha ağır başlıydı. Birisi sürekli gülümserken, diğeri gülmeyi unutmuş gibi gözüküyordu.

Gözlerini kaçırıp annesinin odasına geri döndü. Onları seyrettiğini anlamalarını istemiyordu. Gidip babasının yanında, ayakta durdu. Elini babasının omzuna koydu. Adam gerçekten karısı için çok endişeleniyordu. Annesi de bu ilgiden utanmış, güzel yüzü al al olmuştu.

Tam o sırada telefon çaldı. Ağabeyi Gülhan'dı. Amerika'da yüksek lisans yapıyordu. Durumu yeni öğrenmişti. Aslında Gülay sadece ablası Saliha'ya haber vermişti. O da Rize'nin bir köyünde öğretmenlik yapıyordu. Biraz ani olduğu için gelmesine gerek olmadığını ve kendisinin annesiyle ilgileneceğini söylemişti. Demek ki Saliha ağabeyine de durumu haber vermişti? Aslında durumu ameliyattan sonra ona söylemek istiyordu ama... artık çok geçti. Biraz konuştu. O sırada Osman içeriye girmiş ve annesiyle birkaç kelime konuşmuştu. Adam gerçekten nazik davranıyordu. Sıcak odada ceketini çıkarıp bir kenara koydu. Onların rahatsız olmaması için de tabancasını belinden çıkarıp çaktırmadan ceketinin cebine attı. Şimdi geniş gövdesiyle koca odayı bile doldurmuştu. Genç kadın o gövdeyi nasıl okşadığını ve sakat haliyle bile kendisine nasıl arzuyla çektiğini çok iyi hatırlıyordu.

Telefonu annesine uzattı. "Abim!.." dedi kısaca. Sonra çekinik gözlerle kocasına baktı. Osman, annesi rahat konuşsun diye yatağın kıyısından ayrılıp cama gitmişti. Etrafı seyretti bir süre genç adam. Eli cebinde, rahat bir hali vardı. Genç kadın da ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Dayanamayıp adamın yanına yürüdü. Önüne geldiğinde yine kendisini küçücük ve narin hissetti.

"Teşekkürler" dedi duru bir sesle. Onunla konuşurken sesini normal hale getirmek için çok prova yapmıştı. Elinden

geldiği kadar mesafeli davranıyordu. “Bizimle gerçekten çok ilgilendiler.”

Adam önemli değil der gibi omuz silkti. “Bir iki saat içinde annen ameliyata alınacak. Bir hafta sonra hiçbir şeyi kalmayacak ama düzenli olarak da kontrol edilmesi gerekiyormuş. Artık babanın yerleşik bir hayata ihtiyacı var.”

Genç kadın mırıldandı. “Zaten bir işi yok şimdilik.”

Osman kısılmış gözlerinin arasından karısını süzüyordu. Uzanıp onun alınına düşen kızıl bir perçemi ittirdi. Sonra hassas parmakları şakağındaki yaraya gitti. Parmağı yara boyunca gezindi. Gülay elinde olmadan kendisini geri çekti. Bu dokunuşlar için mahvediyordu.

“Sana dokunmam artık seni rahatsız mı ediyor?” diye alaycı bir tavırla sordu Osman. Oysa gözleri öfkeden yanıyordu. Öfkenin haricinde başka bir şey daha vardı! Haftalardır karşılaşmayı umduğu karısının eskisinden de güzel olduğunu fark etmişti. Onu hâlâ çekici bulduğunu kendisinden gizlemesine gerek bile yoktu. Ve lanet olsun! Bu kadın karısıydı ama neden böyle buz gibiydi ve mesafeliydi? Onun bu tavrına dayanamıyordu.

Gülay yutkundu. Kocaman gözleri adaminkilerle kilitlenmişti. Ona nasıl ifade edecekti? “Öyle olmadığını biliyorsun!” diye itiraf etti. “Sadece...” annesi ile babasına baktı göz ucuyla. “...burada olmaz.”

“Başka yerde mi olur, o zaman?” Adam garip bir tavırla gülümseyince Gülay kızardı.

“Ben... onu demek istemedim!” diye itiraz etti.

Adam sesini hafif sertleştirip ona doğru fısıldadı. “Ama ben birden seni çok özlediğimi fark ettim. Hem de çok! Halen eşim olduğuna göre... senden bazı şeyler isteyebilirim.”

Genç kadın başını iki yana sallayıp fısıldadı. “Hayır, bu doğru değil!”

Adam gözlerini iyice kıstı. Yüzünde garip bir ifade, tehdit eder gibi sordu. “Neymiş, doğru olmayan?”

“Biz artık ayrı yaşıyoruz ve... boşanmanın eşiğindeyiz. Hiçbir şey olmamış gibi seninle olamam.” Gözleri kararlı olduğunu gösteriyordu. Beş haftada gerçekten büyümüştü. Osman karısının yüzündeki ifadeye rağmen omuz silkti.

“Henüz boşanmadık?” dedi katı bir tonla.

“Boşanacağız ama, değil mi?”

“Şu anda evliyiz?”

Genç kadın püfledi. “Üff! Seninle mücadele etmek çok zor! Sen değil miydin benden uzak kalmak istediğini söyleyen? Senden uzak durmam için beni uyaran? Eminim şu ana kadar bir sürü kadınla birlikte olmuşundur. Cinsel yönden aç olduğunu söyleme?..”

Osman derin bir nefes aldı. Ne aptal bir kadındı bu!? Ve kendisi ne aptal bir adamdı? Bu nasıl olabiliyordu? Ona yalan söylemeyecekti. Dürüstçe cevap verdi.

“Senden ayrıldığımdan beri, yani beş haftadır, tek bir kadınla bile olmadım. İstedim, ama olmadım. Beceremedim. Evlilik sorumluluk getiriyor. Senden, başka erkeklerin olmamasını istemiştim. Aynı şeyi kendim için de geçerli görüyorum. Evli olduğumuz sürece başka kadın yok. Doğrusu bütün enerjimi sana saklıyorum.”

Gülay kızarmasına, mutlu olmasına ve de şaşırmasına engel olamadı. Hayretle fisıldadı. “Gerçekten mi?” Sonra topladı kendisini. “Ama yüzüğü rahatlıkla çıkarmışsın. Ben hâlâ takıyorum.” Gözleri adamın ince uzun parmaklarındaydı.

Genç adam dalgın dalgın parmağına baktı. Sonra elini cüzdanına atıp yüzüğü çıkardı ve olması gereken yere taktı. “Dikkat edeceğimi düşünmemiştim. Neyse, artık nasılsa yarın sağır sultan bile evlendiğimi duymuş olacaktır” dedi. Karısının mutlu gözlerine baktı. Alayla kaşlarını kaldırdı.

“Sanırım başka kadın olmaması seni mutlu etti, öyle mi?” diye sordu.

“Evet” diye itiraf etti Gülay. “Halen kocam olduğuna göre... ki bunu sen hatırlattın... Seni şimdilik başkasıyla paylaşmak istemem.”

“Neyse... Annenin ameliyatından sonra bu konuyu konuşuruz.”

Annesinin telefon konuşması bitmişti. Osman nazikçe hasta kadının yatağına yanaştı. Elleri cebinde, gözleri sakindi. Hiç utanmadan uzun uzun kadını süzdü. Bakışları yüzünden utanan annesi kocasının elini sıkmak zorunda kaldı.

“Sizi köylü kadını sanmıştım, Buse Hanım” dedi genç adam hafif keyifli bir sesle. “Gülay yoğun bakımda yatarken, köylü kıyafetleri içindeydiniz.”

“Evet... Oradayken rahat oluyordu. Akrabalarımız da bizi fazla yabancılamaşınlar diye biraz da mecbur kalıyorduk. Üç ay kaldık orada. Malum, kotla, etekle falan gezmek kış şartlarında da zor.”

Genç adamın inceleyen gözleri kısılmıştı. “Gülay’ın güzelliğini kimden aldığı şimdi daha belli oluyor!” dedi aniden. Kocaman kadın çocuk gibi kızardı. Osman’ın samimi olduğu çok belliydi. O yalandan iltifat edecek adamlardan değildi. “Birbirini bu kadar seven bir çift görmek artık çok zor! Evlilik boyunca bu sevgiyi korumak zor olmalı?” diye mırıldandı genç adam. Gözleri karı kocanın birbirlerini sımsıkı tutan ellerindeydi. “Herkes sizin kadar şanslı değil...”

Gülay’ın babası yavaşça araya girdi. “Bize kızdığınızı biliyoruz ama... sizin evliliğiniz... o an için aklıma gelen tek çareydi?”

“Neden? Kızınızı beşik kertiği nişanlısından kurtarmak için mi?”

Kemal Bey’in gözleri şaşırıldığını belli ediyordu. Osman’ın ne kadar zeki olduğunu çok iyi biliyordu ama...

“Demek onu da biliyorsunuz? Doğru, kızımı ne işe yaradığı belli olmayan bir tipe vermektense kaçırmayı tercih ederim. Aslında öyle yapacaktım. O kazaya kadar... Bizim köye geldiğimizi öğrenince ailesiyle birlikte köye geldiler. Çok gençken amcamın zoru ile yaptığım bir aptallıktı. O zaman normal gelmişti. İki kızım vardı. Fakat sonradan çocuk hakkında iyi haberler almadım. İstemeye geldikleri zaman kızımın nişanlı olduğunu söyledim. Evde biraz hır gür çıktı. Mesele biraz uzadı. Gülay da gürültüden kurtulmak için evden çıkmış. Sonrası belli. Kaza olunca, önce aklıma gelmedi. Kaza yüzünden nişanlısının kim olduğunu da sormamışlardı. Fakat Gülay ölümden dönünce, nişanı bozmamız konusunda bizi tehdit ettiler. Sonra...” başını kızının güzel yüzüne çevirdi.

Genç kadın sessizce duruyor, o da bu hikâyeyi ilk kez duyduğu için babasını can kulağı ile dinliyordu.

“Ben bir babayım. Gülay çocuklarımın hepsinden daha farklıdır. Her şeyin azıyla yetinir. Küçüklüğünden beri istemeyi hiç bilmez... Ama herkes onun için her şeyi vermek ister. Kendisini sevdiremediği kimse yoktur. Bu onun doğasında var. Sizin de ondan etkileneceğinizi, kızıma iyi bakacağınızı düşündüm. Bir uçta serseri bir genç... diğer uçta sizin gibi hoş bir adam... Para için değil. Emin olun ki para için değil. Gülay da annesi gibi paraya değer vermez. Eninde sonunda onu eş olarak kabul edersiniz diye düşündüm. Ama...” Üzgünce başını salladı. “...anlaşılan Gülay’ın sizi etkilemesi mümkün olmamış. Yakında boşanacağınızı öğrendim...”

Osman cevap vermedi. Gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Sonra gözünün ucuyla karısına baktı. Gülay inanılmaz derecede güzel gözüküyordu. Üzerindeki kıyafetleri ile çok çarpıcıydı. Kocaman gözleri daha da açılmıştı. Genç adam ciddiliğini bozmadı.

“Bana yaptığınız affedilecek bir şey değil. Affetmedim de... Ama Gülay’ın insanlara olan etkisi konusunda size hak verdiğimi söylemeliyim. Yirmi yıllık arkadaşlarım bile onun

için bana kızar oldular. Kiminle yalnız kaldıysa, onu etki alanına aldı. Sadece gözleriyle öylesine bakması yeterli! Ondan etkilenmemek çok zor! Herkesi mıknaş gibi kendine çekiyor.”

Gülay utançla saçını kulaklarının arkasına attı.

“Bir dakika? Ben halen buradayım? Benim hakkımda konuşuyorsunuz! Ben kimseye bir şey yapmadım...” Üçü birden genç kadının çocuksu itirazına garip garip baktılar. Gülay sanki bir konuda suçlanıyormuş gibi hissetmişti. Çekiciliğinin övülmesi onda tedirginlik yaratmıştı. Bu yüzden farkında olmadan kendisini savunmuştu. “Eğer öyle bir şey olsaydı...” diye devam etti genç kadın. “...başta sen etkilenirdin. Günlerce yalnız kaldık... Yüzüme bile bakmadın?.. Beni bir başıma Ankara’da bıraktın?! Beni bir kez bile aramadın?..” Sesindeki üzüntü sevgisinin açık belirtisiydi ama bunu bir tek anne ve babası fark etti hayretle.

Adam başını salladı yavaşça. “Kolay bir adam olduğumu iddia etmiyorum. Halen kızgın olduğumu da söylemeliyim. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Ailemin de, tek oğullarının evliliğinin bu şekilde olmasını çok mutlu karşıladıklarını söyleyemem. Çok büyük hayal kırıklığı yaşadılar. Siz de olsanız öyle hissederdiniz.”

Derin bir sessizlik oldu. Osman kısılı gözlerle Gülay'a baktı yine. Sessizliği Gülay'ın babası bozdu.

“Şu durumda, bu formalite evliliği... bitirmeniz en doğrusu. Ben amacıma kavuştum. Kızımı o serseriden kurtardım. Siz de boşanma...”

Osman hafif bir alayla adamın sözünü kesti. Sözleri Gülay'ın neredeyse bayılmasına sebep olacaktı. “Formalite olduğunu kim söyledi ki?” dedi yavaş yavaş.

Genç kadın kıpkırmızı olarak kalakaldı. Kollarını, kendisini çıplak hissedermiş gibi göğsünde kavuşturdu. Dengesini sağlamaya çalıştı. Ne diyordu bu adam?

Anne ve babası da şok olmuştu. Genç adam onların

bakışlarındaki anlam ile gülümsedi. “Ben ondan etkilenmediğimi iddia etmedim ki! Herkes bu kadar etkilenirken, kızımızın etkisinden benim kurtulacağımı nasıl düşündünüz?”

Gülay hızla adamın yanına gelip kolundan tuttu ve kapıya çekiştirdi. “Osman... Lütfen gelir misin? Lütfen...” Gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Bunun üzerine Osman fazla direnmedi. Adamı dışarıya kadar çekiştirdi. Kapı arkalarından kapanınca bile daha uzağa götürüp yüzünü adama çevirdi. Kısık ama öfkeli bir sesle, sadece onun duyabileceği bir tonla haykırdı.

“Bunu neden yapıyorsun? Hâlâ intikam almaya mı çalışıyorsun? Onlar benim annemle babam?..”

Osman kalkık kaşlarla cevapladı. “Yalan mı söyleseydim? Seninle yatmadık mı? Gerçekten karı koca değil miyiz? Evliliğimiz formalite mi şimdi?”

“Hayır! Hayır! Elbette hayır ama... keşke söylemeseydin. Bu yaptığın çok fena! Ben şimdi onların yüzüne nasıl bakacağım?”

Osman kibar bir tehditle onun yüzünü tuttu iki eliyle. Yüzünü yüzüne yanaştırdı. Gözlerine dik dik baktı.

“Biz evliyiz yavrum. Utanacak bir şey yapmadın. Kocanla beraber oldun. Annen bunun olacağını biliyordu ki hamilelik konusunda seni uyarmış...”

“Evet ama...” nefesi kesildi. Adamın soluğunu yüzünde hissediyordu. Vücudu ürpermeye başlamıştı yakınlığından. Geri adım atıp adamın ellerinden kurtuldu. “Böyle açık açık söylemeye gerek yoktu. Bu bizim özel hayatımız. Yattığımızı herkesin, özellikle de ailemin öğrenmesi gerekmiyordu. Ben seninle intikam için değil, seni sevdiğim için beraber oldum. Ayrıca seni etkilemek gibi...” durdu.

Ne demişti şimdi?

Adamın keskin gözleri içini deler gibi bakıyordu.

Damarlarındaki kanın çıldırdığını hissetti. Osman tane tane sordu. “Ne dedin sen az önce?”

“Efendim? Ne dedim ki?” Yutkundu. Bu durumdan nasıl kurtulacaktı? Nasıl olmuştu da onu sevdiğini ağzından kaçırmişti?

“Az önce bir şey dedin!” diye homurdandı Osman.

Gülay başını gururla kaldırdı. “Ağzımdan yanlış çıktı.” diye yalan attı. “Seninle seks yapmayı sevdiğim için demek istedim. Çok tecrübelisin ve benim de hoşuma gitti. Söylemek istediğim sadece buydu.”

“Ama öyle söylemedin?”

Genç kadın derin bir nefes aldı. Gözlerini adamın gözlerinden kaçırdı. Arkadan gelen hemşirenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. “Bak! Gerçekten bana dokunman hoşuma gidiyor ve senin kollarında olmayı seviyorum. Bunu senden hiç gizlemedim. Bana kadın olduğumu hissettiriyorsun. Ama seninle topu topu birkaç gün beraber vakit geçirdik. Bu kadar kısa zamanda sana âşık olacağımı düşünmüyorsun inşallah! Hem de beni zerre kadar saymayan ve değer vermeyen bir adama?.. Beni asalak gibi gören bir erkeğe? Bu mümkün değil. Yakışıklısın ama... aşk o kadar kolay olmamalı...”

Genç adam bir süre sessizce durdu. Sonra yavaşça başını salladı. “Haklısın, olmamalı. Neyse, hiç değilse cinsel olarak sorunumuz yok. Sürekli olarak vaktimizi boşa harcadığımızı düşünüyorum. Benimle İstanbul’a gelmeliydin. Bu kadar hafta boşa geçmemiş olurdu. Şu anda bile artık burada, İstanbul’da kalmanı arzuluyorum. Seni hiç aramadım, çünkü ben her şeye rağmen gururumu bir kenara atıp, benimle gelmeni istedim. Sen de reddettin?”

Genç kadın itiraz etti. “Gelirdim ama... sen beni çok aşağıladın. Sürekli beni incitiyorsun. Başkası yapsa önemli değil ama sen... sen kocamsın.”

Genç adam sinirli bir şekilde nefes alıp karısının başının

üzerinden geriye baktı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Sonra gözleri onun gözlerinde, yeniden teklifini yaptı.

“Artık burada kal! Annen iyileştikten sonra Ankara’ya dönme!”

“Yapamam...” sesi kısıktı. “Seni ne kadar az görsem o kadar iyi... Birbirimizi ne kadar az görsek o kadar iyi!”

Adamın gözleri donuklaştı. O kadar donuklaştı ki, buz gibi bakıyordu artık! Acı verici bir biçimde sordu. “Belki de oltayı atacağı başka bir balık buldun, öyle mi?”

“Ne... ne demek istiyorsun?”

“Selçuk! Ona nasıl baktığını gördüm. O da sana öyle bakıyordu. Durumu iyi. Zengin ve yakışıklı! Sana zaafi olduğu da belli. Boşanmamızın ardından yeni koca adayı olarak mükemmel bir seçenek?”

Genç kadın gözünden süzülen bir damla yaşa engel olamadı. Elinin tersi ile çabucak sildi. “Mümkün olsaydı, olabilirdi belki! Ama merak etme. O da senin gibi. Bana baktığı zaman yüzümde çıkarıcı bir kadın görüyor. Para delisi bir kadın! Şimdi izin verirsen annemle babamın yanına gitmek istiyorum. Sanırım bir açıklama bekliyorlar. Bana beş on dakika zaman verirsen... sevinirim”

Gururlu bir tavırla adamın önünde dikeliyordu. Adamın sert bakışlarını karşılayan gözlerindeki acı da gurura dönüştü. Adam cevap vermeyince yanından geçip annesinin odasına yürüdü. Kapıyı açtı. Dönüp bir kez kocasına baktı. Adam da ters yöne dönmüş, koridor kapısına doğru yavaşça gidiyordu. Kendisini toplayıp odaya girdi. Anne ve babasına baktı doğrudan. Şimdi ikisi de gözlerini dikmiş kendisine bakıyorlardı. Gülay yanlarına gidip derin bir nefes aldı. Artık gerçekleri söylemenin vakti gelmişti.

“Ben Osman’ı seviyorum...” dedi yavaşça. Sözleri odada havada asılı kaldı. Ailesinin gözleri halen merak ve şaşkınlıkla kendisine bakıyordu. “Onu şantiyede gördüğüm günden beri

seviyorum...”

Babası garip bir şekilde omuz silkti. “Bunu biliyoruz zaten...” Anlaşılan şaşkınlıkları bunun olmasına değil, kızlarının itiraf etmesineydi.

Şaşırma sırası şimdi Gülay’dıydı. “Biliyor musunuz?”

“Elbette. Neden onunla evlenmen için zorladım sanıyorsun? Onu sevdiğini zaten fark etmiştik. Adı ne zaman geçse gözlerin parlıyordu. Ondan bahsedilmesi hoşuna gidiyordu. Bu kaza, Allahın sizin için yarattığı bir imkân oldu. Eğer evlenmeniz için zorlamasaydım, Osman Bey bir iki hafta içinde kurtulacaktı zaten. Savcı arkadaşım ile oyun oynadık. Allah affetsin ama, seni o serseriden kurtarıırken, sevdiğin adama da kavuşacağını düşündüğümüz için içimiz rahatı.”

Genç kadın utançla başını eğdi. Demek başından beri her şey belliydi. “Onu sevdiğimi ben bile yeni anlamışken sizin benden önce bilmeniz çok utanç verici...”

“Hiç de değil! Sen bizim kızımızsın! Seni tanıyoruz... Fakat nikâh günü... bana asla karı koca olmayacağınızı söyledi? Çok kararlıydı... Kızgındı...”

Gülay utançla başını eğdi. “Demek ki fikrini değiştirdi...”

Babası endişeyle sordu. “Yoksa zorla...” Sustu. Devam edemedi...

Genç kadın başını salladı. “Hayır. Asla... Beni asla zorlamadı. O benim kocam...” Başını kaldırıp adamı savundu. Gözleri çok dürüsttü. “İnan bana baba, en kızgın olduğu zamanda bile asla canımı yakmadı. İlk günden beri, istemese de bana hep destek oldu. Yürümeme, yememe, giyinmeme ve hatta... yıkanmama bile...” Biraz utanmıştı. “Her şeyin en iyisine sahip olmam için çaba gösterdi. Hiçbir masrafı bana fazla görmedi. Sonra, her zaman dürüsttü. Bana veremeyeceği hiçbir şey için söz vermedi. Ben başından beri sonumuzun ne olacağını biliyordum. Çoğu zaman da beni üzdü tabii. Sık sık

kırıldığımı kabul ediyorum. Fiziksel olarak ne kadar nazikse, sözleriyle de çoğu zaman o kadar kabaydı. Ama haklıydı tabii. Bu evlilikte en çok zarar gören o oldu. Hiçbir şeye sahip olamadı. Ben de sahip olduğum tek şeye... kocalık haklarını kullanmasına izin verdim... Zorlama olmadan!”

Annesi üzgünce mırıldandı. “Buna rağmen boşanmasına izin mi vereceksin?”

“Ne yapabilirim ki anne? Beni sevmeyen bir adamı zorla nasıl tutayım? Baba, kusura bakma ama sadece cinsellikle bir evlilik yürür mü? Ben hep sizin gibi bir evlilik istemiştim. Sizin gibi birbirini seven bir çift olmak istemiştim. Ama şansımı daha baştan kaybettim. Evliliğimiz onda saplantı olmuş. Bu evlilikten kurtulmazsa, asla rahat edemeyecek. Bir yanıyla bana sahiplenmek istiyor. Karısı olarak beni korumak istiyor. Diğer yanıyla benden nefret edip, yan yana bile bulunmak istemiyor.”

Odada kısa bir sessizlik oldu. Gülay kollarını sıkıntıyla kavuşturdu.

“Onu seviyorum. Bu yüzden ayrılmasına izin vereceğim. Doğru düzgün güldüğünü bile hiç görmedim. Adam daha otuz üç yaşında ve hayatından zevk almadan yaşıyor. Her şeyi var ama mutlu değil. Para falan da onun için bir anlam ifade etmiyor. Hayatında eksik olan parça ben değilim. Mutlu olmasını sağlayacak şey boşanmaksa, kabul edeceğim.”

Konuşmasını bitirdiği sırada kapı açıldı. İçeriye birkaç hemşire geldi. Genç kadın susup geri çekildi. Vakit gelmişti anlaşılın. Ameliyat için hazırlık yapacaklarını söylediler. Gülay yeniden kendi sorunlarını unutup annesi ile ilgili endişe duymaya başladı. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Annesinin de korktuğunu hissediyordu. Kadını bir tekerlekli sandalyeye oturtular. Odadan koridora çıktıklarında, Gülay da kocasının ceketini aldı hemen. İçinde tabancanın ağırlığını da hissediyordu. Bu adam neden tabanca taşıyordu ki? Düşmanları mı vardı? Filmlerdeki olaylar aklına gelince endişelendi.

Osman'ın hayatı sürekli tehlike altında mıydı yoksa? Aklına çıplak bedenindeki yuvarlak izler geldi. İlk kez onlarla kurşun deliklerini ilişkilendirmiş, yüreği buz gibi olmuştu. Yoksa adamın vücudundakiler mermi izi miydi?

Ceketle koridora çıktığında, kocasının dışarıda bir iki kişiyle konuştuğunu gördü. Uzun boyu ve etkileyici fiziğiyle hemen dikkati çekiyordu. Konuşmasıyla ve duruşuyla otoriter ve saygıdeğer bir görünümü vardı. Yanına gittiğinde, adamlarla birlikte o da susup Gülay'a baktı. Ceketini uzatınca bir şey demeden aldı ve giydi. Silahını da yine kılıfıyla birlikte çaktırmadan beline yerleştirdi.

“Bu beyler anneni ameliyat edecek kişiler” dedi sakince. “Eşim Gülay...” diye adamlara karısını tanıttı.

Genç kadın o kadar mutlu oldu ki, gözleri parladı. Adam ilk kez doğal bir şekilde kendisine eşim diyordu. Utanmadan, saklamadan, art niyetsiz ve belki de... gurur duyarak. Memnuniyeti yüzünden adamlara öyle bir gülümseme attı ki, en yaşlısı kırklarında olan doktorlar, onun güzelliği karşısında dilsiz kalakaldılar.

“İnşallah ciddi bir sorun yoktur?” diye sordu.

“Hayır” dedi adamlardan birisi kendisini toplayarak. “Annenizin görünümü ümit verici! Hiçbir sorun yok. Ameliyat birkaç saat sürecek. Her şey yolunda gidecek diye umut ediyoruz. Akşam geç saatte odasına getirilir. Birkaç gün sonra da taburcu olur.”

Genç kadın annesi için mutlu oldu ve adamlara teşekkür etti. Annesi hemşirelerle birlikte ameliyathanenin bulunduğu kısma doğru gözden kaybolmak üzereydi. İzin isteyerek yanlarından ayrıldı. Koşar adımlarla peşlerinden gitti. Ameliyattan önce onu son kez görüp öpmek istiyordu.

Ameliyata hazırlık bile en az bir saat sürdü. Sonunda kadıncağızı içeriye aldılar. Gülay ve babası ameliyathanenin dışındaki bekleme salonunda öylece kalakaldılar. Adam endişeli

bir şekilde boş koltuklardan birisine oturdu. Osman da biraz sonra geldi. Yanında Selçuk vardı. İki arkadaş iki ellerinde birer bardak çay tutuyorlardı. Osman çayın birisini karısına verirken, Selçuk da kendi elindekini Kemal Bey'e uzattı.

“Girdiler mi ameliyata?” diye sordu.

Üzgün koca, başını salladı. “Evet. Beş dakika olmadı.”

Osman da diğer tarafta adama karşı bir koltuğa oturdu. Bacağını rahatça diğerinin üstüne atarak yerleşti. Gülay Selçuk'a hoş geldin dedikten sonra duraladı. Ayakta duruyordu ve bir tarafta babası, diğer tarafta kocası oturuyordu. Önce hangisinin yanına oturacağına karar vermedi. Sonra usulca kocasının yanındaki boş koltuğa yerleşti. Adamın iri bedeni yüzünden omuzları birbirine değdi. Yan gözle kocasına baktı. Hiçbir tepki vermemişti. Selçuk da karşılıklarına geçti ve genç kadının babasıyla havadan sudan konuşmaya başladı. Aralarındaki mesafe yüzünden dedikleri tam anlaşılıyordu.

Osman uzun süre hiç konuşmadı. Suskun bir şekilde, çayını yudumlayıp etrafıyla ilgileniyordu. Arada telefonu çalıyor ama çok kısa konuşup kapatıyordu. Gülay sonunda dayanamayıp ona döndü.

“İşin varsa eğer... gidebilirsin. Beklemek zorunda değilsin?” dedi yavaşça.

Adam omuz silkti. “Bir işim yok.”

“Fakat sürekli telefonla arıyorlar?”

“Gülay, saat gecenin onu oldu. Bu saatte normal insanların işi olmaz. Benim de bir işim yok. Ama kalmamı istemiyorsan?..”

Genç kadın hayretle gözlerini açtı. Yanlış mı anlaşılıyordu? “Hayır” diye sessizce isyan etti. “Niye beni yanlış anlamakta inat ediyorsun?”

“Sürekli benden uzak kalmaya çabaladığın için olmasın?” diye alay etti adam.

“Sen de aynı şeyi yapmıyor musun? Sen değil miydin benden uzakta olmak istediğini söyleyen?”

“Doğru. Söyledim. Kahretsin! Halen de öyle istiyorum. Ama sen... hastalık gibisin. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum! Bir fırsatını bulup içime giriyorsun. Beni kemirip duruyorsun. Çoğu zaman kendimi kötü hissediyorum.” Konuşurken Gülay’a değil, uzakta bir noktaya umursamazca ve anlamsızca bakıyordu.

“Ben sana bir şey yapmıyorum...” diye çocukça itiraz etti Gülay.

Adam garip bir gülümsemeyle ona döndü. “Mesele de bu! Bir şey yapmıyorsun!” Gözleri kırmızı dudaklarına, kızıl saçlarına kaydı. Sonra telefonu yeniden çaldı. Genç adam telefonu eline aldığı anda, üzerinde yazan ismi Gülay da görmüştü. ‘Betül’

Bu Betül de kimdi şimdi? Gülay içinde kıpırdayan kıskançlık duygularıyla boğuşurken, kocası ayağa kalkıp genç kadından uzaklaştı. Anlaşılan konuşmaları duyulsun istemiyordu. Bekleme salonunun diğer ucuna gitti. Konuşmasında her hangi bir heyecan belirtisi yoktu. Kısa sözlerle konuştuğu seçilebiliyordu. Bir dakika sonra geri gelip yine karısının yanına oturdu. Telefonu cebine atarken, gözü karısına takıldı. Genç kadın garip garip kendisine bakıyordu. Kalın siyah kaşlarını kaldırıp merakla “Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey!”

“İyi...” Ama adam tam bacak bacak üstüne atarken Gülay dayanamayıp sordu.

“Betül kim?”

Osman garip bir bakış attı karısına. Sonra umursamazca cevapladı sorusunu.

“Sekreterim” dedi kuru kuru. Cevabın Gülay’a yeterli gelmediğini hissetmiş gibi devam etti. “Almanya’da bir toplantıya gitmem lazım. Üç gün öne çekmişler.”

“Öyle mi? Ne zaman peki?”

“Öbür gün... Yarın öğlen çıkmam lazım.” Sesi biraz sinirliydi.

Genç kadın adamı sadece bir gün görebilecekti. Bir gün daha... Bir gün sonra demek ki yine ondan ayrılmak zorunda kalacaktı? Ama en iyisi de buydu. Ne kadar az görüşmeler o kadar iyiydi. Ondan ve kendisinde yarattığı duygulardan uzak durmak daha iyiydi. Yine adamın varlığına alıştırsa, ayrılmak gitgide daha zor olacaktı. Fakat... yine de içinde bir hüznün... adamı yanında görmek isteyen bir eş... kollarında olmayı arzulayan bir kadın... bu duruma isyan ediyordu.

Sesini çıkarmadı. Kendisi için önemli değilmiş gibi davrandı.

“Annenin durumu olmasaydı, seni de götürürdüm” dedi adam sakince.

Gülay hayretle fısıldadı. “Gerçekten mi?” İçinde minik bir sevinç dalgası, büyüyerek yayılıyordu. Çok sevinmemeye çalışarak sordu. “Peki, beni böyle herkese eşim diye tanıtıyorsun. Boşandığın zaman buna pişman olmayacak mısın?”

Adam omuz silkti. “Göreceğiz...” Gözünün ucuyla Gülay’a baktı. “Bir hafta yokum. Döndüğüm zaman burada olacak mısın?”

“Olmamı istiyor musun?”

“İstemesem sormazdım.”

“Neden istiyorsun? Sadece seks için mi?”

Adam hafif bir sinirle dişlerinin arasından konuştu. “Seks iyi bir sebep! Hele uzun zamandır yapmadığımızı düşünürsek? Sen beni özlemedin mi hiç...”

Gülay elinde olmadan gülümsedi. “Aslında evet...” Babasıyla Selçuk’un duymasından utanıp ciddiliğini takınmaya çalıştı. “...evet ama senin varlığını unutmam haftalarımı aldı ve yine aynı hataya düşmem. Lütfen... düşmeme izin verme! Beni

hiçbir şey için zorlama ya da... aklımı çelme!” Adamın elini tutup sıktı. “Seni unutmama izin ver! Sen boşandıktan sonra hayatına devam edeceksin. Hiçbir şey olmamış gibi bir sürü güzel kadınla olacaksın. Fakat ben... ne yapacağımı bile bilmiyorum. Hayatımın neresinden devam edeceğimi bilmiyorum. Senden başka bir erkeğe dokunabilir miyim, onu bile bilmiyorum.”

Osman garip bir tavırla onu süzüyordu.

“Zengin bir kadın olacaksın” dedi yavaşça. Genç kadın cevap vermedi. “Ankara’daki ev de senin olabilir. Ömrün boyunca sıkıntı çekmeyeceksin. Ayrıca çok... güzelsin. Hangi erkek olsa peşinde koşar. Selçuk bile senden etkilenmiş. Baksana, gözlerini senden alamıyor. Hem zengin hem de güzel bir kadın olacaksın... Asla yalnız kalmazsın.”

Gülay adamın elini bıraktı. Osman’dan başka bir erkeği asla düşünemiyordu. Başını önüne eğdi. Saçları alınca döküldü. Osman ise hafifçe Gülay’a yaslanıp kulağına fısıldadı. “Tabii ben izin verirsem?..” diye yarı alaycı, yarı sahiplenir bir tavırla ekledi. “Benden başka bir erkeğin sana dokunmasına artık müsaade eder miyim sanıyorsun? Hayatıma zorla girdin. Kolayca çıkamayacaksın. Dediğim gibi, boşanıncaya kadar karımsın ve benim olan her şeyi alırım. İster burada kal, istersen Ankara’da ol.”

Ayağa kalkıp onu öylece bıraktı. “Gidip yine çay alayım bari” diye mırıldandı diğerlerinin de duyabileceği bir sesle. “Başka bir şey isteyen var mı? Gece uzun olabilir.”

O gittikten birkaç dakika sonra Selçuk yerinden kalkıp Gülay’ın yanına oturdu. Birbirlerine değmesinler diye Gülay hafifçe kaykıldı.

Adam onun güzel duru yüzüne baktı. Kocaman gri gözler merakla kendisine bakıyordu. O gözlerde aynı zamanda bir mesafe de vardı. Bu mesafeyi Ankara’da ilk tanıştıklarından beri koruyordu. İlk zamanlarda Gülay’ın Osman ile para için

evlendiğini düşünse de, artık öyle düşünmüyordu. Hele az önce onun Osman'ın arkasından bakışını görünce, bundan iyice emin olmuştu.

“Bence... “dedi yavaşça “Onu sevdiğini söylemelisin?”

Gülay hayretle kaşlarını kaldırdı. “Efendim?”

“Erkekler biraz kördür. Görmektense duymayı yeğlerler. Onu sevdiğini söylemelisin diyorum. Sen söylemedikçe, o da bunu bilemeyecek.”

“Ama sen görmüşsün!?” dedi Gülay hafif acı bir sesle.

“Evet, ama ben olaya dışarıdan bakıyorum. Osman ise şu anda at gözlüğü ile bakıyor. Bir şey gördüğü yok. Senden hoşlanıyor. Buna eminim. Ama kendisini kapana kısılmış gibi hissediyor ve sana olan beğenisi yüzünden de acı çekiyor. Onu tanırım. Başka hiçbir kadını böyle sahiplendiğini görmedim.”

“Önemli değil. Nasılsa yakında ayrılacağız.”

Genç adam omuz silkti. “Eğer senden boşanacak kadar aptal olursa... benimle ilgilenmeye başlaman için ne kadar süre gerekir?”

Gülay hayretle kaşlarını kaldırdı. “Anlamadım?”

Selçuk yarı şaka yarı ciddi güldü. “İnan bana, senin peşinden koşmaktan zevk alırım. Yeter ki özgür ol. İyi bir ilişki kurabiliriz.”

Gülay hafif soğuk, fısıldadı. “Seni de evliliğe zorlayacağımdan korkmuyor musun?”

“Neden olmasın?” Adam gayet ciddiydi. “Şimdiye kadar evlenmeyi hiç düşünmedim ama sen aklıma gelince, nedense hiç korkutucu bir fikir gibi gelmiyor.”

Gülay başını eğdi. Elindeki yüzüğe baktı. Osman'ın kendisine ait olduğunu anlatan tek delildi bu metal. Sonra yeniden Selçuk'a döndü.

“Çok iyisin. Beni rahatlatmak için söylediğini biliyorum. Sen gerçekten iyi bir kadını hak ediyorsun. Eminim benden daha

iyilerine layıksın. Şu anda benim Osman'dan başka kimseyle bir ilişkim veya evlilik tarzında bir beraberliğim olamaz. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yakında hepimiz yollarımıza gideceğiz. Birbirimizi unutacağız. Ama en başında seni tanısaydım... seni sevmek bana onur verirdi. Gerçekten isterdim...”

Selçuk başını salladı. “Bu fırsatı kaçırdığıma ben de üzülüyorum. Ama zaman ne getirir bilinmez...”

Yerinden kalkıp, yavaşça ameliyathanenin camdan kapısına doğru yürüdü. Sanki bir şey görecekmış gibi içeriye baktı. Gülay da babasının yanına gidip elini tuttu. Henüz hiçbir haber yoktu. Adamcağızın elini sıkıp ona güven vermeye çalıştı. “Her şey güzel olacak. Annem birazdan kurtulmuş halde çıkacak, merak etme...” dedi sevgiyle... Adam üzgünce başını salladı. Gözleri endişeyle doluydu ama ağlamıyordu. O da kızının elini sıkıp kendince teşekkür etti.

Osman geri geldiğinde bir elinde tepsi ve üzerinde de yiyecek bir şeylerle beraber çay ve meyve suyu vardı. Koskoca bir şirketler grubunun patronu gibi değil de sade bir vatandaş gibiydi. Her zamanki gibi gülümsemeyen, ciddi bir suratla geliyordu. Siyah saçları tavan lambasında daha da parlıyordu. Genç kadın ayağa kalkıp ona yardım etti. Bir şey yiyecek ve içecek halleri yoktu ama beklerken de yapacak başka bir işleri yoktu.

Bir iki saat sonra, tam artık endişelenmeye başlarken, kapıdan bir doktor gözüksü. Yüzünde hafif bir tebessüm, ayağa endişe ile kalkan hasta yakınlarının yanına gitti. Meraklı gözlerle tebessümle... “Tamamdır!” dedi. “Ameliyat çok başarılıydı. Birazdan odasına götürülür. Yarım saate kalmaz kendisine gelir. Merak edecek bir şey yok!”

Gülay başlangıçta endişeden, sonra da sevincinden kocasının kolunu sıkımişti. Osman bir tepki vermedi. Doktora teşekkür ederken, nazikçe de adamın elini sıkıyordu. Karısına ve

babası Kemal Bey'e baktı.

“Gözünüz aydın. Şimdiden sonra iyi bir bakım gerekiyor artık!”

Zaman iyice ağırlaşmıştı artık. Gülay annesini yeniden görünceye kadar, vakit geçmek bilmedi. Neden sonra yoğun bakımda kısa bir süre tutulan kadın özel odasına getirildi. Yarı baygın, yarı uyanıktı. Gözleri kocasını seçince elini kıpırdattı yattığı yerden. Adam ellerini tutunca yeniden gözlerini yumdu. Narkozun etkisi henüz geçmemişti. Odada sadece baba ve genç kadın vardı. Annesinin üstünde halen ameliyat kıyafetleri olduğu için Osman ve Selçuk içeriye girmemişlerdi. Zaten bir sürü hemşire ve doktor gidip geliyordu. Neden sonra ortalık rahatladı. Annesi derin bir uykuya dalmıştı. Kadının tansiyonuna bakan doktor, dönüp baba kızı baktı.

“Osman Bey'e de söyledim” dedi kibarca. “Bu gece yapacak bir şey yok. İkiniz de gidip evde kalabilirsiniz. Biz zaten ilgileniyoruz. Sabaha kadar uyku uyanıklık arasında gider gelir. Yok, eğer ille de kalacağız diyorsanız?..”

“Ben yanında kalacağım.” diye atladı Gülay. Babası hemen itiraz etti.

“Hayır, ben kalacağım.”

“Evet, sadece bir kişi kalsın o halde?” diye kesin bir sesle onay verdi doktor. “Sadece bir kişi... Aranızda anlaşın.”

Doktor çıkınca adam kızına döndü. “Ben kalırım. Sen git.”

“Baba, ben nereye gideyim? Ben de kalmak istiyorum.”

“Hayır, doktoru duydun. Kocan evini hazırlattığını söylüyordu. Git, orada kal...”

Genç kadın itiraz etti. “Baba... ben kalayım... Beni Osman'la yalnız bırakma...”

“Saçma!” adam kaşlarını kaldırdı. “Ondan korkuyor musun?”

“Hayır, elbette hayır...”

“Bak, ben karımın yanında kalacağım. Çok istiyorsan dışarıda koridorda bekle. İstersen yerde yat! Ama karıma ben bakacağım. Bence kocanla git.”

Birkaç dakika sonra Gülay koridora çıkmış, kendisini bekleyen iki uzun adamın yanına gelmişti. Başını kaldırıp kocasının sert mizaçlı yüzüne baktı. Şimdi bu adamla evine gidince... Aklına gelen fikri hemen uzaklaştırdı.

“Bu gece burada kalayım desem, doktor ve babam izin vermiyor. Şu koridorda bekleyeyim desem, sen izin vermeyeceksin. Şimdi ne yapıyoruz?.. Eve mi gidiyoruz?” diye safça sordu. İri gözleri can alıcıydı. Selçuk keyifle gülerken Osman yine suratsızca başını salladı.

Genç adam karısının babasına geçmiş olsun deyip, uyuyan kadına şöyle bir bakıp geri döndü. Selçuk da Gülay’la vedalaşıp gitmişti. Genç adam arabaya bindiklerinde emniyet kemerini işaret etti. “Bağlasan iyi olur.”

Genç kadın bindiği arabanın markasını bile anlayamamıştı ama çok güzel bir içi vardı. Çekinikçe sordu. “Cipe ne oldu?”

Adam kısaca “Sattım” dedi. “Kazadan sonra bana itici geliyordu.”

Kısa bir sessizlikten sonra Gülay yine sordu. “Nerede yatacağım?”

Adam yan yan baktı önce. Sonra alayla gülümsedi. “Benim yatağımda tabii. Sen nerede sanıyordun?” Karısının yutkunduğunu görünce gülümsemesi arttı.

“Şey... yapacak mıyız?” diye fısıldadı Gülay.

“Sana ve ailene gösterdiğim o kadar ilgiden sonra... ben de biraz ilgi hak etmiyor muyum sence?” derken sesindeki ince tehdit alayla karıştı. Gülay ne diyeceğini bilmiyordu. Adamın ilgisi gerçekten takdir edilecek gibiydi. Mızıldanmadan,

sıkılmadan yanında kalmış, kendince destek olmuştu.

“Evet!” diye itiraf etti. “Hak ediyorsun!”

Genç adam kırmızı ışıkta durdu. Gülay’a baktı. “Hak etmesem bile hanımefendi, her şeyinle benim olduğumu unutma.” Sustu bir süre. “Fakat bu gece rahat edebilirsin. Yeterince yoruldun. Güzelce uyu. Benim de zaten yarın için yapmam gereken işler var. Yarın öğlene özel uçağı hazırlattım.”

Arkadan korna çalınca önüne dönüp baktı. Yeşil ışık yanmıştı. Arabayı hareket ettirdi. Nereye gittiklerini bilmeyen Gülay gecenin karanlığında bile ışıl ışıl olan şehri seyrediyordu. Saat on ikiye geliyordu.

“Aç mısın?” diye sordu Osman.

“Hayır. Pek değil. Getirdiklerin yetti.”

“Yemek yemelisin. Bana zayıflamışsın gibi geldi.”

“İyiyim ben. Sorun yok. Sadece tek başına yemeyi insanın canı istemiyor.”

Adamın evine vardıklarında çelik parmaklıklılı yüksek bir kapının önünde durdular. Osman arabanın içinden bir anahtara basınca kapı yana kaydı. İçeriye girdiklerinde, kısa bir bahçe yolu üzerinden evin önüne geldiler. Araba yanaşınca ışıklar otomatik yandı. Bahçe ışıkları zaten yanıyordu. Gülay hayranlıkla özel elektronik güvenli, müstakil eve baktı. Yeşillikler içinde harika ve çok moderndi. Zemin katında duvar yoktu, olduğu gibi camekândı.

“Ne harika!” dedi içtenlikle. “Burada kocaman bir aile yaşar.”

Adam dalga geçti onunla. “Şimdilik sadece ikimizin! Evlendiğimizde buranın üzerinde de hakkın oldu.”

Genç kadın keyifle güldü. “Peki, hangi yarısı benim?” O kadar güzel gülmüştü ki, Osman da gülümsemek zorunda kaldı.

Genç kadın arabadan dışarı çıkıp hayran hayran evi seyretti. Bahçede havuz bile vardı. Eve girdiklerinde, genç kadın

ellerini lüks eşyaların üzerinde gezdirerek içeride gezindi. Yeniden “Çok güzel...” diye mırıldandı.

“Burada kalman için yaptığım teklif halen geçerli...” dedi adam düşünceli bir yüzle. Karısının cevabını beklemeden merdivenleri işaret etti. “Yatak odaları üst katta! Sana bizimkini göstereyim. Eşyalarınız daha önce getirilmişti.”

Yatak odası da çok modern ve çok zevkliydi. Genç kadın hastaneden geldiği için, hemen yatak odasındaki banyoya girip ellerini yıkadı, saçını başını kontrol etti. Dışarıya çıktığında Osman valizini hazırlıyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Tabancası masanın üzerinde duruyordu.

“Sen de elini yüzünü yıkamalısın...” diye mırıldandı. “Hastane mikrobu seni de hasta edebilir”

Adam hafif tebessüm etti. “Şimdi annem gibi konuşun işte.”

O banyoda elini yüzünü yıkarken, genç kadın da odaya göz gezdirdi. Kocaman yatakta beş kişi yan yana yatabilirdi. Duvar aynı Ankara’daki gibi boydan boya harika tasarlanmış bir dolapla çevrilmişti. Yerdeki halı, duvardaki resimler ve ince düşünülmüş perdeler, birbirleriyle uyumluydu.

Gülay içeri giren adama başını çevirdi. İçinde hafif bir kıskançlıkla konuştu. “Bu eve bir kadın eli değmiş...”

Adam duraladı. “Anlamadım?”

“Ankara’daki ev, sadece kalmak için döşenmiş, otel odası gibi, sade bir evdi. Ama bu ev, daha sıcak döşenmiş. Bir kadın burasının döşenmesiyle ilgilenmiş, belli...” Soran gözleri adamın ifadesiz yüzündeydi. “Eski sevgililerinden birisi mi yardım etti yoksa?”

Osman kaşlarını kaldırdı. “Kıskançlık mı seziyorum acaba?..”

Genç kadın utanmadan adamın yüzüne baktı. “Kıskanamaz mıyım? Senin aksine ben seni gerçekten kocam

olarak görüyorum...” dedi biraz ters bir sesle.

Adam onun meydan okuyan bakışlarına baktı bir süre. Sonra omuz silkti. “Aslında annem yardımcı oldu. Bir hafta kadar doktor kontrolü için gelmişti. Beğendiğini duysaydı sevinirdi sanırım.”

Genç kadın utandı. “Affedersin...” dedi kısaca. “Yine de kıskanmaya hakkım var?” İnadı devam ediyordu. Güzel burnunu havaya kaldırmıştı. Kocaman gözleri inatla parlıyordu.

Osman elleri cebinde tehditkâr bir şekilde yanaştı. Tam karısının önünde durdu. Gülay adamın uzun boyu yüzünden başını geriye atmıştı ama gözlerini kaçırmamıştı. Soran bakışlarla kendisini süzen kocasının kara gözlerinin derinliklerinde kaybolmuştu. Adam merakla mırıldandı.

“Neden kıskanıyorsun?” diye sordu yavaşça. Kısa bir süre karısının cevap vermesini bekledi. Genç kadın cevap vermeyince ekledi. “Sadece kocan olduğum için mi? Bence insan, sevdiği kişiyi kıskanır?..”

Gülay yutkundü. Tuzağa kendi eliyle düşmüştü. Uzun kirpikleri titreşti. Gözlerini hüznü aldı. Adamın mükemmel ama gülmeyi unutmuş yüzüne baktı. Esmer teninin pürüzsüzlüğünü seyretti. Bu adamı o kadar çok seviyordu ki, artık kendisine acı veriyordu. Tüm o uzun haftalar boyunca, onu unutabilirim sanmıştı ama şu anda bile varlığı kalbini çilginca attrıyordu.

“Seni sevmemi isterdin, değil mi?” diye acıyla sordu. “Seni sevseydim, intikamını tam almış olurdun. Bana çektireceğin başka acı kalmazdı. Ayrıldığımızda için rahat ederdi.”

Osman dik dik Gülay’a bakıyordu. “Sana acı mı çektiriyorum?”

“Bana bir an çok yakınsın, bir an çok uzak! Bir an harika bir sevgilisin, bir anda en büyük düşman! Bir an müşfik bir koca, bir anda ayrılmak için çırpınan bir evlilik mahkûmu... Ve... en kötüsü... senin böyle mutsuz olmanın sebebi benim...”

Kendime her bakışında, senin gözlerinden kendimi görüyorum ve... kendimden nefret ediyorum. Keşke o gün hiç dışarıya çıkmasaydım. Keşke o gece beşik kertmemin evlilik teklifini kabul etseydim. Keşke babam her şeyi oluruna bıraksaydı. Sen şu anda özgür bir adam olarak hayatını yaşıyor olacaktın. Benim için ise hiçbir şey değişmeyecekti. Yine beni sevmeyen, yine bana değer vermeyen, bedenimi kullanan başka bir adamla evli olacaktım...”

Osman bu fikir ile dişlerini sıktı. Onun başka bir erkeğin karısı olabileceği ve başka bir adamın kollarında uyuyabileceği düşüncesi öylesine içini karartmıştı ki, karısının kollarını omuzlarından yakaladı. Sert tutuşu yüzünden Gülay'ın yeni iyileşmeye başlayan kolu acıdı ve inledi. Ama gözyaşları acıdan değil, üzüntüden akmaya başlamıştı.

“Bir daha başka bir erkekten söz etme!” dedi adam yavaş ama sert bir sesle. “Başka bir erkek olmayacak! Senin tek erkeğin benim. Öyle veya böyle, seninle evliyiz ve ben sana sandığından fazla değer veriyorum.”

“Benden nefret ediyorsun” derken hıçkırdı.

“Her ne kadar inanmasan da, seninle ilgili olan her şeye alışmaya başlıyorum. Seni yanımda görmek hoşuma gidiyor. Bunu ifade edemesem de...” Karısının gözyaşları içini sıkıyordu. Sustu. Ellerinin baskısını hafifletti. Kırık kolunu unutmuştu. Başını eğdi. Dudaklarını yavaşça karısının gözyaşlarına dokundurdu. Oradan yukarıya kayıp göz çukuruna getirdi.

“Lütfen ağlama!..” diye farkında olmadığı bir üzüntüyle inledi. “Ağlama!..” dudaklarını karısının yaralı şakağına kaydırды. Kalın kollarını karısının ince bedenine dolayıp, yavaşça vücudunu kendisinininkine bastırdı. Genç kadın da istemsizce, adamın göğsüne ellerini dayamıştı. Parmaklarının altında sıcak bedenini hissedebiliyordu. Sonra yavaşça geniş sırtına sarıldı. Gözyaşlarına engel olamadan başını göğsüne

yasladı. Adamın mis gibi kokusunu içine çekerken, güvenli kolların baskısı içinde, yalnızlığı daha da arttı. Ağlamasına engel olamıyordu. Osman bir süre saçlarını öpüp karısının ağlamasına izin verdi. Sonra Gülay kendisini toparlamaya başladığında, eliyle minik çenesini tutup başını kendisine kaldırdı. Güzel gözleri hâlâ suluydu ve siyah kirpikleri ıslakken bile inanılmaz güzeldi.

Genç kadın o sevdiği kollardan kurtulmaya çalışmadı. Göğüslerine değen bedenın sıcaklığı içini ısıtmaya başlamıştı.

“Affedersin...” dedi çocuk gibi burnunu çekerek. “Sanırım annem yüzünden biraz doldum.” Gülümsemeye çalıştı. “Gömleğini de ıslattım. Ağlamak istemezdim ama...” Adamın dudakları dudaklarına değince sustu. Gözleri yumuldu. Tepki vermek istemiyordu. Ona karşılık vermek istemiyordu. Dudaklarını aralarken, ‘Kısa bir öpücükten bir şey çıkmaz!’ diye düşündü. Adamın vücuduna yaslanırken, ‘Az sonra kendimi geri çekerim...’ diye kendisine teminat verdi. Biraz yakınlık, şu anda kendisine iyi gelecekti.

Bir süre sonra Osman başını kaldırıp karısının hâlâ istekle titreyen dudaklarına baktı. Yumulu gözlerini süzdü. Başka bir adamın kollarında onu bu arzulu haliyle düşününce, çıldırarak gibi oluyordu. Boşanmalarının ardından, Gülay’ın asla erkeklerin ilgisinden uzak kalamayacağını biliyordu. Genç kadın, farkında olmadan bütün erkekler için çekim alanı oluşturuyordu. Gerçekten de şanslı olabilir miydi? Bu düşünce aklından hızla geçti. Gerçekten bu eşsiz güzellikteki varlığa sahip olması için Allah kendisine özel bir şans vermiş olabilir miydi? O kaza olmasaydı, Gülay’a sahip olma şansı ne olabilirdi? Elbette ki, koca bir hiç... Bir hiçe sahip olmaktansa, bu küçük Gülay’a sahip olmak gerçekten kendisine memnunluk veriyordu. Her gece onu bu evde görmek istiyordu. Karısının kalmayı kabul etmemesinde kendisinin suçlu olduğunu biliyordu. Fakat en azından şu anda, yanındaydı. Onun cazibesinden uzak durmak da o kadar zordu ki...

Dudaklarını yeniden dudaklarına dokundurdu. Nefis tadını ağzında hissedince, ince bedenini biraz daha kendisine çekti.

“Bana engel olmalısın...” dedi kısık, ihtiraslı bir sesle.

Gülay cevap vermedi. Bedeninin baskısıyla sarhoş gibi olmuştu. Adamın sırtına yasladığı avuçlarıyla onu sımsıkı sarmıştı. Dudaklarında gezinen dudaklara karşılık verirken, ipin kopmaya başladığının farkındaydı. Fakat kendisine engel olamıyordu. Birkaç dakika sonra adam onu yavaş yavaş soymaya başladığında da karşı koymadı. İnce parmakları adamın gömleğinin düğmelerini titreyerek açmaya çalışıyordu. Kendisi iç çamaşırlarıyla kaldığında, Osman’ın gömleğini ve atletini sıyrıp attı. Parmak uçlarını adamın göğsündeki kaslarda gezdirdi. Artık kurşun yarası olduğundan emin olduğu yaralara dokundu. Başını kaldırıp adamın arzulu yüzüne baktı.

“Bana engel olmayacak mısın?” diye tekrarladı adam...

“Olmalıyım... değil mi?” Sesi titrekti.

“Şu duygusal halinden faydalanmak istemiyorum.”

“Evet... Faydalanman doğru olmaz!” Genç kadın bir an durup parmaklarını adamın göğsündeki tüylerde gezdirdi. Sonra elini arkasına atıp sutyenini kendisi çözdü. Omuzlarından sıyrıp yere bıraktı. Tahrik olan göğüs uçlarını yavaşça adamın göğsündeki tüylere dokundurdu. Sonra elini adamın kumaş pantolonun kemerine götürdü. Kısa bir utanç duraklamasından sonra kemeri çözdü. Fermuarını indirip pantolonun yere düşmesini sağladı. Şimdi ikisi de belden üstleri çıplak, birbirlerine bakıyorlardı.

Genç kadın ona sarılıp başını göğsünün sıcağına gömdü. Dudaklarını adamın teninde gezdirirken “Bu gece beni üzme...” diye hafifçe yalvardı. “Karın gibi hissetmemi sağla... Beni sev... Artık kötü söz söyleme... Hiç değilse bu gece?”

Genç adam onu kucakladı. Yatağa bırakırken, çok nazikti. Elini güzel yüzünde gezdirip, ıslak yanaklarını sildi.

Sonra hızla inip kalkan göğüslerini avuçladı. “Söz” diye mırıldandı. “Bu gece senin için çıldıran bir koca göreceksin...”

12. BÖLÜM

Gülay sabah erkenden kalktı. Bütün gece uyuyamamıştı. Adam gece boyunca çılgın bir âşık gibi kendisini rahat bırakmamıştı. Çok yorgundu ama uyumak istemiyordu. Kendisiyle sevişmeye doymayan kocasına her seferinde arzuyla karşılık vermişti. Bundan da utanmıyordu. Yorgundu ama mutluydu. Haftalardır içinde yükselen arzusu biraz bastırılmıştı. Yan gözle Osman'ın çıplak bedenine bakarken, uyurken bile ne kadar seksi olduğunu düşündü. Elini bedeninde gezdirmek istedi ama sonra vazgeçti. Daha erkendi. Biraz uyusun diye düşündü. İhtimal, dokunsa hemen uyanacaktı.

Kalkıp banyoya gitti. Güzelce yıkandı. Yıkanırken bile adamın ellerini, dudaklarını bedeninde hissediyordu. Çok güzel, doyumsuz bir geceydi. Kurulanıp odaya geri döndü. Rahat bir kot ile açık mavi bir gömlek giydi. Yatak odasından çıkıp aşağıya indi. Mutfak hemen belli oluyordu. Adam belli ki geleceklerini düşünüp önceden dolabı doldurtmuştu.

Acele etmeden masayı hazırlayıp çayı demledi. Her şey mükemmeldi bu evde. Kahvaltı hazır olmak üzereyken merdivenlerden inen Osman'ı gördü. Adam da yıkanıp giyinmişti. Tıraş bile olmuştu. Nemli siyah saçları simsiyah parlıyordu. Kocasını yanına kadar geldi. Gülay elleri arkasında, hafif bir utanç ile onun yüzüne bakıyordu. Adamın yüzündeki ifadeden pek bir şey belli olmuyordu. Kendisine nasıl davranacağından emin değildi. Evet, dün gece iyi bir kocaydı ama artık sabah olmuştu. Tepkisini merak ediyordu.

Endişeyle gülümsedi. "Günaydın!" dedi sevdiği adama sevimli bir yüzle. Genç adam onun önünde durdu bir an. Sonra yumuşakça sarılıp kendisine çekti ve dudaklarına tatlı bir

öpücük kondurdu.

Kalın sesiyle “Günaydın!” derken onu salmaya hiç niyeti yok gibiydi. Gözlerinin altındaki hafif morlukları izledi. “Yorgun bir halin var...” dedi ince bir alayla.

Gülay kıkırdadı. “Beni uyutmadın ki... Beş hafta sana çok yaramış?” Kendisini yine öpmesine ses çıkarmadı. “Çok mu kötü görünüyorum? Babam anlamasın!”

Adam onu salıp bir sandalyeye oturdu. Evin havası değişmişti birden. Karısının gelişiyiyle her şey daha sıcak ve çok daha yuva gibi görünüyordu. “Çok güzelsin” dedi içtenlikle. “Merak etme, bir şey belli olmuyor.” Üzerine tereyağı sürülmüş kızarmış ekmeğe uzandı. Bir parça ısırırken, karısının güzelliğini doya doya seyrediyordu. “Şimdi hastaneye mi gideceksin?” diye sordu.

“Evet. Bakayım, annem nasıl olmuş. Telefon edecektim ama uyandırırım diye korktum. Sen beni bırakır mısın?”

“Evet. Ben de geleyim. Sonra büroya gitmem lazım. Bazı evrakları hazırlayacağım. Sonra şirketin jetiyle gideceğim...” Sıkıntıyla iç çekti. “Eğer onur konuğu ben olmasaydım, gitmezdim. Burada kalırdım.”

Genç kadın başını salladı. “Hayır, sen git. Biz idare ederiz. Bizi merak etme. Zaten zoru gitti.”

“Şirketin bir arabasıyla şoförü senin emrinde olacak...” dedi adam. “Sabah gelip seni alır, akşam geri getirir. Baban için de geçerli tabii. Şoförün telefon numarası sana yolda veririm. Lazım olursa ayrıca ararsın. Ben bir haftaya kadar gelirim. İhtiyacın olan bir şey olursa Selçuk’a söyleyebilirsin.”

“Olur.”

“Evin güvenlik kumandasını da al. Yedeği bende var. İçeriden de kontrol düğmeleri var. Görmeden kapıları açma. Kamera zaten sürekli çalışıyor. Öğrenmesi fazla vaktini almaz. Çok karışık değil. Ayrıca burası İstanbul... Herkese fazla güvenme. Tanımadığın kimselerle samimi olma.”

Genç kadın gülümsedi. “Merak etme! Ben çocuk değilim!” dedi ilgisinden mutlu olarak.

“Benim gözümde çocuksun.” diye homurdandı adam.

“Gece öyle davranmıyordun ama...” dedi Gülay kadını bir iğnelemeyle. Adamın çayını önüne bırakırken gözleri karşılaştı. Genç adam onu kolundan tutup kucağına çekti. Karısının kuş gibi bedeni hiç ağırlık yapmıyordu. İnce beline sarılıp, gözlerinin içine baktı.

“Benimle dalga geçme!” dedi adam. “Dediğimi yap. Ayrıca kendini de fazla yorma. Şu haline bak. İyice zayıflamışsın.”

“Sen de öyle!” dedi Gülay. “Sen de kilo vermişsin. Gece fark ettim. Doğru düzgün yemek yemiyor musun yoksa?”

“Sen beni bırak” dedi adam karısının boynunu öperken. Eli göğsüne tırmanmaya kalkışınca Gülay gülerek kurtuldu kucağından.

“Dur! Yaramazlığın sırası değil. Hadi, bir an önce yiyelim ve gidelim. Sen de işlerini hallet. Sonra suçu bana atacaksın.”

Yemekten sonra hastaneye kadar konuşmadılar. Osman dikkatini yola vermiş gözüküyordu. Hastanede annesinin odasına girdiklerinde bir iki doktor da yeni çıkıyordu. Genç adam onlardan bilgi almak için durdu. Genç kadın da odaya girdi. Odanın her yeri çiçeklerle doluydu. Sonradan bunların çoğunun kocası tarafından, bir tanesinin de Selçuk tarafından gönderildiğini öğrenecekti. Annesi gözleri açık ve gülümser bir halde kendisini karşıladı. Gülay annesinin o halinden o kadar mutlu olmuştu ki, sevinçle elini tuttu. İyi olduğuna kanaat getirince de yanaklarından öptü.

“Annem benim... Nasılsın? Çok iyi görünüyorsun?” dedi sevgiyle.

“Yavrum benim, iyiyim, çok şükür” dedi kadın biraz halsiz bir sesle.

“Her şey iyi geçmiş. Ameliyatın çok başarılı olduğunu öğrenmiş Osman. Peki, doktorlar ne diyor?”

Kadın başını salladı ama onun yerine babası cevap verdi. “Aynı şeyi söylediler. Birkaç güne kadar çıkarmanız, dediler. Arada gelip kontrol ettireceğiz.”

“Ne güzel!” dedi mutlulukla genç kadın.

“Osman Bey gelmedi herhalde?” dedi babası. “Zaten adam dün yeterince bize vakit ayırdı. İşlerini aksattı. Sağ olsun!”

“Yok” diyerek kocasını savundu Gülay. Anlamadığı bir gururla itiraz etmişti.. “O da burada. Şimdi dışarıda doktorlarla konuşuyor. Birazdan gelir. Ama öğlen bir toplantı için Almanya’ya gitmesi gerekiyormuş. Fazla kalamayacak her halde.”

Gerçekten de Osman biraz sonra içeriye girdi. Nazik ama mesafeli bir tavırla kadına hem günaydın hem de geçmiş olsun dedi. Babasının da elini sıktı. Nazikçe durumunu sordu. Canının acıyıp acımadığını öğrendikten sonra bir ihtiyaçları olursa Selçuk’a söylemelerini istedi. Karşı tarafın teşekkür etmelerini elini kaldırıp engelledi ve konuyu başka tarafa çevirdi. On dakika kadar durup sonra izin istedi. Gülay’ın kalbi sıkıştı. Demek artık ayrılma vakti gelmişti. Adamın yanındayken zaman hızla geçiyordu.

Koridora kocasıyla birlikte çıktı. Üzüntülü olmamaya çalışıyordu ama elinde değildi. Dün gecedden sonra ona artık daha fazla ihtiyaç duyuyordu. O ihtiyaç duyduğu tek erkekti. Osman da sıkıntılı bir tavırla dönüp Gülay’a baktı. Kara gözleri düşünceliydi.

“Gitme vakti...” dedi Gülay’a yavaşça.

“Evet...” Üzgündü ve bu belli oluyordu. Başı önde, ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Adam da sessizce Gülay’a bakıyordu. Gülay başını kaldırıp adamın nefes kesen yakışıklı yüzüne baktı. “Güle güle...” uzanıp yanağından öptü. Kendisini hemen geri çekmedi. Adamın kokusunu içine depoladı bu

esnada. Uzunca bir süre onu bir daha böyle yakın hissedemeyecekti belki de?.. Dudaklarında teninin tadını alamayacaktı?..

Geriye bir adım atıp ondan uzaklaştı.

Sonra dayanamadı... Etrafta kimsenin olup olmamasına aldırmadan ona sokuldu ve ellerini ayrılık acısıyla sevdiği adamın geniş sırtına doladı. Başını kaldırıp dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Veda öpücüğü böyle olurdu! Sıcak, sevgi dolu ve akıl uçurtucu...

Osman dişleri arasından “Hoşça kal!” derken, bir şey daha söyleyecek gibi gözükiyordu ama söylemedi. Gülay’a kısa bir bakış atıp döndü. Hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı. O gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı genç kadın. Sonra gözünün ucuna gelen gözyaşlarını tuttu. Şimdi ağlamanın sırası değildi. Osman’la tanıştığından beri sulu gözün teki olmuştu zaten! Bu, genç adamın kendisini ilk kez yalnız bırakışı değildi. Ankara’da tek başına uyandığında, arkasından saatlerce ağlamıştı. Ama artık ağlamayacaktı.

Annesinin yanına döndüğünde, onun iyi oluşuyla hissettiği mutluluk, üzüntüsünü azalttı. Fakat hem annesi hem de babası kızlarının ne kadar üzgün olduğunu her an fark edebiliyorlardı. Çocuklarının ruh halini çözmek onlar için bir zorluk değildi.

Günün ilerleyen bölümlerinde hiçbir şeyleri eksik olmadı. Bir ara Selçuk ve babası geldi. Ahmet Bey Selçuk’a pek benzemiyordu. Tek ortak yanları ikisinin de sürekli gülümsemesiydi. İnsanları iyi tanıyan avukat, yılların deneyimi içinde, Gülay’ı görür görmez puanını vermişti. Osman Bey’in bu kızıdan boşanmak istemesi gerçekten üzücüydü. Genç kadın odaya ışık yayıyordu. Üstelik az ve öz konuşurken, tanıdığı birçok kadından da daha olgundu. Onun bir köylü olduğunu sanmıştı ama öyle olmadığı aşikârı.

Bir anlık boşlukta camın kıyısında duran Gülay’a

yaklaştı ve ailesinin duyamayacağı bir sesle sordu. “Avukatınız yokmuş, öyle mi?”

Gülay kaşlarını kaldırdı. “Boşanma davası için mi? Evet, yok. Gerek de var mı?”

“Haklarınızı savunmanız gerekmez mi?” Genç kadının rahatlığı onu rahatsız etmişti. Aptal olmadığı belliydi. Avukat tutmaması saflığından olamazdı.

“Gerek yok. Osman Bey ne isterse o şekilde yapabiliriz. Korkmayın, bir şey istemiyorum...”

Adam omuz silkti. “Bu konuda Osman Bey’in talimatı var. Sizi ömür boyu rahat ettirecek bir nafakayı zaten kabul ediyorsunuz. Başka talepleriniz varsa eğer...”

Gülay gülümsedi. O kadar doğaldı ki, avukat ona inanılmaz bir sempati duydu birden. “Hiçbir talebim yok. Rahat olun.”

“Böyle davranırsanız kocanızın size verdikleriyle yetinmek zorunda kalacaksınız. Osman Bey’in durumunun iyi olduğunu biliyorsunuz. Ben sadece vicdanen söylüyorum. İsterseniz bir avukat tutabiliriz sizin için...”

Genç kadın içtenlikle güldü. Gözleri parlamıştı.

“Çok iyisiniz” derken adamın koluna hafifçe dokundu. “Ama istemem. Osman evliliğimizin başından beri, sadece para için evlendiğimi düşündü. Bunu çok kereler de bana açıkça söyledi. Sanırım siz de hangi şartlarla evlendiğimizi biliyorsunuz? Eminim size de benim ve ailemin ne çıkarıcı olduğunu birkaç kere söylemiştir. Aslında durum bu değil ama size açıklayamam. Ona yanlış düşündüğünü ispatlamanın tek yolu, onun her hangi bir şeyini kabul etmemek olabilir. Ben rahatlıkla eski hayatıma dönebilirim. O da gönül rahatlığı içinde eski hayatına dönebilir. Nafaka da istemem. Zaten bu sene dondurduğum üniversiteye geri dönmeyi düşünüyorum. Bir şekilde hayatımı devam ettirebilirim. Burs falan alabilirim”

“Bu çok saçma!” dedi ihtiyar adam dürüstçe. “Benim

tanıdığım Osman Bey bu şekilde boşanmaya asla müsaade etmez. Zaten hesaptan para harcamıyorsunuz diye çıldırıyor. Kredi kartınız da yerinde sayıyor... Biraz sert birisi olabilir ama sandığının aksine sorumluluklarının fazlasıyla bilincindedir. Siz harcamadıkça, bunu kendisine yapılmış bir hakaret olarak görüyor. Ayrıca sizden hiçbir zaman çıkarıcı diye de bahsetmedi. Sadece zorunlu bir evlilik olduğunu biliyorum. Buraya geldiğinde ilk yaptığı iş, sizin rahatınızı ve güvenliğinizi sağlamamız konusunda bize talimat vermek oldu.”

Genç kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. Adamın her zaman kendisinin rahatını ve güvenliğini ön planda tuttuğunu biliyordu zaten. Evlendikleri ilk günden itibaren, ne kadar kızgın olursa olsun, Gülay’a karşı olan mesafeli ama nazik, yardımcı olan tavrından ödün vermemişti.

Bu konuşmadan sonra baba oğul işlerine geri döndüler. Gerçekten de hiçbir şeyleri eksik değildi. Çevrelerinde bir sürü adam gelip gidiyor, ihtiyaçları var mı diye soruyordu. Bir ara Osman’ın kendileri için görevlendirdiği şoför gelip kendisini tanıttı. Hemşireler de sürekli annesini kontrol ediyorlardı. Bazen kan alıyorlar, bazen de tansiyonuna bakıp, ilaçlarını veriyorlardı. Akşama kadar vakit normal olarak geçti. Akşam telefonu çalınca irkildi genç kadın. Arayan kocasıydı. Heyecanla açtı.

“Merhaba!” dedi adam yavaşça. “Annen nasıl?” diye sordu önce.

“İyi. Burada her şey mükemmel.” dedi içtenlikle Gülay. “Bir sürü kişi gelip gidip bizimle ilgileniyor.”

“Güzel. Ben de Almanya’dayım. Otele yerleştim. Haber vereyim dedim.”

“Yolculuk rahat mıydı?”

“Fena değildi.” Kısa bir sessizlik oldu. İkisi de ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. “Peki... Görüşürüz...” diye mırıldandı adam.

“Görüşürüz...” dedi Gülay.

Konuşmaları çok kısaydı ama içi rahatlamıştı. Hem adamın sağ salim varmasına sevinmişti, hem de kendisini arayıp bunu haber vermesine. Gözleri gülerek anne ve babasına baktı. Bir şey demesine gerek yoktu. Gözlerindeki mutluluk gizlenecek gibi değildi.

O gece yine eve sadece kendisi gitti. Babası annesinin yanında kalmak için ısrar ediyordu. Bu ev, kendisine Ankara'dakinden daha sıcak geliyordu. Şoför onu bırakıp geri dönmüştü. Kocaman evde korkmadan kaldı. Yatak odasında yatarken önceki gece olanları düşünmeden yapamıyordu. Sabah kahvaltısında da aklında hep adam vardı. Günler böyle geçip gitti. Annesi hızla kendisine geliyordu. Artık rahatça yürüyüp, tuvalet ihtiyacını rahatlıkla kendisi görebiliyordu. Yemeğini yerken de bir sorun yoktu. Her gün düzenli olarak kontrol ediliyorlardı. Selçuk da her gün uğruyordu. Hoş bir arkadaştı. Onu güldürmek için elinden geleni yapıyordu. Gülay'ın mahzun yüz hatlarını yumuşatmak ise sandığından zordu.

Osman iki gün sonra bir daha aramıştı. Gece olmuştu ve Gülay evdeydi. Konuşmaları yine kısaydı. Fakat Gülay bu kısa konuşmalardan bile çok mutlu oluyordu. Hiç değilse artık adamın kendisini arayacak kadar düşündüğünü biliyordu.

“Yarın sizi taburcu edecekler...” diye konuşmasına eklemişti Osman. Demek oradan bile durumlarından haberdardı?

“Evet...” dedi genç kadın. “Annemin durumu gittikçe iyiye gidiyor.”

“Ben gelmeden dönmeyin” dedi adam. “Talimat verdim. Annenle babanı da eve götürecekler. Kadıncağız o ameliyatlı haliyle Bursa'ya dönmessin.”

“Aslında... gerek yok... Gitmemiz daha iyi... Kardeşlerim de yola çıkmışlar. Bursa'da buluşacaklar.”

“Yani?..”

“Annem uzun süredir kardeşlerimi görmedi. Birisi Amerika'da, birisi Türkiye'nin diğer ucunda... Heyecanla

bekliyor. Gitmek istiyor...”

“Sen?” diye yavaşça sordu adam.

“Ben de... gideceğim. İyice iyileşinceye kadar yanında kalmamda bir mahsur var mı? Belki bir iki hafta?”

Genç adam telefonun öbür ucundan sesini çıkarmadı bir süre. Sonra ifadesiz bir sesle mırıldandı. “Yok... Kalabilirsin...”

Genç kadın yutkundu. Adamın yüzünü göremediği için ne düşündüğünü anlayamıyordu. Çekinerek sordu. “Beni... yine arayacak mısın?”

Karşıdaki kısa sessizlik içini kavurdu. Acaba ne demek istediğini anlamış mıydı? Artık onsuz olmak istemiyordu. O da kendisini istiyor muydu? O istediği sürece, karşılıksız, onun yanında kalabilirdi. Kocasının konuşmasını heyecanla bekledi.

“Evet... Tabii...” dedi adam kısaca. Ama karısının İstanbul’da kalması için yeniden bir teklif yapmadı. Oysa yapsaydı, Gülay artık İstanbul’da, onun yanında kalmayı kabul edecekti. Gitme deseydi, gitmeyecek, geri dönecekti. Ama adam bu teklifi tekrarlamadı.

13. BÖLÜM

Genç kadın Ankara'nın soğuk havasında yürürken, öğlen güneşi içini biraz ısıtıyordu. Kızıl saçları hafif rüzgârda uçuşurken, beyaz montu ile çok güzel ve alımlıydı. Çocuksu değildi artık. Kadın olmayı başarmış, kendisinden emin ve âşık bir eştı.

Kocasını görmeyeli dört hafta olmuştu. Onu çok özlemişti. Gülay iki hafta annesinin yanında kalmıştı. Bu hafta da geçerse bir ay olacaktı neredeyse. Osman Bursa'ya gelmemişti. Halen ailesine yakın olmaktan kaçınıyordu. Bu belliydi. Kardeşleri de eniştelерini merak ediyorlardı. Evlilik zaten onları şok içinde bırakmıştı. Sadece yakışıklı ve zengin olduğunu bilmeleri, meraklarını daha da arttırmıştı. O zaman fark etmişti ki, adamla beraber çekilmiş bir resimleri bile yoktu.

Kocasının aile resimleri de hiç yoktu. Acaba anne ve babası nasıl birileriydi? Bu konuyu sık sık düşünüyordu. Ne Ankara'da ne de İstanbul'daki evde, onların bir tek resmini görmemişti. Anlaşılan Osman bu tip şeyleri pek düşünen biri değildi.

Kızılay'da, Sakarya Sokak içinde kendisini bulunca, canı bir şeyler atıştırmak istedi. Sabah kahvaltısını hafif geçiştirmiş, öğle yemeğini de yemeden çıkmıştı. Burada sevdiği bir yer vardı. Self servis hizmet veren, ama her saman kalabalık olan bu yerin yemekleri de güzel oluyordu. İçeriye girip kasadan kendisine fiş aldı. Kendisini hayranlıkla izleyenleri görmezden gelerek etrafına baktı. Her zaman ki gibi çok kalabalıktı. Tavuklu çeyrek ekmeğini ve kolasını alıp, etrafına bakınarak oturacak bir yer aradı. Bir sürü kişinin kendisini süzdüğünün farkındaydı artık. Alımlı bir kadın olmak hoşuna gidiyordu tabii.

Ama aklındaki tek erkek olan Osman'dan başkası için bu özelliğini önemli bulmuyordu. Sadece ve sadece kocasının kendisini beğenmesinden başka hiçbir şey umurunda değildi.

Bir masanın boşaldığını görünce oraya yöneldi. Çok zengin bir kadın gibi değil de, normal bir genç kadın gibi rahattı. Masaya yerleşirken bir garson hemen masanın üstünü temizledi. O işini bitirince, Gülay yiyeceklerinin içinde bulunduğu tepsiye uzandı. Tam tavuklu tostunu eline alacakken hoş bir kadın sesi duydu.

“Affedersin yavrum, buraya oturabilir miyiz?” Başını kaldırıp baktı. Elli yaşlarında bir kadın, hafif gülümseyerek kendisine bakıyordu. Kadının güzel yüz çizgileri vardı. İnce çerçeveli gözlüklerinin ardından gülümseyerek bakan gözler, merakla genç kadının cevabını bekliyordu. Yanında bir de uzun boylu, yaşına göre çok hoş bir adam vardı. Adam kısılmış gözlerle kendisini bakıyordu ama bu bakışlar kendisini rahatsız etmedi.

Etrafına göz atınca, gerçekten de boş yer olmadığını gördü. Kibarca başını salladı. “Elbette... Buyurun!” Çantasını yanına alıp, tepsiyi biraz daha önüne çekti.

Kadın sandalyenin birisine otururken “Çok kalabalık bugün...” dedi. “Gerçi ben epeydir ilk kez geliyorum ama...” Başındaki örtü çok modern bir şekilde saçlarına dolanmıştı. Eliyle onu boynuna indirip, yanındaki adamın elindeki tepsilere yardım etti. Genç kadın gayri ihtiyari onların masaya yerleşmesini izliyordu. Adam elindeki tepsilere masaya bıraktıktan sonra yavaşça oturdu ama kızla konuşmadı. Onların pide aldığını gören Gülay, hafif bir tebessümle “Afiyet olsun” deyip tavuklu tostundan bir ısırık aldı.

Kolasından da tam bir yudum alıyordu ki kadın nazikçe sordu. “Peynirli pide alır mısın?”

Gülay “Teşekkürler...” deyip ikramı nazikçe reddetti. “Bu bana yeter zaten...”

Kadın güzel kaşlarını havaya kaldırdı. Gözleri genç kadının beyaz boğazlı kazak ile sarınmış ince vücuduna kaydı. Giydiği siyah kadife pantolon da inceliğini iyice ortaya çıkarmıştı. Kızıl göz alıcı saçları, beyaz kazağının üzerinde hem olağan üstü çekici duruyordu hem de sivri çeneli güzel yüzünü daha da gizemli yapıyordu.

“Çok zayıfsın bence...” dedi kadın. “Hep böyle az mı yersin?”

Gülay kadına baktı. Kadın hoş ve sıcaktı. Bakışlarında dürüst olduğunu gösteren bir ifade vardı. Bu yüzden onun önündeki pideden çok kendisiyle ilgili gözükmese, Gülay’ı rahatsız etmedi. “Aslında iyi yerim...” dedi ona. “Fazla kilo alamıyorum.” Kadın ne bilsin ki aşk acısı çekiyor ve canı bir şey yemek istemiyordu...

Bir süre konuşmadan yemeklerini yediler. Gülay bakışlarını yemeğinden pek ayırmadan, yavaş yavaş yiyordu. Kadın ve adam da pidelerini yerken, çaktırmadan gözünün ucuyla onları izledi. Karı koca olmalıydılar. İyi giyimli olmalarından memur ya da benzeri bir şey olduklarını düşündü. Adam konuşmadan yemeğini yerken, rahat tavırları ile göz dolduruyordu. Kırılmış saçları hiç dökülmemişti. Yaşına rağmen yakışıklı olduğu ve gençliğinde çok kadının canını yaktığı söylenebilirdi.

Çeyrek tostundan bir ısırık daha alırken, karşısındaki kadın hayretle onun yüzük parmağına baktı.

“Evli misin yoksa?” diye merakla sordu. Adam da bakışlarını Gülay’ın parmağına çevirmişti. İnce parmağındaki sade altın, ışıltı ışıltıydı.

Gülay başını salladı utangaçça. “Evet, evliyim...”

“Ama... çok gençsin?..” Gülay’ın kusursuz yüzünde gezinen kahverengi gözler meraklıydı. “Kaç yaşındasın sen, yavrum?”

Kadının evliliğiyle ilgili merakı Gülay’ı hafif rahatsız

etse de belli ki orta yaşlı adamı daha çok rahatsız etmişti. “Rahat bırak çocuğu!” dedi kalın ve kuru bir sesle. “Bizi ne ilgilendirir?”

Gülay adamın karısına hafif sitem etmesi üzerine, bu sefer kadın için üzüldü. Yavaşça “Önemli değil” dedi. “Yakında on dokuz olacağım. Haftaya...”

“Kusura bakma. Rahatsız etmek istemedim.” Kadının özrü içten gibi duruyordu. “Ama çok gençsin gerçekten! Gerçi benim senin yaşındayken çocuğum vardı, tabii eskiden. Şimdi nesil daha geç evleniyor.” Pidesinden bir ısırık alıp yanındaki adamı gösterdi. “Kocam, askere bile gitmemişti. Hemen evlendik. Ailelerimiz karşı çıktı tabii ama Turhan çok inatçıdır. Üniversitesi biter bitmez nikâhı kıydık.” Durdu. “Eşin askerliğini yaptı mı? O askerdeyken evlilik çok zor oluyor çünkü...”

Genç kadın içtenlikle gülümseyince hem kadın, hem de adam ondan gözlerini alamadılar. Yaşlı adam gözünün ucuyla ters ters karısına baktı yine. Gülay ise gülmesini bastırıp başını salladı. “Evet. Yapmış, merak etmeyin.”

“Senden büyük mü?”

“Otuz üç yaşında...”

Kadın sustu. Gözleri kederlenmişti. Gülay’a bakarken, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Gri gözlerle bezeli mükemmel yüze bakarken biraz üzgün başını salladı...

“Senden büyükmüş...” dedi yavaşça. “Senin kadar güzel bir genç kadın... neden kendisinden büyük birisiyle evlenir ki?”

Adam uyarıcı bir tonla “Suna!” dedi ama kadın ona aldırmadı. Gülay cevap vermedi. Tostunu ısırıp kolasını aldı. Yudumlarken gülümsemesini tutmaya çalışıyordu. Belli ki kadın gerçekten merak ediyordu. Gözünün ucuyla Gülay’a bakmaktan geri kalamıyordu çünkü...

Sonunda Gülay gülümsemesini tutamayıp kadına açıkladı. “Sandığınız gibi değil. Yaşına göre genç gösterir.

Görseniz, beğenirsiniz. Çok uzun, çok yakışıklı ve...” durakladı.

“...Zengin mi?” diye ekledi kadın onun sözünün dibine... Sesinde hafif bir şüphe vardı. Karısının olsa olsa zenginlik için kendisinden büyük birisiyle evlenebileceğini düşündüğü belliydi.

Gülay itiraz etti kocasına olan sevgisiyle. “Hayır... öyle söylemeyecektim. Çok iyidir diyecektim... Belli etmekten hoşlanmasa da çok düşünceli ve iyi kalplidir!” Onun ailesine karşı olan olumsuz tutumuna rağmen İstanbul’da herkesi kendileri için seferber etmesini düşünüyordu.

“Suna, bence yemeğini yesen daha iyi olur” dedi adam biraz sinirli bir sesle. Adamın tavrı, Gülay’a aniden kocasını hatırlatmıştı. “Hem kızcağızın masasını kapıyoruz, hem de rahatsız ediyoruz.” Ama sert sesi alımlı kadını ürkütmüş gibi durmuyordu. Belli ki kadın yıllar içinde kocasının huyuna suyuna alışmıştı.

“Tamam, Turhan? Kızacak bir şey yok” dedi kadın duru bir sesle. “Çok tatlı bir kız... Öylesine soruyorum.”

“Evet, ama bizi ilgilendirmes. Pideni ye de gidelim. Kusura bakma kızım, bizim hanım ilgilendiği bir şey olursa kendisini kaybeder. Sanırım onun ilgisini çektin”

Kadın hafif utançla Gülay’a bir bakış attı.

“Aslında gördüğüm en güzel kızsın...” dedi yavaş ama içten bir sesle. Kızın zarafeti ve hanımlığı da ayrıca dikkat çekiciydi. “Ben de gelinimin senin kadar güzel ve hoş olmasını isterdim.”

Gülay konuşmadı. Kolasından bir yudum aldı. O sırada adamın telefonu çaldı. Adam telefondaki ismi görünce, izin isteyip yerinden kalktı. Uzun boyuyla biraz uzaklaşıp telefonla konuşmaya başladı. Orta yaşlı kadın Gülay’a yeniden gülümsedi. Gözleri pırıl pırıl parlayan saçlarına kaydı.

“Saçların kendi rengi mi?”

Gülay bu soruya alıştı. “Evet” dedi nazikçe.

“Kocan seviyor olmalı...”

Genç kadın adamın tavırlarını hatırlamaya çalıştı. Osman’ın sık sık saçlarını seyrettiği, sevişirken de saçlarını öpüp okşadığını hatırlıyordu. Seviyor muydu acaba?”

“Seviyor sanırım...” dedi kararsız bir sesle. Biraz da utanç verici bir konuydu. “Eşim duygularını pek belli etmez.”

“O zaman yeni evlendiniz?”

“Evet, iki ay oldu.”

Kadının gözleri belli belirsiz parladı.

“Daha çok yeni... Sana değer veriyor mu bari? O kadar güzelsin ki?”

Gülay bu sorunun ağırlığı altında ezildi. İşte bu düşünülmesi gereken bir soruydu. Ama bu değer in sadece sevgi bazındaki kısmı kendisini düşündürüyordu. Çünkü diğer bütün yönlerden, Osman kendisine değer verdiğini kendince ifade edebilmişti. Hatta ailesiyle ilgilenmediğini söylemişken bile annesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çevresindeki herkes kadın için deli divane olmuştu.

Cevap vermesine gerek kalmadan orta yaşlı adam yanlarında belirdi. Telefonu kapatıp cebine attı. Karısına doğru konuştu. “Gitmem lazım. Acil bir işim çıktı. Sen kendin eve gidersin artık?”

“Alış veriş yapacaktık hani?”

Adamın omuz silkmesi Gülay’a nedense çok tanıdık geldi.

“İstersen sen devam et. İşim erken biterse seni ararım. Yoksa bir taksiye bin, eve öyle git.” Gülay’a keskin bir bakış attı. Kara gözleri Gülay’a bakarken, genç kadın da bu delici bakıştan biraz rahatsız olup kıpırdandı. Adam elini uzatırken...

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum... eee...” dedi.

Genç kadın küçük elini adamın güçlü parmaklarına bırakırken, nedense onun verdiği enerjiden etkilendi. Değişik bir adamdı. Adamın cümlelerin sonunda duralaması ile yavaşça kendi adını söyledi.

“Gülay... Benim adım Gülay...”

“Kusurumuza bakma Gülay. Benim adım Turhan. Eşim Suna biraz meraklıdır ama kalbinde kötülük yoktur. Kendine iyi bak. Kimbilir, belki bir daha görüşürüz...”

Genç kadın içinden ‘Sanmam’ diye geçirdi ama ses çıkarmayıp elini geri çekti. O gittikten sonra kendisi de tostunun son kalan küçük parçasını ağzına attı ve kolasından bir yudum alıp geri bıraktı.

“Ben de gideyim...” diye kadına mırıldandı. “Bir iki şey almam lazım da...”

“Ben de öyle” dedi kadın. “Nereye gideceksin?”

“Eee. İzmir caddesine diye düşündüm ama...”

“Harika!” diye atladı kadın. “Ben de gelebilir miyim? Lütfen? Merak etme, sapık falan değilim. Yalnız, yaşlı bir kadımsın. Senin için sıkıcı olmamaya da çalışırım. Sadece tek başına sıkıcı olabilecek bir alışverişi eğlenceli yapmak istiyorum. İstedğin zaman beni bırakırsın. Belki senin için de değişiklik olur?..”

Kadın sevimliydi. Gülay kararsız gözlerle bakarken, yalvarırcasına sevimli kahverengi gözlerini kırptı. Hafif makyajlı cildi ile gerçekten yaşına göre alımlıydı. Gülay saatine baktı. Zaten akşama birkaç saat vardı. Bu kadından kendisine zarar gelecek gibi hissederse, kendi yoluna rahatlıkla gidebilirdi. Ayrıca gerçekten de yalnız gezmekten iyiydi. Geçen gelişinde Selin ile güzel bir gün geçirmişler ve çok eğlenmişlerdi.

“Olur!” dedi kadına doğru. Kocasını yabancılarla konuşmamasını sıkıca tembihlemişti ama bu kadın fazlasıyla iyi niyetli duruyordu. Kendisine bir zarar verecek gibi gözüküyordu. “Bence mahsuru yok. Ne alacaksınız?”

Gerçekten de kadın hiçbir sorun çıkarmadı. Yaşına göre dinçti. Yorgunluk belirtisi göstermedi. Hiç mızımızlanmadı. Girmek istedikleri her mağazaya girdiler. Bahar gelmek üzereydi ve baharlıklar çıkmaya başlamıştı bile. Çeşit çeşit ve renk renk giysiler vitrinleri süslemeye başlamıştı. Gülay üzerine denediği kıyafetler için kadının fikrini alırken, kadın da hayranlıkla Gülay'a bakıyordu.

“Giydiğin bir şeyin sana yakışmaması mümkün değil” demişti bir ara içtenlikle. Gülay'ın kanı bu kadına gerçekten kaynamıştı. Kendisine bir iki parça bir şey aldı. Bir kıyıda erkekler reyonunda harika bir gömlek görünce duraladı. En geniş bedenine baktı. Yanında kadın da durmuş, kendisini izliyordu.

“Kocam için!” dedi. “Nasıl, güzel mi?”

“Güzel gerçekten. Bedeni gelecek mi?”

Gülay gülümsedi. “Benimki biraz iridir gerçi ama... olur sanırım. Kocanız gibi işte... Uzun ve yapılı...”

“Bunları giydirmek zordur...” dedi kadın gülerek. “Ama Turhan gibiyse olur sanırım.”

“Neyse, olmazsa değiştiririz.”

O esnada telefon çaldı. Suna Hanım'ın telefonuydu çalan. Kadın elini çantasına atarken genç kadın da gömleği inceliyordu. Diğer renkleri de var mı diye bakındı. Bu esnada kadın da telefonu açmıştı.

“Efendim, oğlum?” derken endişeyle Gülay'a bir göz attı. Genç kadın kendisine bakıp gülümseyerek biraz ilerledi. Kadın da hafif gerileyerek konuşmalarının duyulmayacağı bir yere çekildi.

“Yok, çarşıda alışverişeyim. Hayır, babanla değil. Çok hoş bir genç hanımla... Bugün tanıştık... Ne münasebet, kendime dikkat ederim ben. Ayrıca o öyle bir genç kadın değil. Dünya güzeli... Sanırım gördüğüm en güzel kadın... Bebek gibi... Çok içten... Kızıl saçlı...”

Telefonun karşısında bir duraklama oldu. Kadın hafif bir sinsilikle gülümsedi.

“Adı mı? Adını neden soruyorsun?” Sustu. Karşıdan oğlunun kızgın sesi gelince gülümseyerek devam etti. “Yok, oğlum, neden seni kızdırmak hoşuma gitsin? Tabii söylerim adımı... Adı Gülay... Yeni evli hoş bir genç kadın... Soyadı mı? Soyadını bilmiyorum! Ah! Ama tabii soyadını sen tahmin edersin?..” Sessizce kıkırdadı. Gülmesi duyulmasın diye eliyle ağzını kapamıştı.

Karşı tarafın sessizliği uzayınca ister istemez “Alo?” dedi. “Osman, orada mısın oğlum?” Adamın homurdanarak söylediklerini dinledi bir süre. Sonra başını sanki o görüyormuş gibi iki yana salladı. “Hayır. Kim olduğumu bilmiyor tabii.” Susup oğlunu dinledi. “Bence bütün kabahat sende! Sen onun hakkında bize hiçbir şey söylemedin. Sadece güzel ve genç deyip geçiştirdin! Merak etmeyeceğimizi mi sandın?”

Gülay kendisine biraz yanaşınca, telefonu ağzından uzaklaştırıp Gülay’a kısaca “Oğlum!” diye izahat verdi. Genç kadın ise hemen rahat konuşmaları için geri çekildi. Telefondaki adamın kim olduğunu bilemezdi. Elindekilerin parasını ödeyeceğini işaret ederek yanından uzaklaştı.

“Bak, Osman! Bize istemediğimiz bir gelin getirdin. Onu bizimle hiç tanıştırmadın. Ne yapmamızı bekliyordun ki? Elbette gelinimizi merak edecektik. Boşanacağım dediğin halde neden sallandığımı da böylece anlamış olduk doğrusu... Evet... Tabii ki baban da gördü onu! Suratı bir karış oldu. Biz karşımızda şirret birisini beklerken, dünya tatlısı bir genç kadın bulduk. Önceden bizi uyarabilirdin?..”

Gözünün ucuyla, kasada parayı ödeyen Gülay’a baktı. Etrafındaki erkeklerin gözlerini alamadığı bir güzellik kaynağıydı. Diğer kızlar gibi, güzel olduğu için erkeklerle oynaşan birisi değildi. Herkese karşı mesafesini koruyan, alımlı bir genç kadındı. Bu da onu erişilmez yapıyordu. Çevresinde

sanki bir kalkan vardı.

“Oğlum, neden üzeyim onu? Onu üzecek bir şey yapmam, merak etme! Bak! Kapatmalıyım. Şimdi sana gömlek aldı ve parasını ödüyor. Hafta sonu mu geliyorsun? Peki, tamam, görüşürüz... Yok, ona gerçeği söylemeyeceğim tabii. Gelinimi biraz daha yakından tanımak istiyorum. Bakalım, senin dediğin gibi menfaatçinin teki mi?”

Gülay’a doğru yürüdü. Aldıklarının içinde bulunduğu çantayı eline almış, kendisini bekliyordu. Kızıl perçemler, gri gözlerinin üzerine dökülmüştü. Zarif eliyle bunları düzeltip kadına baktı. Mahzun yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Bu gömlekler çok güzel!” dedi. “Kocanız için fazla genç işi olabilir ama oğlunuza alabilirsiniz. Çok çeşitli rengi var. Tam baharlık!”

“Yok” dedi kadın umursamazca. “Nasılsa ona alan birisi olur. Karısı alsın.”

Gülay hafifçe gülümsedi. “Yoksa gelinle anlaşamıyor musunuz?”

Kapıdan çıkarken kadın duraladı. Gelininin güzel yüzüne baktı. “Aslında anlaşıyoruz gibi ama... bilemiyorum. Bu işler ince işler. Sen kaynananla anlaşabiliyor musun?”

Dışarıya çıkan Gülay’ın gözleri hüznüldü. Belli etmese de kadın fark etmişti hemen. Çünkü gözlerini onun üzerinden bir türlü ayıramıyordu.

“Kaynanan seni seviyor olmalı...” diye üsteledi.

“Aslında...” diye başladı Gülay. “Eşimin annesini hiç görmedim...”

“Gerçekten mi? Neden? Sen mi istemiyorsun?”

Genç kadın omuz silkti. “İsterdim tabii... Ama eşim, Osman... istemiyor...”

“Neden?”

Genç kadın utançla dudağının ucunu ısırıldı. Kararsızca

etrafını izledi. Hava kararmak üzereydi. Sokaklar hareketlenmeye başlamıştı. Kadına gerçeği söyleyip söylememe konusunda kararsızdı.

“Uzun mesele... Evliliğimiz biraz... aceleye geldi ve... sanırım ailesi beni istemiyor.” Sesi üzgündü. “Tek oğullarının aniden evlenmesi yüzünden bana kızgın olduklarını sanıyorum. Kocam da öyle söylemişti bir keresinde... Görüşmemizi istemedi.”

“İsteseydi görüşür müydün?”

“Elbette. Hiç değilse şu koca şehirde gidip geleceğim bir yer olurdu. Burada kimseyi tanımıyorum. Eşimin de işleri İstanbul’da...”

“Artık birisini tanıyorsun...” dedi kadın yavaşça. “Ben her zaman seni beklerim...” Uzanıp mahzun görünen genç kadının elini tutup hafifçe sıkımişti.

Gülay içtenlikle ve minnetle baktı. “Çok naziksiniz!”

“Eşinin yanına İstanbul’a niye gitmiyorsun, peki? Burada tek başına, yeni evli bir kızı niye yalnız bırakıyor ki?” Sesinde gerçekten de hafif bir kızgınlık vardı. Gülay kabanının yakasını kaldırdı. Hava soğumaya başlıyordu. Rüzgâr da çıkmaya başlamıştı. Kadının meraklı gözlerine baktı.

“Ona kızmayın” diyerek eşini savundu. “Dediğim gibi, evliliğimiz biraz farklı oldu. Hemen anlaşılacak bir şey değil...”

Suna Hanım kısıklı gözlerle genç kadına baktı. Gerçekten de Osman böyle güzel bir kadını nasıl olup da Ankara gibi bir yerde yalnız başına bırakabilmişti? Ne olursa olsun yaptığı doğru bir davranış değildi. Elbette ki hangi şartlarda evlendiklerini biliyorlardı. Fakat bu durum, evli bir kadını yapayalnız, bilmediği bir şehirde bırakmasını gerektirmezdi. Üstelik de böyle güzelse?.. Her ne kadar oğlunu haklı kabul etse de şu narin kızcağzın karşısında, gelinine kızamıyordu. Öğlenden beri genç kadın gözlemliyor ve ona kızabilecek bir tek açık bile bulamıyordu.

Biraz daha dolaşip bir iki parça şey daha aldılar. Artık hava kararmıştı. İnsanlar işlerinden çıkmışlar, koşar adımlarla metroya veya otobüslere yönelmişlerdi. Suna Hanım bu güzel gün için Gülay'a teşekkür eti. "Telefonunu alabilir miyim?" diye sordu. "Seninle yeniden görüşmek beni mutlu eder!" diye içtenlikle Gülay'a konuştu. Gülay da çok memnundu. Bu kadının kim olduğunu bilmese de kanı kaynamıştı. Karşılıklı telefonlarını verdiler. Sonra kucaklaşıp ayrı ayrı bir taksiye bindiler. Gülay kadının önce binip gitmesi için ısrar etmiş ve arkasından kısaca el sallamıştı.

Suna Hanım eve gittiğinde, kocasının çoktan gelip, televizyonun karşısına oturmuş olduğunu gördü. Yorgun ama mutlu bir tavırla yanına gitti. Soran gözlerle kendisine bakan kocasının yanına, koltuğa sırtüstü uzanıp, başını kucağına bıraktı. Gözleri tavana dikilmişti. Bir süre konuşmadılar.

"Senden sonra, gelinle alışverişe çıktık..." dedi yavaşça. Kocasının kaşları hayretle havaya kalkınca güldü. "Evet... Onu yalnız ve yaşlı bir kadına yardımcı olması için ikna ettim. Zaten öyle tatlı ki... Beni reddedemedi. Ama hiçbir açığını bulamadım. Osman hakkında bir tek kötü söz söylemedi. Benim için kaynana değil, eşimin annesi diye bahsetti. Zengin bir kadın gibi değildi... Har vurup harman savurmadı. Pazarlık bile yaptı. Osman olsaydı çıldırırdı." Keyifle kıkırdadı. Sonra sustu. Kocasının kara gözlerine baktı. "Bir şeyler yanlış ama... ne olduğunu anlayamadım. Osman boşanmaları konusunda kesin kararlı... Ama... bu genç kadın?.." Püfledi. "Bilemiyorum. Arasak böyle bir gelin bulabilir miydik? Sanmıyorum! İnsanın ona baktıkça sarılıp içine sokası geliyor. Fakat hiç gülmüyor. Acaba biz de baştan fazla mı tepkili olduk!"

"Oğlanı evliliğe zorladığımı bize Osman kendisi anlattı."

"Doğru! Osman çok kızgındı o zaman. Fakat bugün telefonla aradığımda Gülay'ın yanındaydım. Karısının yanında olduğumu öğrenince bana çok kızdı. Ve ne dedi biliyor musun? Onu üzecek bir şey söylemememi!.. Anlıyor musun? Onu

azarlayıp üzeceğimi sandı... Beni tehdit bile etti.”

“Eee? İnsan boşanmayı düşündüğü birisi için bu kadar endişelenebilir mi?” Adam dudağının ucundan gülümsemişti.

“Sen beğendin mi onu...” Merakla kocasına baktı. “Sen insanları iyi tanırısın. Ne düşünüyorsun?”

Adam omuz silkti. “Bence de mutlu değil gibi...”

Kadın adamın elini yakalayıp yanağına dayadı. Dalgın dalgın konuşmasına devam etti. Gözünün önünde Gülay’ın çekici yüzü vardı. “Sanki hayatında bir şey eksik! Onu gördüğümde ilk aklıma gelen bu oldu. O yaşta bir genç kadın cıvıl cıvıl olmalı. Her şeyi var. Parası, evi, bol zamanı... Ya evliliğinden mutlu değil, ya da Osman onu fazla üzmüş. Sorun para olsaydı bence bugün belli olurdu. Mutlaka Osman’ın ne kadar zengin olduğunu biliyor. Neden harcamasına o kadar dikkat ediyor? Osman para vermemiş olsa?.. Yok sanmam. Karısını parasız bırakmaz o!”

“Kızgınsa yapar.”

“Yapmaz. Üzerindeki kıyafetler kalitesiz değildi. Sade ama şık! Kredi kartı da vardı. İstese daha çok şey alabilirdi. Kendisine bir iki parça şey aldı. Oğlana da iki gömlek aldı. Bence...” durdu. Aklına gelen düşünce ile heyecanlandı. Gözleri parlayıp doğruldu.

“Ne oldu?”dedi adam gözünü televizyondan ayırıp.

“Bugün kocasını biraz kötölemek istedim, izin vermedi. Yaş farkını vurguladım, umuruna gelmedi. Sen de oradaydın. Acaba... bu kız... bizim oğlanı seviyor olabilir mi?”

“Parasını olabilir!” dedi adam alayla. Kadın kocasının göğsüne küçük bir yumruk attı. Adam canı yanmış gibi homurdanırken, şakacıktan göğsünü tuttu.

Kadın kararlı bir tavırla başını salladı.

“Bir iki gün sonra telefon açayım da, yeniden buluşup biraz daha konuşayım onunla. Tanımak lazım onu! Bugün

hoşuma gitti doğrusu ama onu gerçekten biraz daha tanımak istiyorum. Bakalım oğlan boşanmak istemekte haklı mı?”

O esnada Gülay da eve varmıştı. Soyunup elini yüzünü yıkadı. Üzerine rahat bir şeyler geçirip aldığı eşyaları yerleştirdi. Osman’a aldıkları gömlekleri adamın kısmına asmadan önce yıkayıp ütölemek istiyordu. Poşetlerinden çıkarıp sevgiyle baktı. Sanki karşısında adamı görüyordu. Elini kumaşın üzerinde gezdirdiğinde, sanki adamın teni üzerinde gezdiriyor gibi hissetti.

Telefon çalınca heyecanlandı. Arayan Osman’dı. Telefonun zil sesini adamın numarasına göre ayarlamıştı ve o aradığı zaman diğerlerinden farklı bir melodi çalıyordu. Koşup salonda bıraktığı telefonun yanına gitti. Sesini düzeltmeye çalışıp açma düğmesine bastı.

“Alo? Osman?”

Adam güzel ses tonuyla, yavaşça “Merhaba!” dedi ona. “Nasılsın?”

Karısının yüzünde çiçekler açtığını görse, mutlaka etkilenirdi. Gülay tüm güzelliğini gösterecek şekilde, gülümsüyordu.

“İyiyim!” dedi kocasına. “Sen nasılsın?” Sesini, sevinci belli etmeyecek şekilde sakinleştirmeye çalışıyordu.

“İyidir. Çalışıyorum işte... Hafta sonuna işleri toparlamaya uğraşıyorum.”

“Öyle mi? Neden?”

“Cuma gecesi orada olacağım.”

Karısının heyecandan nefesi kesildi. Adamı yeniden görecektir kalp atışlarını hızlandırdı. “Gerçekten mi?” Başka bir şey diyemedi.

“Evet!”

“İşin mi var?”

Adam umursamaz bir ses tonuyla “Hayır!” dedi. “Hiçbir

işim yok. Öylesine geliyorum. Beni görmekten rahatsız olur musun?”

Genç kadın heyecanla kekeleydi. “El .. Elbette hayır!”

“İyi. Birkaç gün seninle vakit geçiririz diye düşündüm. Sıkılmışsındır!”

Gülay yutkundu. O kadar heyecanlanmıştı ki, konuşmakta zorlanıyordu. “Evet ama...” Duraladı. “...ya boşanma? Tam da ayrılma fikrine kendimi alıştırmışken...”

Adam biraz sertçe sözünü kesti.

“Şu lanet olası boşanma konusunu şimdilik unut! Boşanmanın canı cehenneme! Sana her şeyinle sahipken bu kadar uzak olman beni çıldırtıyor. Dünyanın en güzel kadınıyla evli olup da el sürememek beni sinirlendiriyor. Senin yüzünden herkesi azarlayan mutsuz bir adam olup çıktım. Anneme bile kızdım...”

Genç kadın ürkerek dudaklarını ısırды. “Ama... ama ben sana bir şey yapmadım ki! Ben ne yaptım?” Sesindeki korku ve üzüntü karşıya yansımıştı. “Annemi tanımam bile...”

Karısının hüznü sesi adamı yatıştırmamış olmalıydı. Üstelik adam belli ki karısına duyduğu arzu yüzünden kendisine daha da kızgındı. Gülay’a olan ilgisinin her gün artması, onu özleyip olması inanılmaz ölçüde canını sıkıyordu.

“Zaten mesele de bu!” dedi adam yine sertçe. Derin bir nefes alıp sustu. “Bana yaptığının farkında değilsin, değil mi?”

“Lütfen böyle konuşma... Yine seni evlenmeye zorladığımı söyleyeceksen...”

“Gülay... Sus artık!” dedi adam solgun bir sesle. “Daha fazla konuşma. Birkaç gün tatil bana da iyi gelecek. Sadece beni bekle. Hafta başı da birlikte Malatya’ya gideceğiz... Bir anlaşma imzalamam gerekiyor.”

“Selin’lere mi gideceğiz?” Üzüntüsü biraz kayboldu. Sesi heyecanlandı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Dün yine arayıp illa senin de gelmeni istediler...”

Genç kadın duraladı. “İstemeseler beni götürmeyecek miydin?” dedi çocuksu bir buruklukla. Keyfi yine kaçmıştı. Osman yeniden onu kıracak bir laf ettiğini düşündü. Aslında kötü niyeti yoktu.

“Saçmalama!” dedi. Sesi yumuşamıştı. “Sadece seni ne kadar özlediklerini vurgulamak istemişim. Halen birbirimizle diyaloglarımız konusunda sorunlarımız var. Bunları da çözmeliyiz. Beni anlamakta zorlandığımı düşünüyorum.”

Genç kadın cevap vermedi. Adamın ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Başını salladı adam görecekmış gibi.

“Seni anlamak çok zor! Bir an kocam gibi hissediyorum, bir an uzak bir yabancı... Senin yanında her an tetikte durmak beni yoruyor.”

Adam sesini çıkarmadı. Kısa bir sessizlikten sonra “Bırak beni...” dedi yavaşça. “Sen ne yaptın bugün?” Adam aynı zamanda karısının yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Bu güne kadar karısının yalan söylediğini yakalamamıştı ama yine de...

Genç kadın içtenlikle cevap verdi.

“Çarşıya çıkıp bir iki parça şey aldım” dedi. “Canım çok sıkılmıştı. Yapacak bir şey de yoktu. Sana çok güzel gömlekler aldım. İnşallah beğenirsin. Kendime de iki ince baharlık bluz, ruj, toka falan aldım işte... Saçlarım yine uzamaya başladı. Ayrıca, çok hoş bir kadınla tanıştım... Beraber alışveriş yaptık...”

Adam usulca sordu. “Ben sana yabancılarla konuşma demiştim. Ya kötü birisi olsaydı?”

“Bilmem... Bana hiç o etkiyi vermedi. Görersen çok seversin. Tatlı, çok güzel, kibar ve biraz meraklı... Seni ve beni sordu. Sana kızdı bile! Beni burada yalnız bıraktığın için tek kızgın olan ben değilim yani!”

“Benimle gelmeni istemiştim...” dedi adam yavaşça.

“Ama sonra beni hiç aramadın? Yeniden yanıma gel demedin? Gelmemi istediğini gösteren hiçbir şey yapmadın?”

“Neysel!” diye kestirip attı Osman. “Gelince konuşuruz bu konuyu! Cuma akşamı oradayım.”

O gece uyumakta zorlandı Gülay. Kocasını özlemişti. Kollarında olmayı özlemişti. Teninin kokusunu özlemişti. Bir an önce gelmesini istiyordu. Eğer ayrılırlarsa onun yokluğuna nasıl alışacağını düşünmek bile istemiyordu.

İki gün sonra Suna Hanım aradı. Kadın onu bir pastaneye çay içmeye davet etti. Gülay kadının sesindeki samimiyet yüzünden reddedemedi. Kızılay’da buluştular. Sarılıp öpüştükten sonra yürüyerek bir pastaneye gittiler. Her ikisi de siparişlerini verdikten sonra Gülay ilk kez geldiği bu yeri inceledi. Lüks ve elit bir yerdi. Bu saatte fazla kalabalık değildi. Garsonlar da şık ve terbiyeliydi. Gülay gözlerini yeniden kadına çevirdiğinde, onun kendisini dikkatle izlediğini gördü.

Gülümseyerek “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Kadın da gülümsedi. “Bugün seni daha mutlu gördüm. Gözlerin parlıyor.”

“Belki sizin arkadaşlığınız bana keyif veriyordur?..” dedi genç kadın içtenlikle.

“Gerçekten mi?” diye sordu kadın. Bu kızın kendisine olan davranışları ve yakınlığı hoşuna gidiyordu. İçi heyecanla dolmuştu. Onun güzel yüzüne baktıkça, ona olan ılık hisleri daha da ısınıyordu.

“Evet. Sizi görmek gerçekten güzel oldu.”

“Sağ ol! Ben de seni görmekten mutlu oldum. Ama bu mutlu pırıltıların tek sebebi sadece ben olamam. Başka bir şey daha var. Hadi söyle ne oldu?”

Genç kadın utançla baktı tecrübeli kadına. Sonra yavaşça fısıldadı. “Yarın Osman geliyor Ankara’ya.”

“Kocan mı?” Gülay’ın kızaran yanakları hoşuna gitti. Bu genç kadın kesin olarak Osman’ı seviyordu. Bu su götürmez bir gerçektir. Bir anne olarak bundan gurur duydu. Bir kayınvalide olarak da huzur buldu. Keyifle gülümseyip sordu. “Özledin mi onu?”

“Evet...” Bunu itiraf etmekten fazla utanmamıştı. Ne de olsa karşısındaki de bir kadındı. “En son haftalar önce görmüştüm. Birkaç gün burada kalacağız. Sonra Malatya’ya gideceğiz. Orada bir arkadaşı var. Birkaç gün de orada kalacakmışız.”

Kadının kaşları kalktı yukarı.

“Şimdi mutluluğunun sebebi anlaşıldı. Senin kadar güzel bir kadın tarafından sevilme onu da çok mutlu ediyor olmalı?..”

“Ben...” Gülay kararsızdı. Sonra derin bir nefes aldı. “Henüz bilmiyor!”

Tatlıları gelince sustu. Garsonlar gidince konu unutuldu diye sevindi. Tatlılarını yerken havadan sudan konuştular. Gülay tatlısından birkaç çatal aldı. Çok güzeldi. Fakat tatlıyı çok sevmesine rağmen kendisini pek iyi hissetmiyordu. Yediği tatlı bozuk olabilir mi diye düşündü ama Suna Hanım da aynıysa yediğine göre bir sorun yoktu. Sonunda mücadele etmeyi bırakıp, tabağını biraz geriye iteledi. Suyuna uzanıp birkaç yudum aldı. Suna Hanım Gülay’a baktı dikkatle.

“İyi misin? Rengin sarardı birden...”

“Şimdi iyiyim” dedi genç kadın gülümseyerek. “Bir an kötü hissettim sadece. Sanırım hafif bir üşütme olabilir. Sabah da aynıysa oldu. Gerçekten sorun yok.”

“İyi. Ama istersen bir doktora gidelim?”

“Sağ olun, çok iyisiniz. Sadece tatlıyı bitiremeyeceğim. Sizin oğlunuz Ankara’da mı? Sık görüşüyor musunuz?”

“Yok. O da başka şehirde çalışıyor. Ayda bir falan gelir. İşleri biraz yoğun!”

“Ne iş yapıyor?”

“Müdür gibi bir şey!” Hafif bir merakla o sordu. “Senin kocan ne iş yapıyor?”

Gülay gülümseyerek açıkladı. “O da serbest çalışıyor. Birkaç değişik işle uğraşiyor.”

Karısının, kocasının imparatorluğunu kendisine karşı minimize ederek açıklaması ve böbürlenmemesi Suna Hanım’ın hoşuna gitmişti. Şu anda, bu kadar zengin iken takıntısız bir şekilde hayatını normal yaşaması ilginçti. Sade hayatı, kendisi gibi özeldi. Bu Gülay’a karşı kanının neden bu kadar ısındığını bilemiyordu ama Gülay gerçekten özel birisiydi. Her zaman gelin kaynana ilişkilerinin kötü olduğu örnekleri görmüş, ileride kendisinin de böyle bir ilişki içinde olacağını düşünmüştü. Geliniyle anlaşılamayan, kuşak farkı olan bir kayın valide... Aslında oğlunun ilk evlendiğini duyduğunda, bu düşüncesinin kesinlikle gerçekleştiğini de zannetmişti. Ama şimdi şu zarif, uzun boylu zayıf çocuğun kendisine verdiği elektrik, inanılmazdı.

Osman kırk yılda bir doğru iş yapmış, harika bir kızla evlenmişti. Bu evlilik zorla bile olsa, kadın anlıyordu ki, aslında bu genç kadın kendilerine Allahın bir hediyesiydi. Oğluna almayı düşünebileceği en uygun gelindi. Bir de şu hüzünlü hali olmasaydı! Arada gülümsüyordu ama o gülümsemeler bile hüzünlüydü. Oğlunun onu ne kadar üzdüğünü merak etti. Osman isterse keçi gibi inatçı, duvar gibi duygusuz olabilirdi. Belli ki Gülay’ı epey yıpratmıştı. Fakat bu kadar güzel bir kadına kim dayanabilirdi ki? Osman acaba karısı için ne hissediyordu? Onu korumaya çalıştığına göre mutlaka bir şeyler hissediyor olmalıydı. Acaba Gülay, oğlunu düşündüğü kadar etkilemiş miydi? Her anne gibi oğlunun mutlu olmasını istiyordu. Bu hafta sonu oğlu kendilerini görmeye mutlaka gelirdi. O zaman onu sorgulamayı düşündü. Evet, sorgulayıp, adamın Gülay’a karşı olan hislerini öğrenmeliydi. Gerekirse bu boşanmadan vaz geçmesini sağlamalıydı.

Yarım kalan konuya aniden geri döndü. “Ama neden?” diye sordu birden. “Neden onu sevdiğini söylemiyorsun?”

Gülay şaşırmişti. “Söyleyemem!”

“Seviyor musun?”

“Hem de çok.” Dudaklarını ısırıp düşündü. “Ama aramızda önceden de dediğim gibi bazı sorunlar var.”

“Anlatmak ister misin?”

Genç kadının kararsızlığı belirgindi. Neden sonra, derin bir nefes alıp, olanları başından itibaren, hiç yalan söylemeden, hiçbir olayı çarpıtmadan anlattı. Kocasının kendisinden aslında nefret ettiğini, evliliklerinin sadece bir zorlama olduğunu üzümlere söyledi.

“Ama sen yine de onu seviyorsun!?” dedi kadın hayretle.

“Evet. İlk gördüğüm andan beri. Evlenmeden önce bile... Ama evlendiğimiz ilk gün, fazla şansım olmadığını biliyordum. İlk gün çok sinirliydi. Bana dokunmak bile istemiyordu...”

Kadın zeki bakışlarla onun seksi bedenini süzdü. Bu beden artık bir çocuk bedeni değildi. Kadınsı bir hisle bunu görebiliyordu. Bir erkeğin dokunuşlarını tatmış genç bir kadın vardı karşısında.

“Ama anlaşılana dokunmuş?.. Öyle değil mi?”

Gülay kızardı. “Zorla değil. Ben de istedim. Onu çok... yakışıklı ve çekici buluyorum. O da nedense... bir süre sonra... beni arzulamaya başladı. Bunun için bile bana kızdı. Hâlbuki ben ona hiçbir şey yapmadım.”

“Sen ne kadar güzel olduğunu farkında değil misin?”

“Ne ilgisi var ki?”

“Bir erkek düşün! Bir kızdan nefret ettiğini düşünüyor. Zorla evlendiği karısının dünya güzeli çıkması karşısında ise şok yaşıyor. Bir süre sonra da yanında sürekli bulunan karısının cinsel çekiciliği işe karışıyor. Bunu görmezden gelmek gittikçe

zorlaşıyor. Kendi doğruları ile erkeksi ihtiyaçları arasında gidip geliyor.”

“Ama ben de onu cinsel olarak beğeniyorum. Bunu hiç gizlemedim. Fakat o beni arzuladıkça, öfkesi de artıyor. Bazen çok nazik oluyor, bazen de beni çok üzüyor.”

“Ona biraz zaman vermelisin!” dedi karşısındaki kadın.

Gülay başını iki yana salladı. Bu imkânsızdı.

“Fazla zamanımız kalmadı. O... o benden yakında boşanacak. Bunu biliyorum. Avukat arkadaşı aradı geçen gün. Mahkemeye önümüzdeki hafta başı başvuruyormuş. Her şey ayarlanmış.”

“Boşanacak mısın? Göz göre göre sevdiğin adamı bırakacak mısın?”

Gülay gururla burnunu kaldırdı. “Elbette! Eğer bana değer veriyorsa... bunu boşanmadan anlayamam. O özgür kalınca ruhu da özgür kalacak. Geri dönmese bile... ben bundan çok mutlu olacağım. Yaşadıklarım bana yeter. Zor olacak ama... başarabilirim. O mutlu olduğça ben de mutlu olacağım.”

“Dediklerine inanamıyorum. Sevgin için mücadele etmeyecek misin?”

“Edecek bir şey yok. Her şey bana karşı. Ailesi de beni istemiyor. Tek erkek evlatları tabii... Onlar da haklı. Böylece herkes mutlu olacak. Ayrıca...” Sustu. “Başka bir şey daha var. Bunu şimdi söyleyemem... Onun benden istemediği bir şey...” dedi yavaşça. Gözleri dalıp gitmişti.

Kadın daha fazla kurcalamadı. Gülay'ın hüznünlü yüzünü nasıl güldüreceğini bilemiyordu. Bu tatlı kadının daha bu yaşta böylesine zor bir hayatı olması doğru değildi. Elini uzatıp onun küçük beyaz elini tuttu. Az kalsın gerçeği söyleyecekti. Ama kendisini tutup, sadece sevgiyle sıkmakla yetindi.

Geride kalan zamanda bir daha bu konuyu konuşmadılar. Eğlenceli geçen bir gün oldu. İki kadın biraz dolaşıp, giysilere

baktılar. Bir kuyumcunun önünden geçerken, Suna Hanım onu durdurup “Gel bir bakalım neler var!” diyerek onu içeriye soktu. “Yakında bir akrabamın yaş günü var. Ona iyi bir hediye almam lazım. Bana yardımcı olur musun?” dedi.

“Ben pek anlamam böyle işlerden...” diye itiraz edecek olan Gülay’ı durdurdu.

“Sen yaşlarda zaten! Kendine alsaydın ne alırdın? Onu merak ettim. Ne olur yardımcı ol? Ben alsam yaşlı işi falan olur. Ayıp olmasın...”

“Ne almayı düşünüyorsunuz?”

“Belirli bir şey değil. Dedim ya, sen karar ver...”

“Peki, fiyatı?..”

“Sen seç de, ona göre karar veririz.” Dedi kadın gülererek. “Çok da ucuz olmasın. Ayıp olur.”

Sonunda Gülay güzel bir künyeye karar verdi. Suna Hanım onun zevkine hayran olmuştu. Gerçekten de olağanüstü güzel, şık ve fiyatı da yeterinde uygundu. Gülay’ın bileğine tam gelmişti ve işçiliği mükemmeldi. Üzerinde birkaç yerde pırlanta tanecikleri vardı.

Onu hediye olarak paketletip, kredi kartından ödeyen kadın, mutlu bir şekilde Gülay’a döndü.

“Vallahi çok büyük bir yükü. Kaç gündür kara kara düşünüyordum. Teşekkürler. Harika bir şey seçtin.”

“İnşallah memnun kalırlar.” dedi Gülay nazikçe.

Bir ana caddeden karşıdan karşıya geçerken, Gülay’ın kendi koluna girip sokulması da Suna Hanım’ın çok hoşuna gitti. Karşıya geçtikten sonra da bir süre onun küçük eli kendi kolunda asılı kaldı. Bu samimiyet belirtisi nedense kadının gururlanmasına sebep oldu. İleride iyi bir kaynana olacağını düşündü. Olmayı gerçekten istiyordu.

Ayrılma vakti geldiğinde onu ve kocasını hafta sonu evlerine davet etti. Osman’ın gelmeyeceğini biliyordu ama

nezaketen davet etme gereği hissetmişti. Gülay kocasına soracağını söyleyip kadına sarıldı, yanaklarından öptü. Suna Hanım da Gülay'a içtenlikle sarıldı.

Bu genç kadın için oğluyla savaşması gerekiyorsa eğer, savaşacaktı.

14. BÖLÜM

O gece Gülay doğru düzgün uyuyamadı. Yarın Osman'ın gelecek olması içinı kıpır kıpır yapıyordu. Ertesi sabah saat on gibi annesi aradı. Artık kadının sesi daha iyiydi.

“Kızım, sana hemen müjdeyi vereyim diye aradım” dedi annesi

“Ne oldu ki?” diye merakla sordu.

“Baban iş buldu...”

Gülay heyecanla nefes aldı.”Gerçekten mi?”

“Evet! Aslında birkaç hafta önce iş mevzusu vardı. Ama benim ameliyat sorunum yüzünden baban konuşmaya gidememişti. Ona bir süre zaman tanımışlardı.”

“Benim niye haberim yok?”

“Baban ortalığı telaşlandırmayalım şimdiden dedi. Dün gidip konuştu.”

“Nereye?”

“İstanbul kızım. İstanbul... Artık İstanbul'a yerleşeceğiz...”

“Ama... anne bu harika...” diye neşeli bir çığlık attı Gülay.

“Evet. Kontrollerimi de daha rahat yaptırabileceğiz. Hem baban artık yerleşik bir hayat yaşayacak. Yani müdür olmuş. Büyük bir şirketin inşaat işlerinden sorumlu müdürü olmuş. Maaşı da eski maaşını üç katı. Yani artık para sorunumuz da olmayacak... Bu bir mucize!”

“Bu harika!” dedi Gülay sevinçle.

“Baban artık seni rahatlıkla okutabileceğimizi söyledi.

Yani... boşanırsan tabii... Eee?.. Var mı bu konuda bir gelişme?" Kadın sıkıntılı bir konu açtığı için kekelercesine konuşmuştu.

"Şimdilik yok. Osman boşanmadan bahsedince kızıyor. Bilmiyorum. Bir yanı beni hâlâ karısı görüyor sanırım."

Kadın kıkırdadı karşı taraftan. "Anlaşılan artık cinsel çekiciliğin de işe karışmış. İnsanları etkileme gücünün bir gün erkekleri çıldırtacak kadar seksiliğe dönüşeceğini biliyordum. Osman Bey bu zamana kadar iyi dayandı."

"Anne ya... Dalga geçme!"

"Ne yani? Sana el sürmediğini söyleme!"

Kısa bir sessizlik oldu. Gülay utançla susmuştu. "Sadece seks için isteniyor olmak hoş bir şey değil..." diye sonra usulca fısıldadı.

"Bak kızım. O dediğin de önemli bir şey. Bundan utanma. O olmadan hiçbir evlilik yürümez. Kocanın seni hiç istemediği bir ortandan, arzuladığı bir kadın pozisyonuna geçmişsin. Bunun değerini bil. Eğer... hoşuna gidiyorsa... sen de tadını çıkar! Ne de olsa halen kocan!"

Bu son cümleler uzun bir süre aklından çıkmadı. Konuşmaları bittikten sonra bile hep bunu düşündü. Gerçekten de artık kendisini kasmak istemiyordu. Eğer Osman geri adım atmazsa, kendisi de atmayacaktı artık. O kendisine yanaşırsa, kendisi de ona yanaşacaktı. Onu sevdiğini gösterecekti. Bunu gizli tutmak çok zor olmaya başlamıştı. Gizlemek istemiyordu. Söyleyemezdi ama gösterebilirdi. Gururu söylemesine engel olurdu.

Gözü duvardaki takvime ilişti. Son birkaç gündür yaptığı gibi yine gidip baktı. Bir sayfada iki ay birden gözüküyordu. Önceki aya bir daha göz attı. Annesinin ameliyat olduğu günden bu güne beş hafta geçmişti. Dudaklarını ısırıp başını salladı huzursuzca. Neden hep sorun çıkmak zorundaydı?

Akşam için fırında harika bir tavuk yaptı. Ancak bu

esnada, televizyondaki haberlerde zincirleme bir kaza haberi duydu. Kocasının güzergâhı üzerinde olmuştu. Endişelendi. Telefonunu eline alıp ilk kez kocasını aradı. Osman telefonu açtığında, inanılmaz rahatlamıştı.

“Merhaba...” dedi bu rahatlamayla. “Akşama yemek yapıyordum da... Kaçta gelirsin diye merak ettim. Ona göre sıcak olsun istedim.” Bu iyi bir kıvırmaydı. Onu merak ettiğini açıkça söyleyemezdi.

Adam karşı taraftan kalın sesiyle cevapladı.

“Şimdi yoldayım. İki saate kadar orada olurum. Sekiz gibi...”

“İyi... Acele etme... Yavaş gel...” Artık onun için endişeleniyordu. Bu uzun yolda tek başına olması hoşuna gitmiyordu. Bir an önce onu görmek istiyordu fakat acele etmesini de istemiyordu.

“Merak etme!” dedi adam kısaca.

Yemekler hazır sayılırdı. Gidip üzerine göğüslerini gösteren, kolsuz bir bluz geçirdi. Altına da kısa, seksi bir etek giydi. Bacaklarına çorap geçirmedi ama pürüzsüz beyaz bacakları zaten göz alıyordu. Osman için böyle seksi olmak hoşuna gidiyordu. Adamın gözlerindeki arzu pırıltısını görmek kendisini iyi hissettiriyordu. Saçlarını hızlıca tarayıp parlamasını sağladı. Gerçekten hızlı uzuyordu.

Saat sekize gelmek üzereydi. Masayı güzelce donattı. Salata, çorba, her şey hazır. Zil çaldığında, artık bekleyecek gücü kalmamıştı. Onun özlemi ile kalbi gümbür gümbür atıyordu. Koşarak kapıya gitti. Açmadan önce sakinleşmeye çalıştı ama her şey boşunaydı. Kapıyı açtığı anda karşısında gördüğü iri beden, yakışıklı keskin çehre, bütün sakinleşme çabalarını silip götürdü.

“Merhaba!” dedi nefes nefese. Gözleri pırıl pırıldı. Mutlulukla gülümsüyordu. Yanakları al al olmuştu.

Osman karısının güzelliği ve çevresine saçtığı ışıltıyı

rahatlıkla görebiliyordu. Kocaman gri gözlerindeki ateş içini ısıttı. Gülay da kendisini özlemiş olabilir miydi? Yoksa sadece yalnızlığından kurtulduğu için duyduğu bir sevinç miydi?

“Merhaba!” diye ona cevap verirken, Gülay’ın ilk kez kendisine bu kadar içten, sevgi dolu baktığını düşündü. İçeriye bir adım atıp, kapıyı ardından kapadı. Valizini kıyıya bıraktı. Yüz yüze bakıştılar bir an. Sonra Osman yavaşça Gülay’a uzandı. “Gel buraya!” diye fısıldadı.

Gülay hiç itiraz etmedi. Beline sarılan kollar adama yaslanmasını sağlarken, kendisi de ince kollarını adamın sırtına doladı. O kadar doğaldı ki, kocasını gerçekten özleyen bir kadın olduğu hemen belli oluyordu. Parmak uçlarında yükselip kendiliğinden dudaklarını uzattı. Osman, onun da kendisini özlediğini fark edince, içinden inanılmaz bir memnuniyet duydu. Ondan ayrılma isteği, artık hiç arzu etmediği uzak bir düşünce olarak kalmıştı. Bütün istediği, her boş anını bu nefis kadınla geçirmekti.

Dudaklarını birleştirdiğinde, ikisi de bu anı ne kadar istediklerini kendisine itiraf etti. Öpüşmelerinin özlemle olması, bedenlerinin iyice birbirlerine yaslanmasına sebep oldu. Genç kadın gözlerini yumarken, adamın dudaklarının verdiği ateş tüm bedenine yayıldı. Bir erkeğin dokunuşunu, öpüşünü bu kadar özleyeceğini iki üç ay önce hayal bile edemezdi. Kalçalarına inen elin baskısı ile adama daha da sarıldı. Neden sonra Osman geri çekildiğinde, ikisinin de nefesi düzensizdi.

“Hoş geldin!” diye fısıldadı Gülay nefes nefese. Bedeni hâlâ adamın bedenine yapıştı.

Adam kısa ama ateşli bir öpücük daha kondurdu dudaklarına. “Hoş bulduk!” diye mırıldanan sesindeki arzu çok belliydi.

Genç kadın geri çekildi hafifçe.

“Aç olmalısın. Harika yemekler yaptım sana.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet” Uzanıp ilk kez gördüğü ince montunun fermuarını indirdi. “Hadi, soyunup, elini yüzünü yıka. Ben de çorbaları koyayım.”

Yemek sırasında masada adamı baş köşeye oturttu. Kendisi de yanına geçti. Sıcak çorbalarını içerken arada gözleriyle kocasına bakıyordu. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Hatırladığından bile yakışıklıydı. Alnına dökülen siyah saçları ve siyah boğazlı kazağı ile daha genç duruyordu. Siyah gözler kendisine kayınca utandı ama bakışlarını kaçırmadı.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu.

“İyiydi. Biraz yağmur vardı ama fazla sorun olmadı.”

“Otobanda kaza olmuş diyordu haberlerde...”

“Hı hı.. Yanından geçtim. Beş on araba birbirine girmişti.” Hâlbuki karısının kendisi için ne kadar endişelendiğinin farkında bile değildi. Gözleri onun çıplak kollarında, ince omuz kemiklerinde gezindi. Çorbasını yudumlarken “Artık yediklerine dikkat etmen gerekiyor. Evlendiğimizde bu kadar zayıf değildin. Biraz kilo almalısın,” dedi. “Sana iyi bir bakım uygulamak lazım. Annem bile çok zayıf olduğunu söylüyor...”

Gülay hayretle güzel gri gözlerini açtı. Adamın dediklerini önce algılayamamıştı. Ne diyordu bu adam? “E...efendim? Annen mi? O beni görmüş mü?” diye sordu hayretle.

Osman ilgisiz bir tavırla başını salladı. “Evet!”

“Aman Allahım!” Heyecanlanmıştı. “Nasıl? Nerede?” Sesi titremişti.

“Bir şekilde görmüş işte!” derken adam fazla ipucu vermedi. Kısıklı gözlerle karısını izliyordu.

Annesi demek kendisini zayıf bulmuştu? Öyleyse beğenmemişti? Huzursuzca ve merakla sordu. “Beni

beğenmemiş mi?”

Adam bir yudum su alıp, arkasına yaslandı ve onun güzelliğini içine çekti. Meraklanması ve heyecanlanması hoşuna gitmişti. Kayınvalidesinin kendisini beğenip beğenmediği onun için önemli olmalıydı. Bu önemin sebebini tam anlamasa da doğruyu söyledi.

“Aslında...” diye başladı. Karısının gözlerindeki huzursuzluk onu yumuşattı. Uzanıp yanağına düşen saçı geriye itip güzel çenesini tuttu nazikçe. “...aslında çok beğenmiş. Umduğundan daha güzel olduğunu söyledi. Doğrusu ben güzelliğinden fazla bahsetmemiştim. Fakat ben bile ne kadar güzel olduğunu, şimdi sana baktıkça daha iyi anlıyorum. Her gün, bir öncekinden daha güzel oluyorsun...”

Genç kadın utançla gülümsemeye çalıştı. “Beni gerçekten güzel mi buluyorsun?”

Adam başını salladı. “Hem de yüzünü gördüğüm ilk günden beri...”

“Yalancı!” dedi Gülay itiraz ederek. “İlk günler yüzüme bile bakmadın. Gerçi, çok çirkindim. Morluklar vardı... Yara izim çok belliydi. Sen de hep kötü bakıyordun...”

Adam cevap vermedi. Parmaklarını yavaşça geri çekti. “Karnın aç mı?” diye sordu onun gözlerine bakarak...

“Neden?..” Gülay önce anlamadı. Sonra onun ne demek istediğini kadınsı bir içgüdüyle kavradı. “Sen aç değil misin?” dedi nefesini tutarak. Gözleri irileşmişti.

“Biraz daha bekleyebilirim...”

“Fırında çok güzel tavuk yaptım ama!..”

Adam ayağa kalkıp onu da kaldırdı. “O da biraz bekleyebilir... Yol boyunca sana sarılmayı hayal ettim. Daha fazla beklemek istemiyorum. Hele ki sen böyle baktıkça...”

Genç kadın yutkundu. Karşı koymayacaktı. Artık adamla geçirdiği saatlerin değerini bilecekti. Kısa bir süre sonra onsuz

kalacağını bilmek zaten çok acı vericiydi. “Tamam” diyerek kabul etti. “Sen şimdi git... Yemeklerin altını kapatıp hemen geliyorum ...” Sesi uysaldı.

O yatak odasına gidince, açıkta kalan yemeklerin üzerini örttü. Fırında sıcak durması için tavuğu geri koydu. Yanakları al al olarak yatak odasına gitti. Adam yatağa uzanmış, kendisini bekliyordu. Beline kadar örtülüydü. Geniş, kaslı göğsüne bir göz atıp, bakışlarını kaçırdı. Hâlâ onun çıplak bedeninden utanıyordu.

Banyoya geçip dişlerini fırçaladı. Yüzündeki hafif makyajı yıkayıp saçlarını hızlıca fırçaladı. Hazır olunca aynadan kendisine baktı. Artık kocasına gidebilirdi. Odaya geri döndüğünde siyah gözlerin kendisi üzerinde gezinmesi, heyecanını iyice arttırmıştı. Kendisini ilk kez sevişecek gibi hissediyor ve bunu inanılmaz arzuluyordu.

O bakışların altında bluzunu çıkardı. Eteği ince bileklerine düştüğünde onun gözlerindeki ateşin arttığını görebiliyordu. Her şeyini çıkarıp adamın karşısında öylece durdu. “Beni gerçekten güzel buluyor musun?” diye yeniden sordu... Bunu sık sık duymaya ihtiyacı vardı.

Osman o dik göğüsleri öpme arzusuyla yanarak, çarşafı açtı. “Yanıma gel de göstereyim...” diye arzulu bir sesle mırıldandı.

Genç adam, yanına uzanıp, kendi bedenine dolanan ince vücuda sarılırken, mis gibi kokusunu içine çekti. Haftaların verdiği açlıkla onu sardı. Gözlerine bakarak “Bundan sonra benden kaçamayacaksın...” dedi arzuyla. “Bensiz bir hayatı unut...”

Gülay minik elleriyle sert bedeni okşadı. Dudaklarını adamın göğsüne dokundurdu. “Kaçmam...” dedi çocuk gibi. “Sen beni bırakmadıkça!”

Sevişmeleri özlem doluydu. Gülay artık ne yapacağını biliyordu. Adamı nasıl mutlu edeceğini de öğrenmişti. Bir süre

sonra, terli bedeni adamın üzerine yığılırken, küçük çılgınlıkları son buldu. Ama nefesi uzun süre düzene girmedi. Hâlâ kendisini saran kollar, kendi terli bedenini adamın bedenine yaslıyordu. Yüzünü kocasının boynundan çıkarıp, başını geri attı. Terli saçları alnına yapışmıştı. Gri gözleri henüz buğuluydu. Genç adam ise parmaklarını göğsünde yatan kadının sırt kavisinde gezdiriyordu. Osman'ın siyah gözlerinin içine bakıp, onun da neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Gerçi adamın boşaldığını hissetmişti ama yine de kendisi kadar zevk aldığından emin olmak istiyordu. Ne de olsa bu sefer kontrolü kendisi eline almıştı. Gülümsedi. Kocasını da gülümsedi. Onun da nefesleri henüz düzelmemişti. Ama bakışlarından gerçeği gördü ve rahatladı.

Adamın dudaklarına bir öpücük kondurup, yavaşça yana kaydı. Başını adamın omzuna yasladı. Parmaklarını geniş göğsündeki tüylerde gezdirirken, yorgunluğunun tadını çıkardı. Bir ay boyunca ona bir daha böyle sarılıp sarılamayacağını düşünmüştü. Bedeninin sertliğini, ısını, ferah kokusunu bir daha hissedip hissedemeyeceğini düşünmüştü. Osman İstanbul'a dönmesi için bir teklif yapmayınca hayal kırıklığı duymuştu doğrusu. Ama şimdi her şey geride kalmıştı. En azından önündeki bir hafta, sürekli kocasını görebilecek, ona sarılarak yatabilecekti. Kollarında uyumanın hazzını yeniden yaşayabilecekti.

Her ikisi de bir süre sessiz kaldı. Sonra "Ben acıktım galiba..." dedi sevimlice Gülay. "Yiyelim mi artık?"

Berber banyo yapıp beraber kurulandılar. Yemeklerini de fazla konuşmadan yediler. Osman yaptığı yemek için onu övdü. "Harika olmuştu. Uzun zamandır ev yemeği yememiştim. Özlemişim!" dedi samimice.

Gülay sesini çıkarmadı ama gözleri güldü. O da uzun zamandır böyle keyifli bir yemek yememişti. İnsanın kocasına yemek yapmasının, kocasına alışveriş yapmasının daha bir keyifli olduğunu çoktan fark etmişti. Genç adam evdeki ufak

tefek değişikliklere de dikkat etmişti. “Evi oturulur hale çevirmişsin...” dedi ona. “Şimdi büro gibi değil de ev gibi duruyor.”

“Perdeleri değiştirdim, bir iki halı aldım. Sehpa, tabak çanak falan! Çiçek yoktu hiç. Çiçeklerimizi beğendin mi?”

“Evet. Fazla para harcamadan bunları iyi becermişsin. Ama bu kadar tutumlu olmana gerek yok. Müsrif ol demiyorum ama aldığının da en iyisini al. Paran da var!”

“Merak etme. Öyle yapıyorum.”

Televizyonun karşısında bir süre sarmaş dolaş film seyrettiler. Genç kadın adamın kalın kolunun altında mutluymuştu. İri eli küçük hareketlerle kendisini okşuyordu. Burnunda erkeksi teninin kokusu, yanağında teninin sıcaklığı, uzun zamandır beklediği bir özlemdi. Filmde reklam arası olunca, dönüp kocasına baktı. Onun annesini merak edip duruyordu.

“Annen bana hâlâ kızgın mı?”

Adam umursamazca onun güzel gözlerine baktı. “Bilmem!”

“Kızgın olmalı ki, gelip bana kendisini tanıtmamış. Söylesene, nasıl biri?”

Osman gülümsedi. “Kendin görürsün.”

“Ne... ne dedin?” Sesi heyecandan titredi, kekeledi. Nerdeyse yerinden zıplamıştı. Yalvaran bakışları kocasının gözlerine kilitlendi. “Tanıştıracak mısın bizi?”

Adam elinde olmadan karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ah, bu kadar çekici olmasaydı keşke! Keşke bu kadar tatlı olmasaydı. “Pazartesi yaş gününde oraya götüreceğim seni!” dedi.

“Yaş günüm mü? Yaş günümü biliyor musun?” Şok içinde şok yaşıyordu.

“Kocanın. Evlilik cüzdanımız var. Elbette biliyorum.”

Genç kadın başını eğdi. Güzel gözleri bulutlandı

yeniden. Osman çenesinden tutup bakmaya doyamadığı güzel yüzünü kendisine çevirdi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Düşünüyordum... Sanırım artık bizi tanıştırmama gerek yok. Artık onlarla tanışmamam daha iyi olur. Hem senin için, hem benim için, hem de onlar için...”

Adam kısılmış gözlerle sebebini düşündü ama onun neden itiraz ettiğini anlayamadı. Bu yüzden merakla sordu. “Neden?”

“Boşanacağız... Bu kadar basit!” Sesi hüzünlüydü.

Osman önce sesini çıkarmadı. Gözleri karısının yüzünden bir an bile ayrılmamıştı. Sonra usulca sordu.

“Peki, ayrılacağımızı bile bile... sen niye bana karşı bu kadar iyisin?”

Gülay birden tuzağa düştüğünü hissetti. Nefesini tuttu. Gözlerini kaçıramadı. Onu sevdiğini, onsuz olmanın kendisini çok yaraladığını nasıl söyleyecekti ki?

“Sadece ailen istediğin için mi?” diye devam etti adam. “Bunun için mi bana hiç karşı koymuyorsun?” Sesinde açık bir merak vardı.

Gülay sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gözleri aşağıya inerken uzun kirpikleri gözlerini gizledi.

“Ne duymak istiyorsun ki? Sen kocamsın.” Sustu. Yeniden gözlerini kaldırdı. İçindeki sevgi pırıltılarını genç adamın anlayamaması büyük bir hataydı. “Her genç kızın sahip olmak istediği bir kocaya sahibim. Zenginsin. Çok yakışıklısın. Çok çekicisin. Ve... çok iyisin.”

“Ama çoğu zaman kötü ve sert davrandım? Hiç iyi değildim...”

“Kapana kısılmıştın. Bunun için seni hiç suçlamadım.”

“Evet, gerçekten suçlamadın. Hiç kendini savunmadığın için, ben de kendimi hep kötü hissettim.” Sesi biraz acıydı.

Genç kadın onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Böyle hissetmeni istemedim. Belki anlamayacaksın ama... ben seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağıma kendime söz verdim. Yarın boşansak bile... sözümü tutacağım.” Parmakları adamın yanaklarında, hafif uzamış sakallı teninde gezindi. İçtenlikle gülümsedi. “Şunu bil ki... sen gerçekten iyi bir kocasın. Senin yanında olmaktan hiç sıkılmadım. Eğer... benden sonra yine evlenirsen... karımı çok mutlu edeceğine eminim!”

Osman, bu düşünce ile dişlerini sıktı. Başka bir kadını kollarında istemiyordu. Hiçbir kadın onun şu anda verdiği huzuru vermezdi. Çok tatlı, çok güzeldi. Ondan boşanmanın düşüncesi bile uzun zamandır içini sıkıyordu.

“Boşanma olsa bile... devam etsek?..” diye duraklayarak konuştu. “...sence ne olur? Yeniden başlasak? Yeni tanışıyor gibi...”

Gülay nefesini tuttu. Gözleri sulandı. “Lütfen... bana işkence etme... bu imkansız...”

Doğrudu. Ayağa kalktı. Sesindeki titremeyi azaltmaya çalıştı.

“Ben çayları koyayım.”

Geri geldiğinde Osman gözlerini televizyona dikmiş, filmin devamını izliyordu. Genç kadın elindeki çay tepsisini önlerindeki sehpa koydu. Adamın bardağına çok az şeker atıp karıştırdı. Artık onun çoğu özelliğini biliyordu. Genç adama çayını verip, kendisinininkini de eline aldı. Yanına oturdu. Gözlerini onun sert, yakışıklı yüzüne çevirdi bir an için. Kendisine bakmayınca televizyona döndü. Seyrettiğinden bir şey anlamıyordu. Birkaç saniye sonra yeniden adama baktı.

“Sana bir şey söylemek zorundayım...” Osman başını çevirdi. Sert hatlı yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Gülay yutkunarak sözlerini iyi seçmeye çalıştı. “Bana bir şey söylemiştin... Bilmem hatırlıyor musun? Bebek hakkında...”

“Hangi bebek?” Gözleri biraz kısılmıştı.

“Senin ve benim...”

Adam başını salladı. “Anlamadım?”

Genç kadın elindeki bardağı sehpa bırakıp kocasına baktı. Üzgünce dudağını ısırды. Nasıl söyleyecekti? “Bana bir gün çocuk istemediğini ve ne olursa olsun boşanacağımızı söylemiştin...” dedi yavaş yavaş.

“Hatırlıyorum!” dedi Osman. “Ne olmuş?” Sesi meraklıydı.

“İstanbul’da seviştığımızde... ikimiz de hazırlıklı değildik! Çok hızlı gelişti olaylar... Ve aradan bir aydan fazla zaman geçti. Ben normalde on gün önce... hastalanmalıydım ama... hastalanmadım. Gecikme de değil. Şimdi de arada hafif midem bulanıyor. Önce üşüttüm zannettim ama...”

Adam sabırsızca dudaklarını büzdü. Anlamaya başlıyordu şimdi. “Hamile misin?” dedi sertçe.

Gülay başını salladı yavaşça. “Sanırım!” Sesi fısıltı gibiydi. Osman donup kalmıştı. Gülay gözünden kaçan bir damla yaş sildi. “Özür dilerim... Kızma bana!” dedi çocuk gibi. “Lütfen kızma bana! Ama lütfen... lütfen onu aldırمامı da isteme!”

“Aldırmak mı?” adamın sesi anlaşılmazdı. Gözleri garip bakıyordu.

“Selçuk Bey, geçenlerde beni telefonla aradı. Haftaya boşanacağımızı söyledi. Buna karşı çıkmayacağım. İnan bana seni durdurmak gibi bir niyetim yok. Ama ne olur... bu çocuğu doğurmama izin ver! İstersen bizi unutursun... Senden çok uzaklara giderim. Ama lütfen... hamileysen eğer... çocuğu doğurmama izin ver!”

Osman sinirlenerek homurdandı.

“Sen daha kendin çocuksun! Tek başına bir çocuğa nasıl bakacaksın?” Bardağını tepsiye bırakıp Gülay’a döndü. “Yarın bir klinikte hamile olduğunu kesinleştirelim... sonra bir hal çaresine bakarız.”

Genç kadın uzanıp kocasının elini tuttu. Küçük elleri adamın iri avucunun yanında çok narin kaldı. Gözleri yalvararak bakıyordu.

“Ne olur onu aldırmamı isteme! Onu doğurmak istiyorum. Ona bakabilirim. Bana vereceğin nafaka... ikimize de yeter. Onu aldıramam... Aldırmak istemiyorum.”

Adam sesinde gizli bir titreşimle sordu. “Neden?”

“Neden mi? Anne olacağım! Bundan daha güzel ne olabilir?”

“Ama çocuklu bir kadın olarak bir daha evlenme şansını azaltıyorsun?” Karısının gri gözlerinin derinliklerine bakan siyah gözlerinde, garip bir ateş vardı.

“Bir daha evlenmeyi isteyen kim... Senin aksine... ben seninle evlendiğime hiç pişman olmadım. Ben senden başka koca istemiyorum... Senden başkasının çocuğunu istemiyorum... Sen her konuda... ilksin... özelsin.” Sulu gözlerle öyle bakıyordu ki, dayanmak gerçekten çok zordu. Gülay adamın elini kendi düz karnına götürdü. Adam da gözlerini karısının öpmeye doyamadığı göbeğine kaydırmıştı. “Lütfen... burada bizim bebeğimiz var. Biliyorum. Hissediyorum. Onu çok istiyorum Osman. Ne olur izin ver, bebeğimizi doğurayım”

Osman başını iki salladı yavaşça.

“Dediğim gibi... bu konuyu sonra konuşuruz. Yarın bir kliniğe gidelim, duruma bakalım. Düşünmem için bana da biraz zaman ver.”

“Peki...” Gülay kocasının elini geri bıraktı ama çocuk gibi gözlerine bakıyordu. “Küs müyüz şimdi?” diye sordu masumca.

“Hayır... Bu çocuk konusunda ben de suçluyum. O gece biraz ani oldu ve hamile kalman sadece senin suçun değil.”

“Özür dilerim... Ama ben... bilerek yapmadım! Çocuk

istemediğini biliyorum. Sana söylemeyecektim ama... Yapamadım, yalan söyleyemedim...”

Osman karısının güzel yüzünü süzdü. Bir kadının ağlamaklı iken bile böyle güzel olması, inanılmazdı. Onu tanıdığı günden beri onu kaybetmek korkusuyla yaşadığını nasıl anlatacaktı? Bu bebek ilişkilerini devam ettirmek için harika bir şanstı. Gülay’dan değil boşanmak, yanından uzaklaşmak bile istemiyordu. Hem de uzun zamandır. Bu kadar çekici bir eş sahipken, çocuğu için daha iyi bir anne düşünemezdi. Şu harika yaratıktan kendi çocuğunun olabileceğini düşünmek heyecan vericiydi. Aslında geçen günler boyunca, bazen karısının kendisinden ayrıldığını, yeniden evlendiğini, başkasının bebeğini taşıdığını düşünmüş, çıldıracak gibi olmuştu. Şimdi ise kendisini inanılmaz rahatlamış, mutlu hissediyordu. Utanmasa yerinde çocuklar gibi hoplayıp zıplayabilirdi.

“Gel!” diye emretti. İçindeki sevinci zorlukla gizledi. Kolumun altına sığınan Gülay’a yumuşakça sarıldı. Aslında ne kadar iyi bir haber verdiğini bir bilseydi...

Gece geç saatte, yataklarında yatarken, yanında uyuyan karısını seyretti. Bir melek gibiydi. Saçları gerçekten de biraz uzamıştı. Elini geceliği üzerinden düz karnına koydu. Elbette ki bir şey hissetmiyordu ama bu narin bedende kendisinden bir parçanın büyüdüğünü bilmek kendisinde garip bir mutluluk yaratıyordu. Yarınki tahlillerde sonucun iyi çıkacağını umdu. Bu bebeğe ve... karısına ihtiyacı vardı. Gülay’sız bir hayat istemiyordu artık. Henüz onu sevdiğini söyleyecek kadar cesur değildi. Üstelik karısının duygularını da bilmiyordu. Kendisini küçük düşürmek istemiyordu. Ama bu gelişinde onu da İstanbul’a götürmeye kararlıydı. Boşu boşuna onsuz geçirdiği günlere acıyordu. Keşke baştan daha inatçı olup onu zorla yanına alsaydı. Keşke daha baştan onu buraya getirmeseydi. Bu tatlı kadına sahip olmak harika bir duyguydu. Onu bir daha bir başına bırakmayacaktı. Bir daha onsuz tek bir gece bile geçirmek istemiyordu.

Ertesi gün kahvaltı sırasında Gülay'ın rengi yeniden beyazladı. Mide bulantısı bu sefer daha barizdi. İzin isteyerek yavaşça masadan kalktı. Adamdan biraz uzaklaşınca, koşarak banyoya gitti. Onun görmesini istemiyordu. Kendisini hamileliği yüzünden perişan görüp bebekten vazgeçmesini hiç istemezdi. Bir an kusacak gibi hissetti ama sonra yüzünü yıkayınca kendisine geldi. Derin bir nefes alıp dışarıya çıktı. Osman duvara yaslanmış, hafif bir endişeyle banyonun hemen önünde bekliyordu. Onu görünce doğruldu. Kocasını aniden karşısında gören Gülay şaşırmişti.

“İyi misin?” diye merakla sordu Osman.

“Evet... evet iyiyim.”

“Bu çocuğu hâlâ istediğine emin misin?” diye hafif bir alayla kaşlarını kaldırdı.

“Hem de çok. Kendimi öyle mutlu hissediyorum ki... Sen de yanımdasın...” Ağzından kaçırdığı şey biraz ürkmesine sebep oldu. Adamı baskı altına almış gibi hissetmesini istemiyordu.

“Ben de mi?”

“Yani... yanlış anlama...” Toparlamaya çalıştı. Bu çocukla onu korkutmak istemiyordu. “Klinikte yanımda olman hoşuma gidecek. Bana cesaret vereceksin. Sadece bunu söylemek istemiştım. Sana baskı olsun diye söylememiştim. Sana baskı yapmıyorum.” Onun bakışlarında bir değişme olmayınca devam etti. “Ayrıca babası... olman... beni mutlu ediyor. Eğer... bir baba adayı arasaydım... yine sen olurdun.”

“Bana baskı yaptığını düşünmüyorum zaten!” dedi adam yumuşakça. “Ama ben sana göre değilim. Başka erkek tanımadığım için böyle konuşuyorsun. Ayrıca daha kendin çok küçüksün. Bu yaşta anne olmayı nasıl göze alıyorsun? Üstelik benim yaşında bir adamdan!”

Gülay gözlerini kocaman açtı. Onu ona karşı savundu. “Ne olmuş yaşına... Ben senin yanında kendimi çok iyi

hissediyorum. Dışarıda yanımda olduğun zaman... senin gibi bir kocam olduğu için gurur duyuyorum. Her kadın senin gibi birisini sevebilmek ister... Ben çok şanslıyım.”

Osman kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

“Bu laftan... beni sevdiğini mi anlamalıyım?”

Gülay yutkundu. Gözlerini kırıştırdı. Onu sevdiğini gizlemek gittikçe daha zor oluyordu. Ne diyecekti şimdi? Karşısında duran yakışıklı yüze bakarken, sevgisini ondan gizlemenin artık kalbini çok zorladığını fark ediyordu. O kendisini sevmese de, hatta nefret etse de onu sevmek kendisi için büyük bir mutluluktur.

“Ben...” yeniden yutkundu. “Seni yakışıklı bulduğumu ve... seni ne kadar beğendiğimi hiç gizlemedim...” Adamın telefonu çalınca sustu. Ama Osman telefona bakma gereği duymadan, dik dik karısının yüzünü süzüyordu. Sabırsızca homurdandı.

“Beni ne kadar beğendiğini veya yakışıklı olmamı bırak! Beni seviyor musun, sevmiyor musun?”

Soru o kadar kesindi ki, Gülay’a kıvrıracak bir yer bırakmamıştı. Diğer yandan adamın telefonu da sürekli çalıyordu. Sorunun ağırlığı altında ezilen genç kadın, cevap vermekte gecikince, genç adam sinirle telefonu cebinden çıkardı ve açtı.

“Efendim anne? Evet, dün geldim. Yok, sorun yok...” Gözleri karısının ince bedeninde gezindi. Karısının üzerinde, güzel bir kot ile ince, bedenine yapışan askılı bir bluz vardı. Sıcak evde fazla sıkı giyinmemişti. Gözleri onun düz midesinde takıldı bir an. Sıkıntıyla dişlerini sıktı. “Anne... fazla konuşamayacağım. Yok, bugün gelemem her halde. Bana ne söyleyeceksen sonra söylersin... Birazdan dışarı çıkmamız lazım. Gülay’ı doktora götüreceğim.” Kendisini tutmaya çalışarak, gizli bir öfkeyle saçlarını karıştırdı. “Anne... hayır,

önemli bir şeyi yok.”

Adamın sözleri ister istemez Gülay’ı yaraladı. Demek ki gerçekten de kocası bebeğe önem vermiyordu. Önemli bir şey yok cümlesi, bunu açıkça gösteriyordu. Bebeği önemli görmüyordu. Ya da annesine söyleyip onu üzme istemiyordu. Ya onu aldırmasını isterse? Bu düşünce hep içini kemiriyordu. Eğer aldırmasını isterse, kaçıp giderdi. Buna kesin kararlıydı. Bu çocuğu dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Madem kocasını kaybetmek üzereydi, bu çocuğu da, güzel bir gecenin ürünü olan bu bebeği de kaybedemezdi.

Ama bir saniye sonra Osman’ın sözleri ile şaşırıldı.

“Anne, Gülay hamile olduğunu düşünüyor. Onun için gidiyoruz. Ciddi bir hastalığı yok dedim ya!” Karşından kadının duraladığını hissetti Gülay. Kocasının annesine durumu rahatlıkla söylemesi ise, yeniden mutlu olmasını sağlamıştı. Gözleri parladı. Demek Osman’ın bebeği gizlemek gibi bir niyeti yoktu? Olsaydı bu kadar rahat söylemezdi. İnşallah aldırması için de ısrar etmezdi. “Anne, kapatıyorum. Seni arar haber veririm. Daha kesin emin değiliz. Hoşça kal.”

Kısıklı gözlerini yeniden Gülay’ın yüzüne çevirdi. Canı sıkın gibiydi. “Çok sevindi...” diye mırıldandı. “Söylemeseydim daha iyiydi. Eğer hamile değilsen, üzülecektir. Şimdi eminim babamı arıyordur...”

“Seni zor durumda mı bıraktım?”

“Doğrusu... evet!” dedi kocası. “Bu durumda hamile değilsen...” Alayla gülümsedi. “... hamile kalıncaya kadar yeniden denememiz gerekecek!”

Gülay’ın nefesi kesildi. Gözleri gerçeği görmek ister gibi adama bakıyordu. “Ne... ne dedin?” dedi kekeleyerek. Nefesi kesilmişti. Doğru duyduğuna inanamıyordu.

“Kliniğe bizimle gelmek istediğini söyledi. Gelsin ister misin?” diyerek onun sorusunu duymazdan geldi Osman.

“Ben... utanırım. Daha onu tanımıyorum bile. Böyle bir

şeyi ondan nasıl isterim? Beni affetmemiş olabilir. Yüzüne bakacak cesaretim bile yok.”

“Çekinecek bir şey yok. Bence çağıralım, gelsin. Belki yardımı gerekir. Daha önce böyle bir şey başıma gelmediği için, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir kadının sana yardımı olabilir.”

Gülay başını eğdi. “Sen bilirsin...” Sonra merakla yeniden gözlerine baktı. “Hamile isem... annenin sevindiğini söyledin... Sonra ne olacak?”

Adam alayla omuz silkti. “Torunu!.. Sık sık görecektir tabii!”

“Osman... Lütfen benimle oynama... Ne demek istediğimi anladın. Boşanınca...”

Adam sıkıntıyla elini kaldırdı ve sözünü kesti.

“Anlaşmamız belliydi. Boşansak bile bu evde kalacaktın. Dolayısıyla sorun yok. İstersen sen götürür, onlara torunlarını gösterirsin, istersen onlar gelip görürler. Sana daha evvel de söylemiştim. Bensiz bir hayatı unut demiştim. Boşanacak olmamız, seni bırakacağım anlamına gelmiyor. Büyümeni görmek istiyorum. Ben yaşlandıkça senin daha da güzelleştiğini görmek istiyorum. Artık benim yatağımdan başka bir yerde yatmana da asla müsaade etmem.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Beni zorla elde ettin... Hayatımdan da ancak zorla çıkarabilirsin. Çocuk olsa da olmasa da durum bu! Kaldı ki... benim gibi bir adama tahammül etmek de senin cezan olacak. Bunu herkes başaramaz...”

“Beni bırakmayacak mısın?”

“Hayır!”

“Çocuk?”

“İstiyorsan doğurabilirsin. Senin kararın...”

“Evet... çok istiyorum.” Mutluluktan uçuyordu. Gözleri iyice parladı. Adamın vücuduna dolanıp, başını geniş göğsüne

yasladı. Elinin altında önce gerilen, sonra gevşeyen sırt kaslarını hissedebiliyordu. O da kendisine yavaşça sarılınca, gözleri sulandı. Ah, bir de bu harika adam kendisini sevebilse! Kendi sevgisinin yarısı kadar sevse razıydı. Ama Allaktan çok şey istiyordu her halde... Osman'ın kendisine âşık olması mümkün gözüküyordu.

Kahvaltıdan sonra, Osman bir kliniği arayıp randevu aldı. Ardından annesini arayıp gelebileceğini söyledi. Saatini ve yerini de verip telefonu kapattı. Gülay kayınvalidesinin kendisine davranma şekli konusunda endişeliydi. Ama hiç değilse kocası yanında olacaktı. Biliyordu ki Osman onu annesine karşı korurdu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama ona güveniyordu.

Kliniğe gitmeden önce üstünü değiştirdi. Saçlarını saldı. Atkuyruğu falan yapmayınca, yaşından biraz daha büyük duruyordu. Doktorların kendisini çocuk sanmasını istemiyordu. Aynadan bakan gözleri mutluydu. Yanakları kırmızıydı. Heyecanlıydı. Gerçi kendisi emindi ama yine de kesinleştirmek daha iyi olacaktı.

Kliniğe kadar konuşmadılar. Osman'ın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Genç adam ancak park yerine girip motoru durdurduktan sonra konuştu.

“Dinle! Bebek falan yoksa da... üzülmeni istemiyorum. Anladın mı?”

“Evet... üzülmem.”

“Ben ciddiym. Daha çok gençsin ve yine bebeğin olur.”

Gülay endişeyle sordu. “Senden mi?”

Osman birden güldü. Gülay onun böyle güldüğünü uzun zamandır görmemişti. Yanağını yumuşakça kavrayan ele yasladı yüzünü.

“Elbette benden. Seni küçük budala! Biraz büyü artık! Gözünü aç! Bana yaptıklarını gör.”

“Ben sana ne yaptım?” Sesi çocuksu ve biraz da korku doluydu.

Osman derin bir nefes alıp “Burası konuşmak için uygun değil. Hadi gidip önce işimize bakalım” diye mırıldandı. “Zaten konu ben olunca kör oluyorsun!”

Kliniğin kapısına yanaşırken Gülay bir taksiden inen tanıdık bir yüz gördü. Önce benzettiğini zannetti ama dikkat edince o olduğunu anladı. Kadın da kendisini görmüştü ve yüzünde bir gülümseme belirmişti. Genç kadın hemen yanına gidip onun elini tuttu ve yanaklarından öptü.

“Suna Hanım! Siz de mi buradasınız? Ne güzel tesadüf! İyi misiniz? Bir sorun yok ya?” Taksinın diğer tarafından inen uzun adama endişeyle baktı. “Yoksa Turhan Bey?..”

“Yok kızım, iyiyiz çok şükür. Bir sorun yok.”

“Oh, iyi, sevindim. Öyleyse bak, sana kocamı tanıştırayım.” Dönüp el sıkışan iki erkeğe baktı. İkisi de çok yakışıklı ve heybetliydi. “Osman, bak, sana telefonda bahsettiğim Suna Hanım ve eşi Turhan Bey. Suna Hanım, bu da...” Duraladı. “benim...” Gözlerini kıstı. “...benim eşim...” Kendisini süzen iki erkeğe hayretle baktı. “Ama... ama...” Tutuldu kaldı. Gözleri inanmazca irileşti. İki adam arasındaki benzerlik inanılmazdı!

Osman yavaşça diğer kadına yanaştı. Yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Yavaşça eğilip alımlı kadını yanağından öpmeden önce, “Merhaba anne!” dedi. Gülay duyduğuna inanamıyordu. Nefesini tutmuş, ikisinin öpüşmesini izliyordu. Buna imkân yoktu. Nasıl bu kadar da saf olabilmişti? Bu nasıl gözünden kaçmıştı? Bir de kendisi için zeki derlerdi? Gerçekten de söz konusu kocası olunca kör oluyordu.

“Anne mi?” diye yine de tekrarladı.

Osman geri çekilince iki kadın bakiştılar. Suna Hanım keyifle gülümsedi.

“Evet, güzel gelinim... Sen nasılsın?” Gözleri gerçekten

de sevgiyle bakıyordu. Gülay'ın gözünden bir damla yaş kayıp gitti. Kendisini tutmaya çalışıyordu ama mümkün değildi. Allahın daha kendisi için planları olduğu belliydi. Kapının kıyısında ne yapacağını bilemeden öylece, gözleri yaşlı bir halde kalakaldı.

“Ama... annesinin adını Gülşen diye biliyordum...” dedi son bir çabayla.

“Suna benim göbek adım. Sadece Turhan kullanır. O da gıcıklığına...” Uzanıp genç kadının elini tuttu. “Hadi... ağlama artık!”

“Ağlamıyorum!” Gözlerinden halen yaşlar aktığının farkında değildi. Boşta kalan eliyle yaşlarını sildi. “Bana kızgın değil misiniz?”

“Hayır. Şimdi değiliz. Hadi gidip muayene olalım. Bakalım bebeğimiz gerçekten var mı? Geri kalanı sonra konuşuruz.”

Gülay rüyada gibiydi. Kocasına doğru bir bakış attı ama o babasıyla konuşuyordu. Ne kadar da benziyorlardı. Neden daha önce görmemişti? Neden dikkat etmemişti? Ama babasıyla lokantada bir arada sadece birkaç dakika kalmışlardı. Fakat yine de görebilirdi...

Kliniğe girdikten sonra, bir süre için yaşadığı şoku unuttu. Suna Hanım... yani kayınvalidesi tüm tahlillerde yanındaydı. Kısa bir süre sonra tahlilleri inceleyen doktorun odasında gerçeği öğrendiler.

Kadın doktor, Gülay'ın güzel yüzüne imrenerek baktı. Elindeki kâğıtları masanın üzerine koymuştu. Kendisini merakla süzen bu kızıl saçlı bu kadın ne kadar da güzeldi böyle!? Kocasını elinde olmadan merak etti. Bu kadar güzel bir kadının kocası nasıl biriydi acaba? Yakışıklı olmalıydı. Böyle bir kadını hak eden adamın da çok yakışıklı olması gerektiğini düşündü. Yanındaki orta yaşlı güzel kadın da çok hoştu doğrusu.

“Evet. Tebrik ederim. Hamilesiniz...” dedi

gülümseyerek.

Gülay sevinçle Suna Hanım'ın elini tuttu. Gözleri parladı. Gerçi kendisi emindi ama yine de kesinleştirmeleri iyi olmuştu. Bu harika bir haberd. Hamileydi. Sevdiği adamdan bir bebeği olacaktı. O anda dünyanın en mutlu kadınıydı.

Kapıdan dışarıya çıktıklarında, Osman'ın huzursuzca dışarıda dolaştığını gördü. Turhan Bey ise rahat bir şekilde koridordaki koltuklara oturmuş, kendilerini bekliyordu. Başka da kimsecik yoktu o anda zaten. Osman onların çıktıklarını görünce, hemen sakin tavrını takındı ve karısına umursamazca yaklaştı. Ama Gülay onun kaplan gibi huzursuz halini görmüştü bir kere. Yoksa Osman da bu çocuğu istiyor olabilir miydi? Belki de adam çocuk fikrine alışmıştı!?

Suna Hanım sessizce Turhan Beyin yanına gitti. Gülay da yanına gelen kocasının siyah gözlerinin içine baktı. Osman ilgisini gizlemeye çalışarak kızdan bir tepki bekliyordu. Sonunda dayanamadı...

“Eee. Sonuç ne? Söylemeyecek misin?” diye biraz sertçe sordu.

“Sanırım... bir aksilik olmazsa...”Gülümsedi. “Sekiz ay kadar sonra baba olacaksın.”

Osman hafifçe nefesini saldı. Gülay bunu da görmüştü. Uzanıp elini tuttu. Genç adam bu yakınlığa sesini çıkarmayınca sordu. “Sevinmedin mi?”

Osman yavaşça karısına sarıldı. Kollarıyla sardı onu. Gülay da sarılmıştı kocasına. “Sevindim” diye mırıldandı adam. Alnından öpüp gözlerinin içine baktı. “İyi bir koca olmayabilirim ama... belki iyi bir baba olurum. Çocuğumuzu çok seveceğimi hissediyorum.”

Gülay'ın gözleri parlıyordu. “Bizi sık sık görmeye geleceksin yani?..” dedi mutlulukla.

Genç adam kaşlarını kaldırdı. “Gelmek mi?”

“Boşanınca... diyorum.”

“Osman?” Arkalarından annesinin sesi gelince, ikisi de irkildi. Kadın yanlarına yaklaşmıştı. Genç adam kolları arasındaki narin bedeni, güzel karısını salmadı. Kolunu narin omuzlarına atarak annesine döndü. Annesi kaşlarını çatmış, hafif kızgın bir yüzle oğluna bakıyordu.

“Efendim anne?” dedi adam sabırsızca.

“Osman... beni kızdırma! Bu kadar oyun yeter. Sen daha bu çocuğa gerçeği söylemedin mi? Neden oyalanıyorsun?”

“Benim işime karışma anne! Vakti gelince söyleyeceğim.”

“Sence şimdi vakti değil mi? Onu bu kadar üzdüğün yeter artık. Sorumluluklarını kabul et. Yakında baba olacaksın”

“Ne... ne gerçeği...” Gülay nefesini tuttu. Korkuyla sordu. “Boşandık mı yoksa?” Ne kadar gerçeği kabullense de adamın karısı olmaya o kadar alışmıştı ki, boşandıklarını şimdi duymaya hazır değildi. İri gözleri bu şoku yaşamaya hazır olmadığını gösteriyordu.

Osman yan gözle karısına baktı.

“Yok kızım, ne boşanması?.. Osman geçen hafta bütün işlemleri iptal ettirdi...” dedi Suna Hanım oğluna ters ters bakarak. “Sana söylediyordum. Bazen gerçekten çok çekilmez oluyorsun, Osman!.. Gülay’a bakınca, sana ömür boyu nasıl dayanacak çok merak ediyorum. Hatta acıyorum ona!”

Gülay bu kadar şoku kaldıramayacaktı. Sendeler gibi olunca genç adam onu tutup yandaki koltuğa oturttu. Merakla yüzüne baktı.

“İyi misin?”

“Sen... sen boşanmaktan vaz mı geçtin?”

“Evet.” Omuzlarını silkti ama hâlâ Gülay’a endişeyle bakıyordu. “Söyleyecektim ama uygun zamanı bekliyordum.”

“Bebek... için değil!” Sesi kısıktı. Gözleri adamın

gözlerindeydi. “Bebek için değil... Çünkü sana yeni söyledim. Daha dün gece söyledim. Geçen hafta vazgeçtiysen... O zaman bebek için değil!”

“Evet. Aslında çok önce kararımı vermiştim. Sana kalmanı teklif ettiğimde niyetim de buydu... Ama... olmadı işte. Söyledim sana... Beni bırakmana izin vermeyeceğimi her zaman söyledim. Ama sen anlamamakta direndin.”

“Peki, öyleyse... neden?”

Başlarının üstünden Osman’ın babası homurdandı. Aynı oğluydu. “Gidelim mi artık? Bunlar burada konuşulacak şeyler değil. Zaten burası beni bayıyor. Bir an önce gidip, bir yerlerde bir şey içelim, bunu kutlayalım. Gelinimi daha yakından tanımak istiyorum.”

Osman nazıkçe karısını kaldırdı. Gülay hem çok içindeydi, hem de inanılmaz mutluydu. Onun kendisinin beline dolanmasına ve koridor boyunca sürüklemesine karşı çıkmadı. Yakınlığı öyle güzeldi ki! Arabaya geldiklerinde, kocası onu arka koltuğa yerleştirdi. Yanına da Suna Hanım oturdu. Baba oğul ön koltuğa geçtiler ve kliniğin park alanından çıktılar. Osman arada aynadan karısını süzüyordu. Yaklaşık iki buçuk ay önce yine böyle arka koltukta oturduğunu hatırladı. O zaman yüzünü göremiyordu ama karısının hayatında bu kadar önemli bir yer tutacağını da gerçekten tahmin edememişti.

Gülay çekinikçe Suna Hanım’a baktı. Güzel gri gözleri halen şaşkındı. “Ben... üzgünüm...”

“Neden?” dedi kadın gülümseyerek.

“Biliyorsunuz işte! Bana kızgın mısınız?”

“Bana her şeyi anlatmıştın!” dedi kadın başını sallayarak. “Senin bir suçun olmadığını biliyorum. Aslında iyi de olmuş. Seni tanıyınca kızgınlığımız falan kalmadı. Bu deli oğlan için senden daha iyi bir eş ben bulamazdım. Baban bilmeden bize iyilik etti.” Gelininin elini sıktı sevgiyle. “Şimdi de hamilesin... Ailemize bir bebek hediye ediyorsun. Oğlum baba olacak!”

Yıllardır bu haberi bekliyordum. Biz de torun sahibi olacağız. Sen bize verilen harika bir hediyesin. Sana nasıl kızabiliriz?”

Gülay mutluymuştu. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı. Gözleri kocasının üzerinde gezinirken, hep onun yaptıklarını düşündü. Boşanmaktan vazgeçtiğine inanmıyordu. Hamile olmasaydı bile demek evli kalmaya niyetliydi? Peki, ama neden? O kadar nefretten sonra neden şimdi kendisine sahiplenip ayrılmak istemiyordu. Ne değişmişti ki?

Bir yerde öğle yemeği yediler. Genç kadın kayınvalidesini iyi kötü tanıyordu ama kayınpederi ona biraz yabancıydı. Birçok huyunun oğlu gibi olduğu belliydi. Fakat daha sevimli bir modeliydi. Az konuşsa da arada espri yapmaktan geri kalmıyordu. Gelinini hiç yabancılamaadığı da belliydi. Onun rahat tavrı, Gülay'ın hoşuna gitmişti.

Tatlılarını yerken, Gülay hafif mide bulantısını yine hissetti. Ama bu hissi seviyordu. Anne olacağının ispatıydı. Kocasının arada kendisini süzdüğünün de farkındaydı. Genç adam ondaki hafif beyazlamayı hissedince, endişeyle sordu.

“İyi misin?” diye kulağına fısıldadı.

“Evet... Bebek... biraz zorluyor...” Güldü. Işıl ışıl gözleri Osman'ı yüreğinin en derininden çarptı. O gülüşe kayıtsız kalmak çok zordu.

“Eve gidelim mi? Dinlenmek istersen eğer?..”

“Hayır... Lütfen!” diye itiraz etti Gülay. “Ben daha yeni bir aile buldum. Biraz daha onlarla olayım, lütfen!”

“Peki... ama yorulmak yok. Artık baba olma düşüncesine tamamen alıştım. Kendini ve bebeği riske sokmanı istemiyorum.”

“Söz...”

Biraz daha beraber oturduktan sonra, kalkıp anne babasının evine gittiler. Ev Oran semtinde, güzel bir daireydi. Ama oğullarının zenginliğinden faydalanmadıkları, kendi

çabalarıyla buraya sahip olup döşediklerini görebiliyordu.

Akşam yemeğini de orada yediler. Yemeği yaparken Suna Hanım'a yardım etti ve çok eğlendi. Bu arada kocası hakkında birçok şey öğrenmişti. Kadın oğlunun iyi ve kötü huylarını bir çırpıda anlatmıştı. Onu nasıl elinde tutacağına dair minik ipuçları verdi. Zaman zaman da onu güldürdü. O gece çok güzeldi. Gece geç saatte ayrılırken, Gülay gerçekten eğlenmiş ve mutlu bir haldeydi. Arabada da gözleri parlıyordu. Yanında sessizce duran asık suratlı adamın haline de alışmıştı. En azından keyfini kaçırmıyordu artık. O sert yüz hatlarının arkasında artık kendisi ve bebeği için endişelenen bir adam olduğunu biliyordu.

Eve geldiklerinde, adam hemen kendisine sarıldı. Gözleri parlıyordu. “Tüm gün bunu düşündüm...” dedi usulca. Dudakları karısının kine kapanınca, Gülay da ona cevap verdi. Bir süre sonra geri çekilen adam muzipçe sordu. “Şimdi odamıza gitsek?.. Bir şeyler yapsak?.. Bebek için zararı olur mu?” Gözleri kırmızı dudaklardaydı.

Gülay gülümseyerek bedenini ona daha da bastırdı.

“Sanmam... Ne yapacağız?”

“Gel... göstereyim...”

Genç adam onu soyup yatağa yatırdığında, hayranlıkla tüm bedenini seyretmişti. Yakıcı gözleri, çıldırtıcı göğüsleri ve düz midesinde gezinirken, şefkatle elini düz göbeğine koymuştu. Bir süre çocuk gibi, açık bacakları arasında uzanmış, yüzü göbeğine yaslanmış bir halde kıpırdamadan yatmıştı. Sanki yüzünün hemen altındaki bebeği hissediyor gibiydi. Onun saçlarını okşayan Gülay, bu anın tadını bir süre çıkarmasına izin verdi. İçindeki canlının babasıyla iletişim kurmaya çalıştığını hissediyordu sanki.

Göbeğindeki dudaklar kıpırdanmaya başlayınca, bedenini gerdi. Onun yaptıklarından, vücudunun her noktasını öpmesinden utanmıyordu. Bacaklarını iyice açarak hassas

yerlerinde gezinen dudaklara bıraktı kendisini. Gözleri yumulmuş bir halde kıvrandı. Ağzından çıkan inlemeleri bastırmaya çalışarak adama teslim oldu.

Sabah olduğunda, Gülay hâlâ olanlara inanamıyordu. Gözlerini kocasının kollarında açmıştı. Kedi gibi gerinirken, bacağı adamın kollarına doladı. Dün yaşadıkları inanılmaz şeylerdi. Osman'ın kendisinden boşanmayacağını öğrenmek çok harika bir haberdir. Üstelik anne olacaktı. Dahası, çok sevdiği Suna Hanımın, bir yabancı değil, kayınvalidesi olduğunu öğrenmişti. Daha ne isterdi ki?

Dün gece seviştikten sonra yorgun bir şekilde uyuyup kalmışlardı. Kendisinin de onun da çıplak olduğunu fark etti. Gözleri uyuyan kocasının sert profilinde gezindi. Uyurken biraz yumuşamıştı. Onunla evlendiği ilk günü düşündü. Arabanın arka koltuğuna otururken başına geleceklerden çok korkuyordu. Ama şimdi aynı adamın kollarında ne kadar da mutlu ve huzurluydu. Cinsel olarak doymuş bedeni, onun sıcaklığı ile çok rahattı. Şu iri vücudunun yanında ne kadar da cılız olduğunu biliyordu. Ama Osman o kadar nazik ve tecrübeliydi ki, canını hiç yakmamıştı.

Eli adamın göğsündeydi. Usulca buradaki tüyleri okşadı. Osman'ın gözleri yavaşça açıldı. Gülen gözlerle adama baktı. O da hafifçe gülümsemişti kendisine.

“Günaydın... kocacığım!..” dedi şakacı bir sesle. “İyi uyudun mu?”

“Pek sayılmaz...” diye mırıldandı adam. Uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gülay başını yeniden geniş omuzlara yasladığında, belinin kavisinde gezinen el uzun saçlarına kaymıştı. Genç adam bu güzel saçları yavaşça, doyasıya okşadı. Gözleri mutlulukla kapalı olan Gülay bir süre sonra aklına gelen bir düşünceyle doğruldu. Bir koluna dayanarak kara gözlere baktı. Çıplak vücudunu seyreden adamın dikkatini çekmeye çalışarak sordu.

“Boşanmaktan niye vazgeçtin?”

Osman gözlerini karısının yüzüne çevirdi. “Önemi var mı artık?” diye sordu karşılık olarak.

“Merak ettim... Bana acıdığı için mi?”

“Sana acıdığım falan yok. Sen çok güçlü bir kadımsın.” Genç adamın sesi hafif sertti. “Gücünün farkında değilsin ama sen gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin. Seni aşağılayıp ezmeye çalıştığım zamanlarda bile dimdik ayakta durdun. Hayatımın içine girdiğinde bundan hiç hoşlanmadığımı kabul ediyorum. Zorla evlenmiş olmak benim gibi özgürlüğüne düşkün bir bekâr için çok çıldırtıcı...”

“Ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum... İlk gün barut gibiydin...” diye mırıldandı Gülay.

“Ya ikinci gün?” diye alayla sordu adam.

“Yine kızgındım...”

“Evet, ama bu sefer daha az... İlk günden itibaren benim üzerimde gücünü kullanmaya başladım...”

“Gücümü mü? Ben sana bir şey yapmadım... Ne yaptım ki?”

Adam kendi kendisine kızgınmış gibi güldü.

“O kocaman gözlerinle gözlerime baktın! Ürkek, titreyen gözlerinle...”

“Senden korkuyordum... Beni her hangi bir yerde bırakabilirdin... Dövebilirdin... Tecavüz edebilirdin... Daha da kötüsü... Benimle sevişmek istemedin!”

“İstedim...” diye itiraf etti genç adam. “O gece iç çamaşırı giymeden yarı çıplak yanıma yatmak iyi bir fikirdi...”

Genç kadın güldü. “Ben sapık değilim... Sadece ilk gecemiz diye... Belki şey yaparız diye...”

“Tanımadığın bir adamla sevişmeye hazırdın?..”

“Seni beğeniyordum. Daha evvel de görmüştüm. Sadece

kızgın olduğun için korkuyordum. Ama kocam olarak bana sahip olmaya hakkın vardı...”

“Uykumda göğsünü tutmuştum. Uyanınca okşamama bilerek sesini çıkarmadın?..”

“Hoşuma... gitmişti...” diye utanarak itiraf etti Gülay. Gözlerini kaçırmıştı. Kızaran yanaklarını gizlemesi ise zordu. “Seni kızdırmaktan da korkuyordum ama... onları okşaman çok güzeldi... İlk kezdi... Onları öpmeni de çok sevdim!”

“O gece daha ileri gitmek istedim ama... Sana o gece sahip olsaydım... gururum yüzünden kendimden nefret ederdim!” Bir eli çıplak duran diri göğüslerinde gezindi. Gülay sesini çıkarmadı. Ama hâlâ adamdan bir cevap bekliyordu.

“Boşanmaktan niye vazgeçtiğini söylemedin?”

“Aslında birçok kereler söyledim.”

“Öyle mi? Ne dedin?”

“Ne dediğim önemli değil. Ama bu evliliğe bir şans vermek istedim. Hem de çok uzun zaman önce... Sana benimle İstanbul’da kalmanı söylediğimde de boşanmak istemiyordum. Sana belki de isteğim dışında koca oldum ama sonradan bu hoşuma gitmeye başladı. Sen...” Gözleri tüm vücudunda gezindi. Sonra çekici yüzüne kaydı. Elini göğsünden çekip beline doladı ve karısını kolayca kendi bedenine yapıştırdı. Siyah gözleri karısının gri gözlerinin derinliklerine indi. “...Sen benim gördüğüm en güzel kadınsın!” dedi arzuyla. “Senin kadar seksi ve güzel bir kadına sahip olup da ondan etkilenmeyecek bir tek erkek olamaz. Ben de diğer erkeklerden farklı değilim.”

Gülay biraz hayal kırıklığı duydu. “Sadece güzel olduğum için mi yani?” diye fısıldadı. Hâlbuki o kocasını ne kadar da seviyordu. Onsuz bir hayatı düşünmek bile istemiyordu.

“Seni güzel bulmam önemli değil mi?”

Gülay başını salladı. Elbette önemliydi. Hem de çok

önemliydi. Sadece kocası tarafından beğenilmeyi arzulayan bir kadındı. Diğer erkeklerin beğenisi kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Onun bakışlarında şu anda o beğeniyi de rahatlıkla görüyordu ama yine de... biraz sevse... daha iyi olmaz mıydı? Kendi sevgisinin onda biri kadar bile sevse yeterdi...

Adamın dudaklarına uzun bir öpücük koyup kollarından sıyrıldı. Onun yine heyecanlandığını hissediyordu. “Devamı akşama...” diye gülümseyip yataktan çıktı. Çıplak bir halde banyoya geçerken, arkadan kendisini seyrettiğini biliyordu. Genç adamın gözleri aç bir şekilde beyaz vücudunda, yuvarlak kalçalarında, incecik sırtında gezindi.

Osman başını yastığa geri yaslayıp gözlerini yumdu. Böyle bir kadına nasıl olup da sahip olabildiğine hâlâ inanamıyordu. Hayatının en kötü döneminin aslında hayatının en büyük şansı olduğunu nereden bilebilirdi? Kızda kusur aramaya uğraştığı günler olmuştu. Onu hayatından çıkarmayı ciddi düşündüğü günler olmuştu. Her gün ondan boşanabilmek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Ama hepsi boşuna olmuştu. Onsuz bir hayatı düşünmek artık çok zordu.

Peki... Onu sevdiğini nasıl söyleyecekti?..

Kahvaltıdan sonra genç kadın annesini aradı. Bu mutlu haberi ona da vermek istiyordu.

“Alo? Anne, Günaydın!” dedi tatlı bir sesle. Kocası hemen ileride, çay içerken televizyon seyrediyordu. Gözleriyle onu seyretti. Kocasına bakmak kendisine inanılmaz keyif veriyordu. Bu dağ gibi adamın artık kendisine ait olduğunu bilmek büyük bir mutluluktü.

“Günaydın kızım...”

“Nasılsın anne?”

“Çok iyiyim. Hiç sorun yok. Sen nasılsın?”

“Eh işte...” Gülümsedi. “Biraz bulantım var...”

“Ne oldu? Üşüttün mü?”

“Hayır! Sanırım biraz daha ciddi!”

Annesi endişeli bir sesle sordu. “Ne demek ciddi? Neyin var yavrum? Korkutma beni! Hemen bir doktora git!”

“Gittim zaten... Bir süre bu derde katlanacakmışım.”

“Aman Allahım... Kızım, neyin var? Yavrum, ne oldu? Ne derdi? Ne kadar katlanacakmışın?”

Gülay neşeyle güldü. “Sekiz ay daha...”

Telefonun öbür ucundaki annesi bir an duraladı. Sonra inanmazca devam etti. “Yani?.. Yoksa sen... hamile misin?”

“Evet... Hamileyim anne... Benim bir bebeğim olacak...”

“Allahım!.. Ne güzel bir haber bu! İnanamıyorum!.. Minik kızım hamile mi? Tatlım, sen daha çocuksun?..”

“Osman gibi konuştun şimdi! Demek ki çocuk değilmişim! Dinle... haberlerim daha bitmedi...”

“Daha ne var ki? Yoksa boşanma?..”

“Osman boşanmaktan vazgeçti...” diye pat diye söyleyiverdi Gülay. Sesinde bariz bir mutluluk vardı.

“Çocuk için mi?”

“Hayır... Bilmiyorum neden ama... çocuğu öğrenmeden çok önce boşanma işlemlerini iptal ettirmiş. Çünkü ben ona bu haberi daha yeni söyledim. Benden boşanmak istemediğini söyledi. Ne kadar harika, değil mi? İnanılmaz bir şey bu!”

“Hiç de değil...”

“Öyle mi? Neden?” Annesinin mutlu sesindeki bilmiş ton onu merak ettirmişti.

“Hastanede emin değildik ama... sonradan emin olduk...”

“Neyden emin oldunuz anne?”

“O sana söyler nasılsa... Ben şimdi söyleyemem. Ama

gözünü açarsan görürsün. Ayrıca bir şey daha var. Onu da sana yarın söyleyeceğim. Sana yaş günü hediyesi olacak.”

Gülay nefesini tuttu. Annesi bu kadar uzakken bile bu kadar gizemli nasıl olabiliyordu? Kendisinin bilmediği şeyleri nasıl biliyordu?

“Anne... Bak, ben artık hamile bir kadıyım... Beni merak ettirmesen ya? Ne var ise söyle işte!”

Kadın karşı taraftan kıkırdadı.

“Yarın... Sana her şeyi yarın söyleyeceğim. Çok hoşlanacaksın... O zaman her şeyi daha iyi anlayacaksın. Bir erkeğin karmaşık yapısı hakkında hayrete düşeceksin...”

“Korkutma beni? Osman hakkında mı? Onun hakkında, değil mi? Kötü bir şey mi?”

Kadın yine güldü. “Korkma... Kötü değil... Yarın anlayacaksın... Biz anladık çünkü... Hadi, kapatmam lazım... Bu mutlu haberi babana da vereceğim... Çıldırarak... Çıldırarak ne kelime! İnşallah kalp krizi geçirmez! Sen onun en özel çocuğusun... Eminim hüngür hüngür ağlayacak...”

“Anne ya!.. Böyle deme!..” dedi Gülay gözleri sulanarak.

“Ağlayacağına eminim. Siz evlenip de Erzurum’dan ayrıldıktan sonra, saatlerce arkandan ağladı. Odasından hiç çıkmadı. O ne yumuşaktır, sen bilmezsin. Konu sen olunca, daha bir hassas oluyor.”

“Canım babam benim...”

“Ondan nefret edeceksin diye çok korkuyordu. Her şeyi senin iyiliğin için yaptığını anlamayacağını düşünüyordu. Aslında ben bile ona kızmıştım. Niyetini anlasam da yaptığımız şey hiç güzel bir şey değildi. Osman Bey ne kadar kızsız haklı... Bu arada... O ne diyor çocuk için?”

“Bence... çok mutlu! Onu ilk kez böyle görüyorum. Çocuğu istiyor...”

“İster tabii... Sana sahip olduğunu başka nasıl

hissedecek?”

“Anlamadım?”

“Anlarsın yakında... Başka bir şey var mı?”

Genç kadın mutlulukla onayladı. “Aslında var... Osman’ın... ailesiyle tanıştım...” Olanları kısaca anlattı. Aslında çok önceden Suna Hanım’ı tanıdığından bahsetti. Bütün olanları özetlediğinde, annesi de keyifle güldü.

“Senin şanslı olduğunu her zaman biliyordum. Evlendiğinde bile kendine bir şans yaratacağını hissediyordum. Sen yalnız kalabilecek bir kadın değilsin. Her zaman çevrende seni seven birileri olacaktır. Sen cazibenin farkında değilsin. Neyse... kapatalım da kocacığımıza bu mutlu haberi vereyim. Görüşürüz... Ona nasıl söylesem acaba? Biraz işkence mi etsem? Hoşça kal tatlım. Yarın seni ararız...” Kadın mutlulukla telefonu kapatınca, Gülay konuşmaların karışıklığı konusunda şaşkınca kalakalmıştı.

Osman onu öğleden sonra Ankara’da gezdirdi. Gölbaşına gidip bir balık lokantasında balık yediler. Şehre geri dönüp, bir sinemaya girdiler. Film güzeldi. Genç kadın tıpkı Malatya’daki gibi onun elini tutmuştu. Bu sefer asık yüzlü sevdiğinde, her hangi bir ters tepki yoktu. Karısının elini o da kavramıştı. Film boyunca sessizce, omuzları birbirine değerek oturdular. Gülay onun yakınlığından çok mutluydu. Bu mutluluğunu kadınısı bir şekilde ona sokularak gösteriyordu.

Akşam yemeğini evde yemeye karar vererek, evlerine geri döndüler. Dönmeden önce bir markete uğrayıp alışveriş etmişlerdi. Osman yemeğin yapımında da hep Gülay’ın yanında oturdu. Bazen ona yardım bile etti. Ama elleri daha çok karısının ince bedeninde gezinmeyi tercih ediyordu. Anlaşılan bu daha keyifliydi!

Gülay sonunda gülerek adamın ellerini göğüslerinden çekti. “Şunları mıncıklamayı bırak...” dedi gülerek. “Dikkatimi işime veremiyorum.”

“Ben de öyle...” dedi adam alayla. “Sen böyle karşımda durdukça, ellerime hakim olamıyorum.”

Gülay gülerek onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra vazgeçip kollarını boynuna doladı ve parmak uçlarında yükselip uzun bir öpücük verdi.

“Hamileliğim ilerleyince... şişmanlayacağım! Sen de beni beğenmeyeceksin...” dedi yavaşça.

“Belki şişmanlarsın...” dedi Osman da. “Ama çok güzel bir anne olacaksın. Adım gibi eminim. Sana bayılacağım...”

Gülay kıkırdadı. “Yakında hamile kıyafetleri almamız gerekecek...”

“İstanbul’dan hepsini alırız...”

“Ailemin de İstanbul’a yerleşeceğini... söylemiş miydim?” dedi sonra çekinerek. Gözleri adamın ifadesiz yüzündeydi. “Babam... çok iyi bir iş bulmuş. Oraya yerleşiyorlar. Parası da çok iyi...” Genç adam cevap vermeyince onun ailesi ile ilgili konuları kendisiyle konuşmaması uyarısını hatırladı. “Affedersin...” dedi sonra hemen üzgünce. “Ben... ilgilenmediğini unutmuşum...”

Osman karısının dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “İlgileniyorum... Artık onlar... çocuğumun yakın akrabaları!.. Anneanesi ve dedesi olacaklar... Babanın bir iş bulduğuna sevindim. Senin de kafan rahat eder. Üzülmezsın.”

Gülay’ın gözleri ışıldamıştı. “Gerçekten mi? Gerçekten mi? Ah, Osman! Sağ ol!.. Annem öyle mutluydu ki... Hiç değilse bu yaştan sonra mutlu olacaklar. Parasal dertleri olmayacak, hastalığından da sayende kurtuldu...”

“İyi olduğunu biliyorum. Geçen gün aramıştım. Kontrollerini yine bizim hastanede yaptıracak...”

“Ama... demek ki biliyordun?” Gözleri irileşmişti. “Sen babamın işe girdiğini biliyor muydun?”

Genç adam omuz silkti. “Evet...”

“Annem mi söyledi?”

“Hayır! Öğrendim işte bir şekilde...”

“Bu mafya tavırların beni korkutuyor!..” dedi Gülay gülümseyerek. Kocasının her şeyden haberi var gibi gözüküyordu. Ona sımsıkı sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Bu adamı sevmek bütün yüreğini dolduruyordu.

Pazartesi günü yaş günüydü. Elinden geldiğince güzel olmaya çalıştı. Aslında hiçbir çaba harcaması gerekmiyordu. Mutlu olduğu belliydi ve bu mutluluğu, onu olağan üstü güzel yapıyordu. Gözleri daha bir parlıyordu. Mükemmel cildine makyaj yapmasına bile gerek yoktu. Ama akşam olup da odasından hazır bir halde çıktığında, salonda televizyon izleyen Osman’ın nefesi kesilmişti. Bu kadına bayılıyordu. Giyinik veya değil, kendisini inanılmaz derecede cezbediyordu. Ayağa kalkıp ateşli gözlerle süzdü karısını...

Malatya’da aldıkları kırmızı elbise vardı üzerinde. O kadar sıcak ve cazibeliydi ki, onu hemen yatağa atmayı geçirdi aklından.

“Beğendin mi?” diye sordu Gülay iri gözlerle kocasına bakarak.

“Çok güzel olmuşsun...” diye mırıldandı. İki ay boyunca onu yalnız başına nasıl bıraktığına aklı ermiyordu. Eğer kendisi onu tek görmüş olsaydı, asla peşini bırakmazdı. Böyle güzel bir kadın erkeklerin gözünden kaçamazdı. Ya Ankaralı erkekler kördü, ya da Gülay kendisini iyi korumuştur?

Karısının gözleri sevgiyle mi bakıyordu? Zaman zaman bu bakışları görüyordu ama ne olduğuna karar veremiyordu. Kendisini bakan bu gözler sıcacıktı. Genç adamın içi ısındı. Sevgiyle veya değil, bu bakışlardan vazgeçebileceğini sanmıyordu. Artık hayatının kalan kısmını bu harika yaratıkla, çocuğunun annesiyle geçirmek istiyordu.

“Çok açık değil, değil mi?” diye sordu Gülay.

“Ne yapsan seksi olmaktan kurtulamazsın!” dedi adam

gülümseyerek. Nihayet gülümsemeye başlaması da Gülay'ı mutlu ediyordu. O asık suratının yumuşamasına çok seviniyordu. Bir çocuğu olacağını öğrendiğinden beri adamın davranışları çok değişmişti. Acaba bu çocuk olmasaydı?.. Ama hayır! O bu çocuktan önce bile boşanmaktan vazgeçmişti. Bu keyifli halinin sadece çocukla ilgisi yoktu.

Yaş günü için Osman'ın ailesinin evine gittiler. Yolda kız kardeşi onu aradı. Yaş gününü kutladı. Ayrıca hamile olduğunu annesinden öğrenmişti ve tebrik ediyordu. İki güzel olayı ardı ardına kutladı. Telefondan sonra daha mutlu olan Gülay kocasına döndü.

“Hamile olduğumu daha Selin’e söylemedim...” dedi sevimli bir şekilde. “Nasılsa yarın oraya gideceğiz! Sürpriz olsun istiyorum...”

“Sanırım olacaktır...” diye mırıldandı kocası. “Seni çok seviyor. Onun da doğumuna az kaldı...”

“Biliyorum... Oğlu olacakmış.”

“Öyle mi?”

“Evet... Geçen ay gelmişlerdi... Bana açıkladı.”

Genç adam arabayı annesinin evinin önüne park etti ama hemen inmedi. Soran kara gözlerle karısını süzdü. “Alçıyı çıkartmak için neden bana haber vermedin?” diye sordu sonra. Bu hâlâ içine dert olan bir olaydı. Onun yanında olmayı çok istemişti. Onu görmek için önemli bir bahaneydi ama daha çok gerçekten onunla olmayı istemişti.

“Kolumdaki alçıyı mı?” Dudaklarını ısırıldı. “İlgileneceğini düşünemedim...”

“Yalan söyleme! Beni çıldırttın. Her gün senden telefon bekledim. Beni çağırmanı umdum.”

“Gerçekten mi? Ama... neden?”

“Buraya gelmek için bir sebebim olmalıydı. Seni yeniden görmek için iyi bir nedene ihtiyacım vardı...”

“Ama neden?” diye tekrarladı Gülay. “Ev senin evin... İstedğin zaman gelebilirdin?”

Genç adam omuz silkti. Bakışları çok değişikti. Bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibiydi...

“İstedim... Her gün seni aramak için telefonu elime aldım ama... yapamadım. Sanırım erkeklik gururum... Bu yüzden annenin ameliyatını öğrenince, bu bahaneye sarıldım. Başka türlü yeniden hayatıma girmek istemeyeceğini biliyordum. Alçılı kolun için bile beni çağırmamıştın...”

“Fakat... Benden uzak kalmak isteyen sendin...” Sesi hayret doluydu.

“Belki başta...” Karısını elini tuttu. Yavaşça sıktı. “Burada seni bırakıp İstanbul’a gittiğimde, aslında bunu hiç istemediğimi anladım. O gece seni çok kırmıştım ve seni kaybettiğimi biliyordum. Seni her gün kırdım ama o gece... gerçekten ağır şeyler söyledim. Üzgünüm... Sebebini anlatamam... Niye yaptığımı bilmiyorum ama... benimle gelmeni istediğimde ciddiydim. Aileni hastanede görünceye kadar hep onlara da kızgın olduğumu düşünmüştüm. Ama sonra anladım ki... kızgın da değilim... Nefret de etmiyorum. Senin kadar güzel bir kadını bana layık gören ailenin yaptıkları... bana sonradan gurur verdi. Gururlandım çünkü... baban seni hak ettiğimi düşünmeseydi bunu yapmazdı!”

Gülay gülümsedi. Adamın elini dudaklarına götürüp öptü.

“Babamın seni ne kadar sevdiğini bir bilsen?.. Ben de bundan gurur duyuyorum... Senin kocam olmandan gurur duyuyorum. Ben senden her zaman gurur duydum. Sen benden nefret ettiğin zamanlarda bile...”

“Senden hiçbir zaman nefret etmedim. Kızgındım belki ama...” Başını iki yana salladı. “Senden nefret etmedim. Aslında... sana söylemem gereken bir şey var. Bunu söylemek benim için çok zor, daha önce hiç kimseye söylemedim. Fakat

bugün... şu anda söylemek istiyorum. Aslında... ben seni...”

Arabanın camı vurulunca sustu. Başını çevirdi. Gülay da adamın sözlerini dinlerken cama vurana görmemişti. Merakla baktı. Sonra bir sevinç çılgılığı attı. Bu olamazdı.

“Hey, âşıklar?.. Hadi inin bakalım...” diyordu Selin. “Yarım saattir burada sizi bekliyoruz... Ağaç olduk!”

İki kadın sevgiyle kucaklaştılar. Gülay ne olduğunu kavradıktan sonra çocuk gibi sevinmişti. Olanlara inanamıyordu. Mustafa da ona sarıldı. Sonra gülüşerek eve girdiler. Yolda kocasına kızgınca sordu Gülay. “Senin haberin vardı değil mi? Bana bir şey söylemedin?”

Adam hafifçe gülümsedi. Fakat canı sıkındı. Boğazında söyleyemediklerinin yumrusu vardı.

Selin Gülay’ın koluna girmişti. Artık daha tombuldu. Karnı iyice şişmişti. Ama güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. “Yaş günün olduğunu öğrenince biz de gelmek istedik. Dönüşte Malatya’ya beraber gideriz dedik. Fakat az önce harika bir haber duydum. Suna Hanım senin hamile olduğunu söyledi... Bu doğru mu?”

Gülay mutlulukla gülümsedi. “Evet... Ne harika değil mi? Öyle mutluyum ki...” Hafifçe Selin’in kulağına fısıldadı. “Osman da sevindi... Bana kızmadı. Şimdi bana karşı çok iyi... Boşanmaktan da vazgeçti.”

“Ben öyle olacağını biliyordum zaten. Sana bakışlarının farkında değil misin?”

“Ama çocuğun varlığını öğrenmeden çok önce vazgeçmiş?..”

“Tamam işte! Ben de öyle söyledim. Çocuk için değil... O sana tutkun...”

Eviden içeri girerken sustular. Gülay’ı içeride bir sürpriz daha bekliyordu. Suna Hanım kendilerini kapıda karşılamıştı. Yanağını öptükten sonra biraz yana kaydı. Arkasındaki kişiyi

görmesini sağladı. Gülay inanmazca baktı.

“Anne!” Hemen yanında da babası duruyordu. “Baba!” dedi hayretle. Hasretle ve sevgiyle onlara da sarıldı. Olanlara inanamıyordu. Gözleri sulanmıştı.

“Osman Bey bizi arayıp gelmemizi sağladı...” dedi babası. Gözleri gülüyordu. Biraz geri çekilen Gülay başını kocasına çevirdi. Hemen yanında hafif bir tebessümle duruyordu. Sonra sevgiyle ona sarılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler...” dedi mutlulukla. “Bugün benim en mutlu günüm olmalı...” Gözleri uzaktan gülen gözlerle kendisine bakan Turhan Bey’e takıldı. “Benim şimdi iki babam... iki annem ve... artık dört tane kardeşim var... Nasıl mutluym bilemezsiniz! Hepinize teşekkür ederim. Harikasınız...”

Seven gözleri yeniden kocasına kaydı. O gözlerdeki sevgi o kadar belirgindi ki, herkes anlayışla gülümserken, Osman tutuldu kaldı. Genç adam o güzel gözlerdeki ışığı görünce, içini yeniden bir ümit sarmıştı. Karısının bakışlarındaki aydınlık, sevgi belirtisi miydi?

Hava karardıktan bir süre sonra, akşam yemeği hazır olmuştu. Masanın başına hep birlikte oturdular. Keyifli bir ortamda geçen yemekten sonra oturma odasına çekildiler. Masanın toplanmasına yardım eden Gülay, babasının hem Turhan Bey ile hem de Osman ile iyi anlaşmış olduğunu görmekten mutluymdu. Mustafa zaten herkes ile iyi anlaşılıyordu. Arada gözleri ile kocasını süzen genç kadın, onun düşüncelerini de merak etmiyor değildi. Adamın babasına karşı hiçbir antipatik tavrı yoktu. Rahatça yanına oturmuştu ve gülümseyerek konuşmalara ortak oluyordu. Az önce onu ne kadar sevdiğini fazla mı belli etmişti acaba? Fakat umursamadı. Artık saklaması gittikçe zor oluyordu. Onun sevgisi içini öyle dolduruyordu ki, herkese söylemek istiyordu.

Kocasının üşenmeden hem arkadaşlarını hem de anne ve babasını da çağırması ve bu güzel geceye ortak etmesi, harika bir şeydi. O kendisini sevmese bile, hiç değilse düşünüyordu. Çok tatlı bir davranıştı yaptığı... Gülay daha evvelden de zaten bu duruma razıydı. Yeter ki Osman yanında olsun... Ondan bir an bile ayrılmak istemiyordu. Ömrünü ondan başkasıyla geçirmeyi hayal bile edemiyordu. Sevmese bile yanında olmasına razıydı.

“Kahveleri ben yapayım!” dedi kayınvalidesine.

“Olur... Kahve ile fincanların yerini göstereyim...” dedi kadın nazıkçe. Beraber mutfaktaydılar zaten. Bulaşıkları makineye koymuşlar, ortalığı iki dakikada toplamışlardı. Suna Hanım bir kere daha gelinine hayran kalmıştı. Ondan iyi bir ev kadını olacağı belliydi. Hem hamarattı hem de pratikti.

Kahveleri de içtikten sonra Gülay fincanları topladı. Annesi Buse Hanım da ona yardım etme bahanesiyle beraber mutfağa gelmişti. Fincanları yıkayıp duruladıktan sonra annesi bir an kapıya baktı. Sonra kızına döndü.

“Sana bir şey söylemem lazım...” dedi sır verir gibi. “Sana yaş günü hediyesi demiştim ya? İşte o...”

“Nedir? Beni meraklandırma...” Gülay gülümseyerek annesine bakıyordu. Kadının hali ilgisini çekmişti.

“Sana söylemek istedim... Çünkü bu çok önemli... Osman hakkında...”

“Hadi anne... Sen adamı öldürürsün! Nedir söyleyeceğin? Osman hakkında benim bilmediğim ne var?”

Kadın muzipçe güldü. “Bunu öğrenince inanmayacaksınız...”

“Lütfen...” Sabırsız sesine açık bir merak karışmıştı.

“Peki... Tamam...” Biraz kızına yanaşıp sesini biraz daha alçalttı. Gözü kapıdaydı. Sonra yeniden kızına baktı. “Baban yeni bir işe girdi ya?..”

“Evet... Çok güzel bu!..”

“Doğru... İstanbul’un en büyük inşaat şirketlerinden birisi... Maaşı da harika... Hem de müdür olarak girdi.”

“Anne... bunların hepsini biliyorum. Geçen gün anlatmıştın...”

“Tamam ama... Bil bakalım bu şirket kimin?”

Gülay’ın tüyleri diken diken oldu. Gözlerini kırpmaya bile korkuyordu. Dudakları hafifçe aralandı. “Ki... kimin?” diye kekeleydi.

“Cuma günü baban İstanbul’a gitti. Resmen işe başlamış oldu. Bize bir de ev vermişler. Lojman gibi ama büyük bir apartman dairesiymiş. Baban bürosunu falan görmüş. Çok harikaymış. Şirketin sahibini sormuş. Büyük bir inşaat grubunun bir parçası olduklarını söylemişler. Baban dün internetten baktı. Bu şirket hakkında fazla bir bilgi yoktu. Sahipleri devlet sırrı gibi saklanıyor. Tabii babanın tanıdıkları var. Şu milletvekilini aradı. Çocukluktan arkadaşı olanı... O da bir saat sonra bize şirketin bağlı olduğu grubun adını öğrendi. Sahibini öğrenememişti ama baş yöneticisinin adını verdi. Biz de adamın adını internetten arattık. Hakkında çok bilgi vardı. Sosyal bir insan!.. Sonunda bir iki resim içinde gerçeği gördük. Hatta bir makalede patronunun adını bile söylemişti.”

Susup kızının gözlerinin içine baktı.

“Kim... kimmiş?” Gülay nefes bile alamıyordu.

“Kocan tabii ki... İnternette grup hakkında bilgi az vardı. Hangi holdinge bağlı olduğunu bilinmiyordu. Ama bir resimde Osman açıkça gözüküyordu. Bu inşaat şirketinin sahibi senin kocan...”

Gülay yutkundu. “Yani?”

“Anlasana kızım!.. Bu iş teklifi babana çok önceden yapılmıştı. Baban benim hastalığım sebebiyle hemen kabul edememişti. Adamlar bekleyeceklerini söylemişlerdi. Yani

babanı işten atan kocan ama... daha iyi bir iş imkanı sunan yine kocan!.. Hem de öyle bir iş ki! Akıl almaz bir teklif!.. Neredeyse evlendiğiniz ve senin Ankara'ya yerleştiğin günlerde almıştı bu teklifi! Kocan babanı işten kovduktan birkaç gün sonra daha iyi bir işe sokmaya çalışmış! Fakat babanın milletvekili arkadaşı olmasaydı bu bilgiye asla erişemezdik. Osman bunu gizledi. Niye gizledi bilmiyorum... Ama niye babanı işe geri aldı... tahmin ediyorum.”

Gülay şok içindeydi. “Bana söylemedi... Hiç ipucu vermedi... İsteseydi beni etkilemek için söyleyebilirdi. Gizli kalmasını sağlayarak hem benim... hem de babamın gururunu incitmedi. İstese hava atardı...” dedi uykuda gibi.

“Evet!” dedi annesi. “Çok asil bir davranış... Babanı kovarak kendi gururunu kurtardı ama belli ki rahatsız oldu. Sen ona benim hastalığımdan bahsetmiş miydin?”

Gülay onunla babasının kovulduğunu öğrendiği günkü konuşmasını hatırladı. Seks yapmak üzere iken, adamın sert sözleri ile perişan olmuştu. “Evet...” dedi yavaşça. “Senin hasta olduğundan... evin taksitlerinden bahsetmiştim. Bana hiç umurunda olmadığını söyledi ama... demek ki?..”

“Demek ki umurundaymış... Peki, sence neden?”

“Ne... neden?”

“Ben bilmem... Sen bileceksin...”

“Beni hep üzmemek istediğini... nefret ettiğini sanıyordum.” Gülay hayretle mırıldanmıştı. “Ama hep beni korurdu. Hiç parasız bırakmadı. Her şeyin en iyisini almamı sağladı... Yatakta da hep nazikti... Asla canımı acıtacak bir şey yapmadı. Şimdi de bunu öğreniyorum. Meğerse kocam benim için neler yapmış?..”

Annesi gülümsedi. Gözleri sevimli bir şekilde parlıyordu. Bir şey demeden yanından geçip mutfaktan çıktı. Genç anne donup kalmıştı. Kocasının yaptığı şey harikaydı. Osman bunu kendisine neden söylememişti ki? Kendisini

affettirmeye çaba harcamamıştı. Bunca zamandır içinden ona güvenmişti. O gece kendisinin ailesi ile ilgili konulara değer vermediğini söylemişti ama annesinin ameliyatı olsun, babasının yeniden iş bulması olsun, sürekli arkasında olmuştu. Bu adamı şimdi daha da çok seviyordu.

Mutlu bir şekilde odaya geri döndü. Doğruca kocasının yanına gitti ve hemen yanına oturdu. Minik elini uzatıp adamın güçlü elini yakaladı. Sevgiyle tuttu. Bakışları kocasının yakışıklı yüzündeydi. Mustafa'yı dinleyen Osman bir an bu yakınlık karşısında şaşırdı. Hafif bir merakla kendisine baktı. Gülay kendisine gülümseyince o da gülümsedi ama ne olduğunu anlamadığı belliydi.

Gece çok harikaydı. Yaş günü pastası mükemmeldi. Mumlarını üfleyen Gülay kendisini çocuk gibi hissediyordu. Hediyeleri de çok güzeldi. Tabii ki Suna Hanım'ın kendisine beğenip aldirttığı değerli künye kendisine yine geri gelmişti. Daha çok önceden bu yaş gününü düşünüp planlar yapması, Gülay'ı duygulandırmıştı. Annesi ile babası kendisine, değerli olduğu hemen belli olan bir el çantası hediye etmişti. Mustafa ile Selin ise, genç kadına tek taş yüzük ile bir kolye armağan ettiler. En son kalan Osman da hediyesini karısına verirken, onun mutluluğu karşısında gülümsüyordu. Artık ciddi yüzünde daha fazla gülümseme vardı.

Pahalı saatini onun elinden alırken mutlulukla o da gülümsedi. Parmak uçlarında yükselip, bu sefer dudaklarından kısaca öperek teşekkür etti. Güzel gözlerindeki sevgi, utanmadığını gösteriyordu. Saatini koluna takarken, onun bir servet değerinde olduğunun da farkındaydı. Üzeri değerli taşlarla süslü altın saati çok güzel duruyordu.

Vakit çabucak ilerledi. Konuşmaları keyifli olunca, vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Saatine bakan Osman sakin bir sesle kalkmalarını önerdi.

“Artık kalkalım mı, yaş günü çocuğu?” dedi karısına.

“Vakit ilerlemiş... Bundan böyle sorumluluk sahibi bir anne olduğunı unutma! Kendini fazla yormaman gerekiyor. Ayrıca annenle baban da yorulmuş olmalı...”

Gülay soran gözlerini kocasına çevirdi. Bu gözlerdeki soruyu artık karısını tanımaya başlayan Osman hemen fark etmişti tabii ki!

“Bizde kalırlarsa seviniriz değil mi?” diye hafif bir tebessümle sordu kızıl saçlı karısına. Onun gri gözleri aydınlanınca, Osman da gerçekten mutlu oldu. Bu tatlı kadının artık hep böyle gülümsemesini istiyordu.

“Biz rahatsız etmeyelim...” diye mırıldandı Gülay’ın babası. “Bir otelde...”

“Osman’ın evi çok büyük!” diye atıldı Gülay.

“Evimiz...” diye sabırla mırıldandı yine Osman.

“Evet... evimiz çok büyük! Bizimle kalın ne olur? Hatta Mustafa... Selin... siz de kalabilirsiniz! Bir sürü boş odamız var...”

“Annem bekler...” dedi Selin. “Ama yarın sabah kahvaltıya gelebiliriz. Gelirken Suna Hanım ile Turhan Bey’i de alınız. Olur mu?”

“Çok sevinirim. Kalsaydınız keşke!”

“Bir daha ki sefere... Bebek olursa mesela!”

“Bebek İstanbul’da doğacak...” dedi Osman. “Gülay artık yanıma taşınıyor. Ondan bu kadar uzak kaldığım yeter!”

Adamın bu samimi itirafı üzerine herkes sustu kaldı. Gülay bile şaşırılmıştı.

“Bakma bana öyle!” dedi adam biraz homurdanarak. “Seni İstanbul’a götüreceğim. Bir gün daha benden uzak kalmanı istemiyorum. Bir gece daha yalnız yatmak istemiyorum. Dünyanın en güzel kadınına sahibim ama ondan uzak yaşıyorum. Bundan bıktım!..”

Gülay şaşkınlığını zorlukla attı. Adamın sözleri kendisini

hem sevindirmişti hem de şaşırtmıştı. Kocaman gri gözleri kocasının gözleriyle kilitletti.

“Bir itirazın var mı?” diye sordu Osman yavaşça...

“Hayır... Hayır yok...”

“Güzel... Seni seviyorum ve artık yanımda olmanı istiyorum!”

“Osman... S...sen... sen ne dedin?” Şaşkınlıktan az kalsın bayılacaktı.

Genç adam ciddi bir yüzle tekrarladı.

“Seni seviyorum... Hem de ilk gördüğüm andan beri... O lokantada yüzüne baktığım andan beri...” Herkesin hafif bir şaşkınlıkla ama gülümseyerek bakmasına aldırılmıyordu. Uzanıp karısının titreyen minik elini tuttu. “Gözlerini gördüğüm ilk andan beri seni seviyorum... Senden artık asla vazgeçmem!”

“Ama... bana o gün çok kızgındın?” Güzel sesi şok içinde olduğunu gösteriyordu. Odada sanki kendilerinden başkası kalmamıştı.

“Doğru... Kızgındım... Bana yapılan yüzünden çok öfkeliydim. Ama lokantadaki erkeklerin seni süzmesi de sinirimi bozmuştu. Daha seni o gün kıskanmaya başlamıştım!”

“Kıskandın mı? Beni kıskandın mı sen?”

“Hem de nasıl! Güzelliğin karşısında şok olmuşum... Fakat öfkem yüzünden gerçeği hemen göremedim...”

Gülay bakışlarını şaşkınlıkla kaçırdı. Ailesine baktı. Babası ile annesi hafif bir tebessümle kendilerine bakıyorlardı. Diğerleri de öyle... Osman’ın itirafı, hem de herkesin içinde bunu yapması, onun için gerçekten zor olmalıydı. Ama genç adam bundan hiç de utanmış durmuyordu. Samimi sözleri ve bakışları gerçeğin bu olduğunu açıkça gösteriyordu.

“Hadi...” dedi babası... Kızına doğru başını salladı. “Sen de gerçeği söyle hadi...”

Gülay kocasına döndü.

“Ben de... seni... o şantiyede gördüğüm... o ilk gün... sevmiştim!” dedi çocuksu bir içtenlikle. “Seninle evlendiğimde... sana aşkıttım yani! Ama bunu hoşlanma sanıyordum. Babam bunu gördüğü için evlenmemizi istemiş. Fakat gerçeği anlamamı sağlayan... Selin oldu!”

“Beni seviyor musun?” Kısılmış gözleri duyduğuna inanmakta zorlandığını gösteriyordu. Kıza yaptığı onca eziyetten sonra buna inanmak zordu.

“Hem de tüm kalbimle... Kaç kere ağzımdan kaçırdım...”

“Her seferinde reddettin?”

“Benden nefret ettiğini sandığım için!..”

Osman karısının elini biraz daha sıktı. “Yeniden başlamamızı istedim... Benimle İstanbul’a gelmeni istedim! Sen kabul etmedin?”

“Gelmeyi çok istedim... Fakat yapamazdım... Biliyorsun işte!”

“Neden?”

“Çünkü... Beni sevmediğini sanıyordum! Buradan giderken bana kötü şeyler söylemişin?..”

“Biliyorum...” Adam derin bir nefes aldı. “Üzgünüm... Seni sevdiğimi artık anlamaya başlamıştım sanırım. Ama beni sevmemenden korkuyordum. Sana bir sürü kötü söz söylemiştim... Hepsi de kendimi senden korumak içindi...”

“Seni sevmesem... bu çocuğu ister miydim hiç? Şu anda dünyanın en mutlu insanıyım. Ben seni seviyorum... Hem de tahmin edemeyeceğin kadar... Bunu söylemekten utanıyorum ama... gerçek bu! Buradaki herkes seni ne kadar sevdiğimi biliyor. Sen benim biricik kocamsın... Senden başka kimseyi istemiyorum.”

Osman elini yavaşça karısının yanağında gezdirdi. Gözleri aşkla parlıyordu...

“Bu kadar yeter...” dedi Turhan Bey. “Bu yaşta ağlamak istemem. Hadi öpüşün de geceyi tatlı bitirelim...” Sesi biraz homurdandır gibiydi.

Zoraki koca, homurdanan babasına bakmadan, gözleri şahane karısının güzel yüzünde, sevgiyle gülümsedi. Hafifçe eğilip Gülay’ın dudaklarına tatlı bir öpücük koydu.

“O geceki kaza için çok seviniyorum... Baban bizi evlenmeye zorladığı için de... O kar yağışının bizi yolda bırakmasına da... Tüm olanlar bir arada kalmamız için tasarlanmış gibiydi ama ben bunu göremedim. Annenin ameliyatı benim için yeni bir fırsattı. Az kalsın bu fırsatı da kaçırıyordum. Çok aptalım...” Yavaşça karısına sarıldı ve ince bedenini sıkıca kendisine çekti. Burnunu o çok sevdiği mis kokulu saçlarına gömdü. “...Ama şanslı bir aptalım...” dedi kadife gibi bir sesle. “Artık şansımı zorlamayacağım... Ömür boyu yanımda olmaya alışsan iyi olur...”

Genç adam başını geri çekip alnını karısının alnına dayamıştı. Gülay herkesin bakışları altında hafifçe utanmıştı. Kızaran yanakları bunu belli ediyordu. O da bu adamı çok seviyordu.

“Her zaman...” dedi sevgiyle. “Her zaman yanında olacağım...” Dudakları yeniden sevgiyle birleşirken gözünden bir damla da mutluluk gözyaşı süzüldü.

Mustafa yavaşça karısına sarıldı. Selin mutluluk ve aşkla kendisine bakıyordu.

Turhan Bey de sevgiyle karısının elini tutmuştu. Suna Hanım genç bir kadın gibi kocasına sokuldu.

Gözleri sulanan Kemal Bey ise, gülümsemeye çalıştı. Gülay’ın annesi de nemli gözlerle kocasına bakıyordu. Sonunda dayanamadı. Kızlarının mutluluğu yakalaması ikisini de çok hislendirmişti. Kocasının elini tutup sevgiyle sıktı. O da kocasına sokulmuştu.

Osman karısının yanağından kayan gözyaşını parmağının

ucuyla sildi. “Ağlama artık...” diye fısıldadı. “Gözyaşlarına dayanamadığımı biliyor musun?”

“Mutluluktan...” dedi Gülay. “Sadece mutluluktan... Bu sefer ağlamak hoşuma gidiyor... Senin için üzüntüden ağladığım çok gecelerim oldu. Şimdi ise çok mutluyum! Bırak ağlayayım... Sen beni sevdikçe... kollarında olduğum sürece... her şeye karşı koyabilirim!”

“Seni her zaman seveceğim...” diye fısıldadı Osman. “Sen benim alın yazımsın. Sen benim şanslısın... Sen benim başıma gelen en güzel şeysin!”

* * * * * SON * * * * *